

Giới thiệu Trọng Sinh Chi Hoan Sủng

Thể loại: Trọng sinh, showbiz, hào môn thế gia, hệ thống, sủng, nhẹ nhàng, hài, HE

Số chương: 87

Edit: Cuồng Soái Ca, Nguyên Hy

Bìa: Tiểu Nương Tử

Trong mắt mọi người thì họ là một gia đình hạnh phúc mẫu mực, bên trong họ tôn trọng lẫn nhau nhưng đó là trước khi trọng sinh.

Tình huống đảo ngược hoàn toàn sau khi trọng sinh, bởi bên trong thì gắn bó keo sơn, là một cặp đôi ngược cầu mẫu mực trong mắt mọi người.

Lâm Tường: Nếu đời trước lão công không thích ta lẫn lộn trong giới giải trí, đời này tasẽ thỏa mãn nguyện vọng của hấn.

Cố Thành: Nếu đời trước lão bà thích làm diễn viên, vậy đời này ta sẽ dùng toàn lực bảo vệ sự nghiệp của cô ấy.

Lâm Tường: Lão công có chút kỳ quái.

Cố Thành: Lão bà có chút kỳ quái.

Thử xem hai người có tần số điện não khác nhau, cùng nhau trải qua cuộc sống ngọt ngào!

Nhân vật chính: Lâm Tường, Cố Thành | Phối hợp diễn: những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Bắt đầu không giống nhau

Edit: Cuồng Soái Ca

Lâm Tường bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cái đầu ồ gà rúc trong chăn nửa ngày mới tìm thấy ngọn nguồn của tội ác, liếc mắt nhìn thời gian, mới 5 giờ sáng!

Lâm Tường có ý nghĩ muốn giết người.

Trong lòng mài dao soán soạn mà tiếp điện thoại: “Tốt nhất nên có lý do chính đáng, nếu không đừng trách tôi giết người diệt khẩu!”

Điện thoại là khuê mật của cô – Trần Trường gọi tới, thấy sự tức giận của cô, Trần Trường ở đầu kia vội vàng hô nữ vương bớt giận, sau đó mới dùng dáng vẻ cô vợ nhõm ức nói: “không phải mấy hôm trước đã hẹn xong rồi sao? Hôm nay chúng ta sẽcùng đi casting ‘Thành phố bên cạnh’.”

Lâm Tường vuốt mái tóc dài rồi tung trước mặt, lộ ra khuôn mặt mềm mại và ngũ quan tinh xảo, chỉ thấy khuôn mặt cô mờ mịt hỏi: “Casting? Casting cái gì?”

Trần Trường vô cùng nghi ngờ cô vẫn chưa tỉnh ngủ, kiên nhẫn giải thích: “Đạo diễn Quách Từ đang muốn phỏng vấn mấy vai phụ ở thành phố A, một tuần trước chúng tađã hẹn sẽ cùng nhau đi phỏng vấn, cậu còn nói tới sớm một chút mới có thể được diễn trước, nhanh như vậy đã quên sao.”

Lâm Tường thật sự đã quên, đối với cô mà nói đây đã là việc của mười năm trước, việc này đã qua rất lâu, cô thật sự không có ấn tượng gì.

“Tớ không đi.” cô từ chối quyết đoán.

“Vi sao lại không đi?” Trần Trường rất bất ngờ: “Đây là phim của đạo diễn Quách Từ đấy, vai phụ trong phim của đạo diễn lớn như vậy mà cậu cũng không đi?”

Lâm Tường ngáp một cái nói: “Cậu đi đi, về sau những việc casting này không cần gọi tớ.”

Trần Trường ngơ ngác, nghĩ thầm Lâm Tường không chỉ chưa tỉnh ngủ mà còn ngủ tới ngu đi: “Cậu làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao? Chẳng phải lúc trước mỗi ngày cậu đều lôi kéo quan hệ để được đi casting sao? Tại sao lại không muốn nữa?”

Lâm Tường nửa thật nửa giả nói: “hiện tại mình đang rất mờ mịt, muốn yên tĩnh mộtthời gian để suy nghĩ về đời người.”

Trần Trùng: “...”

Lâm Tường lại hỏi: “Tại sao sớm như vậy cậu đã đến thành phố A?”

Trần Trùng nói: “Lý Thiệu lái xe tới đón mình, bây giờ chuẩn bị xuất phát, cậu thật sự không đi sao?”

Lâm Tường không chút do dự nói: “không đi, hai người đi đường cẩn thận.”

Lâm Tường nói xong định cúp điện thoại ngủ nướng, nhưng hiển nhiên Trần Trùng không tha cho cô dễ dàng như vậy, ở đầu kia hét lên: “Đêm mai là lễ trao giải Mai Vàng cậu thật sự không đi sao?”

Còn có chuyện này sao? Lễ trao giải Mai Vàng?

“không muốn đi.” Trước mắt không có việc gì khiến cô hứng thú, cô chỉ muốn sống thật yên lặng!

Trần Trùng lập tức kêu lên như quỷ khóc: “Cậu bị điên hay trúng tà vậy? Cậu được đề cử giải ‘Diễn viên mới xuất sắc’ mà còn không đi!!! Cậu không muốn lẫn lộn ở giới giải trí nữa sao?!!!”

Giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc’? Mười năm trước cô được đề cử giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc’? cô nhớ hình như mình không có giải thưởng này.

Lâm Tường gãi gãi đầu, thiếu chút lại bôi mái tóc thành ổ gà, hai ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện kỳ lạ, cho nên bây giờ đại não cô vẫn chưa kịp tiếp thu lượng tin tức này, căn bản không có cách nào khiến suy nghĩ trở lại bình thường.

Chẳng qua Trần Trùng ở đầu kia điện thoại giống như phát điên, Lâm Tường cũng không muốn tiếp tục kích thích cô ấy, liền nói: “sẽ đi sẽ đi, cậu cũng đừng quá để tâm chuyện của tớ, an tâm đi casting đi.”

Trần Trùng nói: “Tình trạng của cậu thế này sao tớ có thể yên tâm được, chờ buổi chiều tớ về gặp cậu.”

Lâm Tường tùy tiện ném điện thoại xuống giường, người cũng nằm xuống theo.

cô giống như đang ở trong giấc mộng, một giấc mộng rất chân thực.

Những hình ảnh trong đầu chuyển động cực nhanh, chiếc xe đột nhiên phanh gấp, tiếng lốp xe ma sát với mặt đường tạo nên những âm thanh bén nhọn, sau khi hai chiếc xe va chạm, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cô hoảng sợ nhìn Cố Thành liêu mạng xông đến chắn trước mặt mình, một vật cứng sắc nhọn đâm vào thân thể anh, máu tươi dần dần chảy ra...

“Cố Thành!”

Lâm Tường đột nhiên ngồi bật dậy, lồng ngực phập phồng kịch liệt, dường như hít thở không thông mà phải há miệng thở từng ngụm phì phò.

Đó không phải là mơ, tai nạn giao thông đó xảy ra vào buổi tối hôm sinh nhật lần thứ 32 của cô, xe của cô và Cố Thành va chạm với một chiếc xe tải, Cố Thành vì bảo vệ cô mà bị vật cứng đâm xuyên qua trái tim, dẫn đến tử vong, mà chính cô trên đường được đưa tới bệnh viện cũng dần mất đi ý thức.

Khi cô tỉnh lại một lần nữa, thời gian đã lặng lẽ quay về 10 năm trước, lúc cô trở về là lúc sắp quen biết Cố Thành.

Cố Thành, Cố Thành, Cố Thành.

Lâm Tường nhớ người đàn ông đã ở bên mình mười năm dài đằng đẵng, nước mắt tràn mi, trước khi anh chết rõ ràng đã chịu đựng nỗi đau đớn không thể tưởng tượng nổi, nhưng vẫn nắm tay cô mà nói phải kiên cường, không thể từ bỏ, cuối cùng anh giã vạ gọi tên cô, dần dần không còn tiếng vang.

Khi đó anh muốn nói với cô điều gì đây?

Vừa nhớ tới hình ảnh tuyệt vọng kia, trái tim Lâm Tường giống như vỡ nát, từng cơn đau đớn truyền tới.

cô kết hôn cùng Cố Thành 10 năm, cũng không có tình yêu oanh oanh liệt liệt gì, cô vẫn cho rằng hai người sẽ duy trì tình trạng bình đạm, không xa không gần này mà trải qua cả đời, không ngờ đột nhiên sinh mệnh đi tới điểm cuối, Cố Thành lại lưu lại cho cô một ký ức đau đớn như thế.

Chi tiếc rằng cuối cùng cô cũng phụ lòng sự liều mình bảo vệ của anh.

Chẳng qua bây giờ cô ở tình trạng này, hẳn cũng không tính là chết? Là sống lại đi?

Lâm Tường hít thở sâu bình ổn lại cảm xúc, nhìn thấy ánh sáng bên ngoài lộ ra từ bức rèm, thấy không còn buồn ngủ, cô dứt khoát rời giường.

Lúc này cô vừa mới tốt nghiệp từ Học Viện Điện Ảnh, vẫn chưa ký hợp đồng với công ty giải trí nào, cũng không phải không ai mời cô, mà bởi

vì cô đã xác định mục tiêu tương đối cao, cô muốn tới công ty giải trí CE, nơi đó tập trung rất nhiều ngôi sao, là công ty giải trí hàng đầu trong nước.

Lúc trước Lâm Tường đã nhờ người giặt giấy bác cầu(1) để liên hệ với công ty này, bây giờ chỉ cần yên tĩnh chờ đợi một câu trả lời khẳng định.

(1): Nhờ người lôi kéo, tạo quan hệ.

Chẳng qua Lâm Tường bây giờ nay đâu bằng bằng xưa, cô biết tiến vào CE cũng chẳng phải chuyện tốt gì, nơi đó quá nhiều minh tinh nổi tiếng, tài nguyên giành cho người mới cũng có hạn.

Năm đó cô thỏa mãn nguyện vọng được vào, kết quả lại gặp phải sự xa lánh và chèn ép, hơn nữa Cố Thành và Cố lão thái không ủng hộ, trong lúc nhất thời khiến cô lâm vào hoàn cảnh bốn bề thọ địch, sau khi yên lặng vô danh ngày người hai năm, cô không có lựa chọn nào khác ngoài việc hủy bỏ hợp đồng với CE, Cố Thành vô cùng sáng khoái mà giúp cô chi trả khoản tiền bồi thường hợp đồng kèch xù.

Lâm Tường nhớ lại một chút, CE tìm cô ký hợp đồng hẳn là sau lễ trao giải Mai Vàng, cũng chính là việc xảy ra trong hai ngày sắp tới.

Bởi vì không cùng Trần Trùng đi casting, cho nên hai ngày nay cô đều không ra khỏi nhà mà chỉ ăn không ngồi rồi, Lâm Tường bắt đầu dọn dẹp lại căn phòng nhỏ của mình, nhân tiện sắp xếp lại tâm trạng của bản thân một chút.

Căn phòng cũng không lớn, chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, ở trong một tiểu khu cũ kỹ trong nội thành, hoàn cảnh tuy bình thường nhưng hơn ở sự thuận tiện, đây cũng là gánh nặng lớn nhất lúc này của Lâm Tường.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, cuối năm cô sẽ dọn ra khỏi nơi này, bởi vì đến lúc đó cô sẽ kết hôn cùng Cố Thành, sau đó ở lại một căn biệt thự cao cấp hơn nơi này gấp trăm lần.

Chỉ là lần này sống lại, không biết quỹ đạo lịch sử có phát triển giống như trong trí nhớ của cô hay không.

Giữa trưa, Lâm Tường ngoài ý muốn nhận được điện thoại của cha cô – Lâm Kiến Quân, quan hệ của cô và Lâm Kiến Quân hơi xa cách, bình thường hai người cũng không liên lạc với nhau, Lâm Kiến Quân càng không chủ động gọi điện thoại cho cô, cho nên khi cuộc gọi này tới, cô lập tức nhớ đến mục đích gọi điện thoại của ông.

Lâm Kiến Quân gọi tới là muốn cô đi xem mặt, mà đối tượng xem mặt lại chính là Cố Thành.

Đây là một mối liên hôn thương nghiệp, trước đó Lâm Kiến Quân và Cố Thành đã giao hẹn tốt, bởi vì hạng mục hai bên cùng hợp tác sắp khởi động, cho nên bọn họ cần một cuộc hôn nhân để củng cố quan hệ của hai gia đình.

Trong sự nghiệp, Cố Thành là một người cuồng công việc, chỉ cần anh cho rằng có giá trị, dù bảo anh cưới mèo hoặc chó, phỏng chừng anh cũng cưới mà không chút do dự.

Nếu ngay từ đầu đã biết mục đích kết hôn của nhau, thì có ai dám trông cậy vào việc sau này hai người sẽ yêu thương đối phương đây?

“Tường Nhi, gần đây đang bận gì vậy?”

Lâm Kiến Quân khó có được một lần dùng vẻ mặt ôn hòa mà gọi nữ danh của cô, Lâm Tường lại bị kích thích tới toàn thân nổi da gà: “Ba, có việc gì sao?”

Lâm Kiến Quân tự động bỏ qua sự lạnh nhạt của cô, thân thiện nói: “Con đã lâu không về nhà, ba và di Lư đều rất nhớ con, cuối tuần này trở về cùng ăn cơm đi.”

Lâm Tường thở dài, từ sau khi mẹ cô mất, quan hệ của cô và Lâm Kiến Quân lập tức đóng băng, hai người đã tám trăm năm không gặp mặt, không ngờ lúc ông nhớ tới muốn gặp cô là vì cô vẫn còn giá trị lợi dụng.

Lâm Tường không muốn dễ dàng làm ông hài lòng, nói: “Cuối tuần này có khả năng con không rảnh, lần sau rồi nói sau.”

Có lẽ lúc cuộc gọi thông đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý, cho nên lúc bị Lâm Tường từ chối ông cũng không có chút cảm xúc không vui nào, ngược lại dụ dỗ nói: “Tường Nhi nghe lời, ba ba nhớ con, mặc kệ thế nào cuối tuần này con cũng về nhà một chuyến đi, ba ba có việc muốn nói với con.”

Lâm Tường im lặng một lúc, cảm thấy vừa đủ, mới không cảm xúc nói: “Đã biết, con sẽ sắp xếp một chút.”

Lâm Kiến Quân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lại dặn dò vài câu mới ngắt điện thoại.

Lúc trước là Lâm Tường bị lừa trở về, sau đó Lâm Kiến Quân vừa dỗ vừa xoa khuyên bảo cô đáp ứng hôn sự này, lần này lịch sử lại tiếp tục tái diễn, nhưng Lâm Tường lại cam tâm tình nguyện trở về, vì Cố Thành.

cô và Cố Thành rất có duyên, nếu không bọn họ cũng không bầu bạn cùng nhau mười năm, bây giờ ông trời lại cho cô một cơ hội nữa để viết lại quan hệ của hai người, chỉ cần có thể thay đổi tâm tình mà cố gắng một lần, nhất định hai người sẽ có kết cục khác.

Chạng vạng, Trần Trùng mới trở về gấp từ thành phố A, lần này cô casting cũng không được chọn, chẳng qua cô cũng không buồn, mà vô cùng vui vẻ kể lại tình hình khi gặp được đạo diễn Quách Từ.

Trần Trùng chính là một người như vậy, ngây thơ, lạc quan không mang thù, tràn ngập năng lượng chính nghĩa, ai ở bên cô đều sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái, cho nên sau khi tốt nghiệp một năm cô đã sớm bị Lý Thiệu cưới về nhà, cuộc sống gia đình sau này của hai người vô cùng hạnh phúc, khiến Lâm Tường đều nhìn không được mà hâm mộ, ghen tị.

“Nhân tiện mình giúp cậu thuê một bộ lễ phục, cậu đỡ phải chạy một vòng lớn đi lấy.” Trần Trùng lấy bộ lễ phục ra từ một cái túi nhỏ, nói với cô: “Mau mặc thử một chút.”

Lâm Tường nhận lễ phục, hỏi cô: “Lý Thiệu đâu? Sao hai người không cùng nhau đi lên?”

“Mình bảo anh ấy về trước, đêm nay mình sẽ ở đây, ngày mai cùng cậu đi trang điểm, phải trang điểm thật xinh đẹp mới được, chờ đến lúc lên sân khấu nhận giải, có thể làm cho nhóm đạo diễn và nhóm nhà làm phim bên dưới, đã gặp qua cậu là không quên được, cậu cũng coi như là một đêm thành danh.” Trần Trùng về mặt quyết tâm nói.

Lâm Tường hắt cho cô một gáo nước lạnh, nhưng không nói cho cô biết trong giới người mới đang có điều động nội bộ, mà chỉ nói: “Cậu chắc chắn tớ sẽ nhận được giải sao?”

Trần Trùng không cần suy nghĩ mà nói: “Đương nhiên, cậu diễn tốt như vậy, giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc lần này nhất định là của cậu.”

Lâm Tường cười cười: “Hy vọng vào lời chúc tốt lành của cậu.”

Trần Trùng lấy di động ra click mở weibo, mở ra đề tài hot nhất cho cô xem: “Hôm nay có hai đề tài về Lý Hân đứng đầu weibo, đều nói cô ta có cơ hội rất lớn giành được giải ‘Diễn viên mới xuất sắc’.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lịch sử đã thay đổi

Edit: Cuồng Soái Ca

Sau khi Lâm Tường cầm lấy điện thoại, xoay vài vòng, không để ý mà nói: “Cô ấy cũng không tệ, rất nổi tiếng.” Nhớ tới Lý Hân Ý, cô cũng nghĩ lại, giải ‘Diễn viên mới xuất sắc’ cuối cùng thật sự là Lý Hân Ý giành được, chẳng qua sau này lại tuôn ra giải thưởng này của Lý Hân Ý là do điều động nội bộ.

thật sự khiến cho người ta bất đắc dĩ.

Lâm Tường vừa mặc xong lễ phục, lập tức khiến cho Trần Trùng thét chói tai liên tục: “Ông trời ơi, thân hình của cậu đẹp quá! Vẫn luôn biết ngực cậu lớn, nhưng không ngờ mặc lộ vai lại có hiệu quả tốt như vậy!”

Trần Trùng vừa nói xong lập tức dùng hai tay sờ soạng! Lâm Tường bị nắn bóp một lúc, không nói gì, thấy cô càng sờ càng quá đáng, Lâm Tường lạnh lùng nói: “Xúc cảm tốt không?”

Trần Trùng dăm dăng nheo mắt nói: “Mình cảm thấy mình cứng rồi, muốn sờ cậu!”

Lâm Tường: “...”

Hai người đùa giỡn một lúc, Trần Trùng mới nhớ tới cuộc nói chuyện buổi sáng, hỏi cô: “Tại sao đột nhiên lại không muốn đi casting nữa? Có chuyện gì sao? Cậu thật sự không muốn làm nữa sao?” Trần Trùng nói xong, bản thân cũng không nhìn được cười, có lý nào chưa tiến vào vòng luẩn quẩn này đã muốn lui lại, trừ khi cậu ấy điên rồi.

không nghĩ tới sau khi Lâm Tường nghe thấy lời nói của cô, lại có thể nghiêm túc nói như người nói vượn: “Rất có thể, nói không chừng tớ sắp kết hôn rồi, ông xã tớ không thích tớ lẩn lộn trong giới giải trí, cho nên tớ sẽ vì gia đình mà hy sinh sự nghiệp của mình, từ nay về sau rời xa giới giải trí, ở nhà giúp chồng dạy con.”

Trần Trùng tròn mắt, há hốc mồm: “Truyện cười này rất hài hước, haha haha haha.”

Lâm Tường nhìn cô nói: “Có lẽ tớ thật sự sẽ làm như vậy, không có gì lạ cả, mỗi ngày thế giới này đều có những chuyện kỳ lạ xảy ra.”

Buổi lễ trao giải Hoa Mai hôm đó, Lâm Tường mặc lễ phục lộng lẫy tham dự, cô dựa vào một vai diễn trong bộ phim điện ảnh đầu năm mà được đề cử giải thưởng.

Lúc bước trên thảm đỏ cô vô cùng bình tĩnh, cao quý tao nhã, phóng khoáng tự nhiên, giống như cô đã bước trên thảm đỏ này trăm ngàn lần, mặc dù không có danh tiếng gì, nhưng cũng chiếm được không ít ống kính máy ảnh.

Mặc dù giải thưởng giành cho người mới không phải giải thưởng quan trọng gì, nhưng mỗi một diễn viên trẻ cũng chỉ có một cơ hội được đề cử, đã trôi qua sẽ mãi mãi không còn cơ hội, Lâm Tường biết chính mình và giải thưởng này cũng chỉ gặp gỡ thoáng qua, nhưng trong lòng ít nhiều cũng vẫn cảm thấy tiếc nuối.

Mà khi khách quý được mời đến trao đọc tên người nhận giải, cô lại kinh ngạc phát hiện, lịch sử đã yên lặng xảy ra thay đổi.

“Lần này người vinh dự giành được giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc’ là ____ Lâm Tường!”

Cái gì?

Sau khi khách quý đọc tên Lâm Tường thì máy quay cũng đồng thời hướng về phía cô, Lâm Tường giương mắt nhìn về phía màn hình lớn, trên mặt là biểu cảm vô cùng kinh ngạc.

cô giành được giải ‘Diễn viên mới xuất sắc’? Làm sao có thể!!

không phải là Lý Hân Ý giành được sao? Chẳng lẽ có khâu nào sai sót sao?

Cứ việc nghi vấn trong lòng, nhưng tình hình hiện giờ không cho phép cô có quá nhiều do dự, chỉ có thể lên sân khấu nhận giải trước.

Sân khấu lớn rực rỡ, âm nhạc rung động lòng người, tiếng vỗ tay vang lên liên tiếp, tất cả mọi thứ đều quen thuộc như thế, chính cô cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy mình đi lên sân khấu này, nhưng mỗi lần đi lên, tâm trạng luôn vô cùng kích động, bởi vì đây là sân khấu và sự nghiệp mà cô trân trọng.

Đời trước cô bận rộn hơn mười năm, diễn qua vô số nhân vật, nhân được vô số giải thưởng, đạt tới độ cao mà vô số người không thể chạm tới, nhưng không nghĩ rằng một lần nữa sống lại, lại có thể cầm một giải thưởng giành cho người mới, đây là sự vui mừng ngoài ý muốn, chỉ là, chẳng lẽ vì cô sống lại, khiến cho lịch sử cũng thay đổi sao?

Lâm Tường không cố ý làm cho mình có vẻ rất ngây ngô kích động, chỉ là có trước có sau cảm tạ đoàn làm phim và ban giám khảo, không hề kéo dài, cầm cúp đi xuống dưới sân khấu, cô còn có ý liếc nhìn tên khắc trên cúp, đúng vậy là tên của cô.

Lễ trao giải vẫn tiếp tục, một màn này rất nhanh bị mọi người lãng quên, chẳng qua về ngoài Lâm Tường xinh đẹp quyến rũ và khí chất ung dung điềm tĩnh đã khiến nhiều nhà sản xuất phim và đạo diễn ở đây lưu lại ấn tượng sâu sắc, tiệc tối vẫn chưa chấm dứt, đã khó không ít người có tâm tư muốn thăm dò người mới này.

Hắn là Trần Trường ở nhà xem truyền hình trực tiếp, chờ cô nhận xong giải thưởng đi xuống dưới sân khấu liền không kịp chờ đợi mà gọi điện thoại tới, Lâm Tường cầm cúp giao cho các diễn viên trong đoàn làm phim, nhờ họ cầm giúp, chính mình cầm điện thoại lui ra ngoài gọi lại cho Trần Trường.

Điện thoại vừa thông, Trần Trường ở đầu kia hét chói tai: “Lâm Tường, cậu quá tuyệt vời! Tớ đã nói cậu sẽ làm được mà.”

Vừa nghĩ tới Trần Trường so với cô còn hưng phấn hơn, Lâm Tường cũng không nhịn được mà nở một nụ cười nhàn nhạt: “Cảm ơn.”

“Bây giờ chỉ là giải thưởng nhỏ, sau này cậu sẽ lấy được giải thưởng lớn hơn. Tớ rất tin tưởng cậu.”

“Lát nữa mình còn phải dự tiệc mừng công, về nhà sẽ rất muộn, ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm, gọi cả Lý Thiệu.”

“Bữa cơm này cậu quả thật nên mời, đến lúc đó mình sẽ chúc mừng cậu.”

“Được.”

“Đúng rồi.” Trần Trường cười hi hi nói: “Dáng vẻ của cậu ở trên sân khấu vừa rồi đúng là gọi cảm đến muốn mạng người, lễ phục này chọn đúng rồi, liếc mắt một cái là thấy ‘sóng gió mãnh liệt’.”

Lâm Tường lập tức cúp điện thoại, không cho cô ấy thêm cơ hội trêu chọc.

Đời trước Lâm Tường không nhận được giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc’, nhưng vẫn tham gia tiệc mừng công sau đó, lúc ấy cũng có nhiều công ti quản lý muốn vớt cành ô liu (1) cho cô, nhưng lúc đó cô đã quyết tâm phải vào giải trí CE, cũng không quá để ý đến lời mời của những công ti khác, lần này cô giành được giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc’, tiệc mừng công chắc chắn phải đi, nói như vậy sẽ càng có nhiều công ti giải trí tìm cô hơn.

(1): Ý là có nhiều công ti mời Lâm Tường gia nhập.

Kết thúc lễ trao giải là đến tiệc mừng công, đây tuyệt đối là lúc tạo dựng mối quan hệ và tìm kiếm tài nguyên tuyệt vời, cũng là lúc rất nhiều minh tinh và nhóm người tai to mắt lớn gặp gỡ.

Đúng như Lâm Tường dự đoán, bởi vì hiệu ứng đoạt giải, trong bữa tiệc có rất nhiều người chủ động tới bắt chuyện với cô, nghe thấy cô nói vẫn chưa kí hợp đồng với công ti giải trí nào, càng thân thiện muốn mời cô về công ti của mình.

Đại diện của CE cũng tới đây tìm cô, tương phản với thái độ không nóng không lạnh lúc trước, lúc này hần biểu lộ mười phần thành ý: “không biết khi

nào Lâm tiểu thư có thời gian, chúng ta sẽ gặp mặt bàn chi tiết về hợp đồng.”

Lâm Tường nhẹ nhàng đóng đưa ly champagne trong tay, sóng mắt mang theo ý cười, lễ phép trả lời: “Cảm ơn lời mời của quý công ti, nhưng trước mắt tôi không muốn ký hợp đồng với công ti nào, thật xin lỗi.”

Đại diện của CE vô cùng ngạc nhiên: “Tôi nhớ rõ trước kia Lâm tiểu thư có nguyện vọng tiến vào CE, không phải sao?”

Lâm Tường nhàn nhạt nói: “Xin lỗi, trước mắt thật sự tôi không muốn ký hợp đồng.”

Đại diện của CE cười haha hai tiếng, nói: “Lâm tiểu thư cũng đừng nói đùa.”

Lâm Tường chớp chớp mắt, nghiêm túc nói: “Tôi nói thật.”

Trong nháy mắt đại diện của CE cười không nổi, nghĩ thầm người trẻ tuổi thật là không biết trời cao đất dày, công ti giải trí hàng đầu như CE mà cô cũng không để trong mắt, chẳng lẽ còn có công ti tốt hơn đang đợi cô sao? Điều này tuyệt đối không có khả năng, giới giải trí trong nhức, CE đã xem như là công ti quản lý tốt nhất, không chỉ có tài nguyên dồi dào, còn có tỉ hoa hồng tốt nhất, đây tuyệt đối là điều mà nghệ sĩ coi trọng nhất, không nghĩ tới Lâm Tường này lại thờ ơ, thật là buồn cười, người như cô ta trong giới giải trí này, chỉ như phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Lâm Tường cũng không biết nội tâm tức giận bất bình của đại diện CE, lễ phép nói: “Xin lỗi, không thể tiếp chuyện.” liền ném đại diện CE sang một bên.

Lâm Tường ở giới giải trí ngay ngốc mười năm, không hề xa lạ gì với rất nhiều người ở đây, có người hôm nay phong quang vô hạn(2), mấy năm sau sẽ biến mất không để lại dấu vết, có người buồn bực vì thất bại, mấy năm sau sẽ là quý nhân, còn có những người sau này sẽ trở thành bạn tốt không có gì giấu nhau của cô, đáng tiếc lúc này bọn họ chưa quen biết, ngay cả có chào hỏi cũng chỉ là người xa lạ.

(20: nổi tiếng, nở mày nở mặt.

Lâm Tường đột nhiên cảm thấy mắt mát, có chút muốn rời đi trước.

“Xin chào Lâm tiểu thư.” Bên cạnh có người tiến đến chào hỏi cô.

Lâm Tường nghiêng người nhìn, thì ra là người quen, kinh ngạc vui mừng kêu lên: “Chị Đỗ!”

Đỗ Hân kinh ngạc khẽ nhếch miệng: “Lâm tiểu thư biết tôi sao?”

Trong nháy mắt ngọn lửa vui sướng của Lâm Tường bị hắt một gáo nước lạnh, “Xẹt” một tiếng bị dập tắt, cô thiếu chút nữa quên mất, tuy rằng Đỗ Hân là người đại diện nhiều năm của cô, nhưng lúc này hai người vẫn chưa quen biết.

Lâm Tường sửa lời: “Đại danh của chị Đỗ như sấm bên tai, tất nhiên là em biết rồi.”

Đỗ Hân thân là người đại diện nổi tiếng, ở giới có chút danh tiếng, phong cách làm việc của cô quyết đoán giỏi giang, có mối quan hệ rộng lớn, từ trong tay cô đi ra đã có vài đại minh tinh, hiện tại vẫn đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp.

Đời trước sau khi Lâm Tường giải trừ hợp đồng với CE, Đỗ Hân mới tìm tới cô, lúc ấy Đỗ Hân vô cùng khí phách đưa cho cô một đồng tư liệu, nói có thể nâng đỡ cô, điều kiện duy nhất là cô không thể ký hợp đồng với công ti kỳ lạ nào, hai người cùng nhau hợp tác mở một phòng làm việc.

Đó là việc mạo hiểm nhất trong lúc bắt đầu gây dựng sự nghiệp, lúc ấy Lâm Tường và Đỗ Hân cũng không quá thân quen, chỉ là ngẫu nhiên nghe qua tên nhau mà thôi, nhưng ở bước ngoặt cuộc đời này Lâm Tường cũng không có quá nhiều lựa chọn, cuối cùng cũng cắn răng lấy ra tất cả tài sản tích cóp, may mắn là, Đỗ Hân không chỉ có thể nâng đỡ cô, còn khiến cho hai người có thể đứng trên đỉnh cao mà nhiều người khó vượt qua.

Hiện giờ Đỗ Hân mới ba mươi lăm tuổi, nhìn qua vô cùng trẻ trung, nhưng phong thái của nữ cường nhân đã ăn sâu bén rễ, khiến Lâm Tường vừa thấy liền có cảm giác vô cùng thân thiết, Đỗ Hân là người tiêu biểu cho khẩu xà tâm phật, vô cùng dễ mềm lòng, chỉ cần hiểu tính tình của cô, sẽ thấy cô là một người vô cùng dễ ở chung.

Nghe được lời khen của Lâm Tường, Đỗ Hân xua tay nói: “Lâm tiểu thư quá khen, không biết có thể quấy rầy cô vài phút hay không?”

nói chuyện khách sáo như vậy, khiến Lâm Tường có chút dờ dạc cười, đời trước hai người là chiến hữu ăn ý, cũng là bạn thân không có gì giấu nhau, mới mấy ngày không gặp, lại xa lạ đến mức chỉ có thể bắt tay chào hỏi, ông trời cũng thật biết trêu người.

Hai người tìm một nơi tương đối yên tĩnh ngồi xuống, Đỗ Hân mở miệng rất thẳng thắn hỏi cô: “không biết Lâm tiểu thư đã có ý muốn ký hợp đồng với công ti nào chưa?”

Lâm Tường nói đúng sự thật: “Trước mắt chưa muốn ký hợp đồng với công ti nào.”

Đỗ Hân lại hỏi: “không có công ti nào vừa ý sao?”

Lâm Tường lắc đầu: “Chị Đỗ có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.” cô vẫn tương đối quen thuộc với tác phong mạnh mẽ, quyết đoán của Đỗ Hân, mà không phải đáng về cẩn thận thủ lòng này của cô ấy.

“Là như vậy, tôi là đại diện của công ti giải trí LX đến đây muốn nói chuyện hợp tác với cô, tôi vô cùng xem trọng năng lực của cô, chỉ cần có tài nguyên tốt, với năng lực của cô nhất định có thể tỏa sáng, tôi nhất định có thể khiến cô trở thành một siêu sao.”

“Giải trí LX?” Lâm Tường nghiêm túc nhớ lại một chút, trong trí nhớ không hề có thông tin gì về công ti giải trí này: “Trước kia tôi có biết một chút tư liệu về các công ti giải trí, nhưng chưa từng nghe qua công ti này, hơn nữa tôi nhớ chị Đỗ Hân là ở công ti giải trí Ngôi Sao(3) chứ?”

(3): nguyên văn là “tinh chi tích” = dấu vết của ngôi sao, nhưng mình không biết dịch thế nào nên để tạm T_T

Đỗ Hân rất tán thưởng gât đầu, nói: “Xem ra trong công việc cô rất nghiêm túc, lúc trước đúng là tôi ở Ngôi Sao, gần đây mới sang giải trí LX, đây là một công ti mới vừa đăng ký, cô chưa nghe nói tới cũng là điều bình thường, trước mắt hoạt động và quản lý công ti do tôi toàn quyền phụ trách.”

Lần này Lâm Tường thật sự sợ ngây người, không ngờ Đỗ Hân lại rời khỏi Ngôi Sao trước hai năm.

Chẳng lẽ lịch sử thật sự bị bóp méo? Trước kia mười năm sau cô mới gặp được cộng sự, sẽ đúng hạn xảy ra sao? cô còn có thể gặp lại Cố Thành, cùng anh kết hôn sao?

Bỗng nhiên Lâm Tường có chút hoang mang.

Đỗ Hân cho rằng Lâm Tường ghét bỏ là vì LX chỉ là công ti mới, liền tiếp tục nói: “LX tuy là công ti mới, nhưng bối cảnh và địa vị của nó cũng không nhỏ.”

Lâm Tường có chút tò mò, nói: “Xin rửa tai lắng nghe.”

Đỗ Hân cũng không che giấu, thẳng thắn thành khẩn nói: “Chắc hẳn cô đã nghe qua tập đoàn Cố Hiệp rồi chứ, ông chủ của giải trí LX, chính là chủ tịch đương nhiệm của tập đoàn Cố Hiệp – Cố Thành.”

“Cố Thành!” Bởi vì quá mức khiếp sợ, lúc Lâm Tường nói ra hai chữ này không tự chủ được nâng cao âm điệu, lập tức đưa tới ánh mắt của vô số người nhìn qua, nhận thấy được bản thân thất lễ, cô hạ giọng, hỏi: “Chị Đỗ không gạt tôi chứ, theo tôi được biết, tập đoàn Cố Hiệp chưa bao giờ đầu tư vào truyền thông.”

Đỗ Hân có chút ngạc nhiên, không ngờ người trẻ tuổi như Lâm Tường lại biết nhiều chuyện như vậy, nhưng so với tiểu bạch thỏ, cô vẫn muốn làm việc với người thông minh hơn: “Tập đoàn Cố Hiệp xác thực chưa bao giờ đầu tư vào truyền thông, nhưng người đầu tư là Cố tổng, anh ấy dùng danh nghĩa cá nhân để đăng ký công ti, nhưng điểm này cô đừng lo, mối quan hệ và tài lực của Cố tổng vô cùng hùng hậu, hơn nữa trước mắt công ti chỉ muốn tập trung đầu tư cho một nghệ sĩ là cô, tài nguyên tuyệt đối liên tục không ngừng, hy vọng cô có thể cẩn thận suy nghĩ một chút.”

một loạt lời nói của Đỗ Hân làm cho da đầu Lâm Tường tê dại, như bị sét đánh.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, đời trước Cố Thành vô cùng chán ghét giới giải trí, lại có thể đầu tư một công ti giải trí! Đây vẫn là Cố Thành kia sao?

Rốt cuộc đây là tình huống gì chứ?

Bên này cô đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, bất cứ lúc nào cũng có thể rời khỏi giới giải trí, toàn tâm toàn ý làm Cố phu nhân, kết quả hiện tại Đỗ Hân lại chạy tới thuyết phục cô gia nhập công ti giải trí của Cố Thành.

Nếu Cố Thành biết vợ tương lai đã trở thành nghệ sĩ mà công ti anh ký hợp đồng, anh vẫn sẽ dựa theo giao hẹn mà cưới cô sao?!

Lâm Tường thật sự không nghĩ ra, Cố Thành là một người chán ghét giới giải trí như vậy, tại sao có thể chủ động đầu tư một công ti giải trí? anh làm như vậy có mục đích gì?

cô và Cố Thành kết hôn mười năm, vấn đề lớn nhất là cô kiên trì với công việc của mình, Cố Thành từng nhiều lần bày tỏ hy vọng cô rời khỏi giới giải trí, rời xa màn ảnh và ánh đèn sân khấu, Cố phu nhân không nên xuất đầu lộ diện như vậy.

Bởi vì vấn đề này, Lâm Tường và Cố Thành đã cãi nhau không ít lần.

Trở thành một diễn viên là giấc mộng từ nhỏ đến lớn của Lâm Tường, cũng là giấc mơ của người mẹ đã qua đời của cô, Lâm Tường không có cách nào từ bỏ nó, huống chi cô cũng không yêu Cố Thành, cho nên cô không tiếng động đấu tranh với Cố Thành, bất chấp áp lực mà duy trì sự nghiệp.

Nhưng sau khi sống lại, Cố Thành lại là ông chủ của công ti giải trí, chênh lệch lớn như vậy, trong lúc nhất thời Lâm Tường không thể thích ứng.

Đỗ Hân nhìn ra sự do dự của cô, cũng không nóng nảy, lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho cô, nói: “Như vậy đi, Lâm tiểu thư trở về cẩn thận suy nghĩ một chút, mấy hôm nữa trả lời tôi cũng không muộn.”

Lâm Tường cắt danh thiếp cẩn thận, cười nói: “Tốt, nhất định tôi sẽ suy nghĩ cẩn thận.”

thật sự mà nói, Lâm Tường thật sự luyến tiếc rời khỏi giới giải trí, cô vô cùng thích đóng phim, nhưng nhớ tới tai nạn xe cộ kinh hoàng kia, cán cân trong lòng cô không tự chủ được mà nghiêng về phía Cố Thành.

Nếu ông trời cho cô cơ hội lựa chọn lại một lần nữa, cô vẫn sẽ nguyện ý gả cho Cố Thành.

Nhưng hôm nay tình huống đã phát triển tới ngoài tầm hiểu biết của cô, cô đã không còn quá chắc chắn, Cố Thành có phải là Cố Thành đời trước hay không, anh có giống như giao hẹn mà lấy cô như đời trước hay không.

Trước mắt xem ra đây là việc quan trọng nhất, phải cùng Cố Thành gặp mặt một lần mới được.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tường vừa mở điện thoại, chuông báo tin nhắn wechat liên vang lên không ngừng, đều là tin nhắn chúc mừng từ bạn học, bạn học trong giới lại càng muốn cô mời khách.

Tâm tình Lâm Tường rất tốt, mỉm cười xem tin nhắn, lúc này cô vẫn đang ở độ tuổi đẹp nhất, vừa mới tốt nghiệp, vẫn chưa chính thức bước vào xã hội, tình cảm giữa bạn bè, bạn học cùng lớp vẫn còn tương đối trong sáng, không lục đục, không ganh đua với nhau, tất cả mọi người đều dùng tình cảm chân thành mà đối đãi với nhau, luôn tin tưởng cho dù sau khi tốt nghiệp có đi tới đâu, thì tình bạn cũng sẽ không bị đứt đoạn.

Nhưng thế gian nào có thứ gì mãi tốt đẹp, thời gian chính là thử thách lớn nhất, thời gian như đĩa quay nghiền nát mọi thứ, tình bạn đã từng vô cùng vững chắc sẽ dần biến chất, thậm chí biến mất, còn có thể vì các quan hệ lợi ích mà trở mặt thành thù.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Người đàn ông kỳ lạ

Edit: Cuồng Soái Ca

Cuộc sống Lâm Tường trải qua đời trước cũng không dài, nhưng cũng đủ để cô thấy rõ tình người ấm lạnh, cho nên kuse này đối mặt với trường hợp các bạn học đang vô cùng vui sướng, cô khô khỏi cảm khái một phen.

Giữa trưa cô bị Trần Trùng, Lý Thiệu kéo đi ăn lẩu, ăn lẩu trong ngày tháng sáu nóng bức này đúng là tự ngược, ba người ăn xong đi ra khỏi quán com, cảm thấy từ đầu đến chân đều bốc hỏa.

Lý Thiệu trêu ghẹo nói: “Chờ sau khi Lâm Tường nổi tiếng, chắc sẽ không còn cơ hội cùng chúng ta ăn lẩu ngoài đường như vậy.”

Trần Trùng không đồng ý, trùng mắt nói: “Mặc kệ cô ấy nổi tiếng như thế nào, vẫn là bạn tốt nhất của em.”

Lâm Tường duỗi tay ôm bả vai cô, cười khẽ nói: “Đúng vậy, mãi mãi là bạn tốt.”

Trần Trùng lập tức cười đầy đắc ý.

Trần Trùng lại đề nghị, buổi tối gọi mấy bạn học cùng thành phố đi uống rượu và KTV, để chúc mừng Lâm Tường đạt giải thưởng diễn viên mới xuất sắc.

Tuy bề ngoài Lâm Tường bằng tuổi bọn họ, nhưng trong lòng lại lớn hơn họ 10 tuổi, cho nên lúc cùng nhau đi hát, không tự giác tự cho mình là chị cả, chẳng qua cô luôn lạnh lùng, mọi người cũng không cảm thấy có gì không thoải mái.

Mẫu thân mất sớm cùng với hoàn cảnh gia đình phức tạp, bồi dưỡng cho Lâm Tường tính cách độc lập, lúc đi học, cô cũng không hòa đồng cùng mọi người, luôn luôn độc lai độc vãng, thậm chí các bạn học đều đặt cho cô biệt danh “Nữ thần băng giá”, thậtra không phải cô lạnh lùng, mà chỉ không dễ dàng mở lòng.

Có thể cùng Trần Trùng trở thành bạn thân, tất cả đều bởi vì da mặt dày của Trần Trùng, Lâm Tường không hề biết cách ứng phó với loại người này, cuối cùng chỉ có thể cam chịu bị Trần Trùng đàn áp, chẳng qua tính cách đáng yêu hoạt bát của Trần Trùng rất tốt, hai người xem như bổ sung cho nhau.

Lý Thiệu đưa một chai bia vừa mở nắp cho Lâm tường, lại cầm cái chai còn lại chạm với cô, hỏi: “Sao vậy, đáng vẻ tâm sự nặng nề này là sao.”

Lâm Tường cầm chai bia uống mấy hớp, lắc đầu nói: “không sao, chỉ là có chút cảm khái, về sau bạn bè gặp nhau chắc là ngày càng ít.”

Lý Thiệu nhìn về phía Trần Trùng đang cầm microphone nhảy múa, trong mắt đều là yêu chiều, quay đầu nói với cô: “Cuộc sống không phải là như vậy sao, đôi mắt con người luôn phải nhìn về phía trước, đã từng trải qua những kỷ ức tốt đẹp, cuối cùng chỉ là phong cảnh ven đường.”

Lý Thiệu là phú nhị đại sinh ra đã ngậm thìa vàng, lại không hề ăn chơi trác tang, tính cách thành thực cẩn trọng, anh ra sức học ngành đạo diễn chuyên nghiệp, thành tích luôn vô cùng ưu tú.

Từ lúc bắt đầu Lâm Tường đã coi trọng tình cảm của Trần Trùng và Lý Thiệu, sau này tình cảm của hai người họ càng phát triển, cũng chứng minh cô không không nhìn lầm.

Mặc dù đã biết trước kết quả của hai người họ, Lâm Tường vẫn nhìn không được trêu chọc anh: “Cho nên, Trần Trùng bây giờ cũng chỉ là phong cảnh ven đường của anh?”

Lý Thiệu lắc đầu, ánh mắt kiên định đối diện với cô nói: “không, cô ấy vẫn luôn là nơi anh muốn đi tới.”

Lâm Tường bị ánh mắt kiên định của anh làm chấn động, ngay người hai giây, sau đó không nhìn được cười nói: “Chúc hai người tu thành chính quả.”

Nhân vật mục tiêu đang bị hai người thảo luận, cười ngây ngô chạy tới: “Hai người nói thêm gì vậy, tôi cũng muốn nghe!”

Lâm Tường bị đề, cau mày đẩy đẩy cô ấy, phát hiện cô chơi xấu không đứng dậy, cũng liền mặc kệ.

Chủ Nhật này, Lâm Tường rời giường sớm, đứng trước tủ quần áo nửa ngày cũng không biết nên mặc cái gì, theo phong cách thanh xuân tươi trẻ, hay là trưởng thành quyến rũ? cô cau mày suy nghĩ một chút, lại phát hiện mình không hề biết Cố Thành thích mẫu người thế nào.

Lâm Tường cũng không rõ tâm tình lúc này của mình, cô muốn gặp Cố Thành, lại sợ gặp Cố Thành, nếu Cố Thành không còn là người đời trước cô quen thuộc, cô nên làm cái gì bây giờ?

Đờ trước nơi cô và Cố Thành lần đầu gặp mặt, là ở bữa tiệc sinh nhật của một người bạn Lâm Kiến Quân, lúc ấy Lâm Kiến Quân lừa cô tham dự bữa tiệc này, sau đó giới thiệu cô cho Cố Thành, kết quả ngày hôm sau bắt cô một mình ra ngoài ăn cơm với Cố Thành, cơm nước trở về, hôn sự của hai người họ cơ bản là đã định rồi, đối với Lâm Kiến Quân mà nói, gả con gái đơn giản giống như bán một cây cải trắng.

Quyết định không thêm nghĩ tới đời trước trải qua lung tung rối loạn, cuối cùng Lâm Tường cũng chọn một cái áo liền váy màu xanh biếc dài tới đầu gối, có chút hơi thanh xuân lại không mất đi sự quyến rũ của phụ nữ, khiến làn da cô càng thêm trắng nõn trong sáng.

Cười với chính mình đang tuổi thanh xuân tươi trẻ trong gương, Lâm Tường xoay người cầm túi xách đi ra cửa.

Nhà họ Lâm là một biệt thự đơn độc ở ngoại thành, nơi này ghi lại rất nhiều kỷ ức thời thơ ấu của Lâm Tường, chẳng qua sau khi cô có thể kiếm tiền nuôi sống chính mình, rất ít khi trở về, bởi vì đối với cô mà nói, nơi này đã không còn là nhà của cô, cô không có nhà.

Xe taxi đưa Lâm Tường tới ngoài cửa lớn biệt thự, rất nhanh đã có người hầu tới mở cửa cho cô, Lâm Tường nói cảm ơn với đối phương liền đi vào nhà chính.

Còn chưa đi đến đại sảnh, liền nghe được tiếng hai người phụ nữ đang tranh luận, Lâm Tường dừng bước chân, muốn chờ hai người bên trong tranh luận xong mới đi vào.

không nghĩ tới lại khiến cô nghe được một chuyện thú vị.

“Mẹ, con không phải là con ruột của các người sao? Đối phương là Cố Thành đó, chủ tịch tập đoàn Cố Hợp! Giá trị con người luôn đứng đầu bảng xếp hạng, các người lại có thể đem hôn sự này cho Lâm Tường! Rốt cuộc các người nghĩ như thế nào, con có điểm nào kém hơn so với Lâm Tường?”

“nói ngốc cái gì vậy, con vẫn chưa thành niên.”

“Qua sinh nhật tháng sau con đã thành niên rồi! Lại nói con trẻ tuổi xinh đẹp hơn so với cô ta, dựa vào cái gì mà người được gả lại là cô ta?”

“Cái này chỉ là liên hôn thương nghiệp, tiến vào Cố gia, chắc chắn cuộc sống cũng không tốt, với tính cách này của con nhất định không chịu nổi, đến lúc đó ngược lại sẽ làm hỏng kế hoạch của cha con.”

“Con mặc kệ, con thích Cố Thành, con phải gả cho anh ấy, các người đi nói với anh ấy, con sẽ gả tới Cố gia, không phải Lâm Tường!”

“Lâm Đóa, con cho rằng mẹ chưa nói sao? Chính là nhà người ta chê cười con quá nhỏ không đồng ý, mới đổi thành Lâm Tường.”

“Đáng ghét....Con nhỏ chỗ nào chứ!”

“Nghe lời, về sau đừng có ý nghĩ này, nếu việc này thành công, Cố Thành chính là anh rể con, nhớ rõ thu hồi tâm địa gian xảo đó lại!”

Lâm Tường:

cô thật đúng là không biết, thì ra trước khi cô kết hôn, Lâm gia còn có trò khôi hài như vậy, thì ra Lâm Đóa thích Cố Thành, lại vì quá nhỏ mà không thể gả?

thật là làm cho người ta vui tai vui mắt.

Lúc Lâm Tường ho nhẹ một tiếng phát ra tiếng vang, sau đó thông dong đi vào, hai người đang tranh luận không dứt bên trong đúng là hai mẹ con Lưu Trân và Lâm Đóa.

thật ra Lưu Trân chỉ là một công nhân bình thường trong công ty Lâm Kiến Quân, gia cảnh bình thường, nhưng dung mạo rất đẹp, sau này lại được Lâm Kiến Quân coi trọng, liền đi theo ông ta làm tiểu tam, còn sinh ra Lâm Đóa, thẳng đến khi mẹ Lâm Tường qua đời, hai mẹ con này mới ngênh ngang vào

nhà.

Mười mấy năm sống trong nhung lụa, cuối cùng Lưu Trân cũng có chút đáng về của phu nhân nhà giàu, mà Lâm Đóa có cha mẹ yêu thương, bị nuôi dưỡng thành một tiểu thư nhà giàu điều ngoa tùy hứng, chỉ có Lâm Tường, mới dần trở nên không hợp với cái nhà này.

Lưu Trân nhìn thấy cô tiến vào, vội vàng cười nói: “A, Lâm Tường con đến rồi, mau ngồi mau ngồi, ăn sáng không? Muốn uống gì? Dì sai người hầu đi lấy.”

Trở lại nhà mình ngược lại được đón tiếp giống như khách, dù nội tâm Lâm Tường kiên cường, giờ phút này cũng hơi buồn bực: “không cần, cha tôi đâu?”

Lưu Trân bỏ qua sự lạnh nhạt của cô, tươi cười vẫn không giảm, nói: “Ông ấy đang ở trong thư phòng, để đi gọi ông ấy xuống.” nói xong cho Lâm Đóa một ánh mắt ý bảo cô ta không được nói bậy, lúc này mới xoay người lên lầu.

Sau khi Lưu Trân lên lầu, phòng khách chỉ còn lại Lâm Tường và Lâm Đóa, từ nhỏ đến lớn hai người chưa từng chơi đùa cùng nhau, tất nhiên không có đề tài gì để nói, vì thế mỗi người ngồi một bên sofa mắt to trừng mắt nhỏ.

Lâm Đóa bị nuông chiều, vẫn luôn cảm thấy Lâm Tường không có mẹ không bằng cô ta, kết quả có số mệnh tốt lại được Cố Thành coi trọng, quả thật không có thiên lý, vì thế trong ánh mắt nhìn cô có thêm vài phần địch ý.

Lâm Tường biết Lâm Đóa đang nhìn cô, cũng lười để ý, chỉ chăm chú nghịch di động.

Lâm Đóa nhẫn nhịn, vẫn nhịn không được mở miệng khiếu khích: “Chỉ cho rằng gã có Cố Thành là có thể xoay người ở Lâm gia sao? Tôi nói cho chị biết, cha vĩnh viễn chỉ yêu thương một mình tôi.”

Lâm Tường ngẩng đầu quét mắt qua cô ta một cái, lại tiếp tục chơi di động.

“Tôi đang nói với chị đó, chị điếc sao?”

Lâm Tường vẫn chơi di động như cũ.

“Vẫn chưa gã đi mà đã dám lên mặt, chờ chị thật sự vào Cố gia, mới chính là hưởng thụ!”

Lúc này Lâm Tường mới buông di động, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô ta, lạnh lạnh nói: “Cái gì mà Cố Thành với Cố gia? Đó là ai? Vì sao tôi phải gã đi? Ai quyết định? Tại sao một chút tôi cũng không biết?”

Nhiều vấn đề liên tiếp lập tức làm Lâm Đóa đỏ mặt hộc lạnh, bởi vì trong lòng có quá nhiều không cam lòng và phẫn nộ, thế nên khiến cho cô ta quên rằng tất cả đều là cha mẹ ngầm tính kế, Lâm Tường vẫn chưa biết, kết quả chính mình lại lỡ miệng.

Vừa nghĩ tới mình chọc phải xui xẻo lớn như vậy, một phút Lâm Đóa cũng không dám ở lại phòng khách, vội vàng đứng dậy chạy về phòng.

Nhìn bóng dáng cô ta chạy trốn chết, Lâm Tường cười lạnh trong lòng, tiểu quỷ, dọa chết người.

Lâm Kiến Quân xuống lầu rất nhanh, nhìn thấy đáng về Lâm Tường an tĩnh ngồi trên sofa, không khỏi vừa lòng gật đầu: “Chuẩn bị chút đi, đợi lát nữa cùng cha tham dự tiệc sinh nhật cuar chú Cao.”

Nhìn ông từng bước đến gần, Lâm Tường nhẹ nhàng gọi cha, sau đó mới biết rõ mà cố hỏi: “Vì sao con phải đi? KKhoong phải trước kia đều đưa Lâm Đóa đi sao?”

Mặt Lâm Kiến Quân lộ vẻ xấu hổ, ậm ừ nói: “Con... Chú Cao của con mấy ngày hôm trước mới nói nhớ con, bảo cha lần này nhất định phải đưa con tới gặp.”

“À.” Lâm Tường gật đầu, còn nói thêm: “Cha, vừa rồi Lâm Đóa nói con phải gã vào Cố gia, tại sao con lại không biết? Cố gia là ai?”

Mặt Lâm Kiến Quân và Lưu Trân đứng một bên đồng thời đỏ lên, chỉ thấy Lâm Kiến Quân hung dữ trừng mắt nhìn Lưu Trân một cái, mới quay đầu cười nói với Lâm Tường: “Đừng nghe trẻ con nói bừa, nó chỉ nói đùa thôi.”

Lâm Tường nheo mắt lại, không vui nói: “Việc này sao có thể tùy tiện lấy ra nói đùa.”

“Ừ ừ ừ, sau này để đi Lưu của con dạy dỗ nó.” Ông vội vàng lấy lòng nói.

Lâm Tường lạnh lùng nhìn sắc mặt nịnh nọt của Lâm Kiến Quân, trong lòng ngày càng tuyệt vọng với người cha này, vì một cái hạng mục hợp tác mà có thể bán con gái của mình đi, căn bản không xứng là một người cha.

thật ra chú Cao trong miệng Lâm Kiến Quân, căn bản cô không nhớ nổi đáng về của đối phương, nhưng nếu bọn họ diễn kịch trước mặt cô, nhất định cô sẽ tiếp đến cùng, rốt cuộc cô mới chính là người điểm kịch giỏi nhất.

Tham gia tiệc sinh nhật là một cái cơ rất đường hoàng, mục đích của bọn họ cũng chỉ là muốn cô và Cố Thành thuận theo tự nhiên mà gặp mặt thôi.

Lâm Tường nhập vai vào dáng vẻ đơn thuần không hiểu chuyện, một đường đi theo Lâm Kiến Quân vào đại sảnh bữa tiệc, sau đó lại được đưa vào một phòng nghỉ ngơi lộng lẫy, chủ nhân bữa tiệc đang cùng một đám tình anh quân là áo lượt nói chuyện phiếm.

Lâm Kiến Quân dẫn cô đi tới chào hỏi từng người, thẳng đến khi cô nhìn thấy người kia.

Vài người tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, nhìn qua rất vui vẻ, thật ra có khả năng giết người không thấy máu, dù sao cũng đều là tai to mặt lớn trong thương trường, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều kiếm được hàng trăm triệu sinh ý.

Sopha được sắp xếp không có quy tắc, thật ra cũng là rất có chủ ý, chủ nhân của buổi tiệc ngồi ở bậc thứ hai, mà sofa ở giữa lại có một người đàn ông ngồi một mình, đúng là người cùng với Lâm Tường có mười năm hôn nhân – Cố Thành, anh luôn luôn là nhân vật tiêu điểm.

Lúc Lâm Tường đi theo Lâm Kiến Quân tiến vào, ánh mắt Cố Thành mờ hồ lướt qua người cô, sau đó lại cúi đầu chăm chú nhìn ly rượu vang đỏ, giống như đang tự hỏi.

Tầm mắt Lâm Tường xuyên qua đám người, lặng yên không tiếng động mà rơi trên người anh.

Nghiêm túc mà nói, thật ra hai người chỉ mới tách ra mấy ngày, nhưng chính mấy ngày này, lại làm Lâm Tường trải qua sự đau đớn khác cốt ghi tâm của sinh lý từ biệt.

Hiện giờ Cố Thành vẫn phong độ tao nhã, luôn là người chiến thắng trong cuộc sống, nhưng thật sự làm linh hồn Lâm Tường rung động là khi xảy ra tai nạn xe cộ anh không màng nguy hiểm mà dùng thân thể to lớn ôm lấy cô, cùng với dòng máu đỏ ghê người.

Lâm Kiến Quân bảo Lâm Tường đi chào hỏi từng người, khi giới thiệu đến Cố Thành, ông quay đầu lại nói với Lâm Tường: “Đây là Cố Thành, trước mắt cậu ấy chính là người đàn ông độc thân có giá trị nhất hiện nay.”

Vừa nãy khi đến chào hỏi mấy chú bác, bọn họ cũng không đứng dậy, sau khi giới thiệu đến Cố Thành, anh lại đột nhiên đứng lên, bước vài bước tới trước mặt cô, vươn tay ra, nói: “Rất vui được biết cô, Lâm Tường tiểu thư.”

Lâm Tường thấy anh duỗi bàn tay ra tới, lại ngẩng đầu nhìn anh, hai người chênh nhau gần 20cm, khiến cô không thể không ngẩng đầu lên mới có thể nhìn thẳng anh.

Chồng mình bắt tay chào hỏi với mình như người xa lạ có cảm giác gì?

Lâm Tường chậm rãi vươn tay ra, bị bàn tay to ấm áp của anh cầm lấy trong nháy mắt, phảng phất như cô nghe được trái tim mình đập cuồng loạn.

Lòng bàn tay hai người nhẹ nhàng dán vào nhau, sau đó lại chậm rãi tách ra, đầu ngón tay Cố Thành lơ đãng xẹt qua lòng bàn tay Lâm Tường, mang theo cảm xúc tê ngứa như điện giật làm hai người không hẹn mà cùng ngẩn người.

Lâm Tường vội vàng rút tay lại, lại dời ánh mắt tới cửa sổ sát đất cách không xa, cố tình bỏ qua lần định chạm ngoài ý muốn này.

Thần sắc Cố Thành lại tự nhiên mà trở về chỗ ngồi của mình, tìm được dáng ngồi thoải mái sau đó lại tiếp tục trò chuyện cùng mọi người, chệch là bàn tay anh đặt trên tay vịn của ghế sofa sẽ thường thường dùng ngón cái vuốt ve ngón tay khác, giống như đang nhớ lại cảm giác nào đó.

Mục đích khiến hai người gặp mặt đã đạt được, Lâm Kiến Quân rất nhanh lại gia nhập đội ngũ nói chuyện phiếm, Lâm Tường không muốn ở lại để thành đề tài bàn tán, tùy tiện tìm một cái cớ rời khỏi phòng nghỉ.

Đại sảnh bữa tiệc ồn ào hơn so với phòng nghỉ rất nhiều, bởi vì vẫn chưa tới lúc khai tiệc, các khách mời tụ tập năm tập ba nói chuyện phiếm, ở đây Lâm Tường không quen biết ai, dứt khoát tìm một chỗ yên tĩnh ngồi ngẩn ngơ.

Lấy di động ra nhìn thoáng qua, là Đỗ Hân gửi tin nhắn Wechat: “Suy nghĩ thế nào rồi?”

Lâm Tường nhìn chằm chằm tin nhắn nửa ngày, cuối cùng vẫn lựa chọn không trả lời, cô vẫn chưa biết quyết định thế nào mới tốt.

Đời trước bởi vì thân phận diễn viên này, làm cô và Cố Thành có rất nhiều mâu thuẫn, cuối cùng khiến hai người ngày càng xa cách, bây giờ lại có một cơ hội làm lại, cô đồng ý buông bỏ ước mơ từng theo đuổi, chỉ muốn ngày tháng trôi qua bên Cố Thành, nhưng tạo hóa trêu người, đời này Cố Thành lại là ông chủ của công ty giải trí, khiến cả người Lâm Tường có chút hoang mang.

Lại nghĩ người một lúc, đám nhân vật quan trọng kia vẫn chưa ra khỏi phòng nghỉ, Lâm Tường dứt khoát đứng lên, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại cho Lâm Kiến Quân.

“Buổi chiều tôi còn có việc, bây giờ phải đi, cha giúp con nói một tiếng xin lỗi với chú Cao.”

Lâm Kiến Quân hiển nhiên không vui, bình tĩnh nói: “Chuyện gì mà gấp như vậy, cơm nước xong mới đi cũng không muộn.”

Lâm Tường không tiếp tục giải thích, chỉ nói tạm biệt rồi cúp điện thoại, dù sao cô và Cố Thành đã gặp mặt, mục đích đã đạt được, bữa cơm này ăn ăn hay không cũng không quan trọng.

Lúc này vừa vặn là giờ tan tầm, cũng là một ngày nóng bức nhất, vừa rời khỏi khách sạn mát lạnh, thế giới bên ngoài giống như một cái lồng hấp khổng lồ, một giây thôi cũng đủ để hấp chín một người, Lâm Tường phát hiện mình hấp tấp chạy ra, đúng là tự ngược.

Đứng ở ven đường năm phút đồng hồ, không gặp được một chiếc taxi nào, Lâm Tường nghiêng rằng nghiêng lợi lấy điện thoại ra, muốn trước khi bị cảm nắng lên mạng gọi xe.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hợp đồng không giống nhau

Edit: Cuồng Soái Ca

Vừa mới móc di động ra, bên cạnh đã vang lên một tiếng còi ô tô, một cái bóng chậm rãi ngừng trước mặt cô.

Lâm tường chỉ nhìn một cái đã biết là xe Cổ Thành, lúc Cổ Thành không tự lái xe, đều ngồi xe này ra ngoài, thời điểm cô vẫn là Cổ phu nhân, cũng không ít lần dùng chiếc xe này.

cô vừa mới nghĩ như vậy, cửa kính phía sau liền hạ xuống, rơi vào ánh mắt cô chính là khuôn mặt tuấn mỹ của Cổ Thành: “Lâm tiểu thư, trời quá nóng, tôi đưa cô đi.”

Lâm Tường có vài phần do dự, Cổ Thành chủ động như vậy, vẫn là người mà cô từng biết sao? Đồi trước lúc họ vừa mới quen biết, đây cũng không phải là thái độ của anh.

Cổ Thành thấy cô không phản ứng, chỉ đơn giản mở cửa xe từ bên trong, nói với cô: “đi lên đi, đến nơi hãy xuống nếu không sẽ bị cảm nắng.”

Theo cửa xe mở ra, gió mát từ điều hòa thổi tới, Lâm Tường hít thở sâu, khom lưng ngồi vào trong xe.

“Cám ơn, làm phiền anh rồi.”

Cổ Thành lấy bình nước từ trong ngăn tủ ra đưa cho cô: “không cần khách sáo với tôi, cô là người bên phía đối tác tất nhiên tôi phải tranh thủ lôi kéo cô vào công ty rồi.”

Động tác của Lâm Tường hơi dừng một chút: “Cổ tiên sinh cũng biết chuyện này sao?”

Cổ Thành khẽ cười nói: “Đỗ Hân đã nói qua với tôi, chẳng qua cô ấy nói nhìn qua cô cũng không có gì hứng thú, Lâm tiểu thư là cảm thấy công ty chúng tôi vẫn quá non trẻ sao?”

Lâm Tường lắc đầu, quay đầu nhìn anh: “Là bởi vì có một chút lý do riêng tư, trước mắt tôi vẫn chưa thể xác định có ký hợp đồng hay không.”

Cổ Thành đón lấy anh mắt cô, khóe môi treo lên ý cười nhân nhật, đang muốn nói thêm gì đó, chợt nghe thấy tài xế phía trước nói: “Cổ tổng, đoạn đường này không thể dừng lại quá lâu.”

Ngay sau đó Cổ Thành bảo hán đi tới công ty, lại nói với Lâm Tường: “Nếu không ngại, tôi đưa cô tới tham quan công ty một chút.”

“Giải trí LX?” Lâm Tường hỏi.

Cổ Thành gật đầu: “Đỗ Hân đánh giá cô rất cao, tôi cũng đã xem qua các nhân vật cô diễn trước kia, thật sự rất tuyệt, chúng tôi thật lòng mong chờ cô gia nhập.”

trên đầu Lâm Tường hiện ra một hàng dấu chấm hỏi màu đen.

Đây thật sự vẫn là Cổ Thành kia sao? Có phải cô đang gặp người giả mạo Cổ Thành không?

Cảm xúc của Lâm Tường quay cuồng nửa ngày mới hỏi Cổ Thành: “Tôi nghe chị Đỗ nói trước mắt các người chỉ có ý định ký hợp đồng với một mình tôi?”

Cổ Thành thoải mái gật đầu thừa nhận: “Tôi và Đỗ Hân đã đạt thành nhận thức chung, nghiệp vụ chủ yếu của giải trí LX sẽ tập trung chủ yếu vào phương diện đầu tư điện ảnh, nhưng bản thân Đỗ Hân cũng là một người đại diện, cô ấy muốn tạo ra một siêu sao Thiên Hậu.” nói tới đây, anh tạm dừng một chút, nhìn đôi mắt cô gần từng tiếng nói: “Sau này cô chính là siêu sao Thiên Hậu kia.”

Cho dù trong khoang xe mở điều hòa rất mạnh, nhưng trong nháy mắt Lâm Tường vẫn bị sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh, làm sao anh dám chắc chắn như vậy?

Chẳng qua không thể phủ nhận, lời nói này của Cố Thành khiến cô vô cùng kích động, khi nghe đến anh nói sau này cô chính là siêu sao Thiên Hậu, tần suất nhịp tim của Lâm Tường lập tức rối loạn, cô rất muốn đáp lại anh một câu: “Tôi vốn chính là như vậy.”

Xe đi qua một nhà hàng, Cố Thành ra hiệu cho tài xế rẽ vào, chờ xe dừng lại, anh mới nói: “Lâm tiêu thư, món Quảng Đông của nhà hàng này không tồi, có thể cùng nhau nếm thử được không?”

Đây chính là phương thức làm việc quen thuộc của tổng tài bá đạo Cố Thành sao, Lâm Tường chăm chọc trong lòng, ngay sau đó theo anh cùng xuống xe, bữa sáng cô chỉ vội vàng uống một chai sữa bò, chịu đựng đến bây giờ cũng có chút đói bụng.

Chẳng qua đời trước cô và Cố Thành sau hôm gặp mặt cũng cùng đi ăn cơm, bây giờ lại là gặp mặt sau đó cùng nhau ăn cơm, nên buổi tối trở về sẽ không nhận được cuộc điện thoại của Lâm Kiến Quân, thông báo rằng hôn sự của cô đã được quyết định! Tiến độ này có phải quá nhanh hay không?

Nhưng mà rất may trên bàn cơm Cố Thành cũng không nhắc tới chuyện hôn nhân của hai nhà, chỉ là ngẫu nhiên nói một vài câu về tiến độ nghiệp vụ của giải trí LX và một vài lợi ích thực tế nếu cô ký hợp đồng.

Ăn cơm trưa xong, trên đường tới giải trí LX, Lâm Tường hỏi Cố Thành một vấn đề: “Cố tiên sinh cảm thấy tôi thích hợp tiếp tục phát triển ở giới giải trí sao?”

Mày kiếm của Cố Thành hơi nhíu lại, suy tư vài giây sau đó nói: “Điều này phải hỏi chính cô, cô có thích cái vòng lẩn quẩn này hay không?”

Lâm Tường nói: “thật sự mà nói, tôi chỉ thích diễn xuất, nhưng cái vòng lẩn quẩn này quá loạn, tôi cũng không quá thích.”

Cố Thành cười nhạt nói: “Vậy chuyên tâm diễn xuất là tốt rồi.”

Lâm Tường nhìn khỏe miệng tươi cười đẹp mắt của anh, trong lòng bỗng vô cùng kiên định, không muốn từ bỏ sự nghiệp diễn xuất mà cô vô cùng yêu thích, cô muốn ở lại chuyên tâm diễn xuất.

“Cố tiên sinh, tôi quyết định ký hợp đồng với giải trí LX.” cô bình tĩnh nói.

Trong ánh mắt Cố Thành có ánh sang long lanh hiện lên, anh lại lần nữa giơ bàn tay ra trước mặt cô: “Hợp tác vui vẻ.”

Lâm Tường nhẹ nhàng cười, nói: “Tôi phải xem lại hợp đồng một lần nữa mới được.”

Nơi làm việc của giải trí LX được đặt ở tòa nhà của tập đoàn Cổ Hợp, diện tích chiếm cứ một tầng, phía trên còn một tầng cao nhất, là văn phòng chủ tịch của Cố Thành.

Sắp xếp vị trí như vậy rất khéo léo, có một loại cảm giác dưới một người trên vạn người, xem ra Cố Thành rất coi trọng giải trí LX.

Lúc Lâm Tường và Cố Thành tới, Đỗ Hân cũng không ở công ty, nhưng cô ấy đã nhận được điện thoại của Lâm Tường, đang trên đường trở về công ty.

Trong lúc chờ Đỗ Hân hai người tham quan trang hoàng bố trí trong công ty, Lâm Tường kinh ngạc phát hiện, không ngờ công ty còn sắp xếp phòng riêng cho cô, bên trong phòng nghỉ là phòng hóa trang, phòng để quần áo, cái gì cần đều có, mọi thứ được chuẩn bị vô cùng hoàn hảo, Lâm Tường đi dạo một vòng, cau mày đánh giá Cố Thành, nửa ngày sau mới nói: “Các người cứ như vậy chắc chắn tôi sẽ gia nhập sao?”

Cố Thành đẹp trai nhưn đôi mày kiếm: “Chúng tôi có tự tin sẽ thuyết phục được cô.”

Lâm Tường không còn gì để nói, Cố Thành và Đỗ Hân là cường cường liên thủ, thật sự có thể bắt được cô trong một giây.

Trong phòng làm việc riêng có một cửa sổ sắt đất, tầm nhìn vô cùng rộng lớn, Lâm Tường đi đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, cảnh đẹp đô thị nhưng tòa nhà cao tầng san sát thu hết vào đáy mắt.

Văn phòng của Cố Thành ở trên tầng, đời trước cô cũng đi qua mấy lần, lại chưa từng chú ý tới cảnh sắc bên ngoài văn phòng anh, có lẽ khi đó, cô vô tâm ngắm phong cảnh.

Cố Thành đi đến bên cạnh cô, đưa cho cô một ly trà hoa, mùi hương hoa lại nhân nhát kéo về sự chú ý của Lâm Tường, cô tiếp nhận ly trà nhẹ nhấp một ngụm, hương hoa tràn ngập khoang miệng, làm cô say mê nhìn không được mà hít sâu một hơi, đây là hương vị cô thích nhất.

“anh và chị Đỗ là quan hệ hợp tác?” Lâm Tường nhị không được hỏi một câu, cô thật không nghĩ ra hai người này có tám cái sào nối lại cũng không liên quan đến nhau mà thế nào lại thông đồng với nhau.

Hai tay Cố Thành cầm vào túi quần, đứng thẳng bên người cô, anh mắt xuyên qua cửa sổ sắt đất nhìn về phương xa, sừng mặt cương nghị với góc cạnh rõ ràng, mười phần ý vị đàn ông.

Nghe được câu hỏi của Lâm Tường, anh quay đầu lại nói: “Cơ duyên xảo hợp, trong buổi họp mặt của bạn bè, cô ấy lôi kéo đầu tư khắp nơi, đúng lúc tôi có hứng thú.”

Lâm Tường nhưn mảy, tiếp tục truy vấn: “Tại sao anh lại có hứng thú với giới giải trí?”

Cố Thành nhếch khóe miệng: “Đối với bất kỳ hạng mục nào kiếm ra tiền, tôi đều có hứng thú.”

Lâm Tường:

Cố Thành không có ý định tiếp tục đề tài này, nâng một cánh tay chống lên của sổ thủy tinh, nghiêng người tới gần Lâm Tường, nói: “Nhìn thấy cao ốc Kinh Hội không?”

Lâm Tường chỉ chỉ mấy con phố và tòa nhà màu đỏ sậm bên ngoài, nói: “Ồ kia.”

Cố Thành cười nhẹ một tiếng, dùng giọng nói trầm thấp như đàn violon nói bên tai cô: “Đáng vẻ cô bước trên thảm đỏ, thật sự....khí phách, lúc nhận giải cũng vậy.”

“anh cũng thấy sao?” Lâm Tường cười quay đầu nhìn anh,, lại kinh ngạc phát hiện, khoảng cách của hai người lúc này.....Có chút quá gần, gần đến mức cô có thể dễ dàng cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh, cùng với anh mất rục rờ tia sáng.

Tình hình hay người ở chung đời trước thoáng hiện lên, ngày thường số lần gặp mặt không nhiều lắm, cho dù gặp mặt cũng không biết nói gì, càng nhiều thời điểm là ở trong chiến tranh lạnh, mỗi người đều có bạn bè của mình, chỉ duy nhất vận động thân thiết trên giường, cũng là bốn tháng mới có một lần, có khi cô đi đóng phim hoặc anh đi công tác, một tháng ngay cả một lần cũng không có.

cô giống như trước nay chưa từng nhìn anh một cách nghiêm túc gần gũi như vậy, cũng chưa từng phát hiện, thì ra đôi mắt của anh khi mang theo ý cười lại đẹp như vậy, giống như hai con suối trong veo thanh khiết, dễ dàng làm cho người ta bị hút vào trong đó.

Lâm Tường có chút không được tự nhiên thu lại tầm mắt, cúi đầu.

đang lúc không khí dần trở lên ái muội, vài tiếng đập của thanh thúy vang lên từ phía sau, Đỗ Hân đứng ở cửa nhìn bọn họ nói: “Ngại quá, tôi đến muộn, không để lỡ cái gì chứ?”

Đỗ Hân xuất hiện làm Lâm Tường như trút được gánh nặng, vội vàng xoay người chào đón Đỗ Hân, thân thiết gọi: “Chị Đỗ.”

Đỗ Hân nhìn cô cười nói: “Thế nào, ông chủ đã nói với cô về những lợi ích thực tế chưa?”

Cố Thành tiến lên nói chen vào: “Đây là chức trách của cô, tôi không dám vượt quyền.”

Đỗ Hân giơ tài liệu trong tay lên, nói: “Nếu ông chủ cũng ở đây, chúng ta cùng ngồi xuống nói về nội dung của hợp đồng đi.” nói xong cô duỗi tay cầm lấy tay Lâm Tường, nói: “Vô cùng hoan nghênh cô gian nhập giải trí LX, từ hôm nay trở đi, cô chính là nhất tỷ của giải trí LX, tương lai không xa, cũng sẽ trở thành nhất tỷ của giới giải trí.”

Lâm Tường cười nói: “Chị Đỗ, miếng bảnh này của chị có phải hơi lớn hay không?”

“Tôi tin tưởng cô.”

Cố Thành đứng lúc vỗ tay, nói: “Thời khắc đáng chúc mừng như vậy, sao có thể thiếu champagne.” anh nói xong liền gọi điện thoại cho trợ lý, bảo anh ta mang một chai champagne tới đây.

Chẳng qua trước khi chúc mừng bằng champagne, ba người vẫn ngồi xuống xem kỹ lại hợp đồng.

Đối mặt với hai người Cố Thành và Đỗ Hân, Lâm Tường tin nhiệm vụ phần trăm, không cần xem nội dung hợp đồng, cũng sẽ không do dự mà ký tên mình, chẳng qua nhìn bọn họ thận trọng như vậy, chính cô cũng không dám ứng phó qua loa, ngoan ngoãn ngồi xuống nhìn kỹ từ đầu tới đuôi hợp đồng.

Sau khi xem xong hợp đồng, Lâm Tường chỉ có một ý nghĩ duy nhất là: Có khả năng cô đang ký một cái hợp đồng giả. Đây vẫn là hợp đồng cho nghệ sĩ sao? Đây chính là hiệp ước cho đối tác đi!

Gần như không có một chút bất lợi nào, đại bộ phận thuế thu nhập vẫn do công ty trả, còn có các loại hoa hồng được chia, các loại tài nguyên do cô tự mình chọn lựa, không muốn diễn hoặc thông cáo, công ty đều sẽ không can thiệp quá nhiều....

Sau đó Đỗ Hân nói: “cô còn có vấn đề gì bây giờ có thể đề xuất, nhân lúc ông chủ ở đây, cùng nhau giải quyết.”

Điều kiện như vậy nếu còn có vấn đề chính cô còn cảm thấy thiếu tâm nhãn, Lâm Tường cái gì cũng không nói, cầm lấy bút máy xoát xoát ký xuống tên của mình.

Hai tay Cố Thành ôm ngực ngồi thẳng, sau khi nhìn thấy cô tiêu sái ký tên, ánh mắt bình tĩnh cuối cùng cũng nhiễm ý cười nồng đậm, đúng lúc trợ lý Vi Ngụy mang champagne tới, anh liền tự tay rót cho ba người.

“Hợp tác vui vẻ.” anh nói.

Lâm Tường cười khanh khách cạ ly với anh, đời này, có thể cùng Cố Thành quen biết như vậy, thật sự rất tốt.

một sợi tóc dài rơi xuống bên má, Lâm Tường rất tự nhiên đưa tay vén nó ra sau tai, khi ngẩng đầu lên một lần nữa, anh mắt vừa lúc nhìn thấy đáng vẻ hơi thất thần của Cố Thành.

Đây là anh đang nhìn lên cô sao?

Trái tim Lâm Tường nhảy bang bang, ngoài mặt vẫn ra vẻ bình tĩnh mà nhìn anh cười cười.

Trong các loại điều kiện hậu đãi mà giải trí LX cung cấp cho Lâm Tường, còn bao gồm cung cấp một căn phòng để Lâm Tường cư trú, căn phòng ở một tiểu khu xa hoa giữa trung tâm thành phố, có bảo vệ nghiêm ngặt, phương tiện giao thông thuận tiện, tuyệt đối là tram đậm mới tìm được một chỗ ở tốt thế này.

Đối với sắp xếp này Lâm Tường cảm thấy vô cùng cửa lòng, bởi vì căn hộ kia đối với cô mà nói, vô cùng thân thiết và quen thuộc.

Đời trước sau khi hai người kết hôn, căn hộ kia liền được ghi dưới danh nghĩa của Lâm Tường, bởi vì ở trên tầng cao nhất, lại có thêm một vườn hoa trên không trung, trong ánh mắt đầu tiên Lâm Tường liền thích nơi đó, thường thường sẽ ở lại vài ngày.

Sau này, chỉ cần cô và Cố Thành cãi nhau, hoặc là có mâu thuẫn với Cố lão phu nhân, cô đều sẽ mang đồ đạc tới căn phòng này ở vài ngày, chờ tâm trạng được điều chỉnh tốt lại trở về.

Dần dà, căn phòng kia trở thành một cảng tránh gió chuyên chức của cô.

không nghĩ tới xoay một vòng lớn, căn phòng này lại trở về trong tay cô, chẳng qua lần này ông chủ Cố cũng thật là hào phóng, một phòng lớn như vậy liền tùy tiện đưa cho nhân viên làm ký túc xá cũng thích hợp hay sao? không sợ cô vào ở rồi sẽ không chịu ra sao?

Lúc Đỗ Hân đưa chìa khóa phòng cho cô, còn cảm khái mà nói: “Nếu tôi không có phòng của mình, cũng muốn ở ký túc xá như vậy, ở ngay trung tâm thành phố, đi đâu cũng thuận tiện, căn bản không cần lo lắng sẽ kẹt xe!”

Đáng vẻ Lâm Tường đắc ý nói: “Hoan nghênh vào ở.”

“Nơi đó đồ điện gia dụng và đồ sinh hoạt đã đầy đủ hết, cũng đã quét tước sạch sẽ, lúc nào cô cũng có thể vào ở, có gì cần hỗ trợ cứ việc đề xuất.”

Lâm Tường mỉm cười gật đầu, lại nghe cô nói: “Trợ lý sinh hoạt sắp xếp cho cô hai ngày nữa sẽ tới, tên là Nhạc Tiểu Kỳ, sẽ phụ trách việc vật trong sinh hoạt của cô.”

Lâm Tường rất là cảm động nói với Đỗ Hân: “Chị Đỗ, chị đối với em thật tốt.”

Đỗ Hân không dám tranh công: “Tất cả những điều này đều cảm ơn ông chủ hào phóng của chúng ta.”

Đúng là như vậy, đời này Cố Thành, đã cho cô rất nhiều kinh hi ngoài ý muốn, giống như một người đã hoàn toàn thay đổi.

Lâm Tường cảm hợp đồng mới trên tay trở về phòng trọ nhỏ vẫn luôn có cảm giác không chân thực, giống như đang mộng du.

Thẳng đến khi Trần Trường gọi điện thoại tới, mới khiến cô trở lại hiện thực.

Trần Trường trong điện thoại tức đến hộc máu lên án nói: “Lâm Tường, cậu có phải chán sống rồi hay không?”

Lâm Tường bị mắg đến không hiểu ra sao: “Làm sao vậy?”

“Hai ngày nay trên Weibo đều lan truyền cậu mất cao hơn đầu không biết điều, cự tuyệt lời mời của CE, có chuyện này sao?”

Lâm Tường lập tức nhớ tới người đại diện cao cao tại tượng kia của CE trong bữa tiệc mừng công, nói: “Đúng vậy, mình đã cự tuyệt.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ý nghĩ không giống nhau

Editor: Nguyễn Hy

Beta: Cuồng Soái Ca

Trần Trường la lên một tiếng nói: “Cậu điên rồi ư! không phải lúc trước cậu vẫn luôn muốn được gia nhập vào công ty này hay sao? Sao bây giờ lại cự

tuyệt, đặc tội với người ta, hiện tại bị truyền ra bên ngoài, đối với cậu sẽ có rất nhiều bất lợi, tất cả mọi người sẽ bàn tán về cậu. Sau này còn có công ty nào dám mời cậu ký hợp đồng nữa chứ!?”

Lâm Tường nhìn bản hợp đồng hôm nay mới ký ở trên bàn, an ủi nói: “Đừng nóng vội, hôm nay mình mới ký một bản hợp đồng với những điều khoản rất tốt.”

Trần Trùng nhanh chóng tới gần, “Ký hợp đồng mới? Điều khoản gì tốt? Ký với ai?”

“...thật là một lời khó mà nói hết được, đây tuyệt đối là một bản hợp đồng vô cùng kỳ diệu, cậu có muốn xem một chút không?”

Trần Trùng nhất định không thể để cho người khác thừa nước đục thả câu được, vì thế mới tắt máy điện thoại lao nhanh như chớp tới.

Sau khi cô đọc kỹ một lần bản hợp đồng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lâm Tường nói: “Cố Chủ tịch này là muốn cậu chìm xuống hay sao mà lại hạ vốn đầu tư xuống đến thế này?”

Lâm Tường tròn tròn mắt một cách thiếu lễ độ, “Cái suy nghĩ của cậu có thể bình thường như mọi người được không?”

Trần Trùng không đồng ý: “Người không bình thường rõ ràng là vị Cố Chủ tịch này mới phải!”

Lâm Tường suy nghĩ một chút về khoảng thời gian cô ở chung với Cố Thành, trong lòng cũng có một chút đồng tình với quan điểm của Trần Trùng. Cố Thành đúng là không bình thường, ít nhất trong trí nhớ của cô về Cố Thành thì đúng thực là hai người họ rất khác nhau.

“Chẳng qua cậu cự tuyệt một công ty lớn như CE để đầu quân vào một công ty mới như LX, như vậy sẽ rất nguy hiểm.” Trần Trùng thu lại bộ dáng thất thểu lại, đứng đắn thảo luận chính sự với cô.

Lâm Tường dựa đầu vào vai Trần Trùng, nói: “Mình tin tưởng vào năng lực của Đỗ Hân.”

“Nhưng dễ thấy được là hiện tại cậu đang đặc tội với người ta, tin tức trên Weibo hán lả do đại diện của CE truyền ra ngoài, nếu không chuyện này còn có ai biết được nữa chứ, đây chẳng phải là hân muốn trả thù cậu sao?”

Lâm Tường bất đắc dĩ nói: “Ai mà biết được chứ.”

“Chúng ta có phải nên nghĩ cách gì đó không? không thể cứ để hân tiếp tục bôi nhọ cậu như vậy được.”

Lâm Tường nói: “Cậu quên rồi sao, hiện tại mình đã ký hợp đồng nghệ sĩ mới, có chuyện gì thì có thể giao cho công ty quản lý xử lý.”

Trần Trùng vỗ đầu mình, “Đúng rồi, có thể để cho cái vị Chủ tịch thần bí kia đối phó với hân!”

Cá nhân Trần Trùng đang muốn phát điên, nghe nói công ty giao cho Lâm Tường một căn hộ liền ồn ào đòi đi xem, “Biệt thự cao cấp nằm ở trung tâm thành phố, tầng trên cùng của tòa nhà cao tầng, là địa điểm để ngắm cảnh tốt nhất! Về sau chúng ta không cần ở trong vườn hoa nữa rồi.”

Lâm Tường ngồi dựa trên sofa xoa xoa bàn tay, mí mắt lười biếng không thèm nâng lên, “Hiện tại mình đang rất mệt không muốn ra cửa, nếu muốn đi xem nhà thì để ngày mai đi xem!”

Trần Trùng không vui, nhếch miệng nói: “Cậu thật là không có tinh thần gì cả.”

Lâm Tường cười trừ, “Mình sao có thể so được với người mắc bệnh thích hoạt động như cậu chứ.”

Trần Trùng khó thở, làm bộ như muốn bỏ nhào lên người cô, Lâm Tường đang cầm di động nhanh chóng di chuyển sang chỗ khác, hoàn toàn tránh né được thân thể đang đổ xuống của Trần Trùng.

Lâm Tường vào WeChat lập một nhóm nói chuyện mới, trong nhóm chỉ có ba người là cô, Cố Thành và Đỗ Hân, đây là chuyện trước khi Đỗ Hân rời đi đã nói với cô, nói rằng nhóm này cũng tiện để cho bọn họ nói chuyện.

Ảnh đại diện của Cố Thành là hình cái đầu của một con Husky còn nhỏ chốc chỉ vừa mới cai sữa, nó đang trừng đôi mắt của mình nhìn về phía trước trông rất là ngu ngốc. Lâm Tường click vào mở cái hình đó lên, cảm thấy đúng thật là trông rất ngốc, không biết cái hình này là do anh lên mạng tùy ý download về, hay là thực sự anh có một con chó như vậy. Nhưng mà ở đời trước Cố Thành tuyệt đối không nuôi chó, anh cả ngày chỉ cắm đầu vào máy tính, hận không thể kéo dài một ngày ra làm 48 tiếng để làm việc.

Lâm Tường lại dạo một vòng qua danh sách bạn bè của anh, phát hiện ra bên trong trống không. Quả nhiên, Cố Chủ tịch không hề rảnh rỗi thoải mái giao lưu với bạn bè.

Trần Trùng bon chen ngồi gần lại bên cạnh cô, phát hiện thấy cô đang xem di động đến mức mê mẩn, không ngăn được sự tò mò của mình liền mở miệng thăm dò: “Đang xem cái gì vậy? Mình cũng muốn xem.”

Lâm Tường không để ý tới Trần Trùng, quay sang một bên chuyên tâm nhìn chăm chăm vào di động, một bên vờn cánh tay đẩy Trần Trùng ra một cách vô tình, “Tự mình tìm cái gì đó để chơi đi.”

Trần Trùng không còn cách nào khác đành phải giờ điện thoại trong tay lên chơi, cô rất thích lên Weibo xem xét này nọ, cho nên mỗi khi cầm điện thoại lên thì sẽ mở vào Weibo đầu tiên. Buổi sáng cô chú ý tới đề tài Lâm Tường từ chối ký hợp đồng với CE, trải qua một buổi sáng tràn ngập tin tức, cùng rất nhiều bình luận, Trần Trùng cau mày nhìn vào xem, thì phát hiện ra đề tài vốn dĩ đang rất hot này đã được thay thế bằng tin tức của Lý Hân Ý đang phát tán khắp Weibo.

không sai, chính là về cái giải thưởng Tân binh mà Lâm Tường muốn cạnh tranh với Lý Hân Ý.

Trần Trùng quay đầu liếc mắt nhìn Lâm Tường một cái, nhân vật chính với vẻ mặt vô tội của đề tài này lại đang rất tập trung lướt WeChat, Trần Trùng vô cùng lo lắng mà thờ dài: Trong nhà có một cô nương ngây thơ ngu ngốc, Trần Trùng cô cũng đành chịu không biết phải làm sao.

không còn cách nào khác, Trần Trùng chỉ có thể một mình xông vào hang ổ của kẻ địch thôi. Mà không được, nếu xông vào những kẻ địch trên Weibo, thì sẽ rất nhanh bị phát hiện, tính ra thì lễ trao giải đã trôi qua được hai ba ngày nay rồi, Weibo của Lý Hân Ý vẫn ngập trời những lời giận dữ, các fan của cô ta vẫn bình luận kêu oan vì cảm thấy người khác đối xử bất công với thân tượng của mình, tất cả đều nói đằng sau lễ trao giải có điều bí mật đen tối bị che giấu.

Mà Lý Hân Ý thì lại thảnh thơi sẽ trả lời vài bình luận, trấn an các fan của cô ta, nói rằng cô ta cũng không thực sự để ý blah blah... làm ra bộ dáng nhu nhược để người ta càng thêm cảm thấy cô đang rất tủi thân.

Trần Trùng càng xem càng giận dữ đến mức muốn học máu, bí mật đen tối? Hóa ra các người không dành được giải thưởng là do phía sau có bí mật đen tối sao? Xét về diện mạo và khả năng diễn xuất thì các người sao có thể so sánh được với Lâm Tường của chúng tôi, da mặt của các người được làm từ đất đá sao mà đập hoài không vỡ vậy?!!

Nghĩ vậy, Trần Trùng không đầu không đuôi nói với Lâm Tường: “Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Rốt cuộc Lâm Tường cũng ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, như đang nhìn một kẻ ngốc, “đang yên đang lành mình khóc vì cái gì chứ?”

“Cái người đại diện của CE kia đang bôi nhọ cậu ở trên Weibo, ngấm ngấm nói cậu vừa mới nhận được giải thưởng thì đã muốn trêu đùa một công ty lớn như CE. CE có thể không để ý tới, nhưng về sau còn nghệ sĩ nào muốn nhận giải thưởng này nữa chứ. Lý Hân Ý còn thích mấy cái bình luận do Weibo này viết ra nữa. Cậu nói xem cô ta làm vậy là có ý gì.” Trần Trùng càng ngày càng nổi giận, thiếu chút nữa là không kiềm chế lại được mà muốn ném vỡ điện thoại.

“Ngươi giận, ngươi giận.” Lâm Tường vỗ lưng cô giúp cô bình tĩnh lại, với lấy điện thoại của cô xem xét một chút rồi bình tĩnh nói: “Loại chuyện này không cần thiết phải quan tâm quá tới bọn họ, cũng chỉ là tìm chỗ trút giận thôi, bây giờ bọn họ chỉ cần lấy một gói cà phê thôi cũng cảm thấy cà phê thật nhiều loại đa dạng, không có việc gì đâu.”

“Bọn họ bôi nhọ cậu mà cậu còn không để ý, thấy ý tứ các fan của Lý Hân Ý chưa, chắc chắn cái này là do cô ta nói.”

Lâm Tường cười cười, thầm nghĩ cái này chắc hẳn là do Lý Hân Ý, chỉ là sau khi cô trọng sinh, đã có rất nhiều người xung quanh bị ảnh hưởng khiến cho kết quả đều bị thay đổi.

Nhưng mà những lời này cô chỉ có thể để ở trong lòng, không thể nói cho bất kỳ người nào biết, quay sang tiếp tục trấn an Trần Trùng: “Bây giờ nói gì đi chẳng nữa cũng đều không còn ý nghĩa nữa rồi, cái giải thưởng này trao cho mình thì nó chính là của mình, những chuyện trên Weibo người ta được tự do ngôn luận, sao chúng ta có thể bắt người khác không nói được chứ?”

Về mặt Trần Trùng nghi hoặc nhìn cô: “Lâm Tường, rõ ràng là cậu và mình cùng nhau lớn lên, vậy vì sao mà mình lại luôn suy nghĩ nhiều thứ quá lên như vậy?”

Lâm Tường nhìn về phía cô gái mở to đôi mắt quyến rũ, cười nói: “Để giải thích chuyện này thì chắc chỉ có thể nói là vì cậu quá ngây thơ mà thôi.”

Trần Trùng không phục, “Vậy sao không nói là cậu trưởng thành sớm quá mức đi, ông cụ non.”

Lâm Tường chán nản, “Có người dùng từ như vậy sao? không phải cậu muốn đi xem nhà mới của mình sao? Đắc tội với mình rồi mình sẽ xếp cậu vào danh sách những người không thể đến nhà mình!”

“Nữ vương đại nhân tha mạng, tiểu nhân biết sai rồi.”

Mới chịu một chút uy hiếp là đã dễ dàng cầu xin tha thứ, người này thật sự không có khí phách gì cả! Lâm Tường trưng ra vẻ mặt ghét bỏ rồi tiếp tục trở về lướt WeChat.

Buổi tối Lâm Tường vừa mới rửa mặt xong chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi thì nhận được điện thoại của Lâm Kiến Quân, người này kìm nén đến tận bây giờ mới gọi điện thoại cho cô, hẳn là cũng không dễ dàng gì.

Lâm Tường để chuông điện thoại tiếp tục kêu như đang mở nhạc, thông thả ung dung đắp mặt nạ, chờ cho mặt nạ dán chặt trên da rồi lên giường nằm xuống, chuông điện thoại đã lặp lại lần thứ hai.

Vừa mới ấn mở loa ngoài, liền nghe thấy âm thanh gấp đến mức thiếu kiên nhẫn của Lâm Kiến Quân vang lên: “Tường Tường, khuya như vậy rồi mà vẫn còn bận như vậy sao?”

Môi Lâm Tường giật giật, nói: “Vừa rồi không để ý nên không nghe thấy.”

Lâm Kiến Quần gượng gạo cười hai tiếng, nói: “Tường Tường, nghe nói hôm nay Cố Thành đưa con rời khỏi khách sạn, các con đã nói chuyện gì vậy? Cố Thành có mời con lần sau gặp mặt hoặc cùng đi ăn cơm không?”

Lâm Tường không lên tiếng hừ lạnh một cái, “Chỉ là anh ta tiện đường nên đưa con đi, cũng không nói gì cả, cũng không hẹn con ăn cơm. Ba ba, vì sao người lại hỏi con như vậy? Có chuyện gì sao? Hay là lời Lâm Đóa nói lúc trước là sự thật sao?”

Lâm Kiến Quần ở đầu dây bên kia vội vàng cắt ngang lời cô, “không không không, con đừng nghĩ lung tung, ta chỉ tùy tiện hỏi như vậy thôi.”

đã rất lâu mới gọi điện thoại một lần, gọi điện thoại liền nói tới chuyện của Cố Thành, còn nói là chỉ tùy tiện hỏi, thật sự xem cô là kẻ ngốc sao? “Nếu không còn việc gì cần nói nữa thì con đi ngủ đây.”

“Được được được, con đi ngủ đi, nếu rảnh thì về nhà, baba thực sự rất nhớ con.”

“Con biết rồi, tạm biệt ba ba.”

“Tạm biệt.”

Lâm Tường đặt điện thoại sang một bên, vẫn nằm im không nhúc nhích, trong lòng dần dần cảm thấy nghi hoặc, hẳn là Lâm Kiến Quần biết Cố Thành và cô đã từng gặp mặt riêng, cho nên mới nhân cơ hội này mà gọi điện thoại tới thăm dò cô.

Nhưng chuyện liên hôn giữa hai nhà Cố Lâm không phải là hai người bọn họ đã sớm thương lượng rồi sao? Mặc kệ cô có đồng ý hay không, thì chuyện này đã như ván đã đóng thuyền, hiện tại vì sao Lâm Kiến Quần lại có phản ứng như vậy, cảm giác như là không tự tin vào mình. Chẳng lẽ ở bên phía Cố Thành xảy ra chuyện gì khiến cho sự hợp tác giữa hai nhà Cố Lâm trở nên không còn vững chắc nữa sao?

Lâm Tường nghĩ trái nghĩ phải vẫn không ra, liền mơ mơ màng màng ngủ mất.

Trong lúc ngủ mơ thấy một bàn tay to ấm áp của người đàn ông nắm lấy tay cô, vội vàng ôm cô vào trong lòng ngực, tìm đến đôi môi, đầu lưỡi ướt át linh hoạt chui vào miệng cô, tiến tới khiêu khích đầu lưỡi của cô. Lâm Tường bị hôn đến mức da đầu tê dại toàn thân nhũn ra, cuối cùng chỉ có thể vô lực mà ngã xuống giường.

Nơi thân dưới có cảm giác vừa ướt vừa ngứa vô cùng khó chịu, vô cùng khẩn trương mong muốn được hấn dùng cái thứ gì đó của hấn tới giải ngứa cho cô, nhưng người đàn ông chỉ lo hôn môi cô, hoàn toàn không để ý tới chỗ khác trên người cô.

Lâm Tường khát khao mong muốn được thỏa mãn, vô cùng sốt ruột mà kêu tên của người đàn ông: “Cố Thành... Cố Thành...”

Đôi mắt đột nhiên mở ra, ánh sáng đèn trong phòng chói lọi, Lâm Tường không được tự nhiên mà xê dịch eo, phát hiện ra toàn thân mình tê dại, nơi thân dưới cảm thấy vô cùng trống rỗng.

cô lại có thể mơ mộng xuân với Cố Thành, nơi này không khỏi cảm thấy khao khát, ở đời trước cô cùng Cố Thành cứ mười ngày nửa tháng là làm một lần cũng không có cảm thấy trống rỗng như vậy. hiện tại chỉ mới ở cùng với hấn có một lúc, lại có thể nồng nỏ nằm mơ được làm tình với hấn!

Lâm Tường đột nhiên ngồi thẳng dậy, phát hiện ra trong lúc mình ngủ quên đã làm rớt mặt nạ xuống liền luống cuống tay chân đi vào phòng tắm rửa sạch lại mặt.

Nhìn thật kỹ mình trong gương, chẳng lẽ là bởi vì thân thể này còn quá trẻ tuổi, dồi dào tinh lực, mà linh hồn lại đã kết hôn mười năm, cũng đã trải qua việc hai cái kết hợp lại làm một, cuối cùng khiến cho cô năm mơ cũng mộng xuân liên tục.

Đúng vậy, không sai, nhất định là như vậy!

Tự cho là mình giải thích hợp tình hợp lý, Lâm Tường rửa mặt xong thì an tâm trở lại giường nằm xuống.

một đêm không mộng寐.

Hai ngày sau Nhạc Tiểu Kỳ đưa tin tới, hôm nay Lâm Tường lại nhận được điện thoại của Đỗ Hân, thông báo là đã sắp xếp ổn thỏa mấy tổ chụp hình cho cô, kêu Nhạc Tiểu Kỳ tới đón cô.

Nhạc Tiểu Kỳ có thân hình như cái tên của mình, trông rất đáng yêu, vì bộ dáng béo của mình mà khiến cho chiều cao của cô trông như chưa tới mét sáu, thoát nhìn cả người tròn vo như viên thịt, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền muốn lao tới nhéo nhéo cho đã tay, giọng nói cũng rất ngọt ngào, mềm mại, nghe thấy rất thoải mái.

Nhạc Tiểu Kỳ ngồi trên xe bảo mẫu (xe của nghệ sĩ) của công ty tới đón cô, tuy xe không dành riêng cho cho Lâm Tường, nhưng hiện tại công ty giải LX chỉ có một mình cô là nghệ sĩ, cho nên cũng không có ai tranh dành cùng cô, nói cách khác chiếc xe này trở thành xe chuyên dụng của cô.

Kiếp trước Lâm Tường là siêu sao Thiên Hậu, đi đến chỗ nào là được chào đón ở chỗ đó, đi ra đi vào cũng phải có cả một đám người đi theo, vô cùng phô trương.

Nhưng ở kiếp này, cô chỉ là một Tần binh mới ký hợp đồng, công ty đã sắp xếp phòng ở, xe, trợ lý cho cô như vậy rất giống với một ngôi sao nổi tiếng.

Có lẽ là Cố Thanh cố ý lấy lòng cô, rốt cuộc hai người sẽ sớm phải bàn tới chuyện liên hôn, lấy lòng như vậy cũng sẽ có ích lợi cho việc lên lút ở chung của hai người.

Chỉ là, khởi đầu như vậy cũng không giống trước, liệu bọn họ sẽ còn giống như trước tôn trọng nhau như khách không?

Nhạc Tiểu Kỳ có ấn tượng đầu tiên về Lâm Tường là một người làm người khác kính sợ, cô mặc một bộ váy đỏ khiến cho nước da trắng càng thêm nổi bật. Đây là lần đầu Nhạc Tiểu Kỳ nhìn thấy một người mặc màu đỏ lại trở nên xinh đẹp như vậy.

Khuôn mặt Lâm Tường xinh đẹp hoàn mỹ, một vẻ đẹp vừa trong sáng vừa quyến rũ, vừa dịu dàng vừa bùng binh, tuyệt đối là một sự kết hợp hoàn mỹ, khiến cho người ta nhìn không thể rời mắt. Lâm Tường thản nhiên đứng trước mặt cô, thật sự cô chỉ muốn quý xuống kêu một tiếng nữ vương đại nhân.

Mặc dù Lâm Tường có vẻ ngoài cao quý lãnh đạm, nhưng lại đối xử với người bên cạnh rất tốt. Tuy không nói quá nhiều, ngữ điệu cùng biểu cảm của cô đều nhai nhặt giống nhau, nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy lạnh nhạt xa cách. Hơn nữa ngôn hành cử chỉ của cô trông rất hiện thực chân thật.

Nhạc Tiểu Kỳ âm thầm đánh giá cô chủ mới của mình, cảm thấy chính mình đã thật sự hụt được bảo bối, cô quyết định, từ ngày hôm nay trở đi, Lâm Tường chính là chủ nhân của cô. Nữ thần.

Lâm Tường biết cô nàng trợ lý mới đang nhìn trộm mình, nhưng lại không chọc phá mà chỉ câu được câu không nói chuyện phiếm với cô, nói được mấy câu thì tiểu trợ lý mang lý lịch cá nhân bối cảnh gia đình rõ ràng đưa cho cô. Lâm Tường cảm thấy rất vừa lòng, cô tương đối thích tiểu cô nương có suy nghĩ đơn thuần này.

Sau khi đến công ty, Đỗ Hân giải thích công việc đầu tiên một cách chi tiết cho cô, “Tập đoàn Cố thị có một số sản phẩm cần gương mặt đại diện, bởi vì số sản phẩm không ít, thế nên phải có mấy tổ chụp hình quay phim. Tôi biết cô chỉ thích đóng phim, chỉ có mức độ nổi tiếng của cô được tăng lên thì cô mới có nhiều cơ hội để lựa chọn những kịch bản tốt. Nhưng mà yên tâm đi, nếu như cô muốn cái thì cứ thông báo cho tôi. Hơn nữa vốn dĩ công ty của chúng ta thiên về đầu tư điện ảnh, chỉ cần chúng ta có dự án đầu tư điện ảnh TV, nếu cô thích thì đều có thể tham gia diễn.”

Lâm Tường cũng coi như là người đã từng trải qua sóng gió, nhưng khi nghe đến kế hoạch của Đỗ Hân dành cho cô, vẫn nhìn không được mà lú lười, xem ra đây là Cố Thành muốn dùng cách này để cung chiêu cô tới chết mà.

Chỉ là, làm như vậy khiến cho việc cô nhào đầu vào giới giải trí thực sự không quan trọng sao? hần thực sự không để ý tới chuyện vợ mình sẽ lẫn lộn trong giới giải trí sao? Nhưng cô không muốn hai người sau khi kết hôn rồi lại tôn trọng nhau như khách, không ngừng rùng mình khi nghĩ tới chuyện sinh hoạt của mình.

Là một người giống nhau, vậy vì cái gì mà hai biểu hiện lại tương phản hoàn toàn như vậy chứ? Lâm Tường nghĩ trăm ngàn lần cũng không ra, cuối cùng cũng chỉ có thể đổ lỗi cho hiện tượng bướm bướm khi mình trọng sinh.

Studio chụp hình cách công ty không xa, là chỗ của một nhiếp ảnh gia danh tiếng làm việc. Đúng lúc Đỗ Hân đang rảnh rỗi liền cùng cô ngồi xe bảo mẫu đi qua đó. Thời gian chờ đèn xanh đèn đỏ, Đỗ Hân nói chuyện phiếm với Lâm Tường, “Chuẩn bị khi nào thì chuyển nhà?”

Lâm Tường chống cằm, nói: “đã bắt đầu dọn dẹp đồ đạc rồi, mấy ngày nữa sẽ chuyển qua.”

Đỗ Hân gật đầu, “Bảo Tiểu Kỳ giúp cô dọn dẹp.”

Nhạc Tiểu Kỳ ở phía trước nghe thấy được cuộc nói chuyện của các cô, cười ngọt ngào đáp: “Làm việc là sở trường của em, chị Lâm Tường, chị đừng có khách khí với em, nếu chị có cần cái gì thì cứ việc sai bảo em”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Quyết định

Editor: Nguyên Hy

Beta: Cuồng Soái Ca

Lâm Tường cũng không muốn từ chối, nói: “Vây đi, đến lúc đi sẽ gọi điện thoại cho em”

“Được ạ.”

Đỗ Hân vừa xem xét lịch trình vừa nói với Lâm Tường: “Nhiếp ảnh gia lần này là Mic, người này có kỹ thuật rất tốt nhưng tính tình thì rất xấu, lát nữa em chỉ cần làm theo yêu cầu của hắn ta là được. Nếu như hắn ta có nói cái gì đó không dễ nghe thì cũng không cần phải để ý tới.”

Lâm Tường nghiêm túc gật đầu.

Thân là một mình tinh hạnh nhất, Lâm Tường đã chụp vô số ảnh, năng lực biểu cảm cũng rất xuất sắc, cho nên cô cũng không lo lắng chút nào.

Khi xe mới vừa tới bãi đỗ xe của studio, Đỗ Hân liền nhận được điện thoại của Cố Thành, cô tiện tay bật loa ngoài. Lâm Tường ở bên cạnh yên tĩnh nghe bọn họ nói chuyện.

“Đỗ Hân, nghe nói hôm nay Lâm Tường đi chụp ảnh.”

Mặc dù chỉ là giọng nói truyền tới, nhưng cô cũng cảm thấy giọng nói của Cố Thành vẫn trầm thấp dễ nghe như cũ. Tâm trạng của Lâm Tường có chút ngượng ngáy không tự chủ được mà khóe miệng nhếch lên.

“Đúng vậy, hôm nay cũng có thể xem như là ngày đầy tiên cô ấy đi làm ở LX, cho nên tôi cũng cùng đi cô ấy. Có phải Cố Chủ tịch cũng muốn tới xem đúng không, dù sao thì tai nghe không bằng mắt thấy, chỉ có thể tự mình nhìn thấy khả năng làm việc của cô ấy thì anh mới có thể biết người tôi chọn chính là ‘con gà đẻ trứng vàng[1].’”

[1] Con gà đẻ trứng vàng: thuật ngữ trong giới giải trí, nghĩa là người nghệ sĩ có tài năng kiếm được rất nhiều tiền về cho công ty quản lý.

Cố Thành cười hai tiếng, nói: “Tôi tin tưởng con mắt của cô, địa điểm chụp hình ở đâu?”

Đỗ Hân vừa nói địa chỉ cho Cố Thành vừa nháy mắt với Lâm Tường, sau đó cúp điện thoại, cô mới cười nói: “Ngoài miệng thì Cố Chủ tịch nói tin tưởng vào con mắt của chị, nhưng rốt cuộc vẫn phải tự mình tới kiểm chứng. Cho nên một lát nữa em cần phải biểu hiện cho thật tốt, cũng không thể để cho chị bị mất mặt được.”

Lâm Tường vẫn rất bình tĩnh, nhưng khi nghe được Cố Thành sẽ tới thì cũng cảm giác được một chút hốt hoảng cùng một chút chờ mong nho nhỏ. Đòi trước kết hôn mười năm, Cố Thành không bao giờ tới thăm cô ở chỗ làm việc, cho nên cũng chưa từng thấy qua bộ dáng lúc làm việc của cô. Khi đó cô cũng biểu hiện là không để bụng, phủ định cảm giác khó chịu trong lòng.

Đỗ Hân giao tình khá tốt với Mic, hai người gặp mặt liền chào hỏi, sau đó nhón mũi chân lên quàng tay lên bả vai Mic, cười dặn dò: “Hôm nay tôi mang tới một bảo bối, anh cẩn thận đây, thu hồi cái tính cách xấu xa của anh lại.”

Mic cao gần một mét chín, dáng người cao lớn thô kệch bị Đỗ Hân vỗ vai, nhưng về mặt lại cười thẹn thùng, ôm lấy eo Đỗ Hân ghé vào tai nói nhỏ: “Sao, đây là người mới của công ty cô?”

Đỗ Hân trừng mắt liếc anh ta một cái, ghét bỏ nói: “So sánh cái gì chứ, tóm lại là anh đừng có xằng bậy.”

Mic đẩy nhẹ cô một cái, “Chán ghét, tôi chỉ biết là đối với những lúc như thế thì không có cách nào đành phải kiềm chế nổi tức giận lại mà thôi.”

Đỗ Hân vừa lòng vỗ vai anh ta, “Yên tâm đi, Lâm Tường nhà chúng tôi rất giỏi.”

Sau đó có nhân viên đến dẫn Lâm Tường đi thay quần áo làm tóc trang điểm, Nhạc Tiểu Kỳ nhanh chóng ôm túi chạy theo sau.

Chủ đề đầu tiên chụp ảnh là chủ đề trung tính hóa, công ty chuẩn bị cho Lâm Tường vài bộ âu phục cùng với mấy bộ trang phục đơn giản, tạo hình rất có khí thế tuần tú. Nhưng mà khi chuyên viên trang điểm makeup làm tóc cho cô thì lại làm một kiểu gọi lên về gọi cảm, tóc xoắn lộn to cùng với đôi môi đỏ rực như lửa, trang điểm và trang phục rất không liên quan đến nhau.

Lâm Tường cũng không có ý kiến gì, an vị ngồi ở đó tùy ý cho chuyên viên trang điểm tô tô vẽ vẽ mặt cô. thật ra chuyên viên trang điểm cũng tự mình làm nhảm blah blah, nói cho cô biết yêu cầu của nhiếp ảnh gia: “Ý tưởng là này của Mic là ứng dụng thủ pháp khoa trương để biến diễn ra hình ảnh đánh sâu vào sự đối lập mãnh liệt nên mới cho cô trang điểm không phối hợp gì với trang phục cả.” Chuyên viên trang điểm nói xong cũng tự mình xem xét lớp trang điểm mình vừa làm, hài lòng mà nói: “Lâm Tiểu thư, cô thực sự rất xinh đẹp.”

Lâm Tường nhìn cô nói lời cảm ơn, nghiêm túc đánh giá một cú chính mình trong gương, nhấp nhấp đôi môi đỏ, cảm thấy vừa lòng với bộ dáng lúc này của mình, sau đó quay đầu nói với Nhạc Tiểu Kỳ: “Cố Chủ tịch tới rồi sao?”

Nhạc Tiểu Kỳ vội càng nói: “Em vừa đi xem, vừa đến, hiện tại đang nói chuyện cùng với chị Đỗ.”

Lâm Tường thở sâu, đứng dậy rời khỏi phòng hóa trang.

Ở studio, Mic đang cùng với nhân viên làm việc, Đỗ Hân cùng với Cố Thành đang ngồi ở khu nghỉ ngơi nói chuyện phiếm, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Tường xuất hiện thì đều không hện mà cùng yên tĩnh.

Lâm Tường cũng không luống cuống, cô đã sớm tập thành thói quen là tiêu điểm được mọi người chú ý. Khi phát hiện ánh mắt Cố Thành đang nhìn chăm chăm về phía mình, bỗng nhiên cô có chút nóng lòng muốn thử, vì thế bước chân nhẹ nhàng đi một vòng đến giữa phòng, nhìn Cố Thành cùng Đỗ Hân hỏi: “Tạo hình này thế nào?”

Bọn người Cố Thành còn chưa kịp tỏ thái độ, thì Mic ở bên cạnh đã lên tiếng trước, chỉ thấy anh ta huyết một tiếng sáo, hưng phấn mà nói: “Perfect! Đây chính là cảm giác mà tôi mong muốn, quá tuyệt vời, chúng ta nhanh chóng bắt đầu đi.”

Lâm Tường bị Mic vội vàng dẫn đến trước màn ảnh, không cho cô cơ hội chào hỏi cùng Cố Thành, chỉ từ xa quay đầu lại mà nhìn hẩn gật đầu một cái.

Cố Thành cũng mang theo ý cười mà nhìn cô gật đầu.

Đỗ Hân nhìn hành động của hai người, cười nói: “Thế nào, có phải rất ngạc nhiên đúng không?”

Ánh mắt Cố Thành vẫn nhìn Lâm Tường như cũ, tâm tính tốt mà phun ra hai chữ: “Hoàn mỹ!”

Đôi tay Đỗ Hân ôm ngực, mang theo vẻ nghi hoặc hỏi Cố Thành: “Lúc trước anh rất thẳng thắn đáp ứng đầu tư vào giải trí LX, không phải là bởi vì tôi muốn ký hợp đồng với Lâm Tường đó chứ?”

Cố Thành quay đầu nhìn cô, vẻ mặt cao thâm khó đoán mà nói: “cô đoán mò.”

Đỗ Hân kìm nén trọn mắt xúc động, tâm tư của Chủ tịch thế nào sao cô dám đoán mò chứ.

Trước khu chụp Mic trình bày một chút về ý tưởng chụp hình cho Lâm Tường: “Tôi muốn có được cảm giác bình tĩnh cơ trí nhưng phải có khí phách, cô nên tìm cảm giác trước xem sao? Giống như là một người phụ nữ mạnh mẽ khí thế mang theo sự nóng bỏng nhưng lại không quá mức cương ngạnh.”

Lâm Tường nghe xong tỏ vẻ hiểu rõ nói: “đã hiểu.”

Mic không quá khẳng định mà nhìn cô, sau đó vỗ tay nói: “Ok, chúng ta chụp trước mấy tấm xem thử.”

Lâm Tường bình tĩnh mà đứng chính giữa trước màn ảnh, đôi tai dút trong túi quần, hai chân tự nhiên tách ra thành tư thế xải chân nhảy qua, cảm hơi hướng vào trong, ánh mắt nhìn thẳng về phía máy ảnh.

Đây chỉ là một tư thế vô cùng bình thường, mà khi cô làm thì mọi người đều bị ánh mắt của cô làm cho ngây người hồn phiêu phách lạc, như là có thể xuyên thục tất cả, làm người ta không còn chỗ nào có thể che giấu được.

Mic đang tự nhiên thì bị cô nhìn chăm chăm liền cảm thấy trái tim giống như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, làm hô hấp của anh ta trở nên dồn dập, rất muốn kêu lớn một tiếng thật to, rồi lại sợ quấy rầy cảm xúc của cô, vì thế chỉ có thể liều mạng mà không ngừng bấm, hy vọng có thể đem khoanh khắc hoàn mỹ này chụp lại.

Lâm Tường chủ động liên tục thay đổi tư thế, căn bản không cần để Mic phải nhắc nhở tư thế cùng biểu cảm, anh ta chỉ cần ở kia không ngừng nhấn nút chụp là được.

Khi đã chụp được một lúc, thì Mic bảo Lâm Tường đi đổi trang phục, còn mình thì đứng ở trước camera ngây ngốc, giống như là đã bay mất linh hồn.

Đỗ Hân đi lên trước, rất đặc ý hỏi hẩn: “Thế nào? Hẩn là không có vấn đề gì chứ?”

Mic như tỉnh mộng, mắt trừng trừng, tức muốn học máu mà nói: “Cái gì mà không có vấn đề? Vấn đề rất lớn, cô mang một người mẫu hoàn hảo như vậy đến trước mặt tôi, dạy dỗ lại cái sở thích kén chọn của tôi, về sau sao tôi còn có thể chụp ảnh cho người khác được nữa chứ! Như vậy thì sao mà sống!”

Đỗ Hân bị hẩn vô cớ nổi giận gây rối thì phì cười, thầm nghĩ ai có thể chạy nhanh tới đây mang cái yêu nghiệt này thu phục lại, ngoài miệng hừ cười nói: “Cái này không phải việc của tôi!”

Mic vô cùng đau đớn mà lên án: “Sao cô có thể hư như vậy!”

Sau khi tâm trạng ổn định lại, Mic cảm khái mà nói: “cô xem, ánh mắt của cô ấy thật là độc, tuyệt, bề ngoài thì không cần phải nói, hoàn mỹ, nhưng cái khó chính là những bức ảnh của cô ấy rất tốt, từng chi tiết được xử lý vô cùng chuyên nghiệp, khí thế cũng rất cường đại. Nếu không phải trước đó cô nói với tôi cô ấy là tân binh, thì có đánh chết tôi cũng không tin.”

Nghỉ ngơi xong, Lâm Tường thay đổi một bộ trang phục màu vàng đơn giản, tóc cuộn sóng bị buộc lên thành đuôi ngựa, lớp trang điểm trên mặt cũng nhạt đi rất nhiều, cả người thoát nhìn có vẻ nghịch ngợm lại hoạt bát.

Chủ đề này là sung sướng (!?), Mic ở một bên dẫn dờ vài câu rồi lại chuyển tâm ấn nút chụp. Lâm Tường ở trước màn ảnh trình diễn hơn mười tư thế chụp, bộ dáng lúc tươi cười không hề lặp lại, làm cho người nhìn cảm giác hoa cả mắt.

Cố Thành đứng ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích, nhìn đến mức mê mẩn.

Lâm Tường đổi tư thế, khi quay mặt đứng lúc đối diện với Cố Thành, trong nháy mắt, cô vô cùng tự nhiên mà hướng hẩn nhìn với ánh mắt quyến rũ, còn ngọt ngào gửi tới một nụ hôn gió, động tác nghịch ngợm này làm cho Mic đứng sau máy ảnh hưng phấn mà la lên một tiếng: “Tốt!”

Cố Thành: “.....”

Đỗ Hân: “.....”

Cố Thành nhướn mày, quay đầu lại hỏi Đỗ Hân: “cô ý muốn là cái gì vậy?”

Đỗ Hân trả lời: “Tạo dáng, khá tốt.”

Hai giờ chụp ảnh rất nhanh qua đi, trước khi đi Mic lôi kéo Lâm Tường, một hai muốn chụp chân dung của cô, “Mặc kệ khi nào ở đâu, chỉ cần cô muốn chụp, thì tôi cũng rảnh.”

Đỗ Hân kéo anh ta từ bên cạnh Lâm Tường ra, “Muốn cô ấy làm người đại diện của anh, chuyện này thành phải nói với tôi.”

Mic: “.....”

Khi đoàn người đi đến bãi đỗ xe, Cố Thành nhìn Lâm Tường nói: “Có thể cùng nhau ăn bữa tối được không?”

Hai người quyết định đi ăn cơm, nhưng Đỗ Hân từ phía sau đuổi kịp theo đúng lúc nghe được, mặt dày hỏi: “không biết là có phần của tôi không?”

một tay Cố Thành rút túi quần, một tay cầm chìa khóa xe, cười như không cười nhìn cô nói: “khôngphải vừa rồi cô nói muốn tặng ca sao?”

Chỉ là nhiều chuyện hỏi một câu thôi mà đã bị ép phải tặng ca sao? Cố Chủ tịch còn có tình người hay không vậy?! Đỗ Hân há miệng thở dốc, cuối cùng cũng nên hiểu rõ, “Đúng vậy, muốn tặng ca!”

sự thật chứng minh, đối nghịch cùng Cố Chủ tịch là sẽ không có kết cục tốt, Đỗ Hân bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn tiểu trợ lý nói: “Tiểu Kỳ, đi theo chị, chị lái xe tiện đường đưa em về.”

Nhạc Tiểu Kỳ vui tươi hơn hớn đáp lại: “Cảm ơn chị Đỗ.”

Hai người nhanh chóng lên xe bảo mẫu, khi xe rời khỏi, Nhạc Tiểu Kỳ tò mò mà hướng ra ngoài cửa sổ xe nhìn xung quanh, hỏi Đỗ Hân: “Chị Đỗ, chị Lâm Tường cùng Chủ tịch có quan hệ gì vậy?”

Đỗ Hân dựng thẳng một cánh tay đặt lên trước miệng, làm ra động tác “Hur”, nói: “Chuyện của Chủ tịch chúng ta không thể nhiều chuyện, chị cũng không biết bọn họ có mối quan hệ gì.”

Nhạc Tiểu Kỳ vội vàng ngậm miệng lại, làm động tác kéo khóa miệng.

Xe bảo mẫu đi rồi, Cố Thành cũng mở cửa vị trí cạnh lái xe ý bảo Lâm Tường lên xe.

hắn cũng không có hỏi Lâm Tường muốn ăn cái gì, mà trực tiếp lái xe đi khỏi đó với tốc độ cao, xem ra đã có kế hoạch từ trước, cho nên Lâm Tường cũng không hỏi gì, bộ dáng hoàn toàn ôn nhu ngoan ngoãn. Kỳ thật cô đã quen với việc khi hai người ở chung sẽ không nói chuyện nhiều. Trước kia khôngnói chuyện là bởi vì rừng mình, hiện tại không nói chuyện lại còn mang theo mấy phần vì điều ái muội. Lâm Tường cảm thấy cô còn đang rất hưởng thụ.

Nhưng thật ra Cố Thành hỏi cô: “cô không hỏi tôi muốn đưa cô đi đâu sao?”

Nhìn tuyến đường này, Lâm Tường đã mơ hồ đoán được nơi bọn họ sẽ tới, nhưng nếu Cố Thành đã hơi như vậy, thì cô cũng nên nghe lời hỏi hân: “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Cố Thành nói: “Tú Cẩm viên ở vùng ngoại ô, hải sản ở đó cũng không tệ, cô có thích ăn hải sản không?”

Lâm Tường vui vẻ nói: “Rất thích!”

Cố Thành cười cười, lúc sau không nói nữa, chỉ chuyên tâm vào lái xe.

Tú Cẩm viên tọa lạc ở lưng chừng núi gồm một khu nhà biệt thự và khách sạn để nghỉ ngơi. Bởi vì phong cảnh ở đây rất đẹp. an ninh lại được thắt chặt, cho nên rất được những nhân vật giàu có nổi tiếng yêu thích. Đồi trước Lâm Tường cũng thường xuyên tới đây ăn hải sản, ở bên trong Cố Thành có một đồng biệt thự nhỏ dành cho tư nhân, nghe nói là bởi vì hắn cùng với Chủ tịch của Cẩm Tú viên có quan hệ bạn bè, đối phương mới nhặn đau đớn mà bán lại cho hắn.

Lâm Tường tuuwfng đến tiểu biệt thự kia tham quan một lần, vừa đúng lúc gặp được người nhà của Cố Thành tới đây du lịch. Sau này Lâm Tường mới biết được, thì ra người trong nhà Cố Thành rất thích nơi này, thường xuyên tới đây ở mấy ngày. Từ đó về sau Lâm Tường không đi tới tiểu biệt thự nữa, mỗi lần tới chỉ để ăn hải sản rồi sau đó liền chạy mất.

không ngờ rằng nhiều năm qua cái khách sạn rục rờ mỗi khi được nghỉ phép cô đều tới, hiện tại lại có một bộ dáng rất mới, loại cảm giác này thật sự thật kỳ diệu, thật sự là càng sống càng quay về.

Cố Thành trực tiếp lái xe tới trước cửa quán ăn Trung Quốc của khách sạn, sau khi bọn họ xuống xe, sẽ có người lái xe đi đậu ở bãi đỗ.

Tùy rằng đã rất quen thuộc với nơi này rồi, nhưng trước mắt Lâm Tường vẫn thu bản thân lại, làm như không biết chỗ này, cho nên cô chăm chú đi theo Cố Thành vào phòng ăn, giống như là sợ mình sẽ bị lạc.

Hai người được dẫn tới một chỗ ngồi đã sắp xếp tốt từ trước, vừa mới ngồi xuống, người phụ vụ đã mang thức ăn lên, bày đầy một bàn.

Lâm Tường làm việc cả một buổi chiều nên đã sớm cảm thấy đói bụng, lúc này thức ăn ngon đang ở trước mặt, cô đã có chút gấp gáp chờ không nổi.

Cố Thành đưa cho cô một chén canh, nói: “Trước uống một chút canh cho ấm bụng.”

“Cảm ơn!”

Lâm Tường nhanh chóng uống canh, vừa mới buông cái thìa xuống, Cố Thành đã mang một bát thịt cua đã được lột sạch đến trước mặt cô. Lâm Tường nhìn thịt cua tươi ngon mềm mại, ánh mắt lấp lóe, nhớ tới trước kia Cố Thành cũng bóc thịt cua cho cô như vậy, nhưng đó đã là chuyện từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi cô cũng quên mất chi tiết chuyện lúc đó rồi.

Lúc này nhìn thấy bát thịt cua này, cô lại có chút luyến tiếc không nỡ ăn.

không khí bàn ăn hai người thực sự cũng không tồi, không nói gì như thế này, chờ đến khi ăn xong mới tìm đề tài để nói chuyện phiếm.

Cố Thành rót cho cô một ly trà hoa, trầm mặc một lúc rồi mới nói: “không cha cô có từng nói với cô về chuyện lúc trước tôi cùng với ông ý giao ước.”

Lâm Tường cầm chén trà ngồi thẳng thân mình, trầm nghĩ đây là hắn đang muốn làm to chuyện sao?

Đắn đo một chút mới trả lời: “Ông ấy chưa nói, nhưng tôi cũng đã nghe qua Lâm Đóa nói một chút.”

Cố Thành không được tự nhiên mà ho nhẹ một tiếng, ngón tay vô ý thức mà vuốt ve mép ly, nói: “Bởi vì lúc trước hợp tác, cha cô cùng với tôi chưa hỏi qua ý kiến của cô mà đã tự mình quyết định chuyện hôn sự hai nhà, như vậy..... tôi với cô chính là hôn phu của nhau.”

Lâm Tường ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, muốn nhìn thấy sự yên tĩnh chân thật trong đáy mắt hắn, “Cho nên?”

Cố Thành nhấp một ngụm trà, phản ứng quá mức bình tĩnh của Lâm Tường làm hắn sinh ra một cảm giác khẩn trương, “Trong khoảng thời gian này tôi đã thận trọng suy xét lại, cảm thấy đính ước như vậy thật sự là quá mức qua loa, cũng không công bằng đối với cô. Kết hôn là chuyện lớn, là chuyện cả đời, không nên bị đem ra là thành vật trao đổi. Vì lúc trước tôi đã quá cuồng vọng tự đại, bây giờ cảm thấy rất có lỗi.”

Lâm Tường không có gì để nói, cảm xúc nội tâm phức tạp, mọi chuyện xảy đến quá nhanh với cô, và nhanh chóng nhấn chìm cô.

Năm đó cùng Cố Thành kết hôn, chính xác là cô bị bắt, bắt đầu như vậy, tựa như khiến cho trong lòng cô cảm thấy bế tắc, giống như trong lòng có một quả bom nổ chậm vậy, sau đó cô có cuộc sống vô cùng an nhàn giàu có, cho nên quả bom ấy không bùng nổ, giống như là nó đã bị kịp thời dập tắt vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lúc trước ở chung

Editor: Nguyên Hy

Beta: Ngọc Nhi

Cái này là khiến cho cô nửa điểm cũng không dám lóir qua khu vực phòng thủ, càng không dám thẳng thắn đối diện với chính tâm tư của mình. Cho nên liền tính toán xem nếu như lần sau hai người có ở chung một chỗ, cô cũng từng bị một số cử chỉ của hắn là cho cảm động, nhưng trước sau lại không dám nếm thử mùi vị của tình yêu.

không ngờ rằng sau khi sống lại, hắn lại có thể ý thức được hành động sai lầm này, nên cũng tính toán ngăn cản hành động sai trái này sẽ phát sinh.

cô rũ mắt nhìn cái ly, nhẹ giọng hỏi: “Vậy sao khi anh cùng ba em đính ước lại không cần nhắc trước?”

Cố Thành nói: “Đúng vậy, đã không cần nhắc trước, không ai có thể cưỡng ép em làm việc mà em không muốn làm, em thực sự rất tốt, hắn là phải càng để tâm chăm sóc mới đúng.”

Lâm Tường cảm thấy thấy mình đang rất vui vẻ, bởi vì được trọng sinh nên cô không còn bị bắt phải kết hôn nữa, không cần phải ở chung với một người đàn ông luôn phải tỏ ra tôn trọng nhau, và cùng trải qua một cuộc sống hăng ngày vô vị.

Nhưng lúc này tâm tình của cô ngoài ý muốn đứng dậy nhảy nhót, nếu lúc đầu không bắt buộc như vậy thì cô sẽ không phải ngủ cùng giường với người đàn ông mới chỉ gặp thoáng qua này mười năm?

hắn không phải là chồng cô, mà cô cũng không phải vợ hắn? Trong đầu có suy nghĩ như vậy khiến cho trong lòng cô nhanh chóng trầm xuống, loại cảm giác này cực kỳ không tốt.

Đời này lại được gặp Cố Thành một lần nữa, hắn không còn ngang ngược độc tài nữa, cũng không hề kinh thường sự nghiệp của cô, càng không hề giống như một cái đài phát thanh chỉ biết làm việc một cách máy móc nữa, mà sẽ chủ động tìm đề tài để khi nói chuyện phiếm, bất cứ lúc nào cũng sẽ nhìn cô cười, còn cẩn thận lột vỏ tôm vỏ cua cho cô.

hắn trở nên tốt như vậy...

Cố Thành nhìn cô mãi không ngừng đầu lên trả lời, trong lòng thấp thỏm, nhẹ giọng hỏi: “Em đang tức giận sao?”

Lâm Tường lắc đầu, rồi nâng đầu lên nhìn hắn nói: “Em không tức giận, anh có thể cùng em nói chuyện khiến tôi rất vui vẻ, cảm ơn anh.”

Sao cô có thể tức giận cho được chứ? Thái độ của hắn như vậy, làm cô không thể nào tức giận được.

Lúc này Cố Thành mới nhếch khóe miệng thả lỏng một chút, nói: “Muốn đi ra ngoài một chút không? Cảnh đêm ở chỗ này rất đẹp.”

Lâm Tường trả lời: “Được.”

Biệt thự Tú Cẩm viên được xây dựng tựa vào núi, kiến trúc từng hàng hướng lên trên, đảm bảo mỗi một biệt thự nhỏ bên trong đều có thể nhìn được cảnh thành thị tuyệt đẹp phía trước. Từ nhà ăn ra đến vườn sau sẽ đi bộ qua một con đường uốn lượn, vẫn đi theo hướng lên trên, có thể đi tới đỉnh núi, ở giữa có một lối rẽ ra cửa, đi thông tới sườn núi, nơi có thể ngắm sao. Ở chỗ này có thể nhìn được toàn cảnh thành thị tuyệt đẹp.

Hai người sánh vai mà đi một cách chậm rãi, một đường hướng lên trên, mặc dù vẫn là mùa hè nhưng ban đêm gió núi thổi nên vẫn có chút lạnh. Váy của Lâm Tường quá mỏng, rất nhanh cảm thấy một trận lạnh lẽo kéo tới. Nhưng mà cô còn chưa kịp cảm nhận được cái lạnh, thì Cố Thành đã khoác cái áo vest của hắn lên trên vai cô.

Lâm Tường nhẹ giọng cảm ơn, khóe miệng Cố Thành nhếch lên, lắc đầu.

hắn trở nên tốt như vậy...

Khi hai người đi đến đỉnh ngắm cảnh thì phát hiện ra thời gian này người tới đây ngắm cảnh vẫn còn rất nhiều.

Cố Thành tìm một chỗ dẫn Lâm Tường đi qua. Nhưng mà bọn họ đứng nhìn một lúc liền cảm thấy không có hứng thú nữa, những người bên cạnh thực sự ảm đạm quá mức, ở giữa còn có đứa trẻ khóc nháo không ngừng, thật sự làm cho rất mất hứng.

Bị sự quấy nhiễu làm cho mất hứng, Cố Thành không vui mà dựng thẳng chân mày, nghĩ nghĩ, quay đầu lại đề nghị Lâm Tường: “Ở gần đây có một quán bar nhỏ, có muốn tới đó ngồi một chút không?”

Lâm Tường vẫn gật đầu nói được như cũ, vì thế hai người nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Quán bar không lớn, một cái quầy bar, một cái sân khấu nhỏ, mấy cái bàn con, toàn bộ chỉ có vậy. Nhưng thú vị ở chỗ chính là một quán bar nhỏ như vậy lại có thể thường xuyên có một dàn nhạc. Thời điểm Lâm Tường đi tới đó là lúc dàn nhạc đang chơi một bản nhạc không biết tên là gì, nhưng khi nghe thì lại cảm thấy rất có tình cảm.

Cố Thành gọi có hai người hai ly rượu, lúc này Lâm Tường mới nhớ tới một chuyện, nói: “anh đừng uống, lát nữa còn phải lái xe.”

“Nơi này có người lái xe thuê, không có việc gì đâu, tôi muốn cùng em uống một ly.” Cố Thành nhìn vào đôi mắt của cô nói: “Vẫn luôn muốn nói, bộ dáng làm việc chiều này của em thực sự rất xinh đẹp.”

Lâm Tường sững sốt một chút, cười như không cười, giơ ly rượu lên nói: “Cảm ơn, kính cho sự cộng tác của chúng ta.”

Cố Thành cùng cô chạm cốc, “Kính cho sự cộng tác của chúng ta.”

Lúc này dàn nhạc lại đổi một bản nhạc khác, là một bài tình ca. Lâm Tường có thể đi ngâm nga theo vài câu, nhưng không nhớ nổi ca từ.

“Thích nghe bài gì, có thể yêu cầu.” Cố Thành đề nghị.

Lâm Tường lắc đầu, nói: “Hắn là bọn họ đã sắp xếp những bài biểu diễn thật tốt trước đó rồi.”

Thân thể Cố Thành xích lại gần rút ngắn khoảng cách giữa hai người, hạ giọng nhìn cô nói: “không sao cả, tôi đã bao hết rồi, em cứ việc yêu cầu.”

Ánh mắt Lâm Tường nhìn khóe miệng nhếch lên của hắn, sau đó là nhìn lên đôi mắt của hắn, có thể thấy rõ ràng ý cười âm áp nơi đáy mắt hắn.

Muốn cùng cô uống một ly, vì cô mà yêu cầu bài hát, vì cô mà bao hết...

hắn trở nên tốt như vậy...

cô thực sự không nỡ bỏ qua, cô muốn tranh thủ một chút, trọng sinh như vậy thì chuyện hiếm lại đều có thể phát sinh, thì còn có cái gì là không thể thay đổi được đâu cơ chứ?

cô đã từng không yêu Cố Thành, nhưng cô vẫn luôn muốn yêu hắn, cũng muốn hắn yêu cô, đến nằm mơ cũng muốn, cho nên hiện tại vì cái gì mà cô không tranh thủ một chút chứ?

Tương tượng như vậy thôi chứ cô vẫn luôn đè nén nó ở trong lòng, cảm giác nặng trĩu mê mang trong nháy mắt đã tan biến như không còn, tâm tình cũng bắt đầu trở nên vui vẻ.

Lâm Tường bỗng nhiên đứng lên, nhìn hắn nói: “Em muốn hát một bài cho anh nghe.”

Cố Thành nhướng mày, vẻ mặt vui mừng không một chút che giấu.

Lâm Tường đi đến sân khấu nhỏ phía trước nói chuyện cùng dàn nhạc một hồi, sau khi khẳng định là dàn nhạc có thể giúp mình biểu diễn, thì thông dong đi lên sân khấu.

“When I was young I’d listen to the radio

Waiting’ for my favorite songs

When they played I’d sing along

It made me smile

.....

Every Sha-la-la-la Every Wo-o-wo-

Still shines

Every shing-a-ling-a-ling

That they’re starting’to sing’s

So fine.

.....

Lâm Tường đứng cách mấy cái bàn nhìn về phía hắn, phát hiện người đàn ông cũng đang chuyên chú nhìn cô chằm chằm, ánh mắt ôn nhu sâu sắc kia, là ngôi sao đẹp nhất mà cô từng nhìn thấy.

Lâm Tường mới vừa uống hail y rượu, ý thức đã có chút mơ hồ, ánh đèn ái muội hạ thấp, mặt Cố Thành rõ ràng giờ lại trở nên mờ ảo, cô nhìn thấy người đàn ông cúi đầu nhìn cô cười, ánh mắt sâu sắc kia cùng với cái mũi thẳng, còn có đôi môi nhợt nhạt khẽ nhếch lên, càng làm cho hắn trở nên quyến rũ thêm mười phần.

Dàn nhạc chơi một bản trữ tình, âm thanh triều miên đi vào lòng cô, khiến cho cô trở nên say mê.

Cố Thành vươn tay về phía cô, ôn nhu nói: “Cùng nhảy một bài đi.”

Lâm Tường vừa định vì tình yêu mà nỗ lực tranh thủ một phen nên tất nhiên là vui vẻ đồng ý.

không gian trên sân khấu nhỏ không lớn, lại có thể đủ cho hai người đứng ôm nhau chậm rãi nhảy.

Được Cố Thành ôm ấp có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, cô dựa vào cảm giác say mà trở nên can đảm, thân thể nghiêng về phía trước, mặt nhẹ nhàng áp vào lồng ngực hắn. Nếu Cố Thành đẩy cô ra, thì lấy cớ gì để giải thích cô đều suy nghĩ rồi, cô sẽ nói là do cô uống say rồi.

Ngoài ý muốn của cô là Cố Thành không chỉ không đẩy cô ra mà ngược lại duỗi tay ôm cả người cô vào trong lòng.

Tuy rằng cô đã là người già hơn mười năm, nhưng khi Cố Thành làm động tác đơn giản như thế, trong nháy mắt vẫn làm cho khuôn mặt cô trở nên ửng hồng.

Cố Thành hôn lên trán cô một nụ hôn, sau đó đi lần xuống phía dưới, hôn thẳng lên khóe miệng cô.

Lâm Tường vừa nghĩ bên cạnh còn có người đang nhìn nhưng lại không muốn cự tuyệt được sự nhiệt tình của hắn, vì thế liền hơi nâng cằm hé miệng, để

hắn tùy ý dây dưa mỗi lưỡi, muốn làm gì thì làm ở trong khoang miệng của cô.

Cho đến lúc toàn thân cô trở nên mặt đỏ tai hồng, Cố Thành bỗng nhiên thờ hồn hèn cho một bàn tay vào trong áo của cô, tùy ý vuốt ve thật mạnh da thịt phía dưới quần áo của cô.

Lâm Tường lập tức sợ ngây người, nghĩ thầm cái này không phải là quá nhiệt tình rồi sao, cái này không thể làm ở nơi công cộng được nha.

Nhưng không chờ cô suy nghĩ xong thì một tay khác của hắn đã nhắc váy cô lên vuốt ve nơi nhạy cảm của cô, còn có ý đồ chui vào bên trong quần lót nữa!

Lâm Tường kinh ngạc mồ hôi lạnh ứa ra, vội vàng đẩy tay hắn ra, “Cố Thành, đừng như vậy, nơi này không thích hợp.”

Cố Thành một bên liếm tai cô, một bên thấp giọng nói vào tai cô: “không có gì là không thích hợp cả, ở chỗ này em cảm thấy rất thoải mái.”

Cổ Lâm Tường bị liếm đến ảm ướt, cô vừa thẹn vừa vội, xác thực thân dưới có cảm giác cực kỳ rõ ràng, chính xác là cô được làm cho cảm thấy rất thoải mái.

Nhưng cái này không đúng, bọn họ không thể làm cái chuyện này ở quán bar được!

“không được, Cố Thành, không thể như vậy, không cần!!!!” Lâm Tường dùng sức giãy giụa mở to mắt, bóng trắng yên tĩnh ở trần nhà hiện ra trước mặt cô, đây là nhà cô, lúc 11 giờ đêm, Cố Thành đã đưa cô về tới nhà.

Cho nên không có quán bar, không có uống say, không có khiêu vũ, không có nảy sinh chuyện ý loạn tình mê, tất cả cái này, chỉ là ham muốn trong mộng xuân của cô mà thôi!!!!

thật là ghê tởm không biết xấu hổ! Chẳng lẽ về sau mỗi lần gặp mặt Cố Thành ăn cơm là một lần mộng xuân không thành sao? Muốn hay không có sự khao khát như vậy!

Lâm Tường lắc đầu, lập tức cảm thấy cả người khô nóng, sau lưng mồ hôi nóng chảy ra là ướt áo ngủ của cô, buồn bực ngẩng lên liếc mắt nhìn cái điều hòa, mới phát hiện ra là không biết từ khi nào mà điều hòa đã tắt, khó trách vì sao cô lại cảm thấy nóng như vậy. Thậm chí còn làm cho giấc mộng trở nên ảm ướt như vậy, tất cả đều là do cái điều hòa gây họa.

Có chút giận chó đánh mèo cảm lấy điều khiển từ xa đang bị gói đê lên, vậy mà lại không có phản ứng gì.

Lâm Tường bất đắc dĩ mà sờ soạng đồng hồ trên tay xem thời gian, bây giờ đã là nửa đêm!

Lâm Tường: “.....”

Bị giấc mộng chết tiệt nháo loạn, cô xoay người xuống giường đi bật đèn, chuẩn bị tắm rửa một lần nữa rồi xem xem cái điều hòa bị là sao, nhưng ấn nút công tắc một lúc mà ánh đèn vẫn không thấy sáng.

Có làm không vậy, trời nóng như vậy mà lại mất điện sao?

Lâm Tường mặc thêm áo ngoài, lê đôi dép đi từ trong nhà ra đến ban công, đi khắp nơi xung quanh, mọi chỗ đều tối đen như mực, xem ra là bị mất điện thật rồi.

không quạt không điều hòa đêm hè nóng bức như thế này sao mà chịu nổi?

Lâm Tường cầm di động đứng ở ban công, nghe lầu trên lầu dưới mơ hồ truyền đến âm thanh tức giận, cô thở sâu, trong lòng mặc niệm mấy lần: Lòng yên tĩnh tự khắc sẽ mát.

Mặc niệm một lúc rốt cuộc có thể cảm nhận được một làn gió đêm, nhưng công dụng không lớn, hơn nữa còn có muỗi kêu on gong bên cạnh không ngừng.

Lâm Tường cảm thấy bây giờ không có cách nào chịu đựng được, phải đi ra ngoài tìm nhà nghỉ hoặc khách sạn có điều hòa mới được.

Nhưng đêm hôm khuya khoắt một mình ra ngoài có phải có chút không an toàn không? Nghĩ như vậy, cô tùy tay chụp một bức ảnh không gian đen như mực gửi đến chatbox của ba người trên Wechat, “Nửa đêm mất điện, quá nóng, chuẩn bị ra khách sạn ở gần đây.”

Lưu lại tin tức như vậy, cho dù cô có xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì cũng như để lại dấu tích cho mọi người.

Lâm Tường khen ngợi suy nghĩ của chính mình, mở điện pin trong điện thoại lên, về phòng thay quần áo.

không đợi đến lúc cô thay quần áo xong, di động lại vang lên, trong nháy mắt tiếng chuông báo cuộc gọi tới cắt ngang bầu không khí yên tĩnh, làm cho Lâm Tường sợ đến mức làm rơi hết quần áo trong tay xuống mặt đất.

Cầm lấy điện thoại liền thấy là Cố Thành gọi tới, đã trễ như vậy, chẳng lẽ người đàn ông này còn thức chơi di động sao, nếu không sao có thể phát hiện được tin tức là cô chứ, sau đó lại còn gọi điện thoại cho cô nữa?

Vừa rồi trong mộng còn tưởng tượng ra cảnh YY với hấn, Lâm Tường lập tức cảm thấy mặt đang nóng dần lên.

Cứ việc cảm thấy thẹn thùng, cô vẫn nhanh chóng nhận điện thoại.

“Cố Tiên sinh.”

“Lâm Tường, ở chỗ cô bị mất điện sao?”

“Đúng vậy, nóng quá, tôi đang chuẩn bị đi ra ngoài tìm cái khách sạn nào đó ở tạm một đêm.”

“cô đừng vội ra ngoài, không phải là Đỗ Hân đã giao chìa khóa căn hộ ở trung tâm thành phố cho cô rồi sao? đi qua đó đi.”

Lâm Tường cũng nhớ ra rồi, nhưng mà lại nhanh chóng nói: “Chỗ đó xa quá.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đãi ngộ

Editor: Nguyên Hy

Beta: Cuồng Soái Ca

Cố Thành nói: “Tôi đi với cô.”

Cho nên đi vòng một vòng, cuối cùng lại phiền toái đến hấn.

Đến khi Cố Thành đưa Lâm Tường đến “Ký túc xá công nhân xa hoa”, lúc đó đã là chuyện của một giờ sau.

Hai người cùng nhau lên lầu, Cố Thành cẩn thận giúp cô kiểm tra điện nước cơ sở vật chất của căn hộ, sau khi xác định tất cả đều bình thường, mới nhìn cô nói: “Có thể ở được rồi, cô nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Hơn nửa đêm còn là phiên người ta đưa mình tới đây, trong lòng Lâm Tường rất là băn khoăn, do dự một chút, nhìn hấn nói: “Trời sắp sáng rồi, nếu không anh cũng ở lại đây nghỉ ngơi một đêm đi, chỗ này cũng có bốn phòng mà.”

Nhìn bộ dáng án náy của Lâm Tường, Cố Thành cảm thấy mềm lòng, liền nói: “cô không ngại là được, tôi cũng có chút mệt nhọc.”

Lâm Tường thở phào nhẹ nhõm, nói: “Phòng ngủ ở tầng hai, anh muốn ở phòng nào cũng được.”

hấn hỏi: “Phòng nào cũng được sao?”

Lâm Tường không chút do dự trả lời: “Đương nhiên.”

Cố Thành cười nói: “Vậy ở phòng ngủ chính đi.”

Lâm Tường: “.....”

Xem bộ dáng giật mình của cô, Cố Thành nhìn không được liền cười ha ha vài tiếng, “Chỉ là đùa một chút thôi.”

Hai người một trước một sau đi lên tầng hai. Khi Lâm Tường đi đến cuối cầu thang bỗng nhiên dừng lại, xoay người nhìn Cố Thành ở phía sau. Bởi vì hai người chỉ cách nhau có mấy bậc thang, cho nên lúc Lâm Tường quay đầu lại nhìn, Cố Thành cũng ngẩng đầu nhìn cô.

Chỉ thấy đôi tay cô đặt ở sau lưng, từ trên cao nhìn hấn hỏi: “anh thật sự muốn ngủ ở phòng ngủ chính sao?”

Cố Thành lại đi lại thêm hai bước lên phía trước, không hề chớp mắt nhìn cô, đề thấy tiếng nói hỏi lại: “Tôi có thể ngủ ở đó sao?”

Hai người giống như đang ra hiệu cho nhau.

Lâm Tường bỗng nhiên nở một nụ cười giao hoạt, cố ý giả ngu nói: “không phải chỉ là cái phòng thôi sao? Dù sao tôi cũng chưa có dọn vào ở, anh muốn ngủ ở phòng nào đều được.”

Cố Thành liếc nhìn cô thật kỹ, không nói cái gì nữa, đi theo bước chân của cô lên tầng hai.

Mắt nhìn thấy đã sớm hừng đông, để Lâm Tường tùy ý chọn một phòng cho Cố Thành nghỉ ngơi. Nhưng mà cuối cùng cô vẫn để lại phòng ngủ chính cho mình.

Bởi vì lúc trước Đỗ Hán đã gọi người tới sửa sang trang trí lại, cho nên mỗi một phòng đều có khăn trải giường chăn gối đầy đủ không làm cho bọn họ phải gặp thêm nhiều phiền toái khác nữa.

Lúc cả hai người đều nói ngủ ngon, nhưng trong lòng Lâm Tường lại có chút lưu luyến không rời.

Đêm nay, nhất định là một đêm khó ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Trường gọi điện thoại cho Lâm Tường. Lâm Tường cảm thấy chính mình giống như vừa mới nhắm mắt lại, cả người vẫn còn ở trong trạng thái mơ hồ, cầm điện thoại lên tai, cô cứ mơ hồ như vậy cùng nói chuyện với Trần Trường.

“không phải tối hôm qua đã nói là sẽ qua giúp cậu thu dọn đồ đạc sao? Bây giờ đã là mấy giờ rồi sao cậu vẫn còn ngủ?”

Căn bản đôi mắt của Lâm Tường vẫn chưa mở ra được, uể oải mà nói: “Tối hôm qua ngủ một nửa thì bị mất điện, mình suốt đêm phải chạy đến bên nhà mới.”

Trần Trường vội vàng hỏi: “Từ chỗ phòng thuê đến căn hộ cao cấp rất xa, nửa đêm cậu đi qua đó thế nào? Quá nguy hiểm!”

Lâm Tường nói: “Có người đưa mình tới đây.”

Trong nháy mắt Trần Trường phát hiện ra hơi thở bất ổn, hưng phấn mà truy vấn nói: “Có người? Người nào? Nam nhân hay là nữ nhân?”

Lâm Tường thay đổi tư thế ngủ cho thoải mái, “không nói cho cậu biết.”

Trần Trường lên án, “Sao cậu lại như vậy, cậu đã quên chúng ta là bạn thân nhiều năm sao?”

Lâm Tường trêu đùa cô: “Chúng ta có loại quan hệ này sao? Sao mình không biết?”

Trần Trường: “..... Hừ, xem như cậu lợi hại.”

Lâm Tường: “Cảm ơn đã khích lệ.”

Trần Trường giờ giọng xem thường, cười lạnh nói: “Được, cậu nói đi, bây giờ mình qua tìm cậu, cậu muốn ăn cái gì vào bữa sáng?”

“Bánh bao nhỏ đi, mua nhiều hơn hai ba lần.” Lâm Tường phân phó.

Trần Trường lú lờ, “Mua nhiều như vậy cậu có ăn hết không? Đừng nghĩ cậu đã ký hợp đồng với công ty rồi thì có thể thả lỏng chính mình nhé. Căn nặng của cậu đối với công ty mà nói thì còn quan trọng hơn cả mạng sống của cậu đấy có biết hay không!”

Lâm Tường lười nghe cô tiếp tục nói lung tung, dứt khoát cúp điện thoại, trở mình tiếp tục ngủ.

một giờ sau, Trần Trường với tâm trạng vô cùng tốt cảm theo mấy túi bánh bao nhỏ cùng sữa đậu nành xuất hiện ở cửa chung cư của Lâm Tường, sau khi ấn chuông cửa, chờ một lúc lâu cũng không thấy Lâm Tường ra mở cửa, vì thế lại tiếp tục ấn thêm mấy lần.

Trần Trường cũng không so đo việc mở cửa muộn, mà giờ cao tới dừng đồ ăn sáng lên nói: “Cộp cộp cộp đặng đặng....., mình mua đồ ăn sáng đủ nhiều đến rồi, còn có sữa đậu nành nữa! Cậu sẽ kinh ngạc lắm cho mà xem? Mua thêm cả đồ cậu không yêu cầu đó!”

Đến lúc cô buông xuống túi đồ đang giơ lên: “.....”

Cố Thành bị tiếng chuông cửa đánh thức: “.....”

Bẹp, tiếng một túi bánh bao nhỏ theo rót trên mặt đất.

Trong nội tâm của Trần Trường rít gào: Mẹ ời! Người kinh ngạc phải là cô mới đúng!!!

Trong nhà Lâm Tường sao lại cất giấu một người đàn ông thế này!

Việc nhà mới của Lâm Tường cất giấu một người đàn ông này làm cho tâm hồn bé nhỏ yếu ớt của Trần Trường như bị đánh một cái thật đau. Cho đến khi Cố Thành ăn bữa sáng xong rồi rời khỏi chung cư, cô vẫn khiếp sợ thật lâu chưa thể hồi hồn lại được.

Chờ Lâm Tường tiễn khách xong, cô lại lải nhải nói: “Cậu có biết mình vừa rồi đứng ở trước cửa có cảm giác gì không? một người đàn ông tới mở cửa cho mình! Đàn ông, giống đực, công[1]!!!” Trần Trường làm cái động tác phát điên, “hắn còn buồn ngủ, quần áo không chỉnh tề, áo sơ mi chỉ cài một nút, mình còn nhìn thấy cơ bụng của hắn, hắn là có đủ tám múi, còn có người như vậy.....”

[1] Công: là một thuật ngữ thường gặp trong đam mỹ, nghĩa là người chủ động là việc, người nằm trên.

Lâm Tường ngáp một cái rồi nằm ra sô pha, càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, cuối cùng không thể không chặn lại nói: “Có phải cậu đã chú ý sai chỗ rồi hay không? Hơn nữa rõ ràng là cậu tự nhiên đến đây mà.”

“A?... A, cái này chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Trần Trùng xấu hổ mà thu hồi biểu cảm mê trai lại, ho khan thật mạnh hai tiếng, nghiêng mặt nói: “Nếu như cậu quan sát một chút, thì cậu sẽ thấy cảm nhận phân tích của mình lúc trước là chính xác!”

Lâm Tường nghiêng đầu dựa lưng vào sô pha, nhìn cô với vẻ mặt không tin tưởng, “Phân tích cái gì?”

Hai mắt Trần Trùng mở to, lộ ra ánh mắt nguy hiểm, dùng giọng nói âm trầm khủng bố nói: “Cậu – muốn – cắt gấu – hần!”

Lâm Tường: “... Với tình huống trước mắt, thì khả năng mình muốn cắt gấu hần là khá lớn.”

Khuôn mặt của Trần Trùng trở nên đen xì trên đầu hiện lên một đồng dầu hỏi chấm, “Cái gì!!! Cậu muốn cắt gấu Chủ tịch của cậu sao?”

Cái này thực sự đã dọa cho Trần Trùng trở nên chóng váng, đã làm bạn với Lâm Tường nhiều năm như vậy, cô cũng gặp qua rất nhiều nam sinh vì muốn tán đổ Lâm Tường mà phải vắt óc suy nghĩ dùng toàn thân làm mọi thủ đoạn, nhưng cũng không thể nào là cô rung động dù chỉ là một chút ít.

Dường như Lâm Tường bày ra một kết giới xung quanh mình, nam sinh có ý với cô đều sẽ bị cô ngăn cản bên ngoài. Trần Trùng từng cười tính lãnh đạm đó của cô, thế nhưng cô đã đồng dạng mà nói cô không có hứng thú đối với đàn ông.

Kết quả là gì? một người con gái không có hứng thú với con trai, vậy mà hôm nay lại tự nhiên cô coi trọng một người đàn ông!

Trần Trùng vô cùng xúc động, thật sự là “Phải sống lâu thì mới có thể gặp!”

Nhưng mà nếu như Lâm Tường thật sự muốn làm cái chuyện này, thì đối với một người nhìn như đối với cái gì cũng không thích thì kỳ thật là vô cùng có chủ kiến. không cần nghĩ là phải kiên quyết hay không, mà nhất định sẽ phải tận lực tranh thủ. hiện tại cô nói đã nhìn trúng một người đàn ông, khẳng định là đã hạ quyết tâm muốn theo đuổi.

Trần Trùng nghĩ lại khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi tiếp xúc với Cố Thành, không quá khẳng định mà nói: “hần đối với cậu hần là cũng có chút ý tứ, lại còn thần kỳ kỳ hợp đồng rồi cho cậu ở lại chung cư xa hoa thế này, rồi còn vì cậu mà nửa đêm làm cái này làm cái kia.”

Cả người Lâm Tường nằm trên sô pha, nói: “Tôi hôm qua hần mới vừa hủy bỏ hôn ước của hai người chúng mình.”

Trần Trùng tròn mắt há hốc mồm, căn bản không thể hiểu nổi đây là loạn tiến triển gì, “Hôn ước? Cậu cùng hần? Cái quỷ gì vậy!”

Nếu nhắc tới cái đề tài này, Lâm Tường không thể không giải thích chân tướng chuyện hôn ước cho cô được, sau khi nghe xong Trần Trùng nổi trận lôi đình, “Bố của cậu nhất định là bố già, quả thực đó chính là bán con gái để cầu vinh hoa mà!”

Nhưng mà giận gì thì giận, dù sao đó cũng là bố của Lâm Tường, cũng xem như là trưởng bối của cô, cô cũng không thể mắng chửi tùy tiện được, “Cho nên, hôn ước này là lúc trước hần với bố cậu định ra, hiện tại hần lại muốn giải trừ, gây khó dễ như vậy, Cố Thành có ý đồ gì?”

Lâm Tường có cùng suy nghĩ với cô, nói: “Vì rõ ràng hần đang tồn tại một cảm giác gì đó?”

Trần Trùng trở mình hiện lên ánh mắt đã hiểu, “Loại người như hần, chính bản thân hần đã có một điều kiện rất tốt, còn muốn biểu hiện rõ ràng tồn tại cảm giác quỷ gì chứ.”

Lâm Tường trầm mặc không nói, quả thật là cô đoán không ra mục đích của Cố Thành là gì, nhưng lại rất may mắn là hần đã lật lọng, nên vô tình trung đã đánh tan khúc mắc của cô nhiều năm trước.

Nghĩ như vậy nên tâm tình của cô cũng tốt lên rất nhiều, nhìn thấy bộ dáng ngoan ngoãn ngồi trên sô pha của Trần Trùng, nhin không được nói: “Cậu đi pha hai ly trà hoa tới đây đi.”

Trong nháy mắt Trần Trùng nháy mắt chán nản, bĩu môi tui thân nói: “Mình là khách đến nhà, cậu lại sai mình đi làm việc, hơn nữa cậu cũng chưa chính thức dọn tới đây, chỗ này là gì có đồ vật gì chứ?!”

Lâm Tường rất tự tin nói: “Trong phòng bếp hần là có trà hoa, cậu đi tìm xem.”

Tuy rằng không tình nguyện, nhưng Trần Trùng đã quen bị sai sử, nên vẫn rất nghe lời mà đứng dậy đi vào phòng bếp, vừa đi vừa tự kiểm điểm chính mình, rốt cuộc là tính cách nô bộc đã ăn sâu vào con người cô từ khi nào chứ? Hình như là sau khi quen biết Lâm Tường, từng chút một gom góp lại.

Trần Trùng: “....”

Lâm Tường nhìn chăm chăm bóng dáng của Trần Trùng, thấy cô đi vào bếp một lúc lâu rồi mà vẫn chưa thấy ra, nhin không được mà khòe miệng nở một nụ cười nhạt. Quả nhiên nơi này có trà hoa, cũng không biết là do Đỗ Hần cẩn thận, hay là Cố chủ tịch có tâm.

một buổi tối không ngủ được mấy tiếng, trong lúc chờ Trần Trùng mang trà ra Lâm Tường nhắm mắt lại chợp mắt một lúc. Đến khi Trần Trùng bê hai ly trà hoa ra thì phát hiện ra người nằm trên sô pha đã ngủ say.

Do dự một chút cô cũng không đánh thức Lâm Tường, tự mình uosng hết hail y trà hoa, sau đó ôm bụng nằm trên sô pha, thật sự là đã phình to ra không ít!

Thừa dịp hai ngày này Đỗ Hân không sắp xếp công việc, Lâm Tường quyết định nhanh chóng chuyển nhà, để tránh việc nửa đêm lại bị cắt điện, cô thật là không còn mặt mũi nào để đi làm phiền Cố Thành nữa.

Căn hộ lúc trước cô ký hợp đồng thuê trong vòng hai năm, nhìn quanh thì thấy đồ vật cũng không có nhiều lắm, nhưng cô đều gọi cả Trần Trường cùng Tiểu Kỳ hòa thuận vui vẻ tới hỗ trợ. Cứ như vậy thu dọn trong vòng hai ngày, đồ vật cá nhân sắp xếp vào từng thùng từng thùng một.

Trần Trường nhìn không được mà phun trào, “Lâm Tường cậu ăn ngay nói thật, cái phòng thuê này kỳ thật là cái động không đáy mà, có thể từ bên trong lấy ra không biết bao nhiêu là đồ đạc.”

Lâm Tường cũng không giận, lạnh nhạt nói: “Nếu chỗ này của mình là động không đáy, thì chỗ của cậu chính là Động Bàn To[2], Lý Thiệu chính là Đường Tăng[3] bị cậu bắt vào đó.”

[2] [3]: Động Bàn To, Đường Tăng: đều là những tên riêng trong tác phẩm Tây Du Ký.

Nhạc Tiểu Kỳ ở bên cạnh cười ha ha không ngừng, cuối cùng sâu sắc tổng kết lại nói: “nói như vậy thíchá phải cả hai người đều là yêu tinh sao!”

Lâm Tường: “.....”

Trần Trường: “.....”

Ngày hôm sau khi đã thu dọn xong, Đỗ Hân gọi cho cô một chiếc xe vận tải chuyển nhà, cùng với mấy người trẻ tuổi từ trên xe đi xuống, Lâm Tường liếc mắt nhìn quần áo trên người bọn họ chính là đồng phục công nhân của Cố Hợp.

Đám người trẻ tuổi tràn đầy tinh lực nhiệt huyết, chỉ một lúc đã mang đồng đồ các cô đóng gói dọn lên trên xe tải. Lâm Tường bảo Nhạc Tiểu Kỳ mang nước tới cho mấy chàng trai, rồi dặn dò bọn họ đi đường cẩn thận, còn mình cùng Nhạc Tiểu Kỳ ngồi lên xe bảo mẫu, cùng nhau xuất phát tới nhà mới.

Khi xe chạy được nửa đường thì cô lại nhận được một cuộc điện thoại ngoài ý muốn, điện thoại hiện lên số của Lâm Kiến Quân. Đến khi cô nhận máy thì lại nghe thấy giọng nói của Lưu Trân. Đây là lần đầu tiên cô nhận được điện thoại của Lưu Trân.

Từ trước đến giờ Lưu Trân vẫn luôn ăn nói nhỏ nhẹ, nhưng lúc này giọng nói nghe được trong điện thoại có vẻ không đúng lắm, “Lâm Tường. hiện tại con có rảnh không?”

Lâm Tường lãnh đạm mà trả lời: “Có việc gì?”

Lưu Trân vội vàng nói: “Là thế này, hôm nay thân thể của bố con không thoải mái, sau khi đến bệnh viện kiểm tra thì được bác sĩ đề nghị ông ý phải nằm viện. Di thấy ông ý vẫn luôn thương con, con nên tới thăm một chút, nhất định ông ý sẽ rất vui mừng.”

Sau khi nghe bà ta nói xong Lâm Tường không biết phải nói gì tiếp cho tốt, nhưng mà dù cho Lâm Kiến Quân đối xử không tốt với cô thì ông vẫn là cha cô, ông bị bệnh, về lý mà nói thì cô phải đi thăm.

“Bị bệnh gì mà phải nằm viện đến mức nghiêm trọng như vậy?”

Ở đầu dây bên kia Lưu Trân ậm ừ nói: “Bệnh cũ tái phát thôi, con không cần phải quá lo lắng.”

Lâm Tường muốn nói là thực sự cô cũng không có lo lắng lắm.

Quyết định sẽ đi thăm bệnh, cô liền kêu tài xế đưa Nhạc Tiểu Kỳ tới nhà mới trước giúp cô sắp xếp mọi thứ. Còn mình thì đi thẳng đến chỗ bệnh viện Lâm Kiến Quân nằm.

Nhưng mà cô cảm thấy chuyện này có cái gì đó kỳ quặc, mấy ngày trước khi cô gặp Lâm Kiến Quân, thấy sắc mặt của ông vẫn hồng hào, vô cùng khỏe mạnh. Bây giờ mới có mấy ngày, làm gì đến nông nỗi phải vào viện nằm chứ? Lại còn thông báo cho cô đầu tiên tới thăm bệnh, đây chính là cách đối xử trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Quyết đấu

Editor: Nguyễn Hy

Beta: Cường Soái Ca

Nhớ rõ cách đây ba năm, Lâm Kiến Quân có làm giải phẫu cắt bỏ sỏi mật trong túi mật, ở lại bệnh viện vài ngày, cũng không ai nhớ tới việc phải thông báo với cô. Sau đó vẫn là do một người hầu già gọi điện thoại cho cô, lúc đó cô mới biết được việc này.

Đám người nhà kia, hiển nhiên là không muốn cô can thiệp vào việc quản lý trong nhà.

Hôm nay Lư Trần lại gọi điện cho mình đầu tiên, thật sự là quá hiếm lạ, làm người không thể không đa nghi.

Nhưng mà suy đoán cũng chỉ là suy đoán, cô cũng rất nhanh đi chạy tới bệnh viện, thậm chí còn mua một giỏ hoa quả ở cửa bệnh viện. Nếu đã tới thì cũng nên biếu đặt một chút thành ý, diễn trò thì cũng phải làm cho đủ.

Nhưng một giỏ hoa quả cũng rất nặng, cho đến khi cô tìm được phòng bệnh của Lâm Kiến Quân, đôi tay đã muốn gãy.

Lâm Tường mời vừa đứng ở cửa phòng bệnh, Lư Trần đã đi từ bên trong ra nghênh đón, cười nói: “Tôi thăm là được rồi, còn mang theo hoa quả làm gì, khách khí quá rồi.”

Mặt Lâm Tường không có biểu cảm gì mà đưa giỏ hoa quả cho bà, nghĩ thầm chúng ta vẫn luôn rất khách khí với nhau, không phải tất cả mọi người đều quen rồi sao? Còn nói vớ vẩn cái gì làm như nói thật vậy.

Hai người đi vào phòng bệnh, Lâm Tường phát hiện ra phòng mà Lâm Kiến Quân ở là phòng đơn, trong phòng trang trí rất xa hoa.

Ngoài Lâm Kiến Quân nằm trên giường bệnh ra thì trong phòng còn có một người khác nữa, chính là hòn ngọc quý trên tay bọn họ - Lâm Đóa.

Lúc này Lâm Đóa đang ngồi trên sofa chơi di động, thấy cô đi vào nhìn không được mà trợn mắt lên nhìn cô. Trong lúc nhất thời, ba người không biết nên nói cái gì.

Để giảm bớt không khí xấu hổ trong phòng bệnh, Lư Trần nhìn Lâm Đóa với ánh mắt sai bảo, nói: “Lúc này không phải con nói là muốn ăn trái cây sao? Dem mấy cái này đi rửa sạch đi.”

Lâm Đóa hiện ra vẻ mặt ghét bỏ, “Đây là loại hoa quả gì? Vừa nhìn đã biết đây chính là hàng vỉa hè, con không ăn!”

Lư Trần lườm cô ta: “Con, cái đứa nhỏ này!”

rõ ràng là Lâm Đóa muốn chọc giận cô, trong lòng Lâm Tường hiểu rất rõ. Nhìn người đàn ông nhắm mắt nằm trên giường bệnh, tâm trạng có chút phức tạp, quay đầu lại hỏi Lư Trần: “Bố tôi bị làm sao vậy? Bị bệnh gì?”

Lư Trần thờ dài, nói: “Cũng không có gì, chỉ là bị là cho tức giận đến mức khó thở thôi.”

Lâm Tường nhíu mày, “Bị tức đến mức khó thở?”

Lư Trần nhìn cô, “Đúng vậy, chính là bị con làm cho tức giận.”

WTF?? Bà ta đang nói cái quỷ gì vậy?

Trong nháy mắt Lâm Tường cảm thấy rất hoài nghi tính lực của mình, rốt cuộc là Lư Trần có nói làm hay không cô cũng không thể nào lý giải được, sao lại nói Lâm Kiến Quân tức giận đến mức phải nhập viện là gì cô chứ?

Sao cô không biết mình có năng lực đã thương người khác chứ? Chẳng lẽ sau khi trọng sinh cô có thêm bàn tay vàng? Trong sách có viết như vậy: Sau khi trọng sinh có thêm bàn tay vàng chính là đã trở thành một cao nhân!

Nghĩ như vậy, Lâm Tường tự nhiên thấy bị kích động mà bật cười, nhưng vẫn phải nhịn ý cười xuống, công nghệ khi trở về khẳng định sẽ phải chia sẻ chuyện này cho bọn Trần Trường biết mới được, một mình vui vẻ không bằng cùng mọi người vui vẻ.

Thu hồi những suy nghĩ lung tung, Lâm Tường hỏi Lư Trần: “Bị tôi làm cho tức giận sao? Có ý gì vậy?”

Lư Trần trưng ra vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô nói: “Lâm Tường, tuy rằng con vẫn luôn không thích dì, nhưng lần này dì cũng muốn nói con hai câu, con cũng thật không hiểu chuyện, tuy là ba con chưa hỏi ý kiến của con xem là có đồng ý hay không thì đã quyết định hôn sự của con cùng Cố Thành, chuyện này là ông ý không đúng, nhưng ông ý làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho con, không ngờ con lại tự nhiên làm ầm ĩ khiến cho mối hôn sự này thất bại, con có biết Cố Thành là ai không? hần chính là nhân vật lớn trên thương trường, hiện tại mối hôn sự này thất bại, khiến cho việc hợp tác giữa hai nhà Cố Lâm trở nên trục trặc, con nói xem như vậy có làm cho ba con tức chết không chứ?”

Mặt Lâm Tường lạnh tanh nhìn Lư Trần nói rất hùng hồn đầy lý lẽ mà quở trách cô không phải, nghe xong cảm thấy vô cùng rắc rối.

“Nếu đã biết tôi không thích dì, thì về sau đừng nên đứng trước mặt tôi làm trò.” Lâm Tường lạnh lùng mà mở miệng, “Còn có, tôi căn bản không biết chuyện hôn sự này thì làm sao có thể gây rối được chứ? Trước tiên các người nói rõ cho tôi biết chuyện này đi? Các người đang diễn kịch theo kịch bản

chuẩn bị sẵn sao? Hơn nữa, từ đầu mà các người có quyền giúp tôi quyết định hôn sự? Chẳng lẽ các người cứ tùy tiện tìm một con mèo hay một con chó đến rồi bắt tôi phải gả cho nó hay sao?”

Lưu Trần bị cô trách móc một hồi, khuôn mặt lập tức đỏ lên, khó xử nói: “Cố Thành không phải là con mèo con chó, có thể gả cho hắn đó chính là may mắn của con.”

Lâm Tường hừ lạnh, “Lúc trước tôi không hề quen biết Cố Thành, cũng không thích hắn, nên là dù cho hắn có là người giàu có nhất cả nước, thì đối với tôi cũng chỉ là con mèo con chó. Hôm nay sẵn dịp này, tôi cũng muốn nói cho rõ ràng, hôn nhân tình cảm của tôi, tôi sẽ tự mình định đoạt, cái người đừng ai hòng mà nghĩ đến việc can thiệp vào.”

Rốt cuộc Lâm Kiến Quân vẫn luôn nằm trên giường bị đánh thức, cũng không biết là vừa rồi là ngủ thật hay là ngủ giả, nhưng tóm lại là bây giờ ông đã tỉnh, bộ dáng tức sùi bọt mép ngồi dậy, chỉ vào cô nói: “Người là đồ bất hiếu! Người gây chuyện như vậy vẫn còn ở đây nói lý, người nói cho ta biết, rốt cuộc là khi người và Cố Thành gặp mặt đã nói cái gì?”

Lâm Tường hờ hững mà nói: “Con chả nói cái gì cả.”

Căn bản là Lâm Kiến Quân không tin, “không nói cái gì cả? Vậy sao đột nhiên hắn lại muốn giải trừ hôn ước?”

Lâm Tường nói: “Cái này làm sao mà con biết được, từ trước tới giờ con cũng chưa từng đáp ứng qua chuyện hôn sự này.”

Lâm Kiến Quân tức giận hừ nói: “Người có biết ý nghĩa của việc giải trừ này là cái gì không? Ý nghĩa chính là việc hợp tác giữa hai nhà Cố Lâm có khả năng tan vỡ! Nếu như mất đi sự hợp tác với Tập đoàn Cố Hợp, thì công ty của nhà ta sẽ lâm vào nguy cơ rất lớn!”

Lâm Tường nghiêng đầu nhìn Lâm Kiến Quân, chỉ cảm thấy khuôn mặt đang tức đến mức hộc máu của ông ta bỗng nhiên trở nên vô cùng xa lạ. cô thật sự nhớ không rõ đã bao nhiêu năm rồi mình không nhìn kỹ khuôn mặt của cha mình.

Lâm Kiến Quân tức giận mắng xớ xả khiến cho không khí trong phòng bệnh giảm xuống đến mức đóng băng. Lâm Đóa cũng không chơi di động nữa, mà trưng ra vẻ mặt vô cùng vui sướng khi người khác gặp họa nhìn Lâm Tường.

Lâm Tường nhìn ba cô, bỗng nhiên nở một nụ cười quái cường, nói: “Cái này có có liên quan gì đến con chứ? Đó là công ty của ba, không phải của con, sau khi mẹ con qua đời, con vẫn luôn ở nhà bà ngoại cho đến khi tốt nghiệp sơ trung (cấp 2 ở Việt Nam), lên cao trung (cấp 3 ở Việt Nam) thì liền chuyển vào ở trọ trong trường, tiền học tiền nhà đều là tiền của mẹ để lại cho con. Đến khi vào đại học, ba cũng không hỏi thăm quan tâm con đến nửa câu. Bây giờ công ty của ba gặp khó khăn, thì lại muốn đưa ta ra làm công cụ để giao dịch, dựa vào cái gì chứ? Ba chưa từng gánh trách nhiệm làm ba của mình, vậy thì vì sao lại tới yêu cầu con phải có trách nhiệm làm con chứ?”

Cảm xúc của Lâm Tường trở nên vô cùng kích động, hít thở phì phò, lại tiếp tục nói: “Đến bây giờ tôi vẫn gọi ông một tiếng ba cũng là bởi vì từ nhỏ mẹ đã dạy tôi là làm người thì phải biết ơn với người đã sinh ra mình, nuôi dưỡng mình, cho nên cả đời này tôi sẽ phải gọi ông là ba. Tương lai đến khi ông về già rồi, tôi sẽ tổng ông vào viện dưỡng lão, chỉ có như vậy ông mới không có quyền gì mà can thiệp vào cuộc sống sau này của tôi nữa.”

Nghe xong lời cô nói, Lâm Kiến Quân tức giận đến mức cả người phát run, chỉ vào cô nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người... Người... Người là thứ vô liêm sỉ, ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với người.”

Lâm Tường cười lạnh nói: “Ba, vốn là mối quan hệ này của chúng ta rất thừa thãi, nếu ông muốn thì cắt đứt quan hệ đi, từ nay chúng ta sẽ là người xa lạ.”

“Người!!!” Lâm Kiến Quân cắn chặt răng, thậm chí còn muốn xuống giường đánh người, vẫn là Lưu Trần ở bên cạnh đứng lúc ngăn cản ông lại, “Kiến Quân, ông đừng tức giận, đừng tức giận, Lâm Tường cũng chỉ là vì tức giận mà nói vậy thôi, sau này nhất định là nó sẽ nghĩ thông suốt, chúng ta nghĩ cách khác, xem có thể cứu vãn được nữa không.”

Lưu Trần đẩy Lâm Kiến Quân lại giường, trộm nháy mắt ra dấu cho ông, việc nhỏ này mà không nhịn thì sẽ hỏng chuyện lớn, công ty của bọn học còn phải trông cậy vào Lâm Tường giải quyết, hiện tại nói cứ nói huych toẹt ra như vậy thì đó mới là thật sự xong đời.

Lâm Tường cũng phảng phất đoán được tâm tư của Lưu Trần, nhàn nhạt mà nói: “Việc này tôi đã đánh dấu chấm hết rồi, về sau các người muốn làm cái gì thì cũng đừng lôi tôi vào, hơn nữa...” cô nhìn Lâm Đóa ở bên cạnh nói: “không phải các người còn có Lâm Đóa sao? Tôi thấy bản thân cô ta cũng rất nguyện ý đi hòa thân[1] đây.”

([1] Hòa thân: ngày xưa các vua thường gả các công chúa của mình sang nước khác để đổi lấy một cái gì đó thì sẽ gọi là "đưa công chúa đi hòa thân". Còn ở đây ý của Lâm Tường là đã xoay về việc Lâm Đóa muốn gả cho Cố Thành.)

“Người cảm miệng cho ta!” Lâm Kiến Quân tức giận trừng mắt nhìn cô.

Lâm Tường cũng không có chút gì sợ ông, nói: “Nếu ông đã có tinh thần như vậy thì tôi đây cũng yên tâm rồi, tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

cô vừa nói xong, không có chút lưu luyến mà rời khỏi phòng bệnh.

Lâm Kiến Quân cùng Lưu Trần liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều có sự tức giận, Lưu Trần suy nghĩ một lúc rồi vẫn cất bước đuổi theo, “Lâm Tường con chờ một chút.”

Lâm Tường dừng bước quay đầu lại nhìn bà ta, không chờ Lưu Trần mở miệng nói, cô đã lạnh giọng nói: “Vừa rồi tôi cũng đã nói là tôi không thích bà,

đừng có mà ở trước mặt tôi diễn kịch, tôi sẽ cảm thấy rất ghê tởm”

nói xong cũng không cho Luru Trần có cơ hội mở miệng, xoay người rời khỏi bệnh viện.

Mặc kệ tương lai cái gia đình này có xảy ra bất cứ việc gì đi chăng nữa thì về sau cũng đó cũng không phải là chuyện liên quan đến cô. Tuy rằng cô không biết rõ ràng lắm lý do vì sao Cố Thành lại đột nhiên giải trừ mối quan hệ với Lâm Kiến Quân, không còn chút dây dưa lợi ích gì cả. Nhưng có lẽ như vậy sẽ giúp hai người sẽ bắt đầu lại tốt đẹp hơn.

Cố Thành thân là phú nhị đại, nhưng lại không giống như những phú nhị đại khác, hắn không thích ăn chơi đàng điếm, không thích phong hoa tuyết nguyệt[2], đã tới ba mươi tuổi rồi nhưng vẫn độc thân sống chung với một con chó. Hứng thú duy nhất có lẽ đó chính là kiếm tiền, hắn chưa bao giờ thiếu tiền, nhưng lại vô cùng thích kiếm tiền, cứ như vậy trở thành một sở thích, chính vì thế mà hắn trở thành người đang ông độc thân hoàng kim[3] trong mắt mọi người. Rất nhiều bạch phú mỹ[4] hàng đêm vẫn luôn nằm mơ thấy hắn khiến cho cuộc sống hàng ngày cũng có chút bất an, cũng có vô cùng nhiều những nữ nhân không ngừng ngã xuống để người sau tiếp tục mơ tưởng sẽ bỏ lên được trên giường của hắn.

([2] Phong hoa tuyết nguyệt: đào hoa, phong lưu, thích được con gái vây quanh.

[3] Độc thân hoàng kim: người đàn ông giàu có, thành công, đẹp trai, còn độc thân.

[4] Bạch phú mỹ: người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt)

Nhưng từ trước tới nay hắn đều nhìn họ với ánh mắt khinh thường, thú vui của hắn chỉ có kiếm tiền mà thôi.

Nhưng mà, từ hai tháng trước sau khi Cố Chủ tịch đi cưới ngựa bị té ngã một cái thì hắn giống như thay đổi tính cách.

Có lẽ người khác không quá để ý tới, nhưng thân là bạn từ nhỏ kiêm đối tác hợp tác của Cố Thành, thì Hường Nặc lại có thể dễ dàng nhìn ra sự thay đổi của hắn.

Trong đó sự thay đổi rõ ràng nhất chính là Cố Thành lại có thể đi tìm ngôi sao trong giới giải trí!

Thực ra cái này cũng không có gì kỳ lạ cả, bọn họ ở trong cái vòng này, có rất nhiều người nuôi dưỡng một tiểu minh tinh, một minh tinh hạng A thì không có khả năng nuôi nổi, nhưng để nuôi dưỡng một minh tinh hạng C thì chắc chắn là dư dả. Dù sao đây cũng là chuyện người tình ta nguyện theo nhu cầu thôi.

Nhưng Cố Thành tuyệt đối là hành xử rất khác người, hắn vừa mới nhìn trúng người ta đã ngay lập tức bỏ tiền mở ra một công ty giải trí, mở xong công ty lại đổ tiền vào đầu tư, nói tóm lại chính là một hai phải làm bộ dáng cưng chiều người kia, nhưng dù sao thì Cố Thành hắn chính là người có rất nhiều tiền.

Sau khi Hường Nặc biết được chuyện này, cảm thấy chút nữa là rớt xuống đất, cảm thấy rất tò mò, hắn quán lấy Cố Thành để hỏi về thông tin của đối phương. Nhưng không ngờ là đối phương chỉ là một người mới tương đối xinh đẹp trong giới giải trí mà thôi!

Hường Nặc nghĩ trăm ngàn lần cũng không ra, chẳng lẽ mẫu người của hắn chính là một cô gái ngây thơ như tờ giấy trắng sao?

Buổi tối hôm nay một đám thiếu gia công tử tụ tập ở Tủ Cẩm viên nghe nhạc, Hường Nặc gọi điện thoại cho Cố Thành mời hắn tới chơi, nhưng đối phương ở trong điện thoại nói một câu từ chối hắn, bảo rằng mình không thích những chuyện này. Hường Nặc cười cười, nói vào điện thoại: “Ồ chỗ này tôi nghe được một chút chuyện của Lâm gia, là chuyện liên quan đến người trong lòng của cậu, cậu có muốn biết hay không? Muốn biết thì mau mau tới đây đi, tôi mở một chai rượu ngon chờ cậu tới.”

Cố Thành trầm mặc hai giây, nói: “Chờ tôi.”

Hường Nặc tắt điện thoại, một mình ngồi một chỗ vui mừng hồi lâu, “thật là thú vị.”

Mấy cô gái thấy hắn một mình liền cầm ly rượu đi qua chỗ hắn, “Hường Thiếu, anh đang vui vì vì cái gì vậy?”

Hường Nặc tiếp nhận y rượu uống một ngụm, nói: “Tự nhiên có chút việc khiến cho vui vẻ.” nói xong đứng lên nhìn mấy người đang ngồi nói: “Các người cứ tiếp tục chơi, đêm nay tôi bao hết, nhưng tôi phải tới chỗ này một chút, Cố Chủ tịch không thích chỗ không khí ngột ngạt thế này.”

Đến khi Cố Thành tới nơi, Hường Nặc đang uống rượu ở quán bar nhỏ.

âm nhạc trong quán bar vẫn là do ban nhạc kia biểu diễn, Cố Thành không kiềm chế được mà nhớ đến bộ dáng lúc trước Lâm Tường đứng hát ở trên sân khấu nhỏ, nhưng đáng tiếc bài cô hát lại không phải là một bản tình ca.

Lần sau tới, không biết cô có thể hát một bản tình ca cho hắn không.

Ngồi xuống ghế, Cố Thành liền đi thẳng vào vấn đề: “Lâm gia xảy ra chuyện gì?”

Hường Nặc rót cho hắn một ly rượu, cũng không thừa nước đục thả câu mà nói: “Nghe nói Lâm Kiến Quân gọi người trong lòng của cậu về chửi rủa

thậm tệ một trận, còn tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô ấy, nói cô phá hỏng hết cả kế hoạch của ông ta.”

Cố Thành cảm lấy ly rượu uống một ngụm, cười lạnh nói: “Đây chính là phong cách của hần, cậu nghe ai nói như vậy?”

“Tôi có một người bạn chơi thân với Lâm Đóa, nên thường xuyên nghe cô ta oán giận về việc gia đình cô ta. Hôm người bạn đó trong lúc tụ tập thuận miệng nói ra vài câu, tôi liền trò chuyện riêng với hần hỏi rõ thêm tình hình.”

“Xem ra việc giáo huấn bằng cách ngưng hợp tác với Lâm gia vẫn chưa đủ khắc sâu.” Cố Thành thưởng thức ly rượu, trong mắt cất giấu sự nguy hiểm

Hương Nặc rất ít khi nhìn thấy bộ dáng này của hần, nhìn không được hỏi: “Người trong lòng bị khi dễ, cậu đau lòng sao?”

Cố Thành liếc mắt nhìn hần, phát hiện vẻ mặt của đối phương như đang xem kịch vui, vì thế nói: “Nếu cậu cảm thấy hứng thú như vậy, không bằng cùng tham gia cho vui?”

Hương Nặc không hiểu ra sao, “Cái gì?”

“Tôi chuẩn bị mang hạng mục lúc trước giao cho Lâm gia, bây giờ sẽ giao lại cho cậu làm, đến lúc đó cậu sẽ có thể gần gũi hơn để hóng hớt chuyện nhà Lâm gia.”

Hương Nặc: “.....”

đã tốn công vô ích để lấy lòng rồi mà vẫn còn bị coi là kẻ phạm tội, sao hần có thể cự tuyệt cho được chứ?

Nhưng mà viện Cố Chủ tịch quyết định không phải do hần nói chơi không, vì thế vốn là rủ hần tới uống rượu giải buồn, thì cuối cùng lại bị Cố Chủ tịch lôi kéo nói đến chuyện làm ăn, Hương Nặc cảm thấy rất đau lòng.

thật vất vả mới nói xong chuyện làm ăn kinh doanh, hai người đứng lên rời khỏi quán bar đi đánh mạt chược[5], kết quả vừa ra đến cửa liền gặp được đám người Lý Thiệu.

([5] Mạt chược: là một loại cờ của Trung Quốc, có thể có từ 4 đến 6 người cùng chơi.)

Lý Thiệu tuy cũng là phú nhị đại, nhưng để so sánh bọn họ với Cố Thành thì còn kém xa, cả hai bên đều nhận thức rõ chuyện này cho nên ngày thường cũng sẽ không chơi với nhau. Nhưng mà khi gặp mặt vẫn chào hỏi nhau một tiếng.

Hương Nặc có ấn tượng không tồi về Lý Thiệu, liền lên tiếng chào hỏi anh trước.

Cố Thành cũng nhìn Lý Thiệu, hỏi anh: “đi đánh mạt chược không?”

Cố Thành chủ động rủ rê làm cho Lý Thiệu có chút thụ sủng nhược kinh (được yêu quý mà sợ hãi), vội vàng nói: “Được thôi, nhưng trình độ không được giỏi cho lắm.”

Cố Thành cười cười, “Vậy cậu chơi cùng tôi đi.”

Lý Thiệu sợ hãi, Cố Chủ tịch tự nhiên mới anh cùng chơi! anh hông phải là đang nằm mơ chứ?

Nhóm người trẻ tuổi đi cùng với Lý Thiệu cũng bị sợ hãi, cùng chơi với Cố Thành sao? Có phải Lý Thiệu đã gặp được vận may gì vậy?

Hương Nặc cũng không hiểu ra làm sao, Cố Chủ tịch muốn chơi cái gì đây?

Mà lúc này trong lòng Cố Thành đang suy nghĩ: người đàn ông này là bạn thân của vợ mình, rất cần phải tạo mối quan hệ tốt với hần!

Lâm Tường mới vừa dọn dẹp xong nhà cửa, thì Đỗ Hân đã gửi cho cô một bộ phim điện ảnh, có rất nhiều vai nữ phụ cho nên suất diễn có rất nhiều. Tuy rằng đạo diễn của bộ phim này không phải là người tai to mắt lớn, nhưng nam nữ chính đều là những ngôi sao điện ảnh đang rất nổi tiếng, thế nên bộ phim cũng tương đối có triển vọng.

“Đề tài cũng không mấy mới mẻ, đến khi công chiếu cũng không nhất định sẽ được chào đón một cách nồng nhiệt, nhưng có hiệu ứng của ngôi sao nổi tiếng, đề ý quan tâm một chút, thì nhân vật này của cô cũng sẽ rất dễ lấy được cảm tình của khán giả. Vai diễn này là tình đầu của nam chính, nhưng khi diễn thì sẽ rất khó vì khoảng cách tuổi tác khá lớn.” Đỗ Hân phân tích cho cô nghe về vai diễn của mình, “Từ mười mấy tuổi đến hơn ba mươi tuổi, ngay từ đầu đạo diễn cũng không đồng ý giao vai diễn này cho cô, cho rằng cô chưa từng trải qua sóng gió của cuộc đời nên không thể nào có thể diễn tốt được một vai diễn người phụ nữ hơn ba mươi tuổi được.”

Lâm Tường ngồi trên sofa lật kịch bản, gác hai chân đang trên tay vịn ghế, lác quạ lác lại rất tự do, nghe Đỗ Hân nói như vậy liền cười, nói: “Nhưng cuối cùng vẫn bị chị dành được.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Khả năng diễn xuất

Editor: Nguyễn Hy

Beta: Cường Soái Ca

Đỗ Hân nhướn mày, “Bởi vì năng lực của chị quá mạnh mẽ thế nên không ai có thể tranh giành với chị được.”

Lâm Tường hít mắt cười cười, “Cảm ơn chị Đỗ, em sẽ cố gắng hết sức để diễn tốt vai diễn này.” cô cảm thấy vai diễn này giống như là đang thử thách khả năng diễn xuất của cô sao cho đúng theo yêu cầu. Việc đóng vai một người phụ nữ đã hơn ba mươi tuổi đối với cô mà nói chính là quá mức đơn giản, chỉ cần diễn đúng bản chất của cô là được.

“Chị rất tin tưởng vào em.” Đỗ Hân nhìn chằm chằm đồng hồ rồi đứng lên, nói: “Còn nửa tháng nữa mới bắt đầu bấm máy, em tranh thủ học thuộc lời thoại đi, cũng không cần quá khẩn trương, đây là bộ phim điện ảnh đầu tiên của chúng ta.”

Lâm Tường gật đầu, cảm thấy Đỗ Hân hẳn là còn khuôn chương hơn cả cô. Dù sao đây cũng là bộ phim đầu tiên sau khi cô ký hợp đồng với LX, lúc trước Đỗ Hân đã đứng trước mặt Cố Thành vỗ ngực cam đoan rằng cô tuyệt đối là người thực lực, nếu đến lúc đó cô diễn hỏng thì chính là như đánh vào mặt Đỗ Hân. Cho nên sao Đỗ Hân có thể không để bụng cho được.

Đỗ Hân cũng không ở trong phòng của Lâm Tường quá lâu, sau khi nói xong mọi chuyện thì liền đứng dậy rời đi. Lâm Tường một mình nằm trên trên sofa tiếp tục xem kịch bản, ánh nắng rọi cửa sổ sát đất chói chang, nhưng may mắn là trong phòng có điều hòa thổi gió mạnh mẽ cho nên cô cũng cảm thấy vô cùng thoải mái mát mẻ.

Lúc cô đang xem mê mẩn xem kịch bản thì cửa phòng lại có tiếng gõ cửa vang lên. Lâm Tường vốn đang nằm trên sofa đưa lưng ra phía cửa nên cô không có cách nào có thể nhìn thấy rõ người tới.

Cố Thành đang đứng ở cửa liếc mắt một cái là có thể thấy được bàn chân trắng nõn của cô đang lác lư giữa không trung.

Đôi mắt không thể rời khỏi cặp chân trắng nõn kia, từ từ kìm nén lại cảm xúc, một chút một chút làm cho tâm trạng của Cố Thành trở nên ngứa ngáy, chỉ muốn chạy tới bắt lấy đôi chân trắng nõn nghịch ngợm kia mà vuốt ve, sau đó... Cố Thành nuốt nước miếng suy nghĩ, sau đó sẽ hung hăng hôn một cái!

Nhưng sau đó lại có suy nghĩ tự giễu: Nếu thật sự làm như vậy, nhất định là Lâm Tường sẽ bị dọa cho sợ chạy mất.

Nghe thấy tiếng người đi vào phòng, Lâm Tường liền thu lại đôi chân trắng, ngồi thẳng dậy nhìn về phía sau. Vừa nhìn lên đã chạm phải ánh mắt đen tối của Cố Thành.

cô kinh ngạc hô lên: “Cố Tiên sinh.”

Kêu xong mới nhớ ra là phải đứng dậy chào hỏi, nhưng mà lại bị Cố Thành ngăn lại.

Cố Thành vừa đi vào vừa nhìn chằm chằm đôi chân trắng nõn của cô vẫn còn đang gác trên tay vịn ghế. Giống như là cố ý dựa gần vào tay vịn ngồi xuống, khoảng cách giữa hai người rất gần, “đang xem cái gì vậy? Kịch bản sao?”

Lâm Tường nhìn hẩn hơ đang làm ra động tác vô cùng thân mật, tim không khỏi đập nhanh hơn bình thường, nhưng trên mặt vẫn làm ra bộ dáng thoải mái lãnh đạm, “Chị Đỗ vừa mới tới đây, vai diễn nữ phụ này thực sự không tồi.”

Cố Thành duỗi tay cầm quyển kịch bản lên lật qua lật lại xem xét, không quá vui mà nói: “Sao Đỗ Hân lại làm như vậy, vì sao không sắp xếp cho cô vai nữ chính?”

Lâm Tường: “...”

Nếu như Đỗ Hân biết mình bị Cố Chủ tịch mắng mỏ như vậy, hẳn là sẽ khóc mất. Lúc trước cô còn rất đắc ý vì việc mình có thể tranh dành được vai diễn nữ phụ này, nhưng kết quả là khiến cho Cố Chủ tịch cảm thấy chướng mắt!

Cố Thành mắng mỏ Đỗ Hân xong cũng tự mình quay sang an ủi Lâm Tường: “Nếu như không thích thì có thể không diễn, chờ lần sau nhận vai diễn nữ chính.”

Lâm Tường dờ khóc dờ cười mà nói: “Sao có thể không thích được chứ, vai diễn này khá tốt, hiện tại tôi cũng chỉ là người mới vào nghề, có thể được diễn một vai phụ quan trọng như vậy đã là tốt lắm rồi.”

Cố Thành cúi đầu nhìn cô, sự thâm thúy trong mắt lộ ánh nhìn phức tạp, như là... đang luyện tiếu cho cô sao?

Lâm Tường bị chính những suy nghĩ thoáng qua của mình dọa cho giật mình, hiện tại cô cảm thấy khá tốt, còn được trở thành người được công ty cung chiều, lúc nào cũng có một đám người vây xung quanh cô, Đỗ Hân cũng rất quan tâm nên để cho cô được thoải mái lựa chọn kịch bản cô thích, còn cái gì có thể làm cho anh cảm thấy luyến tiếc cho cô chứ? Cho nên khẳng định là cô đã nhìn lầm rồi.

Cố Thành nói: “Bộ phim điện ảnh đầu tiên chúng ta đầu tư, sẽ chỉ có cô mới được diễn vai nữ chính.”

Lời này làm cho người ta cảm thấy rất ấm lòng, Lâm Tường cảm động suy nghĩ, đời này Cố Thành trở nên như vậy làm cho người ta khó có thể chống đỡ nổi.

cô rất muốn duỗi tay ra ôm hân một chút, nhưng cuối cùng lại nhẹ nhàng nói một câu: “Cảm ơn.”

“Tôi nghe nói...” Cố Thành thay đổi đề tài nói: “Bởi vì việc giải trừ hôn ước, mà cha cô trách cứ cô.”

Lâm Tường bắt đầu đi mà cười cười, nói: “Ông ấy là người như vậy.”

Cố Thành thở dài, “thật xin lỗi, bởi vì lúc trước tôi đã lỡ mẫn đưa ra quyết định như vậy khiến cho cô bối rối, có thời gian tôi sẽ tới tìm cha cô nói chuyện cho rõ ràng.”

Lâm Tường lắc đầu tỏ vẻ không có gì, nói: “không có gì, tôi đã tỏ rõ thái độ của mình với ông ấy, ông ấy không có quyền can thiệp vào chuyện tình cảm của tôi. Nếu không nói chuyện rõ ràng, hôm nay ông ấy có thể liên hôn cùng anh, ngày mai lại có thể cùng người khác liên hôn. Ở trong mắt ông ấy, tôi chỉ giống như một món hàng hóa đắt tiền mà thôi.”

Cố Thành tưởng tượng đến việc Lâm Kiến Quân rất có khả năng sẽ chạy tới chỗ người khác liên hôn, trong nháy mắt mặt trầm xuống, lạnh giọng nói: “Ông ta không dám đâu.” Nếu Lâm Kiến Quân thật sự dám làm như vậy, thì chỉ trong một giây thôi hẳn có thể giết chết ông ta.

“Ông ấy không dám sao? Vì cái gì chứ?” Lâm Tường khó hiểu nhìn hân.

Cố Thành: “...” Quá nóng vội nên lỡ lời, nhưng cũng không thể không giải thích, nói: “Nếu như cô đã nói rõ ràng với ông ấy như vậy, thì hẳn là ông ấy sẽ không dám tiếp tục bắt cô đi liên hôn đâu.”

Lâm Tường thở dài: “Cái này cũng rất khó nói.”

Cảm thấy cái đề tài này có điểm trầm trọng, làm phá hỏng bầu không khí, Lâm Tường duỗi tay cầm lại kịch bản, nhìn Cố Thành nói: “anh có biết diễn đối đáp không? Chúng ta tập diễn đối đáp một lát được không?”

Cố Thành cảm thấy hứng thú mà nói: “Được thôi.”

Lâm Tường lật qua lật lại kịch bản, cô tìm ra một cảnh diễn cảm thấy rất có ý tứ, chỉ cho Cố Thành xem, “anh đọc lời thoại của diễn viên nam.”

“Chỉ cần đọc lời thoại thôi sao?” Cố Thành hỏi.

“Lâm Tường cười nói: “Nếu không ngại anh có thể thêm chút kỹ năng diễn xuất của mình vào.”

Phân cảnh mà Lâm Tường chọn chính là cảnh nam chính vào nữ phụ gặp lại nhau sau nhiều năm. Người phụ nữ đối với mối tình đầu vẫn còn tồn tại một tình yêu say đắm, nhưng trong lòng người đàn ông lại chỉ còn lại chút cảm xúc mà thôi.

Trí nhớ của Lâm Tường vô cùng tốt, chỉ cần nhìn mấy lần nhìn là đã nhớ kỹ những lời thoại cơ bản. Cho nên cô cũng không cần phải ngồi quá lâu để học thuộc, mà ngừng đầu nhìn Cố Thành, nhanh chóng thể hiện kỹ năng diễn của mình, nói: “anh... hiện tại vẫn tốt chứ?”

Cố Thành vội vàng quét mắt nhìn lời thoại, nói: “Cũng không tệ lắm, còn em?”

Ánh mắt Lâm Tường mang theo sự ưu thương nhân nhậ, cười nói: “Cũng tạm tạm thôi, chỉ là thỉnh thoảng sẽ nhớ tới việc trước kia.”

Trong nháy mắt Cố Thành bị cô cuốn vào, không tự chủ được mà hỏi: “Việc trước kia?”

Lâm Tường gật đầu, thở dài mà nói: “một ít chuyện vui, và chuyện không vui, khi đó chúng ta sẽ không xa lạ như vậy.”

Lực chú ý của Cố Thành hoàn toàn bị sự thương cảm của cô thu hút, cảm bản quên luôn việc đọc cái lời thoại quái quỷ gì đó, chỉ chuyên chú nhìn cô, hỏi: “Là chuyện vui nhiều hay chuyện là không vui nhiều?”

Cái này không phải là lời thoại trong kịch bản, Lâm Tường có chút kỳ quái mà nhìn hân một cái, hân đang cảm khái cái gì sao? Nhưng mà cô không dừng lại hỏi, mà vẫn tiếp tục diễn theo kịch bản, “Đoạn thời gian đó em vẫn luôn nhớ tới, cũng vẫn luôn nhớ đến anh..., có câu này em rất muốn hỏi anh, lúc ấy anh có thật sự... từng yêu em không?”

cô cứ ưu thương như vậy mà nhìn hân, lại đáng thương như vậy hỏi hân có từng yêu hay không, trong nháy mắt Cố Thành cảm thấy cả người đều không vui, tim đập nhanh, huyết áp tăng cao, đỉnh đầu giống như đang bốc khói.

Hai người yên lặng mà nhìn nhau, cái gì cũng không nói, trong ánh mắt lại giống như tàn ngập rất nhiều lời nói, Cố Thành nuốt nước miếng một cách khó

khăn, không cảm lòng được mà vươn tay cầm lấy cổ tay cô, há mồm nói: “Tôi...”

“Chị Lâm Tường! Trà sữa tới rồi, em còn mua bánh tart trứng ngọt ngào nữa đó, cam đoan là chị ăn xong sẽ cảm thấy ngọt ngào cả ngày!” Giọng nói của Nhạc Tiểu Kỳ từ cửa truyền vào, nháy mắt đập tan sự ái muội không rõ cảm xúc trong phòng.

Lâm Tường nghiêng răng nghiêng lợi, ở trong lòng mang Nhạc Tiểu Kỳ vừa mắng vừa đánh, ngoài miệng giọng có vẻ không vui mà nói: “Chị không thích đồ ngọt.”

Nhạc Tiểu Kỳ xách theo đồ chạy vào, nhìn thấy Cố Thành cũng ở đây, hoảng sợ, vội vàng nói: “A! Cố Tổng cũng muốn ăn cùng chúng tôi sao?”

Cố Thành buông tay Lâm Tường ra, đứng lên nhìn Nhạc Tiểu Kỳ nói: “không cần, tôi sợ sâu răng, mọi người ăn đi.” nói xong lại quay đầu nhìn Lâm Tường nói: “Tôi còn có việc, đi trước.”

Lâm Tường ngoan ngoãn gật đầu: “Được, đi thông thả.”

Cho đến khi Cố Thành đi khỏi phòng, Nhạc Tiểu Kỳ có vẻ nghi hoặc, “Cố Tổng hình như là có vẻ không vui!”

Lâm Tường liếc mắt nhìn cô một cái, thầm nghĩ: chị cũng không có vui đâu!

Còn nửa tháng nữa bộ phim điện ảnh mới bắt đầu bấm máy, cho nên Lâm Tường sẽ ăn không ngồi rồi nửa tháng này. Đối với người cuồng công việc như Đỗ Hân mà nói thì tuyệt đối không thể nhẫn nhịn được, vì thế cô cân nhắc muốn cho Lâm Tường tham gia một buổi phỏng vấn hoặc là một cái gameshow nào đó để mở rộng một chút mức độ nổi tiếng.

Sau khi có kế hoạch này, Đỗ Hân liền bắt đầu chạy đi liên hệ. cô trà trộn trong giới giải trí cũng đã mười mấy hai mươi năm, từng dẫn dắt mấy mình tinh hạng nhất, có vô cùng nhiều người quen biết, rất nhiều bạn bè hiểu tính cách của cô, bọn họ đều muốn nể mặt mũi của cô. Cho nên sau hai người chạy đi liên hệ, cô đã ôm về một đồng lịch phỏng vấn lớn bé, trong đó có mấy buổi phỏng vấn của cho những tạp chí lớn nổi tiếng.

Vừa đúng lúc cuộc họp của LX diễn ra, Đỗ Hân liền mang mấy câu hỏi trong buổi phỏng vấn làm thành một văn bản, chuẩn bị nói cho Lâm Tường biết trong cuộc họp, cũng thuận tiện khoe với Cố Thành một chút thủ đoạn làm việc của mình.

Cơ bản cuộc họp công việc Lâm Tường không nhất thiết phải tham gia, nhưng Đỗ Hân dặn dò muốn cô tham dự, thật không biết trong cái hồ lô của cô đang chứa cái gì (*Ý là: không biết Đỗ Hân đang có kế hoạch gì*). Lâm Tường đoán có phải là công ty mới có quá ít nhân viên, cho nên mới kêu cô tới để gia tăng quân số? Phun trào thì phun trào chứ cô vẫn ngoan ngoãn đứng giờ xuất hiện.

Cuộc họp do Đỗ Hân chủ trì, nhưng vị trí chính giữa lại nhường cho Cố Thành. Cố Thành dù chỉ là nhân vật tham dự, nhưng ngồi ở vị trí tối cao đương nhiên cũng phải làm bộ. Đỗ Hân ngồi ở vị trí đầu tiên tay phải, vị trí đầu tiên bên trái Cố Thành vẫn còn trống. Lúc Lâm Tường vào phòng họp, Cố Thành tùy ý chỉ vào vị trí bên tay trái mình để cô ngồi xuống.

thật ra những cuộc họp bàn công việc như thế này rất buồn tẻ nhạt nhẽo. Lúc đầu Lâm Tường còn có thể lên tinh thần nghiêm túc nghe một chút nội dung, nhưng nửa giờ sau cô bắt đầu thấy mình như đi vào cõi tiên, một hồi cảm giác bộ dáng tư thế khi làm việc của Lâm Tường rất oai hùng hiên ngang, khí thế bức người, một hồi lại cảm thấy bộ dáng của Cố Thành bất động như núi cao khó thăm dò nhưng lại cực kỳ mê người.

Ý muốn rời khỏi đây xuất hiện liên tục, Lâm Tường không còn cách nào có thể ngăn cản được não mình hoạt động, chỉ có thể cầm lấy bút trên bàn, làm bộ làm tịch vẽ loạn xạ lên tờ giấy trắng.

Vị trí của Cố Thành rất gần cô, đã âm thầm quan sát cô một hồi lâu, lúc sau phát hiện ra sự đáng yêu mờ ám của cô, nhìn không được mà tâm tư nổi lên ý muốn trêu đùa. Vì thế lấy bút ra viết xoát xoát xoát lên trên giấy một hàng chữ, sau đó không một tiếng động mà đẩy qua cho cô xem

Lâm Tường nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy một hàng chữ rồng bay phượng múa trên giấy, bên trên viết: Người bạn nhỏ, chuyên tâm nghe giảng bài, cô giáo Đỗ đã từng mất với bạn mấy lần rồi đó.

Nháy mắt Lâm Tường cảm thấy da mặt nóng lên, không thể không khởi động đôi tay che gương mặt lại, liếc mắt trộm nhìn Đỗ Hân một cái, phát hiện chính xác là cô vẫn luôn nhìn về phía mình.

Ho nhẹ một tiếng che dấu, Lâm Tường ngồi thẳng dậy, nghiêm chỉnh viết viết lên tờ giấy, sau đó mặt không biểu cảm đổi lại tờ giấy về phía Cố Thành.

Cố Thành rũ mắt nhìn xuống, khóe miệng lập tức không kìm được mà nhếch lên, ý cười thật sâu không thể nào thu hồi lại được.

Ở phía dưới hàng chữ hằn viết, Lâm Tường vẽ đại một cái mặt quỷ to đùng, nhưng mà cô vẽ thật sự không quá đẹp, mặt quỷ xấu như thế vẫn là lần đầu Cố Thành nhìn thấy. Nhưng yêu ai yêu cả đường đi lối về, dù vậy thì ở trong mắt hằn mặt quỷ này vẫn xấu kinh khủng.

không muốn để cho mình cười quá mức trắng trợn táo bạo, Cố Thành thu hồi ý cười đôi mắt ngó, kết quả mới vừa nhắc chân lên thì lại không cẩn thận chạm vào một thứ. Mà cái thứ vừa bị hấn chạm vào vội vàng rút trở về. Lúc này Cố Thành mới hồi phục lại được tinh thần. Trong lúc vô ý hấn đã đụng vào chân của Lâm Tường!

Cảm giác huyết áp lại bắt đầu tăng cao, một bộ phận đi lên, một bộ phận đi xuống không có chỗ nào để giải phóng ra.

đang lúc hần suy nghĩ nên viết cái gì đó giải thích với Lâm Tường là mình không phải chơi trò lưu manh mà chỉ là vô tình đụng vào cô mà thôi. không ngờ là hần vừa mới đặt bút xuống, định rút chân về thíchhân của Lâm Tường lại co ra, cứ yên lặng tiến tới, nhẹ nhàng đụng vào chân hần.

Cố Thành:!!!!

Hai người mũi chân đối mũi chân, như có như không đụng chạm một chút, mũi chân chạm nhau truyền đến từng hồi rung động, lặng yên lan tràn khắp toàn thân.

Cố Thành gắt gao nắm chặt bút máy, sức lực dùng rất lớn, thiếu chút nữa là có thể bẻ gãy cái bút.

Tuy rằng Đỗ Hân vẫn luôn đẩy mạnh tiến trình cuộc họp, nhưng cũng ngẫu nhiên chú ý đến chỗ hai người. Điều là cô cảm thấy buồn bực chính là, hai người kia rõ ràng là đang ngồi nhưng cô lại cảm thấy ánh mắt bọn họ có cái gì đó mờ ám.

đang làm cái gì mà có thể trở nên ái muội như vậy, thật là đủ rồi! Đỗ Hân đặc biệt muốn chạy tới lật bàn xem bọn họ đang làm cái gì.

Cố Thành vẽ thêm chút tóc ở mặt quỷ, lại vẽ thêm đóa hoa ở bên trên, bên cạnh tự xưng: Mỹ nhân hiệu quả. Thừa dịp Đỗ Hân không chú ý lại đẩy tờ giấy qua.

Lần này đến phiên Lâm Tường buồn cười.

Đỗ Hân: “.....” Ở trong tầm ngắm của cô mà còn dám truyền giấy qua lại, thật sự sự nghĩ là cô bị mù sao?

không thể nhìn được nữa, Đỗ Hân nhanh chóng kết thúc cuộc họp, sau đó lấy ra kế hoạch đã chuẩn bị tốt từ trước đưa cho Lâm Tường và Cố Thành, nhìn bọn họ nói: “Đây là kế hoạch công việc sắp tới của Lâm Tường, hai người xem qua đi, có ý kiến gì thì có thể nói ra.”

Cố Thành nhanh chóng xem một lần, nhìn lịch trình được sắp xếp dày đặc, bất mãn mà nói: “Cường độ công việc như vậy, cô còn có thời gian để ngủ sao?”

Đỗ Hân hùng hồn nói: “Thời gian nghỉ ngơi có thể dựa vào nhau để ngủ cũng được.”

Cố Thành: “.....”

Lâm Tường xem xong cau mày nói: “Chị Đỗ, em không nghĩ là sẽ có nhiều việc đến như vậy.”

Đỗ Hân không chút lưu tình nào mà phản bác: “không tranh thủ thời gian làm việc, thì bao giờ độ phủ sóng của em mới được mở rộng? Bao giờ em mới có thể trở nên nổi tiếng chứ? Hai người đều kêu quá nhiều việc, vậy có còn muốn thu về lợi nhuận không?”

Lâm Tường thật sự muối đáp lại một câu, có lợi nhuận hay không cô thực sự không để ý như vậy. Đòi trước cô đủ may mắn rồi, chỉ vì danh lợi và tiền bạc mà cơ hồ cô không còn dành chút thời gian cá nhân nào cho bản thân, khiến cho quên hệ của cô cùng Cố Thành càng ngày càng trở nên băng lạnh.

Đòi này cô gặp được Cố Thành không hề lạnh nhạt xa cách, hần ấm áp làm cô vô cùng động tâm. cô đặt biệt muối đối xử tốt với hần, cho nên không muốn có quá nhiều công việc quấy rầy thời gian ở chung khó có được của bọn họ.

Nhưng cô mới vừa mới đến LX, hiện tại nếu nói không nghĩ đến lợi nhuận thì có phải là không nể mặt mũi Đỗ Hân rồi hay không?

“Em thích đóng phim, chỉ muốn làm một diễn viên đơn thuần thôi, cũng không phải là đại minh tinh. Chị Đỗ, em biết em nói như vậy thì chị có thể sẽ tức giận, nhưng em thật sự không muốn quá nhiều, chỉ cần có thể để cho em phát huy được khả năng diễn xuất của mình là đủ rồi.”

Cố Thành ngồi bên cạnh nghe, nhìn không được muốn chống lưng cho Lâm Tường, “Làm diễn viên đơn thuần là tốt lắm rồi, chúng ta đầu tư mớ phim nhựa, có rất nhiều tài nguyên[1] để cô tuyển chọn. Đỗ Hân, về sau đừng để cho cô ấy nhận công việc này nọ lung tung.”

[1] Tài nguyên: là một thuật ngữ trong giới giải trí, ý nói là những công việc, mỗi đầu tư béo bở, có thể kiếm ra được tiền.

Công việc gì mà kêu là này nọ lung tung chứ? cô tìm cái này cái kia chính là vì muốn là người đầu tiên đoạt được những tài nguyên thượng đẳng nhất! Cố Chủ tịch có phải mất anh bị mù rồi phải không!

Đỗ Hân không có nổi giận, không nghĩ rằng mình lại gặp được một vị minh tinh cùng với một vị Chủ tịch không thích kiếm tiền như vậy, cô còn có thể nói cái gì nữa chứ? cô cảm thấy thật là tuyệt vọng!

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cố Thành bị trợ lý của hần kêu đi, nói là Hương Nặc tới tìm hần, bây giờ đang chờ hần trong văn phòng.

Chờ sau khi Cố Thành rời đi, Lâm Tường lúi kúi kéo Đỗ Hân nói chuyện một lát.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Kịch bản

Editor: Nguyễn Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

“Chị Đỗ, chị đừng giận em nhé.”

“Chị không tức giận, việc này cũng là do chị nóng vội.”

“Trưa ngày mai tới nhà em ăn cơm nhé, chúc mừng em chuyển tới căn hộ cao cấp.”

Đỗ Hân liếc nhìn cô một cái, không kiên nhẫn mà nói: “Nhất định sẽ tới, ngày mai chị sẽ mang theo cả rượu vang đỏ.”

Nhìn thấy Đỗ Hân thật sự không tức giận với mình, lúc này Lâm Tường mới yên tâm. Sau khi từ biệt Đỗ Hân, liền dẫn Nhạc Tiểu Kỳ rời khỏi công ty, không ngờ lại gặp Lâm Kiến Quân ở bãi đỗ xe.

Mấy ngày không gặp, vậy mà Lâm Kiến Quân đã tiêu tụy đến mức không ra bộ dạng gì, làm cho cô thiếu chút nữa đã không nhận ra. Vẫn là Lâm Kiến Quân mở miệng gọi cô trước, lúc này cô mới phản ứng lại.

“Sao mày lại ở chỗ này?” Lâm Kiến Quân hỏi cô với giọng điệu không có chút kiên nhẫn nào.

“Tôi làm việc ở đây.”

Hiển nhiên là Lâm Kiến Quân không tin, “Làm việc ở tập đoàn Cổ Hợp sao? không phải là mày đang diễn kịch đó chứ?”

Lâm Tường cười lạnh, thật là không dễ dàng, không ngờ ông ta còn nhớ rõ cái gì là diễn kịch. “Có công ty giải trí trực thuộc Cổ Hợp, tôi là nghệ sĩ ký hợp đồng với nơi đó.”

Lâm Kiến Quân nheo mắt lại, sau đó lại hỏi: “Vậy mày cùng với Cổ Thành vẫn còn liên hệ sao?”

Lâm Tường lười giải thích với ông ta, vì thế trực tiếp đáp: “không liên hệ.” Vừa nói xong lời này, trong lòng cô lại hiện ra hình ảnh mũi chân của hai người chạm nhau dưới gầm bàn.

Lâm Kiến Quân nửa tin nửa ngờ, nhưng cũng không tiếp tục nghi vấn. Lúc này điều quan trọng nhất đối với ông ta chính là nghĩ ra biện pháp gặp mặt được Cổ Thành. Nghĩ đến đây, ông ta cũng không tiếp tục nói chuyện với Lâm Tường nữa, bước vội vàng về phía thang máy.

Lâm Tường nhìn bóng dáng ông ta rời đi, trong lòng bình tĩnh không một gợn sóng.

Nhạc Tiểu Kỳ tò mò hỏi cô: “Chị Lâm Tường, ông ta là ai vậy?”

Lâm Tường xoay người đi về hướng xe bảo mẫu, vừa đi vừa trả lời: “Cha chị.”

Nhạc Tiểu Kỳ trở mắt đứng nhìn, nghĩ thầm, đáng vẻ giường cung bạt kiếm vừa rồi của hai người, một chút cũng không giống cha con. Hiểu rõ được điểm này, Nhạc Tiểu Kỳ chạy nhanh tới, ngậm miệng không dám hỏi thêm vấn đề nào nữa.

Hướng Nặc tìm tới là vì cục diện rối rắm mà Cổ Thành đã ném cho hắn. Ở trong văn phòng của Cổ Thành đợi một lúc lâu, sau khi nhìn thấy anh, liền lập tức phun trào.

“Nhân phẩm của Lâm Kiến Quân như vậy mà lúc trước cậu dám hợp tác cùng với ông ta, lại còn chuẩn bị liên hôn nữa chứ. Tôi vô cùng bội phục cậu, thật không biết cậu là kẻ ngốc nhiều tiền, hay là người tài giỏi lá gan lớn đây.”

Cổ Thành không để ý đến lời nói của hắn, hỏi: “Công việc tiến triển như thế nào rồi?”

Hướng Nặc nói: “Còn có thể thế nào chứ, chính là còn một ít thủ tục giao nhận tương đối phiền toái, Lâm Kiến Quân không chịu phối hợp.”

Cổ Thành không hề nghĩ ngợi, nói: “Vậy xuống tay chèn ép ông ta ở mảng đầu tư khác đi, được cái này mất cái khác, xem ông ta còn có thể không tiếp tục mở miệng được nữa không.”

Hướng Nặc giơ ngón tay cái lên với anh, “Chiêu tổn hại như vậy mà cậu cũng có thể nghĩ ra được.” nói xong thì suy nghĩ, lại hỏi: “Rốt cuộc là cậu đang nghĩ cái gì vậy, không phải cậu rất thích Lâm Tường con gái Lâm Kiến Quân sao? Thích đến nỗi vì cô ấy mà có thể mở ra một cái công ty để nâng đỡ cô ấy lên cao. Vậy vì cái gì mà lại cự tuyệt hôn ước với Lâm gia? Trực tiếp cưới cô ấy về nhà không phải tốt hơn sao?”

Cổ Thành trưng ra vẻ mặt ghét bỏ nói: “nói thì cậu cũng không hiểu đâu.”

Hương Nặc trợn mắt, “Còn không phải là do yêu thật lòng sao, ai mà không hiểu!”

Lúc này trợ lý của Cố Thành gõ cửa đi vào, nói là có Lâm Kiến Quân tới tìm anh, hỏi anh có muốn gặp hay không.

Hương Nặc cảm thấy buồn cười, thật là vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo tới!

Cố Thành bảo trợ lý mời Lâm Kiến Quân vào, Hương Nặc lười biếng hỏi anh, “Có cần tôi phải tránh đi không?”

“không cần, vừa đúng lúc để mọi người có thể nói chuyện rõ ràng với nhau.” Cố Thành đi tới ngồi trước bàn làm việc, lấy ra xấp giấy tờ của cuộc họp vừa rồi. trên giấy là bức tranh anh vẽ cùng Lâm Tường, lại ngồi ngắm nhìn một lúc mới cẩn thận thu dọn lại.

Khi Lâm Kiến Quân vâng vâng dạ dạ đi vào, trong lòng Cố Thành cảm thấy vô cùng phản cảm. anh biết rõ Lâm Kiến Quân đối xử với Lâm Tường thế nào, nhưng bức nhất là chính mình cũng từng thông đồng cùng ông ta làm bậy, cùng nhau tính kế ép Lâm Tường kết hôn.

Nghĩ đến đây, Cố Thành không kiềm được mà thở dài một cái, may mắn là sinh mệnh cho anh trở lại một lần nữa, để anh có cơ hội bù đắp lại sai lầm của chính mình. Lúc này đây, anh chắc chắn rằng mình phải làm cho người phụ nữ anh yêu nhất trở nên hạnh phúc.

Lâm Kiến Quân cúi đầu khom lưng nói với Cố Thành: “Cố Tổng, cảm ơn cậu đã dành ra chút thời gian để gặp tôi.”

Cố Thành dựa lưng vào ghế ngồi, rũ mắt nhìn ông ta, nói: “Vừa đúng lúc tôi có việc cần tìm ông.”

Lâm Kiến Quân có việc cầu xin người khác, cho nên đối với dáng vẻ cao cao tại thượng của đối phương, ông ta cũng chỉ có thể cúi đầu khom lưng trả lời: “Là về việc hạng mục hợp tác của chúng ta sao? Hôm nay tôi tới tìm Cố Tổng cũng là vì việc này. Tôi nghĩ là chúng ta đã có sự hiểu lầm gì đó, nếu là do bên tôi có vấn đề, thì Cố Tổng cứ việc yêu cầu, chúng tôi nhất định sẽ làm theo ý của Cố Tổng, nhất định sẽ làm cậu vừa lòng. Tôi thật tình hy vọng có thể kết giao được với Cố Tổng, không cần vì con gái tôi cư xử không đúng mực mà bị ảnh hưởng.”

Cố Thành không kiên nhẫn đứng lên, bước đến trước mặt Lâm Kiến Quân, hai tay khoanh trước ngực, hờ hững nói: “Chuyện hôm nay tôi muốn nói với ông đúng là có liên quan đến Lâm Tường. Ý muốn giải trừ hôn ước là tôi tự ý hủy bỏ, không liên quan gì đến Lâm Tường. Tôi vô cùng không muốn nhìn thấy ông vì chuyện này mà giận chó đánh mèo với cô ấy. Còn nữa, tôi và ông không hợp ý nhau, nếu hiện tại có thể hợp tác, sau này cũng nhất định sẽ xuất hiện trở ngại, vậy sao không trực tiếp bóp chết trở ngại đó đi, như vậy đối với cả hai đều là chuyện tốt. Nếu bên ông cảm thấy bị chịu tổn thất, thì tôi cũng đáp ứng sẽ bồi thường gấp đôi. Lâm Tổng là người thông minh, vẫn nên sớm ngày phối hợp làm việc với Hương Nặc đi, nếu còn tiếp tục kéo dài thì sẽ rất khó coi đấy.”

“Cố Tổng, tôi cảm thấy.....”

“Lâm Tổng, hẳn là ông cũng biết rõ Cố Thành tôi là người như thế nào, đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi.”

Cố Thành nói lời này cho Lâm Kiến Quân toát mồ hôi lạnh. Lúc này ông ta mới ý thức được chuyện này không còn có thể xoay chuyển được nữa rồi. Cố Thành quyết tâm đá văng ông ra, cho nên hôm nay mặc kệ ông ta có thái độ cung kính đến thế nào thì đối phương cũng sẽ không bị lay động.

Càng nghĩ càng không cam lòng, trước đó không lâu, rõ ràng mọi chuyện vẫn còn đi theo đúng như kế hoạch của ông ta, vậy mà sau khi Cố Thành gặp mặt Lâm Tường thì mọi chuyện liền hoàn toàn đi chệch khỏi quỹ đạo của nó.

Nhất định là do Lâm Tường, nhất định là nó đã làm cái gì đó mới khiến cho ông vô tội lại bị giận chó đánh mèo.

“Cố Tổng, có phải là do Lâm Tường không hiểu chuyện đã làm gì đó chọc cậu không vui phải không? Nếu là như vậy thì tôi có thể gọi nó tới nhận lỗi với cậu. Cậu rộng lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân, đừng chấp nhặt với nó.”

Lại có thể ở trước mặt anh nói bậy bạ về vợ anh, lão già này hẳn là chán sống rồi!

Cố Thành hừ lạnh, nói: “Hiện tại Lâm Tường là nghệ sĩ trực thuộc công ty tôi, đối với cô ấy tôi có ấn tượng vô cùng tốt, cũng chuẩn bị mọi thứ để nâng đỡ cô ấy lên. Cho nên, đừng ở chỗ này nói lời bần thiêu về cô ấy nữa, còn không bằng chạy đi lấy lòng cô ấy đi, biết đâu lại có chỗ tốt.”

“Lấy lòng nó sao?” Lâm Kiến Quân hoàn toàn bị dọa ngốc, ông suy nghĩ là Cố Thành quyết định giải trừ hôn ước khẳng định là vì chướng mắt Lâm Tường thì mới có thể làm như vậy. Nhưng hiện tại Cố Thành lại nói ông nên đi lấy lòng cô, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Chẳng lẽ ý Cố Thành là Lâm Tường có thể giúp ông cầu tình trước mặt Cố Thành sao?”

Chẳng lẽ Cố Thành thực sự coi trọng Lâm Tường, vậy thì tại sao lại không cưới cô?

thật tình Lâm Kiến Quân không hiểu được, hơn nữa ông nên làm thế nào để đi lấy lòng Lâm Tường đây? Tình cảm cha con giữa bọn họ đã sớm tan vỡ không còn dấu vết, chính mình cũng cố tình bỏ mặc con nhiều năm như vậy, Lâm Tường đã sớm có oán hận sâu sắc đối ông, hiện tại ông chạy tới lấy lòng cô, chắc chắn sẽ không có đồ tốt để ăn!

Suy nghĩ đến chuyện này, Lâm Kiến Quân liền cảm thấy da đầu nổi lên từng đợt tê dại.

Sau khi tiễn Lâm Kiến Quân ngu ngốc đi, Hương Nặc vẫn luôn ở bên cạnh xem xét, nở một nụ cười không mấy thiện cảm, “Đây chính là cha vợ tương lai của cậu, sao cậu có thể đối xử với ông ta như vậy chứ?”

Cố Thành im lặng không nói, ngồi xuống ghế sofa nhàn nhã rửa sạch bộ trà cụ chuẩn bị pha trà, trong lòng suy nghĩ: Vợ mình gây ra phiền toái cho Lâm Kiến Quân, mình chỉ là chăm chú đi theo phối hợp cùng mà thôi.

Suy nghĩ một lúc, anh dặn dò Hương Nặc: “Cậu theo dõi ông ta cho tôi, đừng để cho ông ta giờ trò gì.”

Hương Nặc bắt đầu đi nói: “Sao cậu không đi mà theo dõi ông ta!”

Cố Thành trung ra vẻ mặt ghét bỏ: “Ông ta đáng giá đến mức tôi phải hao phí sức lực sao?”

Hương Nặc: “.....” Cho nên sai hần đi sao? Đây là cái logic quỷ quái gì vậy, chẳng lẽ Hương Nặc hần là chân sai vật sao? Vì thế hần nhện không được mà sĩ nhục bạn tốt: “Vâng vâng vâng, sức lực quý giá của cậu là dùng để theo đuổi bà xã!”

Cố Thành tán đồng: “không sai.”

Hương Nặc: “.....” Nima[1], còn chưa có ném tú cầu[2] mà tay đã giờ lên để bắt, sau này ở bên nhau thì phải làm sao đây!

[1] Nima: đây là câu chửi trong tiếng Trung, nghĩ là “Mẹ mày”

[2] Ném tú cầu: một tục lệ thời xưa của Trung Quốc. Nhưng cô gái đến tôi lấy chồng muốn kén chồng thì có thể tự tay may một quả tú cầu, bên trong có để tin vạ của mình. cô gái sẽ đứng ở trên gác cao, ném quả tú cầu xuống bên dưới cho những chàng trai đáp ứng được những yêu cầu của gia đình cô gái. Chàng trai nào bắt được tú cầu sẽ lập tức được thành thân bài đường với cô gái đó. Chủ yếu là được những nhà quyền quý, giàu có tổ chức để kén chồng cho con gái mình.

Lâm Tường mời vợ chồng Trần Trùng Lý Thiệu, còn mời cả Đỗ Hân và Nhạc Tiểu Kỳ. Sau đó do dự hồi lâu mới mang theo tâm trạng hồi hộp nhắn tin trên WeChat cho Cố Thành, hỏi anh ngày mai có thể tới ăn cơm tân gia của cô không. Gửi xong tin nhắn, tâm trạng hồi hộp cuối cùng cũng hạ xuống, không thể phủ nhận là trong những người cô mời tới thì người mà cô trông mong nhất chính là Cố Thành.

Khi Cố Thành đọc xong tin nhắn, trong lòng cảm thấy như có một trận kích động. Chỉ là khi thấy cô nhắn là “mời mọi người” thì không khỏi có chút thất vọng. Nhưng Lâm Tường có thể chủ động mời anh thì đã đủ làm cho anh cảm thấy hưng phấn rồi.

Sau khi bình tĩnh lại liền nhắn tin báo nhất định sẽ tới, Cố Thành vội vàng kêu trợ lý đặt hai thùng cua lớn, để ngày mai mang tới cho Lâm Tường niềm vui.

Ngày hôm sau, vì muốn cua có thể dọn lên bàn đúng lúc, nên Cố Thành đã tới nhà Lâm Tường từ sớm. Đến khi đến nơi thì mới phát hiện ra là đã tới quá sớm, những người khác còn chưa tới.

Lâm Tường mở cửa cho Cố Thành, tuy rằng cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lại thầm cảm thấy may mắn vì có cơ hội cho hai người ở riêng.

“Nhiều cua lớn như vậy, ăn không hết thì làm sao bây giờ?”

Lâm Tường định vươn tay nhận lấy cái thùng, nhưng lại bị Cố Thành né tránh, sau đó thấy anh giống như rất quen thuộc mọi góc ngách trong nhà mà mang cua đi thẳng vào bếp, nói: “Thừa một chút còn hơn là không đủ ăn, cô đã chuẩn bị cơm chưa?”

Lâm Tường lắc đầu, “Chưa, đang chờ Trần Trùng và Lý Thiệu mua nguyên liệu tới. Tôi chuẩn bị chút hoa quả.”

Cố Thành đi xung quanh phòng bếp một vòng, không biết nên nói gì nữa, “VẬY..... Tôi giúp cô rửa.”

Lâm Tường cười nói: “không cần không cần, anh đi ra ngoài ngồi trước đi, hần là bọn họ sắp tới rồi.”

Cố Thành nhìn nụ cười ở khóe miệng cô, có chút mê mẩn, cũng không thể ăn vạ không chịu đi, chỉ có thể sờ sờ cái mũi rồi khỏi phòng bếp. Thừa dịp không có ai, đi tham quan xung quanh phòng khách. Số lần anh tới căn phòng này không nhiều lắm. Đồi trước cũng vậy, dường như nơi này trở thành cấm địa của Lâm Tường.

Hiện tại, căn hộ này lại một lần nữa trở về trong tay của chủ nhân nó, Cố Thành càng nghĩ càng xúc động. Bất luận như thế nào thì lúc này đây anh nhất định phải trở thành nam chủ nhân của nơi này.

đang do dự không biết có nên đi lên tầng hai hay không thì đột nhiên nghe được tiếng kêu sợ hãi của Lâm Tường vang lên từ trong phòng bếp. Cố Thành không kịp suy nghĩ nhiều ngay lập tức chạy vào phòng bếp.

Vừa tiến vào phòng bếp đã nhìn thấy một màn vô cùng chấn động: Lâm Tường đứng ở trước bồn rửa táo, vòi nước bị vỡ làm nước phun ra như suối tràn khắp nơi, ở trong phòng bếp ngập nước như có mưa to. Lâm Tường đứng ở một bên vừa hét chói tai vừa đuổi tay chân nước, nhưng chẳng có ích gì, rất nhanh đã bị phun cho ướt sũng như chú gà rơi vào nồi canh.

Cố Thành sửng sốt hai giây, nhanh chóng tiến lên kéo Lâm Tường ra phía sau, đuổi tay vịn vòi nước thì phát hiện ra là chỗ mấu nối đã bị vỡ, vì thế ngồi xuống mở ngăn tủ tìm van nước. Sau khi mở hai ngăn tủ mới tìm được liên vội vàng đóng van lại, lúc này nước đang phun mới dừng lại không phun nữa.

Lâm Tường đứng ở bên cạnh Cố Thành, đôi tay nắm chặt quần áo anh, vẫn là đáng vẻ kinh hồn chưa bình tĩnh lại được.

Sắc mặt trắng bệch, tóc ướt sũng nhỏ từng giọt nước, quần áo bị ướt đầm dán chặt vào người, chính là đáng vẻ vô cùng đáng thương.

Cố Thành vỗ vỗ vai trấn an cô, ôn nhu nói: “Đi lau tóc thay quần áo đi, tôi dọn dẹp phòng bếp một chút.”

Lúc này Lâm Tường mới buông tay, run rẩy nói: “Hừ. Làm tôi sợ muốn chết.”

Cố Thành nhìn không được cười nói: “không có việc gì rồi, chỉ là vòi nước bị hỏng, lát nữa tôi đi mua cái khác đổi cho cô.”

không cần nhìn cũng biết đáng vẻ lúc này có cô có bao nhiêu chật vật. Lâm Tường vội vàng lùi lại phía sau hai bước, không ngờ bị trượt chân, thiết chút nữa là ngã ra phía sau. Vẫn là Cố thành tay mắt nhanh nhẹn, kịp thời đỡ được cô. Nhưng bởi vì dùng sức quá mạnh nên Lâm Tường lao thẳng vào trong lồng ngực anh.

Hai người cùng cứng đờ.

Cả hai đều trong trạng thái cả người ướt sũng, quần áo dán chặt trên người như tầng da thứ hai, cảm giác vô cùng rõ ràng.

Sau khi Lâm Tường vọt vào trong lồng ngực Cố Thành, cảm nhận đầu tiên đó chính là mặc dù quần áo bị ướt có hơi lạnh nhưng nhiệt độ cơ thể anh vẫn rất ấm áp, cái nhiệt độ đó trong nháy mắt khiến cho mặt cô trở nên ửng đỏ.

Cố Thành cúi đầu, rất nhanh nhìn thấy sự then thung của cô, tâm tình của anh cũng nhộn nhạo theo.

Ánh mắt nhìn xuống chút nữa, chính là nhìn thấy bộ quần áo trắng mặc ở nhà bị ướt đang dán chặt lên làn da cô, quần áo vừa mỏng vừa xuyên thấu, sau khi bị nước làm cho ướt càng trở nên trong suốt. Hai bầu ngực tạo nên đường cong hoàn mỹ cứ như vậy đập thẳng vào mắt anh.

Hai bầu ngực nhấp nhô theo nhịp thở của cô, cứ lên rồi lại xuống phập phồng, tròn trịa no đủ, vô cùng sinh động.

Cố Thành nhìn đến mức không chớp mắt, kìm nén nuốt nước miếng một cái, thẳng cổ nói: “Mau đi thay quần áo đi, đừng để bị cảm lạnh.”

Lúc này Lâm Tường mới như mới tỉnh dậy sau giấc mộng, cuống quýt đẩy anh ra chạy khỏi phòng bếp.

Sau khi Lâm Tường thay xong quần áo đi ra ngoài, thì Cố thành đã nhanh nhẹn quét tước dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp. Nhưng nhìn anh cả người ướt đầm, áo sơ mi dính chặt trên người, lộ ra cơ ngực rắn chắc cùng vòng eo thon chắc của anh.

Lâm Tường lén lút nhìn trộm mấy lần.

Cố Thành lấy điện thoại từ túi quần ra ấn ấn, nói: “Điện thoại của tôi bị ướt hỏng rồi.”

Lâm Tường vội vàng tìm điện thoại của mình đưa cho anh, “Dùng của tôi đi.”

Cố Thành dùng điện thoại của Lâm Tường gọi điện cho trợ lý, bảo anh ta mang tới một bộ quần áo, thuận tiện mua một cái vòi nước mới để đổi, cái cũ đã không thể dùng được nữa

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tình yêu không giống nhau

Edit: Cuồng Soái Ca

Beta: Nguyên Hy

Tuy rằng đã có người mang quần áo đến, nhưng trên đường tới cũng cần chút thời gian, cứ mãi mặc quần áo ẩm ướt như vậy cũng không phải cách hay, Lâm Tường hơi do dự đề nghị: “Nếu không cởi quần áo ướt ra trước, tôi sẽ tìm một chiếc áo tắm cho anh mặc?”

Về mặt Cố Thành xấu hổ nói: “Em chắc chắn tôi có thể cởi sao?”

Lâm Tường đánh giá bả vai rất rộng của anh, nói một cách không chắc chắn: “Nếu không. cứ thử xem?”

Cuối cùng Cố Thành vẫn đi vào phòng tắm, quần áo ướt đầm làm anh không thoải mái, chủ yếu chính là nửa người dưới có chút xấu hổ, vừa rồi bị kích thích mãnh liệt trong phòng bếp một lần, đến bây giờ vẫn ở trong trạng thái ngẩng đầu, quần ướt cần bản không có cách nào khiến anh che chắn.

May mắn áo tắm có thể trùm lên, chỉ là áo tắm hơi nhỏ anh mặc vào có vẻ bị bó sát người, nhưng ít nhất còn có thể che đi một chút xấu hổ.

Khi anh đi ra khỏi phòng tắm, Lâm Tường chỉ liếc anh một cái, cũng không dám nhìn thẳng. Tuy rằng vừa rồi cũng nhìn thấy cơ ngực của anh, nhưng dù sao cũng cách một lớp quần áo, có thể sẽ không cảm thấy quá xấu hổ, lúc này anh chỉ mặc áo tắm, lại là số nhỏ, cho nên cơ ngực được phô bày hết ra ngoài, khiến người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy rõ ràng, khiến thị giác bị tã động vô cùng mạnh mẽ.

Lâm Tường có cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Mặc dù đời trước cô và Cố Thành tôn trọng nhau như khách, nhưng sinh hoạt vợ chồng vẫn phải có, tuy rằng số lần không nhiều lắm, nhưng biểu hiện dũng mãnh của Cố Thành vẫn luôn khiến cô không thể chống đỡ, anh giống như một con sói đói, mỗi lần đều khiến cô lăn qua lộn lại đến hơn nửa đêm, khiến cho cô khắc sâu được cảm giác sáng khoái đến tột đỉnh.

cô sớm đã là tài xế già, bây giờ chỉ cần cho cô một chút nhan sắc, cô chắc chắn có thể dùng 60 phút mà đẩy một tảng đá lớn tới. (chỗ này mình k hiểu lắm)

Cho nên vừa thấy cơ ngực trần trụi của Cố Thành, cô rất tự nhiên mà nghĩ đến dáng vẻ anh đè trên người cô mạnh mẽ chuyển động, còn có cảm giác khi sờ lên cơ ngực của anh.

Có chút không khống chế được.

Lâm Tường rót cho Cố Thành một ly trà hoa để anh làm ấm cơ thể, vì muốn dời đi sự chú ý của mình, chỉ có thể tìm đề tài cùng anh nói chuyện phiếm.

“Vòi nước nhìn còn rất mới, đột nhiên lại bị rơi xuống hỏng, khiến tôi bị dọa giật mình.”

Cố Thành uống trà cô tự tay pha, có chút say mê: “một số đồ gia dụng chính là như vậy, càng không ai dùng càng dễ hỏng.”

Lâm Tường cười cười, giọng nói như phát ra từ lồng ngực: “May mắn có anh ở đây, nếu không tôi cũng không biết phải làm thế nào.”

Đôi mắt Cố Thành mang theo ý cười nhìn cô thật sâu, lời nói sắp ra đến miệng vẫn ngừng lại, anh muốn nói chính là: Cho nên cần có tôi ở bên cạnh chăm sóc em

Chuông cửa đúng lúc vang lên giúp bọn họ kết thúc câu chuyện phiếm này, tưởng rằng người đưa quần áo đã tới, kết quả vừa mở cửa, thấy Nhạc Tiểu Kỳ và Đỗ Hân đứng bên ngoài.

Đỗ Hân cầm hai chai rượu đỏ, Nhạc Tiểu Kỳ ôm hoa quả, hai người tròn mắt há mở nhìn bọn họ.

Lâm Tường biết hai cô đang nhìn Cố Thành, cũng biết các cô đã hiểu lầm, nhưng cũng không cần phải đứng ở cửa nói chuyện mà, chỉ có thể kiên trì mời hai người họ vào nhà.

Từ trước đến nay Đỗ Hân không hề sợ Cố Thành, mới vừa vào tới phòng khách, liền nhịn không được mà trêu chọc Cố Thành: “Cố tổng, tạo hình của anh hôm nay rất đặc biệt.”

Thế nhưng Cố Thành cũng không giải thích, thoải mái ngồi xuống sofa, nói: “Cũng không tệ lắm.”

Dáng vẻ tự nhiên hào phóng, giống như chính là nam chủ nhân của ngôi nhà này.

Da mặt Lâm Tường vẫn chưa đủ dày, không thể để hai cô tiếp tục hiểu lầm, liền nói qua về việc ngoài ý muốn lúc này, không nghĩ tới Đỗ Hân nghe xong còn trêu chọc một câu: “thì ra là Cố tổng anh hùng cứu mỹ nhân, không biết mỹ nhân có bị cảm động hay không?”

Cố Thành nhướn mày, giương mắt nhìn Lâm Tường, chỉ thấy cô mỉm cười không trả lời.

Cuối cùng trợ lý cũng mang quần áo tới, lát sau Cố Thành lại thay vòi nước mới, Lâm Tường đứng bên cạnh nhìn anh làm việc, có chút kinh ngạc nói: “không nghĩ tới anh cũng biết làm cái này!”

Cố Thành nói: “Từ cấp ba tôi đã bị đưa ra nước ngoài, đã từng làm qua rất nhiều việc.”

Lờm Lờm suy nghĩ một chút, thật sự có chút ấn tượng, nhưng đời trước rất ít nói chuyện cùng Cố Thành, vẫn luôn có thành kiến đối với anh, càng nghĩ rằng anh là ông chủ lớn, đại thiếu gia chỉ biết sai bảo người khác.

Bây giờ nghĩ lại liền cảm thấy thật xấu hổ, thật ra lúc trước chỉ cần cô chịu bỏ qua một chút thành kiến, nhất định sẽ phát hiện ra người đàn ông này có rất nhiều điểm đáng yêu, may mắn bọn họ vẫn còn một cơ hội nữa để quen biết.

Vòi nước vừa sửa xong, Trần Trùng và Lý Thiệu cũng mang nguyên liệu nấu ăn tới cửa, nhìn khối lượng túi đồ ăn kia, đoán chừng mỗi người ăn hai hai suất cũng không hết.

Trần Trùng xoa cánh tay đau nhức oán giận nói: “Lý Thiệu nghe nói Cố tổng cũng ở đây, càng điên cuồng mua đồ, tớ nói với anh ấy được thôi, đồ là anh mua thì anh phải phụ trách làm.”

Lâm Tường cười nói: “Hôm nay mọi người đều là khách, làm gì có đạo lý nào lại để khách tự làm chứ.”

Trần Trùng trợn mắt nhìn cô: “Tớ và cậu có gì phải khách sáo, lại nói, bạn trai chính là nô dịch, tài nấu nướng của anh ấy cũng tốt hơn cậu, để cho anh ấy làm.”

Lý Thiệu đứng một bên rất có ý kiến, cuối cùng bị Trần Trùng xem thường liếc một cái, nháy mắt liền thành thật, ngoan ngoãn mang nguyên liệu nấu nướng tới phòng bếp, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Đúng là số khổ.”

Cố Thành rất lo lắng nói: “Nếu không, để tôi vào giúp đỡ?”

Trần Trùng xua tay liên tục: “không không không, Cố tổng cứ ngồi uống trà đi, loại việc nấu cơm nhỏ nhặt này cứ giao cho Lý Thiệu, từ trước đến nay anh ấy rất thích nấu cơm, anh ấy tình nguyện.”

Đương nhiên Lý Thiệu không dám để Cố Thành vào phòng bếp, nghe Trần Trùng nói vậy cũng gật đầu thật mạnh nói: “không sai không sai, tôi vô cùng thích nấu cơm, đến lúc đó mọi người chỉ cần phụ trách ăn là tốt rồi.” nói xong liền nhanh chóng mang nguyên liệu vào phòng bếp.

Cố Thành nói với Trần Trùng: “anh chàng đó không tồi, cô thật tinh mắt.”

Trần Trùng luôn hào phóng, được Cố Thành khen như vậy, ngược lại có chút ngượng ngùng.

Đương nhiên Lâm tường không thể để Lý Thiệu bận rộn ở phòng bếp một mình, công nghệ mặc dù tài nấu nướng của Lý Thiệu không tệ, nhưng cũng nên có đáng về của chủ nhà, liền đi vào giúp đỡ anh ta.

Cố Thành và Đỗ Hân nói chuyện về công việc, bởi vì Lâm Tường không ở đây, nói chuyện cũng trở nên vô vị, nói một lúc liền lấy cớ đi tới cửa phòng bếp, nghĩ rằng nếu không thể vào giúp đỡ, thì đứng ở ngoài nhìn cô cũng tốt.

Đứng một lúc, anh liền tự đề cử mình: “thật ra khả năng nấu nướng của tôi cũng không tồi.”

Về mặt Lâm tường không tin tưởng, đòi trước cô chưa từng ăn cơm anh nấu, trong ấn tượng của cô, Cố Thành gần như chưa từng đi vào phòng bếp, chẳng qua đòi trước thời gian bọn họ ở chung cũng không nhiều, nói không chừng lúc cô không ở đó Cố Thành đã tung vào bếp.

Nghĩ đến đây, Lâm Tường nhin không được cười nói: “Dù tài nấu nướng của anh không tồi, chúng tôi cũng không dám làm phiền anh, anh chính là khách quý.”

Lý Thiệu đứng bên cạnh gật đầu tán thành.

Cố Thành dựa vào khung cửa, bắt đầu dĩ thờ dài từ đáy lòng, nghĩ thầm anh mới không cần khách quý quái quỷ gì đó, anh phải làm nam chủ nhân!

Cơm trưa vô cùng phong phú, Lý Thiệu làm đầy một bàn đồ ăn, món ăn gia đình cao cấp cái gì cần có đều có, sắc hương vị đều đủ, khiến mọi người chảy nước miếng rùng rùng, Trần Trùng đặc ý khoe khoang, Lý Thiệu thật sự có bản lĩnh, người ta đã từng lĩnh giấy chứng nhận đầu bếp!

Nhìn dáng vẻ đặc ý của cô ấy, Lâm Tường nhin không được nói dối một câu: Cũng không phải cậu lấy.

Mọi người vừa ăn uống, vừa nói chuyện phiếm, không khí trước sau vô cùng thoải mái, tới ba giờ chiều vẫn chưa có ý định giải tán, Lâm Tường liền đề nghị tất cả mọi người ở lại, tiếp tục bữa tối, bởi vì phòng bếp còn thừa rất nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Cuối cùng chỉ có Đỗ Hân có việc đi trước, tất cả mọi người đều ở lại.

Choi đến 9 giờ tối, mới lần lượt rời đi.

Cố Thành là người đi cuối cùng, trải qua một ngày ở chung này, giữa hai người trở nên vô cùng tự nhiên, giọng điệu khi nói chuyện cũng thoải mái rất nhiều.

Nhìn anh ở chỗ đổi giày ngoài cửa, bỗng nhiên Lâm Tường cảm thấy vô cùng lưu luyến, liền xung động hỏi một câu: “Muốn ngắm cảnh đêm không?”

Trong lòng Cố Thành cũng không muốn đi, nghe được cô hỏi như vậy, đột nhiên ngắc đầu: “Ngắm cảnh đêm?”

Lâm Tường chỉ cảm thấy tim đập dồn dập, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “trên tầng có vườn hoa, ngắm cảnh đêm ở đó rất tuyệt, cùng đi không?”

Cố Thành cười khẽ một tiếng, thấp giọng nói: “Được.”

Vì thế giày đã đổi một nửa lại được cởi ra, hai người mang theo mấy lon bia cùng nhau lên tầng thượng.

Đòi trước Lâm Tường thích căn hộ này nhất là có nguyên nhân, vì trên tầng thượng của nó có một vườn hoa siêu lớn, sau này còn được trồng thêm rất nhiều loại thực vật, nghiễm nhiên trở thành một thế giới nhỏ.

Sau khi Cố Thành trọng sinh cũng đã tới nơi này, ngồi tại vườn hoa này cả một đêm, lúc ấy ngoại trừ bên ngoài mờ mịt, trong lòng anh chỉ có một ý nghĩ, đó chính là làm nó trở về trong tay nữ chủ nhân của mình.

Bây giờ như vậy, cũng coi là đã đạt được ước nguyện, chỉ tiếc anh chưa thể tự cho mình là nam chủ nhân.

Hai người tìm một băng ghế ngồi xuống, vừa thưởng thức cảnh đêm vừa uống bia.

một cơn gió đêm thổi tới mang theo mùi hoa cỏ nhàn nhạt, Lâm Tường có chút mê say, nghiêng đầu nhìn Cố Thành, ánh đèn dịu dàng chiếu xuống, khuôn mặt người đàn ông càng có vẻ góc cạnh, khẽ nhếch cằm tạo ra một đường cong hoàn mỹ, vô cùng mê người.

Không cách giữa bọn họ vô cùng gần, cô chỉ cần hơi nghiêng người qua một chút là có thể chạm tới cánh tay rắn rỏi có lực của anh, cô bỗng nhiên nhớ tới, sáng nay chính anh đã dùng cánh tay này ôm cô vào lòng...

Cố Thành uống liền mấy hớp bia, sau khi chú ý tới tầm mắt cô, cũng cúi đầu đối diện với ánh mắt cô, chỉ cảm thấy đồng tử ngăm đen của cô giống như hai đầm nước sâu, dịu dàng yên tĩnh, khiến anh vô tình sa vào trong đó, giống như vụn vặt trong trời đất đều mất đi ánh sáng, trong mắt anh chỉ còn lại cô.

Bầu không khí ái muội dần bao phủ lấy hai người, cũng không biết là ai chủ động, chờ hai người tỉnh lại, đôi môi đã nhẹ nhàng dán vào nhau.

Mi mắt Lâm Tường khẽ nhắm, dục cựa còn ngênh (1), khi Cố Thành trần trọc khẽ liếm cánh môi cô, rốt cuộc cô cũng nghe theo tiếng lòng của chính mình, hé mở đôi môi ngênh đón sự xâm nhập của anh.

(1) Muốn nhưng giả vờ cự tuyệt.

Gió đêm nhẹ thổi, bóng đêm hữu tình.

Đêm hè trên sân thượng, dưới bầu trời đêm mê mông, gió mát dễ chịu, nhìn từ đài ngắm cảnh xuống dưới, ngựa xe như nước, thế giới lung linh rực rỡ, phẳng phất như một thế giới khác trong phim khoa học viễn tưởng.

Hai người ngồi yên lặng, giống như nụ hôn ấm áp mềm mại kia chưa từng xảy ra, khách nhau chính là, một bàn tay Cố Thành ôm lấy vòng eo Lâm Tường thật chặt, trắng trợn táo bạo tuyên thệ chủ quyền mà anh vừa giành được.

Qua một lúc lâu, Cố Thành nhìn không được duỗi tay nâng cằm cô, hỏi: “Suy nghĩ gì vậy?”

Lâm Tường đang suy nghĩ một chút chuyện đời trước, khi đó cô và Cố Thành chưa từng hôn môi, ngày thường gặp mặt đều vội vàng so mặt lạnh, thỉnh thoảng vận động trên giường, Cố Thành động tình sẽ hôn cô, nhưng đều bị cô tránh đi, bởi vì trong lòng cô, hôn môi cần hai người tâm ý tương thông, hai người yêu nhau thật lòng mới có thể làm việc đó, cô và Cố Thành không đạt được điều kiện này.

Nhưng sự gắn bó giữa môi với răng vừa rồi, lại làm cô cảm nhận được một cảm giác linh hồn run rẩy.

Lúc này cô mới biết thì ra hôn môi lại có cảm giác tuyệt vời đến thế, bỗng nhiên cảm thấy giống như đời trước mình đã bỏ qua vài trăm triệu!

Tất nhiên cô không thể nói ra suy nghĩ thật trong lòng, chỉ là tránh nặng tìm nhẹ mào: “đang nghĩ... Cảm giác hôn môi cũng không tệ.”

Cố Thành nhướn mày, nói khẽ bên tai cô: “Vậy làm lại lần nữa?”

Gương mặt Lâm Tường ửng đỏ, cổ ra vẻ bình tĩnh nói: “Loại việc này, không cần hỏi ý kiến tôi.”

Cố Thành nén cười trả lời: “Tuân mệnh.”

nói xong lại lần nữa bắt lấy cặp môi đỏ khiến anh mê muội kia, nụ hôn này so với lần trước kịch liệt hơn nhiều, đôi tay Cố Thành ôm chặt cô như muốn khảm vào lồng ngực mình, ngoại trừ hôn môi ở ngoài, anh và Lâm Tường đã từng làm những việc còn thân mật hơn, anh biết rõ điểm mẫn cảm của cơ thể này, cũng biết cô có bao nhiêu tốt đẹp.

Cho nên lúc động tình, hay tay anh giống như tự có ý thức, theo thói quen mà nhẹ nhàng xoa eo cô, lập tức nghe thấy cô rên khẽ.

một bên Lâm Tường chìm đắm trong kỹ thuật môi lưỡi của anh, một bên vươn tay ra sau lưng cầm lấy bàn tay đang làm loạn của anh, Cố Thành ngậm lưỡi cô khẽ cười, nhưng rất nghe lời mà rút tay về.

Khó khăn kết thúc nụ hôn nồng nhiệt này, hai đều có chút thở gấp, Lâm Tường cảm thấy môi có chút đau, hẳn là đã sưng lên.

“Khi nào thì vừa ý tôi?” Cố Thành hỏi cô.

Lâm Tường tỏ vẻ suy nghĩ hồi lâu: “Có lẽ là lúc anh bỏ tiền cho tôi đóng vai chính?”

Cố Thành:.....

Có muốn nói chuyện yêu đương thật tốt không đây!?

Trong lòng biết là cô đang nói đùa, Cố Thành vẫn rất phối hợp mà nói: “Cũng may tôi là một địa chủ, mới khiến em coi trọng tôi.”

Lâm Tường dựa vào vai anh cười khẽ ra tiếng, chờ cười đủ rồi mới hỏi lại anh: “anh thì sao? Cội trọng em từ khi nào?”

Ý cười noi khoe miệng Cố Thành dần thu lại, dịu dàng mà nghiêm túc nói: “Từ rất sớm đã muốn ở bên em.”

“Sớm như thế nào?” cô hỏi.

“Sớm như từ đời trước.” anh nói.

Lâm Tường kinh ngạc trừng lớn mắt: “Đời trước?” không thể trách cô quá mẫn cảm, bởi vì chính cô cũng tới từ đời trước.

Cố Thành bật cười: “nói như vậy không phải rất lãng mạn sao?”

Lâm Tường: “...” thì ra là cô suy nghĩ nhiều.

Cố Thành nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã thích em, nhưng anh cảm thấy em có chút không vui, cho nên anh đã đề nghị giải trừ hôn ước.”

Lâm Tường liếc mắt: “không tồi, lấy lui làm tiền, Cố tổng thật thủ đoạn.”

Về mặt Cố Thành khiêm tốn: “Quá khen.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngọt ngào

Edit: Cuồng Soái Ca

Beta: Nguyễn Hy

Lâm Tường: “...”

Hai người im lặng ngồi, không hề có lời ngon tiếng ngọt, chỉ là thỉnh thoảng hôn môi ngọt ngào với người bên cạnh, tình cảm của bọn họ đến vô cùng bất ngờ, nhưng lại tự nhiên như nước chảy thành sông.

Đời trước bọn họ cũng đã bên nhau, là người quen thuộc nhất của nhau, chỉ là khi đó bọn họ thiếu đi thứ tình cảm quan trọng nhất của vợ chồng, mà lúc này, bọn họ tìm được rồi.

Thời gian trôi đi rất nhanh, dường như mới chỉ nói vài câu mà đã tới đêm khuya, Cố Thành ôm cô nói: “Có chút lạnh, chúng ta đi xuống thôi.”

Tuy rằng Lâm Tường không cảm thấy vậy, nhưng vẫn gật đầu đi xuống cùng anh.

Hai người một trước một sau đi xuống, lúc đến của cầu thang tầng hai, Lâm Tường dừng bước xoay người nhìn anh, khoe mắt khẽ nâng, dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên ngực anh, nhẹ giọng nói: “Đêm nay ở lại đi.”

Ánh đèn trong hành lang dịu dàng, chiếu lên mặt cô lại tôn lên vẻ quyến rũ mê hoặc, đôi mắt kia mang theo một chút khiêu khích, như một chiếc lưỡi câu nhỏ, thiếu chút nữa câu mất hồn phách của anh.

Giọng nói của Cố Thành có chút run rẩy: “Được...”

Nghe được câu trả lời của anh, Lâm Tường cười ngọt ngào, đi thẳng tới hướng phòng ngủ chính.

Cố Thành đã bị mê hoặc đến mức đầu óc choáng váng, rất tự nhiên mà đi theo, kết quả tới cửa phòng lại cô chặn lại, anh nghi ngờ nhìn cô: “Làm sao vậy?”

Lâm Tường nhón mũi chân hôn lên cằm anh, cười như không cười nói: “anh ngủ ở phòng đối diện, là căn phòng lần trước anh ngủ đó.”

Cố Thành: “.....”

Chẳng lẽ không phải cùng nhau tới phòng ngủ chính “ngủ” hay sao!!!))))

Biết bị cô gái nhỏ này chơi một vỏ, anh cũng không giận, cười nói: “Nhưng anh muốn ngủ ở phòng ngủ chính.”

Lâm Tường nhướn mày: “Vậy mời làm báo cáo, chờ tổ chức phê duyệt, sau đó mới có thể vào ngủ.”

“Xem ra đây là một khó khăn rất lớn.” anh nói.

“Đúng vậy, cho nên bây giờ ngoan ngoãn trở về phòng dành cho khách, ngủ ngon.”

Cố Thành nhún vai: “Được thôi, ngủ ngon.”

Lâm Tường bình tĩnh đóng cửa phòng ngủ, khi đi đến mép giường, trong lòng khôngnén nổi vui sướng, thả người ngã xuống giường, lăn qua lăn lại vài lần mới bình tĩnh lại. Cố Thành thích cô! anh nói đã thích cô từ rất lâu rồi!

Lâm Tường chôn mặt vào gối đầu, khẽ nhếch môi cười nhạt, đã sống hai đời đây là lần đầu tiên cô yêu đương, loại vui sướng cuộn cuộn từ trong lòng này tốt đẹp như thế, côchưa bao giờ cảm nhận được.

Nghĩ lại cũng cảm thấy rất thú vị, sau khi kết hôn mười năm, cuối cùng hai người họ cũng yêu nhau.

Khi chìm đắm trong tình yêu hai người đều muốn ở cạnh nhau, bọn họ cũng khôngngoại lệ, vừa mới xác định quan hệ, càng là thời điểm khó có thể tách rời, chẳng qua tốt xấu gì Cố Thành cũng là ông chủ của công ty lớn, rốt cuộc cũng không thể nào cả ngày ở bên cạnh cô chơi bời lêu lổng nói chuyện yêu đương, tuy rằng anh cũng rất vui lòng làm như vậy, nhưng vẫn còn một đồng công việc chờ anh xử lý.

May mắn công ty giải trí ở ngay dưới lầu văn phòng Cố Thành, ngày thường muốn gặp nhau cũng không phải việc khó, chỉ là mỗi ngày Lâm Tường ăn không ngoi rồi rồi chạy đến LX đưa tin, Đỗ Hân nhìn đáng vẻ mãi không chịu tiến thủ này của cô cũng thấy phiền, muốn tìm cơ hội để nhắc nhở cô.

Lâm Tường da mặt dày nghe Đỗ Hân niệm kinh, đời trước vì cô quá quan tâm đến sựnghiệp của mình, mới khiến quan hệ gia đình và việc kinh doanh hồng bát, đời này cômay mắn có được cơ hội trọng sinh, lại có tiền tiền tình cảm với Cố Thành, cô nhất định không thể lại dẫm lên vết xe đổ.

Sáng sớm hôm nay cô lại chạy đến công ty, kết quả không gặp được Cố Thành, lại bị Đỗ Hân bắt được.

Đỗ Hân chống eo dạy dỗ cô: “yêu đương không phải là toàn bộ cuộc sống, em đầu tư tinh lực vào công việc, như vậy mới có thể giữ được tình yêu, cũng có thể làm bản thân trở lên phong phú hơn!”

Lâm Tường rất ngạc nhiên: “Chị Đỗ biết em đang yêu sao?”

Đỗ Hân tròn trĩnh mắt: “Vô nghĩ! Cả người em đều là bong bóng màu hồng, đến đi quét rác ngoài cửa cũng biết.”

Lâm Tường cảm thấy không sao cả, ai biết cũng được, dù sao cô cũng không có ý định giấu diếm

Đỗ Hân còn nói thêm: “Em và Cố tổng yêu đương chị không có ý kiến, nhưng dù sao em cũng là một diễn viên, cũng coi như là nhân vật của công chúng, nếu em muốn tốt, phải lựa chọn nên công khai đoạn tình yêu này ngay từ lúc bắt đầu hay không muốn cho mọi người biết?”

Lâm Tường không hề do dự, nói: “Em và Cố Thành yêu đương quang minh chính đại,không cần thiết phải che giấu.”

Đỗ Hân cau mày nói: “Vậy em có nghĩ tới không, Cố tổng cũng coi như là một danh nhân, địa vị hai người cách xa như vậy, người bình thường sẽ thấy như thế nào, họ sẽnói gì em?”

Lâm Tường có chút không vui, nói: “Ý của chị Đỗ là không cần công khai?”

Đỗ Hân nhìn phản ứng của cô, cười nói: “Chị sẽ không can thiệp quá mức vào việc của em, em muốn như thế nào cũng được, chẳng qua nên bàn bạc với chị trước, chị mới có thể nghĩ ra cách ứng phó.”

Lâm Tường bình tĩnh suy nghĩ lại, cảm thấy Đỗ Hân nói cũng không phải không có lý, nhưng muốn cô che giấu tình yêu cô lại cảm thấy không cam lòng: “Vậy chị Đỗ có ý kiến gì?”

Đỗ Hân hài lòng nhìn Lâm Tường, cô thích nghệ sĩ lý trí lại biết thu: “Có thể cho mọi người biết em đang yêu đương, nhưng đừng công khai thân phận của Cố Thành với bên ngoài, nhưng vẫn có thể công khai trong phạm vi nhỏ.”

Lâm Tường có chút rối rắm nhìn cô: “Làm như vậy có gì tốt?”

Đỗ Hân buông tay: “Tránh đi việc này, có thể bỏ qua một số phiền toái không cần thiết, cuối cùng cũng không dễ bị kẻ khác ghen tức tới độ mất.”

Lâm Tường suy nghĩ một lúc, cuối cùng đồng ý với đề nghị của Đỗ Hân, thật ra dự tính ban đầu của cô chính là không công khai cũng không giấu diếm, thuận theo tự nhiên là được, nhưng cô đang ở trong giới giải trí, có rất nhiều chuyện đều thân bất do kỷ.

Đời trước quan hệ của cô và Cố Thành, cô đã hạ quyết tâm che giấu ngay từ lúc ban đầu, nhưng cuối cùng vẫn bị phơi bày ra ánh sáng, sau đó khiến Cố Thành và người Cố gia gặp phải rắc rối rất lớn, khiến tất cả mọi việc đều trở nên không tốt.

Sau này dù cho tất cả mọi người đều rõ ràng quan hệ của cô và Cố Thành, nhưng vẫn bàn tán không ngừng, lời khó nghe gì cũng có.

Tình cảnh lúc đó bây giờ nghĩ lại vẫn thấy mà sợ, cho nên đời này cô vẫn chưa nghĩ ra cách giải quyết tốt nhất cho rắc rối trước mắt, vì vậy vẫn nên không vội công khai.

Đỗ Hân nói xong ý tưởng của mình, lại nói với cô: “Công ty mở cho em hai cái tài khoản weibo, ngày thường đều phải cập nhật trạng thái, nâng cao nhân khí, nếu lười nói, cứ để Nhạc Tiểu Kỳ xử lý, đúng rồi, lần trước Mic chụp mấy bức ảnh, em chọn vài cái đăng lên weibo.”

Vừa nghe đến công việc, Lâm Tường cũng không nói nhiều, lách đi động mở weibo, đăng nhập tài khoản Đỗ Hân cho.

“A! Fan cũng không ít!” cô vui vẻ nói.

Đỗ Hân tức giận nói: “Mua!”

Lâm Tường: “....”

Đỗ Hân nhìn dáng vẻ thất vọng của cô, không nhịn được an ủi: “Chờ em tham gia nhiều tác phẩm điện ảnh tốt, sẽ có càng nhiều fan chân thật.”

thật ra Lâm Tường cũng không quá thất vọng, lúc này cô trọng sinh trở lại tuổi trẻ, tất cả đều bắt đầu lại từ đầu, không có quá nhiều người biết đến cũng là bình thường, chẳng qua cũng chỉ hơi hụt hẫng một chút, trải qua mười năm rèn luyện, kỹ thuật diễn đã sớm được mọi người công nhận, lúc này đối với cô mà nói, tùy tiện diễn nhân vật gì cũng không quá khó khăn, cho nên trở nên nổi tiếng cũng không phải việc khó khăn lắm.

Lâm Tường cập nhật trạng thái đầu tiên trên weibo, đó là một bức ảnh tự sướng, với caption: “Người nào đó ơi, ta có xinh đẹp không?”

Đỗ Hân nhìn thấy, thiếu chút nữa đánh rơi điện thoại, lý trí đâu, nghe lời đâu? Sao vừa đăng trạng thái đầu tiên đã khoe ân ái như vậy?!!

Buổi sáng Cố Thành chỉ có một cuộc họp, thời gian khá dài, khi anh nghĩ tới bạn gái mới vừa ra lò đang ở dưới lầu, anh có chút cảm giác ngồi không yên, cố tình các giám đốc bộ phận kia vẫn chưa đọc xong báo cáo, này thường khi nói về công việc, bọn họ cũng không dám ho một cái, một vài bản báo cáo vớ vẩn giống như vài bó chân của các cụ bà, vừa dở vừa dài, một cái rầm chó cũng không kêu nổi. (không hiểu luôn L())

Báo cáo vẫn đang tiếp tục, nhóm giám đốc sợ hãi phát hiện, boss đang ngồi thẳng lưng sắc mặt ngày càng âm trầm, bọn họ người này nhìn người kia, âm thầm suy đoán rốt cuộc là ai đụng chạm đến vảy ngược của boss, nhìn dáng vẻ boss giống như sắp hắc hóa.

Trong lúc nhất thời mọi người đều cảm thấy bất an.

Cố Thành nhẫn nại nghe xong hai bản báo cáo, vẫn là nhưng lời lẽ tầm thường như cũ, không có chút mới mẻ, anh không thể nhịn được nữa mà ném chiếc bút máy trong tay lên bàn, bút máy nảy lên hai lần, sau đó lăn về phía trước, cuối cùng dừng lại trước mặt một giám đốc bộ phận, người nọ giống như vô cùng hoảng sợ trừng lớn hai mắt, vội vàng cầm bút máy để trước mặt Cố Thành, mà người đang đọc báo cáo trong nháy mắt im lặng như ve sầu mùa đông, nhìn kỹ một chút, có thể thấy người đó đang run bần bật.

Cố Thành không nhận bút cũng không lập tức lên tiếng, mà quét mắt nhìn tất cả những người trong phòng họp một lần, thẳng đến khi tất cả mọi người đều bị nhìn chằm chằm tới ứa mồ hôi lạnh, anh mới mở miệng thông thả nói: “Thời gian chính là tiền bạc, một tập đoàn tranh thủ thời gian sáng tạo lợi nhuận, kết quả tôi phải ngồi trong phòng họp này cùng các người lãng phí một buổi sáng, lại không nghe được một chút gì có ích, chẳng lẽ tôi mời các anh như các người về là để nghe lời nói suông sao?”

Cố Thành không nóng không lạnh nói, âm thanh không lớn, nhưng lại rất có lực uy hiếp, từng câu từng chữ như những cái đinh, đâm vào khiến các giám đốc bộ phận đứng ngồi không yên.

“Mặc kệ những người chưa làm báo cáo, toàn bộ trở về làm lại, lần sau lại để tôi thấy báo cáo có lệ như vậy, lập tức cuốn gói ra khỏi đây, tan họp.”

Nhóm giám đốc rời khỏi phòng họp không bao lâu, rất nhanh trên diễn đàn của tập đoàn đã xuất hiện một chủ đề: ‘Vừa trải qua một cuộc họp thăm khốc nhất, boss đang nổi bão, nhóm giám đốc bị tiêu diệt hoàn toàn.’ Chủ đề vừa được đăng lên, nháy mắt lên top đầu, một đám công nhân nhỏ dưới mặt đất trả lời: Boss hắc hóa ngày càng lạnh lùng đẹp trai!!!

Nhóm giám đốc phun ra một ngụm máu, vậy mà gọi là đẹp trai sao? Đó là khủng bố!!!!

Tất nhiên Cố Thành không chú ý tới đề tài mới nhất của công ty, sau khi anh ra khỏi phòng họp liền ném notebook cho trợ lý, cũng không trở về văn phòng của mình mà vội xuống lầu tìm Lâm Tường, chỉ là đang đợi thang máy, vẫn bị thư ký ngăn lại ký hai phần văn kiện.

Ký xong văn kiện, thư ký vội vàng nói: “Cố tổng, Tàn tiêu thư đợi anh trong văn phòng.”

Mí mắt Cố Thành cũng không nâng, hồ hững nói: “Tôi còn có việc, cậu bảo cô ta về đi.”

“Vâng.”

một chút việc nhỏ trước thang máy này, tin tức anh nổi bão trong họp đã từ các di quét rác ngoài cửa truyền đến LX.

Lâm Tường đang xem ảnh chụp cũng rất nhanh đã nghe nói, cô chống cằm, Cố Thành là người dễ dàng nổi giận sao? Trong ấn tượng của cô, chưa từng thấy dáng vẻ như thế giận, không kịp để cô nhớ lại nhiều hồi ức, vai chính trong câu chuyện đã xuất hiện trước mắt.

Đôi chân dài của Cố Thành bước vài bước đã tới bên cạnh cô, không chờ Lâm Tường mở miệng, anh đã cúi người mạnh mẽ hôn xuống, thẳng đến khi hai người đều có chút khó thở, anh mới kết thúc nụ hôn sâu ngọt ngào này.

Lâm Tường cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, phát hiện anh không có chút dằn vặt tức giận nào, cũng không nói đến việc vừa nghe thấy, mà kéo anh ngồi xuống bên cạnh cô, chỉ vào Ipad nói: “Cho anh thưởng thức vẻ đẹp của em”

Cố Thành rất tự nhiên bế cô ngồi lên đùi, lại ôm sát vào lồng ngực mình, cầm kẻ sát hờn cổ cô, nhàn nhả cùng cô xem ảnh chụp.

Lâm Tường chuyển liên tiếp mấy cái, hỏi anh: “Đẹp không?”

Cố Thành thuận thế hôn cằm cô, nói: “Bên ngoài còn đẹp hơn.”

Lâm Tường chấp nhận: “Miệng ngọt quá.”

Cố Thành chỉ vào ảnh chụp vừa chuyển tới, nói: “Tư thế này không tồi.”

Lâm Tường rũ mắt nhìn, trong ảnh một chân cô đứng thẳng, một chân quỳ trên ghế, thân trên ép xuống chống lên lưng ghế, mông tròn hướng lên trên, khiến phía sau lưng tạo thành một đường cong gợi cảm.

Ảnh khác không khen, lại cố tình khen ảnh này!

Lâm Tường thân là tài xế già, rất nhanh liền hiểu ý trong lời nói của anh, nhin không được giận dữ nói: “Tư thế này quá ô uế! Ảnh chụp đẹp là phải hướng khuôn mặt về phía quần chúng nhân dân.”

Cả khuôn mặt Cố Thành chôn vào hõm vai cô, cười khê: “anh chỉ thuận miệng khen một câu, em đừng nghĩ quá nhiều.”

“Ngụy biện” Lâm Tường nói.

Cố Thành vươn đầu lưỡi liếm cổ cô, khẽ phun khí bên tai nói: “Có thể làm tư thế này một lần.”

Khiêu khích rõ ràng như thế khiến Lâm Tường có chút không chống đỡ nổi, nháy mắt đỏ mặt không nói, sau eo có chút mềm xuống, chỉ có thể mềm mại dựa vào người anh.

Cố Thành nói xong lời này, chính mình cũng có chút kích động, động tác hôn cô càng thêm mãnh liệt, bị mông cô đè lên giữa hai chân cũng dần nóng lên, biến hóa rõ ràng như thế khiến Lâm Tường hồ đồ trừng mắt: “Lại nói bậy sẽ không cho xem nữa.”

Cố Thành cười cười, đè lại gáy cô tiếp tục một nụ hôn cuồng nhiệt.

Hôn xong, đầu óc Lâm Tường có chút choáng váng, nghĩ thầm cứ tiếp tục như vậy sẽ cháy lớn, lại thấy bản thân đang được Cố Thành ôm chặt: “Làm sao vậy?”

Lâm Tường chu miệng: “anh không nghiêm túc.”

“Được rồi, anh sẽ cố gắng nghiêm túc, ngoan, ngồi xuống.” Người đẹp trong lòng, sao anh có thể buông cô ra.

Đề dòi đi lực chú ý, Lâm Tường mở weibo cho anh xem: “Chị Đỗ mở cho em hai tài khoản weibo, em vừa cập nhật trạng thái.”

Cố Thành nhìn thoáng qua: “Người nào đó là chỉ anh sao?”

Lâm Tường cười nhột nhột, không trả lời.

Cố Thành lại nói: “anh cũng mở một cái.”

“Sáng nay chị Đỗ đã nói em, chúng ta không cần khoa trương quá, sẽ ảnh hưởng tới sự nghiệp của em.”

Lần này Cố Thành không tức giận, ngược lại an ủi cô nói: “Trong phương diện công việc nghe cô ấy cũng không sai, cô ấy từng trải hơn so với em.”

Lâm Tường nghĩ thầm tuổi thực tế của cô so với Đỗ Hân cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, nói: “Em biết, em đây sẽ mở cho anh một con đường nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tình cảnh

Cố Thành sáng khoái đưa di động của mình cho cô, nhìn cô với ánh mắt sùng nịch như muốn trêu ghẹo mãi. Đồi trước khi hai người ở chung luôn trong tình trạng đối đầu gay gắt, có rất nhiều lúc anh cố ý muốn nói chuyện nghiêm túc với cô, anh cảm thấy bọn họ có thể cùng tìm ra cách sống chung hòa bình. Nhưng đáng tiếc lúc đó cô giống như con nhím, khi đối mặt với anh luôn mang vẻ mặt phòng bị, thậm chí còn chuẩn bị để bất cứ lúc nào cũng có thể công kích.

Hiện giờ có thể nhìn thấy cô ngồi ngoan ngoãn hiền dịu trong lòng ngực mình như vậy quả thực là trời cao đã ban ân. Cố Thành nghĩ anh nhất định phải quý trọng vận phần.

Đúng lúc này Nhạc Tiểu Kỳ mang theo hộp bánh ngọt hấp tấp chạy vào, lớn tiếng nói: “Chị Lâm Tường, hết mất bánh ngọt trà xanh rồi, em mua bánh xoài có được không?”

Hai người đang ôm nhau trên sofa lập tức cứng đờ, không vui vui mà nhìn về phía người vừa đi vào, như thể rất quen thuộc.

Nhạc Tiểu Kỳ: “.....” Về mặt của Cố Tổng thật đáng sợ, oa oa oa.....

Lâm Tường bắt đầu nhìn cô, “Tiểu Kỳ, lần sau trước khi vào phòng nhớ gõ cửa.”

Nhạc Tiểu Kỳ tỏ vẻ mình thật vô tội, khi cô vừa đi vào cửa cũng không đóng nha!

Cái cửa: Trách ta sao?

May mắn là Nhạc Tiểu Kỳ cũng có mắt nhìn, mang mọi thứ đặt bên trên một cái bàn nhỏ phía sau, nghịch ngợm nhìn bọn họ lè lưỡi, rồi chạy nhanh ra ngoài như một con gió.

Về ngày hôm đó làm cho hai người đang ngồi trên sofa không còn biết nói thêm gì nữa. Cố Thành lo lắng hỏi cô: “Em khẳng định là con bé có thể đảm nhiệm vị trí trợ lý sao?”

Lâm Tường cũng không dám khẳng định, “Là người chị Đỗ tìm tới thì hẳn là đáng tin cậy, bình thường con bé cũng là người rất cẩn thận.”

Cố Thành nhượng mảy, “thật là nhìn không ra đấy.”

Lâm Tường vỗ tay anh ý bảo buông ra, đứng dậy đi đến cái bàn bên cạnh, cẩn thận lấy bánh ra khỏi hộp, quay đầu lại nhìn Cố Thành nói: “Em nghĩ là anh thích trà xanh, kết quả lại không có, đã đói bụng rồi đúng không? Có muốn ăn một chút không?”

Cố Thành có chút bất ngờ, cũng đứng dậy đi qua, “Đây là mua cho anh sao?”

Lâm Tường gật đầu, cầm lấy nửa xiên một miếng, dùng tay đưa lên miệng cắn, “Ném thử đi.”

Cố Thành há miệng ăn miếng bánh, mang theo hương vị ngọt ngào nhàn nhạt ngây ngất của xoài tràn ngập trong khoang miệng. Lâm Tường nhìn anh với vẻ mặt mong chờ, hỏi: “Có ngon không?”

thật ra Cố Thành không quá thích đồ ngọt, nhưng là đồ của cô thì lại cảm thấy vô cùng ngon, “Ngon lắm, em cũng thử xem.” Cố Thành nói xong liền cúi đầu hôn lên môi cô, đầu lưỡi bá đạo chui vào trong khoang miệng cô, trong nháy mắt Lâm Tường liền nếm được vị xoài ngọt thanh.

Nhạc Tiểu Kỳ vừa mới chạy ra ngoài lại nhanh chóng quay trở lại, lần này cô ghi nhớ lời dặn dò của Lâm Tường, nghiêm trang đứng ở bên ngoài gõ cửa.

Hai người đang hôn nhau khó khăn lắm mới rời khỏi đối phương, Lâm Tường điều chỉnh lại một chút hô hấp rồi mới hướng ra bên ngoài nói: “Mời vào.”

Khi Nhạc Tiểu Kỳ đi vào, phía sau còn có một người phụ nữ đi theo. Sau khi Lâm Tường nhìn thấy đối phương, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống, thầm nghĩ rằng đã sống lại một lần nữa rồi mà vẫn không thể bỏ qua được người này.

Người mới tới chính là Tần Mân, Lâm Tường đối với cô ta có thể nói là vô cùng quen thuộc, không ngờ là đã trọng sinh một đời rồi mà ấn tượng vẫn khắc sâu.

Mà nói về mối quan hệ của Tần Mân với Cố gia thật là có chút không bình thường. Tần Mân là con gái của bạn thân mẹ Cố Thành, hai nhà cũng coi như là có chút quan hệ, vẫn luôn liên lạc qua lại. Cho nên khi Tần Mân tới thành phố S đi học, đã được mẹ Cố đón về Cố gia ở. Dù sao thì Cố gia có rất nhiều tiền, cho nên nuôi được nhiều người cũng như nuôi được rất nhiều thú cưng. Lại nói Cố Thành không có anh chị em, trong nhà có thêm một đứa con gái, mẹ Cố cũng vui mừng.

Lúc mới đầu thì tất cả mọi người đều coi Tần Mân đứa nhỏ thân quen với gia đình mà chăm sóc. Sau đó thời gian ở lại rất lâu, dần dần liền biến thành tiểu thư Cố gia. Nhóm người hầu cũng dần đối đãi với cô như chủ nhân. Sau khi Tần Mân tốt nghiệp cũng ở lại công ty Cố gia là việc, cũng không có ý muốn dọn ra ngoài, mà nghiêm nhiên vẫn tiếp tục ở lại.

Lâm Tường tính toán, thời gian Tần Mân thất nghiệp ở nhà thì hoàn toàn là được Cố gia nuôi, hơn nữa cô đã sớm hình thành thói quen được sống trong giàu sang ở Cố gia, căn bản không muốn ra ngoài làm thuê.

Lúc ban đầu khi Lâm Tường biết Tần Mân có quan hệ này với Cố gia, liền cảm thấy có chút vớ vẩn. Nhưng Cố gia có tiền tình nguyện nuôi cô ta, người ngoài tự nhiên không có quyền bình luận.

Lúc Lâm Tường mới gả vào Cố gia, nghĩ muốn coi Tần Mân là cô em chồng mà ở chung, dù sao Tần Mân vẫn luôn thân mật gọi Cố Thành là anh trai. Nhưng mọi chuyện căn bản không giống với những gì cô nghĩ, gia đình chồng căn bản cảm thấy vị trí cô em chồng này không xứng với Tần Mân, bọn họ coi trọng vị trí của cô, chỉ cần cô không cẩn thận sẽ bị chiếm ngay lập tức.

Mâu thuẫn ngay từ đầu đã thành oán hận, làm cho cuộc sống sau đó không ngừng xảy ra xung đột. Cho dù Lâm Tường sống lại, hoàn cảnh tình cảm cũng thay đổi khá lớn, nhưng vừa mới nhớ tới những chuyện cũ năm xưa, vẫn là cảm thấy khó chịu.

Cho nên lúc này nhìn thấy Tần Mân mặc cả một thân hàng hiệu cộng thêm vẻ mặt trang điểm xinh đẹp, thướt tha mà đi vào, trong lòng Lâm Tường cảm thấy vô cùng phản cảm.

Sau khi trọng sinh đang vui sướng yêu đương hạnh phúc cùng Cố Thành, làm cho cô có chút đặc ý dành vào, cho nên xem nhẹ việc quan trọng nhất, đó chính là hai người phụ nữ của Cố gia!

một người là Tần Mân, một người thích sắp xếp chuyện tình cảm của con cái – mẹ Cố.

Hai người kia ở đời trước hợp lực với nhau gây sức ép cho cô, làm cô mỗi lần nhìn thấy bọn họ liền theo thói quen cảm thấy bị đau nửa đầu. Hiện giờ lại một lần nữa cô lựa chọn cùng Cố Thành ở bên nhau, khẳng định sẽ có một ngày sẽ cùng bọn đối đầu chính diện.

Nghĩ như vậy, cảm giác đau nửa đầu lại muốn phát tác.

Nhưng đời trước cô không noi gương tựa một mình cũng không sợ bọn họ, đời này có Cố Thành, cô càng có ý chí chiến đấu hơn.

Cố Thành nhìn thấy Tần Mân đi vào, bất giác nhíu mày, “Sao cô lại tới đây?”

Tần Mân hất tóc ở vai ra sau lưng, nhìn hân ngọt ngào cười nói: “anh, một tuần nay anh không về nhà, đi kêu em tới đây hỏi anh một chút, khi nào thì trở về?”

Cố Thành lấy nữa trong tay Lâm Tường, lấy một miếng bánh kem đưa vào miệng Lâm Tường, không nhanh không chậm quay đầu lại nhìn Tần Mân nói: “Cuối tuần sẽ về một chuyến.”

Lâm Tường ăn bánh kem, trong lòng có chút kinh ngạc, cô không nghĩ là Cố Thành có thể ở trước mặt người ngoài lại có thể tự nhiên mà tỏ vẻ thân mật như vậy với cô. Hơn nữa người này là Tần Mân, hẳn muốn công khai với trong nhà thân phận của cô sao?

Quả nhiên, sau khi Tần Mân nhìn thấy hành động của hai người bọn họ trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, chỉ vào Lâm Tường hỏi: “anh, cô ta là ai?”

Cố Thành không vui liếc nhìn cô ta một cái, nói: “Lâm Tường, bạn gái của tôi.”

“cô là nghệ sĩ của công ty giải trí này sao?” Đôi mắt Tần Mân trừng lớn, thần sắc có chút mờ mịt, giống như là đã chịu sự đả kích lớn.

Lâm Tường nuốt miếng bánh kem xuống, duỗi tay ôm eo Cố Thành, hơi dựa vào người hân cười nhạt hỏi: “anh Thành, cô ta là ai? Em gái anh sao?”

một câu “anh Thành” được cô gọi đến ngọt ngào, Cố Thành nghe xong cảm thấy trái tim run lên, bên tai nhũn ra, cả người đều lay động, đây là lần đầu tiên anh nghe được cô làm nũng gọi tên anh như vậy, chưa từng nên so ra càng thêm rung động!

Tuy rằng hôn vĩa đều đã rơi rớt mất một nửa, nhưng anh vẫn nhớ rõ lời phải nói: “Tần Mân không phải em gái anh, là thân thích ở quê của mẹ anh, trước mắt đang ở cùng với mẹ anh.”

Biết Tần Mân đang đánh giá cô, Lâm Tường tự nhiên diễn một chút. Chỉ thấy khóe mắt long mày của cô lộ lên ý cười ngọt ngào, vừa thấy liền biết là người phụ nữ đang đắm chìm trong tình yêu hạnh phúc.

Sau khi nghe xong lời giới thiệu của Cố Thành, cô còn thân thiện hướng Tần Mân nói: “Chào em Tần Mân, về sau chính là người một nhà, mong sẽ được chiếu cố nhiều hơn.”

Răng Tần Mân cắn chặt, lòng tràn đầy sự không cam lòng nhưng lại không thể phát tức ngay lúc này được, “anh, anh mở công ty giải trí là bởi vì cô ta sao? Chuyện này đi có biết không?”

không chờ Cố Thành đáp lại, Lâm Tường liền làm vẻ mặt kinh ngạc nhìn Cố Thành, “anh Thành, chuyện yêu đương của anh còn muốn mạnh mẽ đồng ý mới được sao?”

Cố Thành biết, Lâm Tường đang vừa ngạc nhiên vừa tức giận, ngày thường cô cũng không như vậy, tuy rằng không rõ vì sao đột nhiên cô lại bắt đầu thể hiện khả năng diễn xuất của mình, nhưng hân vẫn rất vui lòng phối hợp, chỉ thấy một bên khóe miệng của hân nhếch lên, cười nói: “anh đã ba mươi tuổi rồi chứ không còn là đứa trẻ ba tuổi nữa, cho nên có thể tự mình làm chủ được.”

Lâm Tường vỗ ngực, cười nói: “Em còn tưởng rằng các cụ nhà anh lại bảo thủ mà khinh thường con hát[1].” cô cố ý nói lời này, thực ra mẹ Cố vẫn luôn

có loại tư tưởng này, bao gồm cả Cố Thành của đời trước cũng như vậy, chỉ là hiện tại anh đã thay đổi.

[1] Con hát: Đây là một thuật ngữ của ông bà ngày xưa để nói về những người làm trong lĩnh vực biểu diễn, thể hiện sự khinh thường.

Tần Mân căn bản còn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại bị một câu của Lâm Tường làm cho nghẹn họng. Xem ra Cố Thành đã bị con yêu nghiệt này mê hoặc rồi. hiện tại người khác nói gì cũng không đúng, vẫn là nên về nhà bàn bạc đối sách với dì một chút trước đã.

Cố Thành nghe Lâm Tường nói như vậy, tự nhiên lại nhớ tới hành động của chính mình ở đời trước, không khỏi có chút xấu hổ. Nếu lúc trước mình không ôm cái loại ý nghĩ buồn cười đó mà đối đãi như vậy với Lâm Tường, hẳn là hai người sẽ không có kết cục như vậy.

anh nhẹ giọng nói: “Kỹ thuật diễn xuất tuyệt vời như vậy, ai dám khinh thường em chứ?”

Tần Mân thật sự không muốn tiếp tục nhìn hai người ân ái nữa, vì thế nhìn Cố Thành nói: “anh, cuối tuần chúng ta nấu mấy món ngon chào anh trở về. Em đi về trước, dì đang chờ em về cùng ăn cơm.”

Cố Thành lãnh đạm gật đầu, “đi đi.”

Sau khi Tần Mân rời khỏi, trong văn phòng lại chỉ còn lại hai người, lúc này Lâm Tường mới buông eo Cố Thành ra, đứng thẳng dậy nhìn hần cười nhạt.

Cố Thành buồn cười hỏi: “Diễn đủ rồi sao?”

Lâm Tường bị vạch trần cũng không cảm thấy xấu hổ, nói: “anh xem, tất cả đều đi hết rồi còn diễn để làm cái gì chứ.”

“Nhưng anh thích nghe em gọi là anh.” Cố Thành cười trêu chọc cô.

Hai người nhìn nhau cười.

Bị Tần Mân quấy nhiễu như vậy vẫn vô tư tiếp tục ăn bánh kem, Lâm Tường cầm cái muỗng, lơ đãng hỏi hần: “Trong nhà có một cô gái xinh đẹp như vậy ở mà anh lại không có chút rung động nào sao?”

Trong nháy mắt Cố Thành hiểu rõ hành động khác thường vừa rồi của cô, cười nói: “Chỉ là người không quan trọng.”

Lâm Tường nhường mảy, không quá tin tưởng, “thật sao? không quan trọng?”

Cố Thành gật đầu, nghiêm trang, “không quan trọng.” Suy nghĩ một chút anh hỏi ngược lại: “Vừa rồi em ghen có phải không?”

Lâm Tường có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn tự nhiên thừa nhận: “Đúng vậy, người ta nói ‘ở gần quan được ban lộc’[2], hai người ở cùng với nhau, nói không chừng lâu ngày sinh tình thì sao.”

[2] Ở gần quan được ban lộc: gần gũi với người có thể lực thì sẽ được hưởng lợi.

“anh đã dọn ra ngoài ở một mình rồi.” Lúc vừa mới trọng sinh trở về, anh liền quyết định dọn ra ngoài ở. Có lẽ đời trước anh không suy nghĩ sâu xa, có rất nhiều chuyện đều bị anh xem nhẹ, thật sự chỉ cần anh chú tâm là có thể phát hiện ra việc Lâm Tường vẫn luôn bị cô lập khi ở Cố gia. Lại nghĩ đến những hành động ngày thường của Tần Mân, anh ít nhiều cũng có thể đoán ra được tâm tư của bọn họ.

Cho nên khi được sống lại một lần nữa, anh quyết định dọn ra khỏi nhà.

Lâm Tường thật sự bị điều này dọa, đời trước khi hai người bọn họ kết hôn cũng không tính đến chuyện dọn ra ngoài. Vậy mà đời này bọn họ còn chưa kết hôn mà Cố Thành đã dọn ra khỏi nhà rồi sao? Cố Thành làm như vậy có thích hợp không?

Lâm Tường nghi hoặc ngẩng đầu nhìn anh, từ sau khi trọng sinh đến nay, có rất nhiều chuyện đã từng xảy ra lại thay đổi 180 độ. Từ đầu đến cuối cô còn tưởng là cô trọng sinh lại liền thay đổi tất cả. Nhưng đến bây giờ, cô lại có sự nghi ngờ vô cùng sâu sắc. Rốt cuộc là vận mệnh thay đổi con người hay là con người thay đổi vận mệnh?

Trước ngày khai máy một tuần, Lâm Tường đi thử phục trang được đoàn làm phim chỉ định. thật ra những người khác đã sớm đi thử trang phục rồi, nhưng bởi vì trong đó có mấy diễn viên vai phụ vẫn chưa tới thử cho nên kéo dài tới tận khi đoàn làm phim chuẩn bị chụp ảnh mới đến gọi cô .

Sáng sớm hôm nay, Nhạc Tiểu Kỳ đi theo xe bảo mẫu tới đón cô, sau khi cùng cô nói chút chuyện công việc có điều gì đó muốn nói lại thôi.

Trong khoảng thời gian này dần tạo thành thói quen lười biếng, trong lúc nhất thời Lâm Tường có chút không quen với việc phải dậy sớm, cảm giác trong người còn choáng váng. Nhìn thấy đáng vẻ không biết nên nói hay không của Nhạc Tiểu Kỳ liền muốn trêu đùa cô một chút, vì thế nhắm mắt lại làm bộ như không nhìn thấy.

Nhạc Tiểu Kỳ ghen lời một lúc lâu không thể nhịn được nữa, chớp mắt nhìn Lâm Tường nói: “Chị Lâm Tường, một lát nữa cùng đi thử trang phục còn có Lý Hân Ý.”

Lý Hân Ý? Cái người bị cô đoạt mất giải thưởng Tân binh – Lý Hân Ý sao?

Trong nháy mắt Lâm Tường cảm thấy đầu đau như muốn hôn mê, cô nhớ rõ người này đã từng nhắc đến cô trên Weibo.

Nhạc Tiểu Kỳ nhìn cô lúc lâu vẫn không thấy có phản ứng gì, nhin không được mà lắc lắc cô, “Chị, em đang nói chuyện với chị đó, em đã từng thấy trên Weibo cô ta nói lời oán hận chị đó.”

Lâm Tường lười nhác mở hai mắt, nói: “Bình tĩnh quan sát, thủy đến thổ dầu [3], không có gì hay quan tâm cả.”

[3] *Thủy đến thổ dầu: một thuật ngữ trong ngữ hành phong thủy, nghĩa là: nước dâng đất chặn*

Nhạc Tiểu Kỳ thời dài, “Chị cũng thật bình tĩnh.”

Tài xế đưa Nhạc Tiểu Kỳ tới địa chỉ, lái xe bảo mẫu thẳng một đường vào nội thành, sau đó lên cao tốc hướng thẳng tới thành phố A. Thành phố A cách thành phố S không xa, đi cao tốc chỉ mất tầm nửa giờ là tới. Nơi thuê trang phục là ở một studio trong thành phố A. hiện tại đoàn làm phim đang ở đó dựng ngoại cảnh, đạo diễn cùng phó đạo diễn đều ở đó.

Lâm Tường khá quen thuộc với thành phố A, đời trước cô thường xuyên tới đây đóng phim, trong bình một năm cũng phải ở đây vài tháng.

Cố Thành ở thành phố A cũng có mấy khu bất động sản, lúc ấy anh cũng có nói qua với cô, bảo cô chọn một chỗ để ở cho thoải mái nhưng đều bị cô từ chối. Đời trước cô không ngừng từ chối anh bất kể là cái đó có tốt thế nào.

hiện tại suy nghĩ lại liền cảm thấy óc mình lúc đó giống như bị úng nước vậy, cứ mãi nắm chặt sợi dây thành kiến, khi ở cùng Cố Thành thì luôn cố chấp.

thật muốn biết lúc trước Cố Thành có suy nghĩ gì.

Đời này thật sự Cố Thành thay đổi quá lớn, lớn đến nỗi cô có chút nghi ngờ rằng liệu có phải là anh cũng trọng sinh tới đây hay không. Nhưng trên thế giới này nào có chuyện vừa khéo như vậy chứ, loại chuyện trọng sinh này là muốn cho hai người bọn họ làm lại những chuyện đã qua sao?

Lâm Tường mơ mơ màng màng chớp mắt một lúc, khi đi qua trạm thu phí xuống cao tốc mới tỉnh lại, bỗng nhiên nhớ tới hai ngày nay Trần Trường cũng đang ở thành phố A quay phim vì thế cầm di động gửi cho cô một tin nhắn. Đời một lúc không thấy cô ấy trả lời, hẳn là đang bận.

Tới studio trong thành phố, nhanh chóng tìm được vị trí của đoàn làm phim, Lâm Tường nhanh chóng đi chào hỏi đạo diễn.

Đạo diễn là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, đầu tóc bù xù quần áo thì lôi thôi lếch thếch, vừa nhìn thấy còn tưởng là ông chú vào phim trường nhặt rác.

Lâm Tường cười nhạt tiến tới bắt tay anh ta, cung kính gọi “Đạo diễn Triệu.”

hiện tại cô chỉ là một tân binh, nên có dáng vẻ của một tân binh, thái độ phải hạ thấp một chút mới tốt. Nhưng nếu muốn cô phải làm tỏ ra a dua nịnh hót thì thật sự là cô không làm được, tính cách làm cho cô luôn rất khó có thể thân thiết với người khác.

Đời trước Lâm Tường chưa từng tiếp xúc qua với đạo diễn Triệu Tầm, đối với anh ta cũng không có ấn tượng gì, hình như là không có tác phẩm lớn nào để làm cho người ta nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đối thủ

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Giới giải trí là như vậy, người nhiều việc ít, người có tài chỗ nào cũng có, một khi không cẩn thận sẽ bị chôn vùi, cô một đường thẳng tiến lên vị trí này cũng coi như là may mắn. hiện giờ trọng sinh giống như là gỡ rối tất cả những vướng mắc, công ty giải trí của Cố Thành tựa như một cái áo giáp quý giá, từ lâu đã đem cô bao bọc bảo vệ.

Lúc trước Đỗ Hân cũng đã từng nói qua với cô, Triệu Tầm có chút không thích cô bởi vì cảm thấy cô còn quá trẻ, không thể nào có thể đảm nhiệm một vai diễn lớn tuổi như vậy được. Xem ra Triệu Tầm muốn tìm một người lớn tuổi một chút, giai đoạn lúc trẻ thì trang điểm sao cho trẻ cùng với khi làm hậu kỳ thì sẽ chỉnh sửa thêm, đây là cách tương đối an toàn.

Bởi vì đã chuẩn bị sẵn tâm lý trước, cho nên khi Triệu Tầm dùng ánh mắt soi mói đánh giá thì cô cũng rất thoải mái để cho anh ta nhìn, cuối cùng mới nói:

“Đạo diễn Triệu, đột lát nửa trang điểm xong tôi diễn một đoạn cho anh xem được không?”

Chuyện Lâm Tường gia nhập đoàn làm phim đã chắc như đinh đóng cột rồi, Triệu Tầm không có cách nào để từ chối. anh ta vốn nghĩ rằng cho dù đối phương có diễn nhiều đến đâu thì cũng sẽ có lỗi, anh ta cũng chỉ chịu thiệt thòi một chút, cùng lắm là đến lúc làm hậu kỳ cắt đi mấy phân cảnh là được rồi. Lúc này nghe thấy chính cô nói muốn diễn thử làm Triệu Tầm thực sự bất ngờ, thầm nghĩ cô gái này rất có chí khí, nhưng mà nếu như không diễn được như anh ta yêu cầu, thì chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao?

“Qua kia trang điểm đi, trang điểm xong thì tới đây diễn thử.”

trên đường tới phòng trang điểm, Nhạc Tiểu Kỳ nhỏ giọng hỏi cô: “Chị Lâm Tường, chị cần gì phải là như vậy, lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì phải làm sao bây giờ?”

Lâm Tường liếc nhìn cô một cái, nói: “Em không tin chị sao?”

Nhạc Tiểu Kỳ lắc đầu như trống bỏi[1], nói: “không phải, chỉ là em cảm thấy không cần thiết.”

[1] Trống bỏi: Trống làm bằng giấy cho trẻ con, hai bên thân trống cho hai sợi dây, đầu mỗi dây có treo hai viên bi, khi xoay viên bi đập vào mặt trống phát ra tiếng.

Lâm Tường không nói gì nữa, về mặt thoải mái đi vào phòng trang điểm. cô biết đạo diễn và phó đạo diễn không quá vừa lòng về cô, vì vậy để không làm cho bọn họ còn nghi ngờ gì về khả năng diễn xuất của cô chính là vừa tới nơi liền thể hiện cho bọn họ xem bản lĩnh thực sự của mình, xóa bỏ hoàn toàn sự lo ngại trong lòng họ, sau ngày cũng có thể bớt đi nhiều phiền toái.

Lâm Tường kêu chuyên viên trang điểm cho cô trông trường thành, chín chắn một chút, cô muốn thử diễn cảnh nữ thứ gặp lại nam chính sau nhiều năm, khi đó cô đã ba mươi tuổi, cũng là phân cảnh mà đạo diễn không tin tưởng vào khả năng diễn xuất của cô.

Khuôn mặt Lâm Tường xinh đẹp, thường ngày luôn trang điểm nhẹ nhàng, không có điểm nhấn. Lúc này chuyên viên trang điểm búi tóc cô lên cao, mặc thêm một bộ váy dài của nhãn hiệu nổi tiếng, cả người lập tức toát lên vẻ ung dung đầy khí chất, đúng là bộ dáng của một phu nhân giàu có an nhàn.

Lâm Tường vừa đứng trước mặt Triệu Tầm với bộ dáng này, đối phương cũng ngây ngẩn cả người, diễn còn chưa diễn, hần bỗng cảm thấy Lâm Tường có thể rất thích hợp với vai diễn.

thật ra là một lúc sau khi tạo hình hình xong Lâm Tường đã bắt đầu nhập tâm vào nhân vật, có điều đây cũng không thể coi như là đang diễn, cô chỉ là mang cảm xúc lúc trước khi tai nạn xe xảy ra ở đời trước thể hiện ra mà thôi, nó rất giống với tình huống được đặt ra trong kịch bản, khí chất của một phu nhân hơn ba mươi tuổi giàu có, tận hưởng cuộc sống an nhàn.

Triệu Tầm giao cho Lâm Tường một đoạn trong kịch bản, không có lời thoại, là đoạn cô và nam chính gặp lại nhau trong một khắc ngắn ngủi. cô tự nhiên trang nhã rời khỏi tầm mắt của nam chính, kiêu ngạo ngồi vào trong chiếc xe ô tô sang trọng rồi chậm rãi rời đi. Tất cả nhìn thì trông như rất tốt đẹp hoàn hảo, nhưng trong nháy mắt khi cửa xe đóng lại, những giọt lệ ở khóe mắt liền xóa đi bộ dáng mà cô ngày trang. Thời gian cứ thế qua đi, nhưng khát vọng tình yêu trong lòng vẫn như trước không thay đổi.

Tùy rằng dung mạo của Lâm Tường chỉ có 22 tuổi, nhưng tình cảm trong mắt cô được diễn rất sâu sắc, mà so với cái tuổi này thì chưa thể có được. Đó là ánh mắt đã được mài giũa trải qua năm tháng thì mới có được sự thành thục và cơ trí như vậy.

Đoạn diễn này rất ngắn, không đến 10 phút Lâm Tường đã diễn xong, nhưng lúc sau Triệu Tầm xem qua lại rất lâu không nói câu gì, mà lại dùng ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm Lâm Tường. Cho đến khi phó đạo diễn ở bên cạnh mạnh mẽ ho khan một tiếng, hần mới lấy lại được tinh thần, hỏi Lâm Tường: “Ồ nhà đã tự mình đọc kỹ qua kịch bản rồi sao?”

Lâm tường nói: “Tôi thực sự thích nhân vật này, nhận được kịch bản liền đọc kỹ và nghiên cứu qua.”

Triệu Tầm đã không còn nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng như trước nữa, rất hiền hòa mà nói: “Người trẻ tuổi thích hoạt động đầu óc là chuyện tốt, khả năng diễn xuất chính là phải tập trung suy nghĩ thì mới có được. không tôi không tôi, nhân vật nhất định cô có thể diễn tốt.”

Lâm Tường vẫn luôn có hình dáng thân nhiên tự tin, “Cảm ơn đạo diễn.”

Sau khi thử qua diễn xuất, cô được dẫn tới studio để chụp ảnh. đi vào trong lều liền nhìn thấy mấy máy quay phim đang đứng trước Lý Hân Ý, xem ra so với cô Lý Hân Ý còn đến sớm hơn.

Lúc trước ở lễ trao giải hai người đã từng có bức hình chụp chung, nhưng dù sao đây cũng là nơi đó cũng là chỗ đông người, tất cả đều muốn duy trì vẻ bên ngoài thật tốt. Chỉ có điều sau đó Lý Hân Ý lại nói xấu cô trên Weibo, tất cả trong lòng mọi người đều biết rõ. Cho nên lúc này gặp mặt, tầm mắt đối diện nhau, trong nháy mắt không khí có chút xấu hổ.

Có điều thái độ của Lâm Tường đối với chuyện này trước sau vẫn là không đếm xỉa tới. Giới giải trí vốn phức tạp, nếu tầm mắt quá nhỏ, tính toán chỉ li từng lời nói, thì thực sự không thể tồn tại được lâu.

cô đây là lấy thái độ của một người từng trải để đối đãi chuyện này, nhưng quả nhiên là Lý Hân Ý lại không nghĩ như vậy.

Từ lúc Lâm Tường bước vào studio, cô ta đã dùng ánh mắt hung ác để nhìn theo từng bước Lâm Tường đi. Nếu ánh mắt có thể giết người thì ước chừng

Lâm Tường đã trọng sinh lần thứ một trăm tám mươi mấy rồi.

Nhạc Tiểu Kỳ ở bên cạnh cô hạ giọng kêu lên: “Chị Lâm Tường, cô ta lại lờm chị kia, mau mau mau lờm lại đi.”

Lâm Tường cúi đầu nghịch di động. Trần Trường vừa mới gửi tin nhắn cho cô, nói là hôm nay cô ấy không có suất diễn, một lúc nữa sẽ đến chỗ cô chơi. Lâm Tường thầm nghĩ đúng là vai phụ không phải hôm nào cũng có suất diễn.

một bên cô nhận được tin nhắn, một bên liền nói với Nhạc Tiểu Kỳ: “Em không nhìn cô ta nữa, thì cho dù cô ta có lờm đến rớt con mắt cũng sẽ không có cảm giác thoải mái đâu.”

Nhạc Tiểu Kỳ lộn xộn thì thầm: “không được không được, không thể để cô ta lờm vô ích được, chúng ta dùng khí thế mạnh mẽ lờm lại. Chị yên tâm, em đang giúp chị lờm một lần từ đầu đến chân cô ta, bây giờ đã lờm đến ngực cô ta rồi.”

Lâm Tường gửi xong tin nhắn đem điện thoại đưa cho Nhạc Tiểu Kỳ, nghe cô nói như vậy, không kìm được cảm thấy buồn cười, “Vậy em nỗ lực nhìn đi, nhìn xem có thể đem ngực của cô ta lờm đến mức bằng phẳng được không, đây tuyệt đối là đòn đả kích chí mạng.”

Nhạc Tiểu Kỳ hít sức chấp nhận: “Có lý, em sẽ dùng cả hai mắt để lờm.”

Lý Hân Ý rất nhanh đã chụp hình xong, nhân viên hậu trường tới dẫn Lâm Tường đi trang điểm lại để cô chuẩn bị lên chụp ảnh.

Dù đã hoàn thành xong công việc nhưng Lý Hân Ý vẫn chưa rời đi, đứng ở bên cạnh nhiếp ảnh gia, trung ra vẻ mặt ngoài cười nhưng trong lòng không cười mà nhìn cô, vẻ mặt đầy tính toán. cô ta vẫn nói chuyện cùng với nhiếp ảnh gia, thoạt nhìn hai người có vẻ rất thân thiết.

Lúc Lâm Tường đi tới liền nghe được cô ta nói với nhiếp ảnh gia: “Có người thật là tốt số, được người làm to chống lưng nên không cần phải làm gì cũng có thể đoạt giải.”

Lâm Tường nhướn mày, nhìn nhiếp ảnh gia cười nói: “Xin hỏi hiện tại chúng ta có thể bắt đầu được chưa?”

Có khả năng nhiếp ảnh gia đã bị Lý Hân Ý tẩy não, thế nên nhiếp ảnh gia đối với Lâm Tường vô cùng lạnh nhạt, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, nói cho cô lệ: “Đứng vào chính giữa đi, tạo dáng không cần quá khoa trương.”

thật sự cách đối xử không giống nhau, vừa rồi chính hân vẫn luôn chỉ động tác để cho Lý Hân Ý tạo dáng.

Nhưng thật ra Lâm Tường không thể nào tức giận được bởi vì cô hoàn toàn không để mấy cái kỹ xảo nhỏ này vào mắt. nhưng thực sự một bên vẫn muốn thấy Nhạc Tiểu Kỳ bị chọc giận. cô muốn xem xem cô trợ lý nhỏ của mình có thể làm như thế nào? Lại không thể trực tiếp đi theo chân bọn họ nói rõ ràng, chỉ có thể ở một bên lên xem thường, nếu có chị Đỗ ở đây thì tốt biết mấy.

Đúng lúc Lâm Tường không tránh được mà đối mặt với Lý Hân Ý đang đứng bên cạnh, tự nhiên cũng nhìn thấy bộ dáng vô cùng đắc ý của cô ta, thật là ấu trĩ.

Lúc này nhiếp ảnh gia nhận được điện thoại, vẻ mặt vui vẻ nhìn Lý Hân Ý nói: “Sur phụ tôi đúng lúc có việc đi qua đây, nói là thuận tiện ghé xem tôi.”

Lý Hân Ý cũng trung ra vẻ mặt hưng phấn. “Phải không vậy? Sur phụ anh chính là người nổi tiếng, đợi lát nữa bảo anh ấy chụp cho tôi mấy bức ảnh nhé!”

Nhiếp ảnh gia gật gù đầu, “Nhất định nhất định, bây giờ tôi đi ra ngoài đón anh ấy.” nói xong ôm máy ảnh chạy đi.

Trong studio cũng không có người ngoài, Lý Hân Ý ngay lập tức trung ra bộ mặt đắc ý: “Lâm Tường, chúng ta chờ xem.”

Lâm Tường đứng ở dưới ánh đèn lẳng lặng nhìn cô ta, chậm rì rì nói: “ Với tính cách này của cô, khẳng định sẽ không đi được xa, vậy thì chờ xem cái gì chứ?”

Lý Hân Ý trừng lớn đôi mắt, “không ngờ cô dám nói tôi như vậy!”

Về mặt Lâm Tường thể hiện ra rằng chính là tôi nói đấy, thì sao?

Nhạc Tiểu Kỳ ở bên cạnh cảm thấy bầu không khí sặc mùi thuốc súng liền vội vàng tiến tới, thầm nghĩ với thân hình của mình cũng có thể ngăn cản được một lúc nếu như cô ta có xông tới đánh nhau.

Nhưng các cô còn chưa kịp nhau lao vào đánh nhau thì đã có đoàn người từ cửa đi vào.

Khi Lâm Tường nhìn thấy rõ mặt người bước vào liền lập tức vui vẻ.

Đối phương cũng nhìn thấy cô, từ xa đã gân cổ lên gọi: “Lâm Tường thân yêu~, sao em cũng ở đây vậy~”

Lâm Tường bị giọng điệu gọi sóng của hân làm cho nổi đầy da gà khắp người, nhưng vẫn bình tĩnh mà chào hỏi hân: “Hi, Mic.”

Mic cao lớn cường tráng ăn mặc một thân quần áo phong cách Hawaii đầy màu sắc và hoa văn, lại phù hợp với cử chỉ quyến rũ của hân, sáng sớm

mà đã muốn người khác mù mắt.

Lâm Tường tự nhận là cũng không thân quen mấy với hần, chỉ là gặp mặt trong lần chụp hình trước mà thôi. không ngờ khi Mic nhìn thấy cô lại nhiệt tình như vậy, càng không nghĩ tới hần lại chính là sư phụ của nhiếp ảnh gia kia, thật là đời người sao lại có nhiều sự trùng hợp như vậy chứ.

Mic mặc kệ những người khác, bước nhanh như bay tới trước mặt cô, thân mật kéo tay cô, nói: “Thân ái, chúng ta lại gặp mặt, thật sự là có duyên mà. Thế nào, khi nào tôi có thể chụp một bộ ảnh chân dung của em? Nhất định là phải tới studio của tôi chụp đó ~ nếu không tôi sẽ đánh gãy chân em!”

Lâm Tường muốn rút tay mình ra, lại phát hiện hần cầm rất chắc, “Trước mắt thì vẫn chưa có ý định này.”

Mic bĩu môi, vẻ mặt tiếc hận nói: “thật là đáng tiếc, tôi rất muốn chụp cho em đấy.”

Dáng vẻ thân quen của hai người đều làm cho mọi người sợ đến mức ngây người, đặc biệt là học trò của Mic. Vừa rồi hần còn cùng Lý Hân Ý châm chọc mỉa mai Lâm Tường, lúc này nhìn thấy thái độ của sư phụ hần đối với Lâm Tường, hần cảm thấy giống như mình bị sét đánh vậy, cả người đều có cảm giác không thoải mái. hần quay đầu lại nhìn Lý Hân Ý, cô ta cũng có vẻ mặt ngỡ ngàng.

Mic nói chuyện xong với Lâm Tường, liền buông tay cô ra xoa người nhìn học trò của hần nói: “Tiểu Điền, có phải vừa rồi con giúp Lâm Tường chụp ảnh đúng không? Chụp đến đâu rồi, mở ra xem nào.”

Tiểu Điền thực sự muốn đứng tim, vừa rồi sau khi nghe Lý Hân Ý nói xong, thực sự thái độ đối với Lâm Tường rất tùy tiện, không quan tâm là ảnh chụp có đẹp không, chỉ tùy ý ấn mấy vài cái cho nhanh mà thôi. Có trời mới biết sư phụ của hần lại vừa khéo tới xem hần làm việc, còn thuận tiện kiểm tra kết quả làm việc hần nữa!!

Quả thực là không tự đi tìm đường chết thì sẽ không chết mà!

“Sư..... Sư phụ....., người xem ảnh của Lý Hân Ý đi, con chụp rất nhiều, Lâm Tường còn chưa kịp chụp.”

Lâm Tường nhướn mày, lạnh nhạt nói: “không phải vừa rồi đã chụp vài bức rồi sao?”

Mic nhíu mày, với tay muốn lấy máy ảnh của Tiểu Điền. Tiểu Điền không có cách nào khác, chỉ có thể nơm nớp lo sợ mà đưa máy ảnh ra.

Mic mới xem qua hai bà bức, sắc mặt lập tức thay đổi, bộ dáng như chuẩn bị đập máy ảnh, lớn tiếng mắng học trò của hần: “Đây là thành quả chụp ảnh của anh sao? Ánh sáng đâu? Điểm trung tâm đâu? Những gì tôi dạy đều đã bị anh ném vào thùng rác hết rồi sao? Chụp ảnh như vậy mà anh còn không biết xấu hổ nói là làm việc ở studio của tôi sao?”

Mic càng nói càng khí thế, nước bọt bay tứ tung. hần lại tiếp tục xem, xem đến những bức ảnh của Lý Hân Ý, miễn cưỡng cảm thấy vui vẻ. Nhưng mà hình ảnh của hai người đối lập, sự chênh lệch có chút rõ ràng. Mic là người từng trải, cẩn thận suy nghĩ, đại khái cũng có thể đoán được mọi chuyện, chỉ thấy hần trừng mắt nhìn Tiểu Điền nói: “Trở về tôi sẽ dạy dỗ lại anh.”

Sau đó lập tức làm bộ đáng cười tìm tìm nhìn Lâm Tường nói: “Xin lỗi xin lỗi, mấy bức ảnh này chụp cho em không được đẹp, hôm nay tôi sẽ tự mình chụp, đảm bảo nhất định em sẽ vừa lòng!”

Lâm Tường nhìn ánh mắt sợ hãi của Tiểu Điền, cũng không cự tuyệt Mic, thông dong cười nói: “Vây phiền anh rồi.”

Mic xua tay: “nói cái gì vậy, tôi thích nhất là chụp hình cho em.”

Hai người không nói chuyện phiếm nữa, nhanh chóng bắt tay vào làm việc. Tiểu Điền bị sư phụ hần làm cho sợ hãi tới mức đứng hình, lúc này càng không dám hé răng nói một câu mà chỉ lẳng lặng đứng một bên nhìn hai người làm việc. Sư phụ hần đối với việc chụp hình thì cực kỳ hà khắc, lại hay soi xét trình độ của người mẫu. Chỉ cần sư phụ nhìn không thuận mắt thì sẽ mắng không thương tiếc.

Hôm nay vẫn là lần đầu tiên hần thấy sư phụ có thể bình tĩnh ôn hòa mà làm việc, việc thực sự là từ trước tới nay chưa từng có, hần không khỏi cảm thấy tò mò về Lâm Tường, vì sao sư phụ lại có thái độ tốt như vậy với cô chứ?

Lúc trước khi Lâm Tường đi vào studio, Tiểu Điền liền nghe bạn tốt Lý Hân Ý nói xấu rất nhiều về Lâm Tường, chung quy chính là Lâm Tường đoạt mất giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc’ của cô ta, thế nên cô ta cảm thấy nhất định là đằng sau có gì đó mờ ám.

Khi Tiểu Điền nhìn kỹ các dáng tạo hình của Lâm Tường, chỉ cảm thấy cô khí thế mạnh mẽ, ống kính bắt được rất đầy đủ, mỗi động tác giờ tay nhắc chân cũng tạo cho người ta cảm giác cô như một diễn viên nổi tiếng.

Người như vậy, nếu không phải có kinh nghiệm diễn xuất phong phú, thì đó chính là được ông trời ban tặng, là khả năng bẩm sinh.

một người tỏa sáng đến chói mắt như thế, khó trách sư phụ lại thích cô ấy như vậy. Chính mình cũng cảm thấy mù mắt chó.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Lâm Tường

Editor: Cuồng Soái Ca | Beta: Nguyên Hy

Sau khi cùng Tiểu Điền tự kiểm điểm, những gì còn lại trong đầu Lý Hân Ý chỉ là tức giận ngút trời, rốt cuộc Lâm Tường có địa vị gì mà có thể khiến các tiền bối nhìn cô với con mắt khác? không phải chỉ là lớn lên xinh đẹp một chút thôi sao? Lý Hân Ý cô cũng không kém mà, sao lại không có số mệnh tốt như vậy chứ?

Lý Hân Ý không muốn thấy dáng vẻ dương dương tự đắc của Lâm Tường, nhưng lại không cam lòng bỏ cuộc như vậy. Trong giới giải trí có một đồng người muốn mời Mic chụp ảnh mà không được, cô ta lại khó có cơ hội được tình cờ gặp mặt ở đây, nói gì thì nói cùng phải để lại chút quan hệ mới được!

Chẳng qua ngồi ngốc một chỗ đến cuối cùng, cô ta cũng không tìm được cơ hội bắt chuyện với Mic.

Sau khi quay chụp xong, Lâm Tường tạm biệt Mic, sau đó liền đi gặp đạo diễn. Triệu Tầm đưa cho cô một bảng thời gian biểu, để đến lúc đó cô đến phim trường đứng giờ, sau đó liền cho cô đi!

Nhạc Tiểu Kỳ đi bên cạnh cô, vui vẻ nói: "Chị Lâm Tường, thái độ của đạo diễn đối với chị rất tốt!"

Lâm Tường cong khóe miệng lộ ra một nụ cười.

Xe không thể vào tận nơi để đón, hai người chỉ có thể chậm rãi đi ra cửa studio, lúc đi qua toilet, Nhạc Tiểu Kỳ tỏ vẻ mót quá cần đi giải quyết, Lâm Tường liền tìm một nơi râm mát ngồi đợi cô, kết quả lại gặp được Lý Hân Ý.

Lý Hân Ý nhìn thấy cô cũng vẫn là với vẻ mặt ghét bỏ ngoài ý muốn, không thèm liếc mắt liền đi ra ngoài. Lâm Tường lại đột nhiên mở miệng gọi cô ta.

"Lý Hân Ý, tôi muốn nói với cô hai câu!"

Về mặt Lý Hân Ý giống như gặp quỷ, nói: "Tôi và cô không có gì để nói."

Lâm Tường nhướn mày, dáng vẻ bất đắc dĩ biểu hiện cô ta luôn là kẻ gây rối vô cớ: "không phải cô nói tôi ôm được "đùi vàng" sao? Vậy cô có muốn ôm không?"

Lý Hân Ý giả ngốc: "Ôm "đùi vàng" gì chứ? Ôm ai?"

Lâm Tường rất tự nhiên mà chỉ vào mình: "Ôm tôi."

Lý Hân Ý nháy mắt tức giận, tức muốn học máu nói: "cô bị bệnh tâm thần sao, ai muốn ôm đùi cô!" nói xong cũng không thèm nhìn Lâm Tường, vẻ mặt kiêu ngạo quay đầu chạy lấy người.

Lâm Tường thờ dãi, cảm thấy tính tình người trẻ tuổi bây giờ thật không tốt, cũng không chờ người khác nói cho hết câu.

Nhưng mà cô bé Đậu Đậu vẫn là ngoan nhất.

Lâm Tường nói với tài xế một tiếng, để anh ta đưa tới công viên thành phố A, Trần Trường đang quay phim ở bên đó, cô chuẩn bị đi thăm cô ấy.

Trần Trường sợ cô không tìm thấy đường, trên đường đi cô ấy gọi điện thoại nói sẽ ở trước cửa chờ các cô.

Lâm Tường có chút mệt mỏi ngủ được một lúc, kết quả nhận được tin nhắn của Cố Thành, liền lên tinh thần một chút.

"Bao giờ em về?" Cố Thành hỏi cô.

Lâm Tường nhanh chóng trả lời: "Em muốn ở lại bên này ăn cua, em nhớ ở đây có cửa hàng làm món này rất ngon."

Nửa ngày sau Cố Thành mới không mặn không nhạt trả lời một câu: "Ừ."

Lâm Tường cười, đoán có khả năng anh không vui, bởi vì tối qua cô và anh có hẹn ăn trưa, không nghĩ tới sau khi yêu nhau, anh lại dính người như vậy, vì thế nhanh chóng trả lời: "anh có muốn tới đây không, em mời anh ăn món hải sản tuyệt vời nhất."

Tin nhắn trả lời tới rất nhanh, chỉ có hai chữ đầy khí phách: "Chờ anh." Cuối cùng còn bỏ thêm một cái mặt cười.

Lâm Tường vui vẻ cười nhẹ ra tiếng, lại vuốt màn hình xem lại lịch sử trò chuyện vài lần, sau đó mới cất di động đi.

Tối công viên, Lâm Tường xuống xe, vẫn chưa nhìn thấy Trần Trùng, nghĩ thầm có phải cô ấy vẫn chưa ra hay không, kết quả Nhạc Tiểu Kỳ chỉ vào một cửa hàng nhỏ bày bán đặc sản địa phương nói: "Người kia là chị Trần Trùng sao?"

Quả nhiên, Trần Trùng đang lẫn trong đám người mua đồ, tuy rằng không lộ mặt như một thân trang phục cổ trang cũng rất dễ gây chú ý, không biết là thứ gì hấp dẫn cô ấy như vậy.

Thẳng đến khi hai người đến gần, Trần Trùng mới phát hiện ra các cô, vẫy tay chào hai người.

"Mua gì vậy?" Lâm Tường đi tới, nhìn thấy cô ấy mặc trang phục diễn nóng đến đồ đầy mồ hôi, liền cùng Nhạc Tiểu Kỳ lấy khăn giấy, lau mồ hôi giúp cô ấy.

Trần Trùng nâng mặt nhìn cô, cầm món đồ nhỏ, nói: "Hòn đá tình yêu, thật đẹp, tớ muốn mua chữ 'Trùng' và chữ 'Thiệu', cậu có muốn mua một viên tặng Cố tổng không?"

Lâm Tường nhú mày, ghét bỏ nói: "Ấu trĩ."

Trần Trùng cực lực giải thích: "Ấu trĩ gì chứ, cậu tưởng tượng xem, một người đàn ông có móc chìa khóa hoặc đồ treo di động dễ thương như vậy, có phải rất vui hay không?"

Lâm Tường nhắc lại lần nữa: "Vô cùng ấu trĩ."

Kết quả người rất ghét mua mấy thứ ấu trĩ này, giữa trưa khi rời khỏi công viên, vẫn thuận tay mua hai cái, một cái chữ "Trùng" và một cái chữ "Thành".

Cố Thành vì yêu mà gác lại công việc, tự mình lái xe tới đây, chỉ để cùng cô ăn một bữa cơm hải sản, khiến Lâm Tường vô cùng cảm động, rất nhanh liền đuổi Nhạc Tiểu Kỳ và tài xế đi, một lòng muốn đi hẹn hò cùng người đàn ông của mình.

thật ra Trần Trùng cũng rất muốn ra ngoài ăn hải sản, nhưng buổi chiều vừa vặn có cảnh diễn của cô, thật sự không thể đi được, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn họ đi hưởng thụ thể giới hai người, nghĩ thầm ngược cầu ai mà không biết làm, lần sau nhất định sẽ đưa Lý Thiệu tới ngược chết bọn họ!

Lâm Tường muốn dẫn Cố Thành tới cửa hàng hải sản kia, đây là cửa hàng đời trước cô thường xuyên tới, đồ ăn rất ngon, có thể nói mỗi lần tới thành phố A đều phải đến một lần, vì vậy với vị trí của nó cũng vô cùng quen thuộc.

Nhưng sự thật cùng với suy nghĩ của cô lại có khác biệt rất lớn, cô chỉ đường nửa ngày, xe cũng đi theo nửa ngày, vẫn không thấy cửa hàng, thật giống như gặp quỷ.

"Có phải em nhớ nhầm địa chỉ không?" Cố Thành giảm tốc độ xe hỏi cô.

Lâm Tường nỗ lực hồi tưởng lại, cô nhớ rõ ngày ấy ông chủ nói với cô, cửa hàng của họ đã mở mười mấy năm, không thể nào không có, chẳng lẽ từ đầu bọn họ không mở ở đây, chỉ là sau này mới chuyển tới?

Nghĩ tới khả năng này, sắc mặt Lâm Tường lập tức thay đổi.

Cố Thành chú ý tình hình giao thông phía trước, nhưng vẫn cảm nhận được biến hóa của cô, lúc chờ đèn đỏ, lo lắng cầm lấy tay cô đưa lên miệng hôn: "Em làm sao vậy? Cơ thể khó chịu sao? không tìm được cũng không sao, chúng ta đi ăn thứ khác được không?"

Lâm Tường sắp xếp cảm xúc tốt, lắp liếm nói: "Có thể là em nhớ nhầm, em cũng chỉ nhìn thấy trên mạng thôi."

Cố Thành cũng không nói thêm gì, quay đầu xe đến nhà hàng anh quen thuộc, đã quá giờ ăn trưa, cũng không thể để cả hai người đói bụng.

Ăn xong cơm trưa, Cố Thành phát hiện tâm trạng Lâm Tường không tốt lắm, có thể là vì không thể ăn được món hải sản cô vẫn luôn yêu thích, liền đề nghị buổi chiều không vội trở về thành phố S mà đến Tú Cẩm viên, đầu bếp ở đó làm hải sản cũng không tồi.

Lâm Tường cười nói: "Mới vừa ăn cơm trưa xong đã chuẩn bị ăn tối sao?"

"Ồ bên đó anh có một căn phòng, phong cảnh cũng không tệ lắm, chúng ta có thể tới đó nghỉ ngơi trước, đến giờ sẽ lại đi ăn cơm, đến lúc đó anh sẽ để em kiểm tra khả năng nấu nướng được không?" anh kiên nhẫn dụ dỗ cô.

Lâm Tường biết đây là Cố Thành đau lòng cho cô vì không ăn được hải sản, trong lòng âm áp, nói: "Đều nghe anh."

Cố Thành nhướng mày, có ý chơi xấu nói: "Đều nghe anh? Trai đơn gái chiếc cùng một phòng, em biết anh muốn làm gì nhất."

Lâm Tường quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, tỏ vẻ không nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Lâm Tường (2)

Editor: Nguyễn Hy | Beta: Cuồng Soái Ca (Ngọc Nhi)

Biệt thự nhỏ của Cố Thành nằm ở trên đỉnh núi của Cẩm Tú Viên, đứng ở đó có thể nhìn được ra xa, nơi này chính là chỗ để ngắm cảnh tuyệt vời nhất. Ở trên chỗ cao như vậy nên ngày thường cũng không cần phải đi bộ vào mà có thể trực tiếp lái xe lên, cũng có thể thuê xe điện riêng dành cho khách của Cẩm Tú Viên. Cho dù bình thường không có ai ở biệt thự nhưng mỗi ngày đều có nhân viên vệ sinh tới quét dọn, cho nên bất cứ khi nào muốn tới ở thì đều có cảm giác rất thoải mái.

Lâm Tường dựa vào lan can lặng lẽ nhìn ra ngọn núi phía xa, bị làm cho mê mẩn đến mức không sao có thể thoát ra được.

Cẩm Tú Viên tựa núi gần sông, bốn mùa mát mẻ, đứng ở trên ban công ngắm phong cảnh tầm mắt có thể phóng thật xa, xung quanh đều là cỏ cây xanh tươi um tùm, thị giác cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Đời trước cô chỉ tới biệt thự này một lần, lần ấy là bữa tiệc sinh nhật của Tần Mân, vừa đúng lúc Lâm Tường tới nhà hàng ở đây ăn cơm nên cũng được mời tới dự. Sở dĩ mục đích mà Tần Mân mời cô tới cũng chỉ là để khoe khoang với cô mà thôi. Tuy rằng biệt thự này là của Cố Thành, nhưng cũng chỉ thỉnh thoảng anh mời bạn bè tới dự tiệc mà thôi, phần lớn thời gian vẫn là để cho mẹ Cố và Tần Mân sử dụng. Tần Mân vô cùng thích nơi này, thường xuyên mời bạn bè tới đây mở tiệc.

Thân là vợ của Cố Thành mà lại bị một nữ nhân khác mời cô tới tham quan nhà của chồng mình, mặc kệ đối phương là ai thì đều làm cho Lâm Tường cảm thấy vô cùng mất mặt. Sau đó cô một bước cũng không đi tới đây nữa.

Hiện tại lại một lần nữa bước vào nơi này, nhìn với con mắt khác, bắt giác cảm thấy phong cảnh thật đẹp. Lâm Tường suy nghĩ, nơi này tốt như vậy cô thật sự rất thích, càng không muốn phải tiếp tục chia sẻ với Tần Mân, phải nghĩ cách thu hồi quyền sử dụng của Tần Mân lại mới được. Để xem sau này Tần Mân còn muốn lấy ra để khoe với cô hay không.

Đang nghĩ đến mức thất thần bỗng nhiên bị Cố Thành ôm lấy từ sau lưng, "đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"không suy nghĩ gì cả, chỉ là cảm thấy nơi này thật đẹp."

Lâm Tường vừa nói vừa quay đầu lại nhìn anh. Cố Thành cũng vừa vặn cúi đầu, hai người rất tự nhiên mà trao nhau một nụ hôn. Không phải là một thành động quá mức thân mật, chỉ đơn thuần là hôn môi, một nụ hôn vô cùng nhẹ nhàng, nhưng lại bị cảnh sắc xung quanh bao bọc làm cho nụ hôn này trở nên cực kỳ lãng mạn ấm áp.

Cố Thành nhin không được hôn lên cổ mấy cái mới kết thúc được, thấp giọng hỏi cô: "Thích chỗ này không?"

Trong ánh mắt Lâm Tường hiện lên một tia nghịch ngợm đầy ý cười, nói: "Thích chết đi được, có thể cho em được không? Ông chủ Cố."

Cố Thành không hề nghĩ ngợi gật đầu nói: "Được, cho em."

Lâm Tường sùng sốt một chút, tròng lớn đôi mắt nói: "Em nói giỡn thôi, thỉnh thoảng cho em mượn tới ở một chút là được rồi."

Cố Thành hạ giọng, nói ở bên tai cô: "Của anh chính là của em, nơi này của anh em thích cái gì đều có thể mang đi. Chỉ có điều anh muốn gọi ý là em nên mang anh đi."

Cố Thành suy nghĩ, ở đời trước Lâm Tường là vợ anh thì đời này cũng đừng mong là có thể chạy thoát. Đồ vật của anh tất nhiên cũng sẽ thuộc về cô. Nếu cô thích nơi này, anh sẽ vô cùng vui mừng tặng nó lại cho cô.

Lâm Tường ngẩng đầu lên dựa vào lồng ngực anh, nói: "anh không phải mang nơi này tặng cho em, chỉ cần đáp ứng với em là đừng để cho nữ nhân khác vào ở đây là được, bao gồm cả vị kia của nhà anh."

Ánh mắt Cố Thành trầm xuống, nói: "anh không thích cách nói này, vị kia của nhà anh trước đây chỉ có một, đó chính là em."

Lâm Tường cười cười, trầm mặc không nói.

Cố Thành đoán không ra được suy nghĩ của cô, chỉ có thể tiếp tục nói: "Lúc trước anh cũng đã nói qua với mẹ anh, Tần Mân không thích hợp ở nhà họ Cố nữa, kêu cô ta dọn ra ngoài đi. Nhưng bà ấy lại làm ầm ĩ với anh, cho nên anh mới tự mình dọn ra ngoài ở."

Nghe anh nói xong, Lâm Tường mới nói: "Trước mắt em cũng không để ý, nhưng em không thể đảm bảo là sau này có thể tiếp tục không để ý tới nữa không."

Lời này nghe như là đang cảnh cáo, nhưng Cố Thành nghe xong lại vui vẻ cười khẽ một tiếng. Anh biết người phụ nữ này thương ngày đều lạnh lùng không thêm để ý đến chuyện gì hết. Nhưng nếu đã nói như vậy rồi thì khẳng định là bởi vì để ý đến anh, liền nói: "Vấn đề của Tần Mân về sau em cứ tự mình giải quyết đi, được không? Em muốn như thế nào thì anh đều ủng hộ."

Lâm Tường vừa lòng nói: "Đây chính là do anh nói đấy nhé."

"Là anh nói, chúng ta không cần phải tiếp tục nhắc đến cô ta nữa." Cố Thành hôn lên vành tai cô, nói.

Lâm Tường hừ nhẹ một tiếng, cười nói: "Vật thì nói đến chuyện gì."

"anh muốn làm cái gì." Cố Thành nói úp mở, từ cổ cô xuống đến ngực, rồi lại từ hôn từ cổ lên đôi môi cô. một bàn tay to lớn cũng từ từ chậm rãi sờ từ eo lên trên, cách một lớp áo ngực mà ôm trọn lấy bầu ngực cô, trắng trợn táo bạo mà tuyên bố ý đồ của anh.

Lâm Tường cũng không đẩy ra, tùy ý cho anh trêu ghẹo, chỉ là ngoài miệng vẫn nói: "Đây chính là mục đích anh dẫn em tới đây đúng không. Dừng cảnh đẹp mê hoặc em, sau đó liền ăn em luôn."

Cố Thành bị cô làm cho buồn cười, "Nếu đã bị em nhìn thấu rồi thì anh cũng không khách khí nữa." nói xong khom lưng một cái, nhẹ nhàng ôm cô lên theo kiểu công chúa.

Lâm Tường ôm cổ anh một cách tự nhiên, hai chân gác lư trong không trung, đôi mắt quyến rũ khiêu khích, nói: "Thế nào, chuẩn bị bá vương ngạnh thương cung [1] sao?"

([1] Bá vương ngạnh thương cung: là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần họ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thắng với Lưu Bang rằng: "Thiên hạ nào loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ." Lưu Bang cười đáp: "Ta thích đầu trí chứ không đầu sức." Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ nọ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ tròng mắt một cái, tên thiện xạ kỳ binh kia đã run như cày sậy, buống cung téch thẳng về thành.

Editor: Tóm cái váy lại là anh chị chuẩn bị abcxzyz với nhau.)

Cố Thành bị ánh mắt cô câu dẫn tới mức làm cho chân tay phát run, hôn lên môi cô: "không dám, anh chỉ là muốn chia sẻ với em phòng ngủ chính mà thôi."

Thấy Lâm Tường không cự tuyệt, Cố Thành hưng phấn đến mức cả người phát run. Theo lý thuyết hiện tại tuổi của anh cũng coi như là một ông chú trung niên, cũng nên qua được giai đoạn hấp tấp này rồi mới đúng chứ. Vậy mà vẫn bị một người trẻ tuổi mới hai mươi mấy câu dẫn đến mức thần hồn điên đảo, nếu nói ra việc này khẳng định không có ai tin cả.

Cố Thành nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Tường, bước đi như bay hướng vào phòng trong, đi xuyên qua phòng khách, vào đến phòng ngủ chính, kìm nén cơn đã thú trong người mà nhẹ nhàng đặt con người mềm mại lên giường lớn. Thái độ kia giống như là một nạn dân chạy loạn bị đói lâu ngày vậy, không thể ung dung chờ đợi để được thưởng thức một bữa tiệc lớn, mà lại kích động đến mức không thể kiềm chế được bản thân.

Lâm Tường vừa nằm xuống giường đã bị anh đè lên người. Chẳng qua Cố Thành cũng tự mình hiểu được nên chống hai tay ở hai bên cạnh người cô, thực sự sợ mình sẽ đè người chết ngạt.

Lâm Tường giờ tay ôm anh, mi mắt cong cong, thấy giọng hỏi: "đã mưa bao chưa?"

Cố Thành nghiêm túc gật đầu, khoe miệng lại không tự chủ được héch lên.

Lâm Tường cười hai tiếng, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt anh, nói: "Mưa rồi cũng là vô ích thôi, em không đồng ý cho anh dùng."

Cố Thành: "....."

Nhìn biểu cảm thay đổi liên tục trên mặt anh, Lâm Tường càng thêm buồn cười, cảm thấy trêu đùa người khác thật thích, mới tiếp tục nói: "Ngoại trừ không được dùng biện pháp an toàn, còn những cái khác em có thể phối hợp với anh."

thật là một tiểu yêu tinh câu dẫn người đến chết không hối tiếc. Cố Thành cúi đầu hung hăng hôn cô.

Sở dĩ anh vội vàng muốn đến với cô như vậy là bởi vì trong nội tâm cảm thấy không tự tin. Đồi trước ở giữa hai người lên có một khe hở thật lớn, rõ ràng phải là hai người thân thiết nhất lại biến thành người xa lạ quen thuộc nhất. Cố Thành chịu đủ cảm giác muốn yêu mà không có cách nào để yêu. một đời này, Lâm Tường lại luôn cười ngọt ngào với anh, làm anh bị lay động mà mơ hồ không có nhiều cảm giác an toàn, rất sợ tất cả chỉ là giấc mơ. Cho nên mới cấp bách muốn đến được với cô, để chứng minh tất cả những chuyện này không phải là do anh vọng tưởng.

Chẳng qua người phụ nữ này hiện tại vẫn quá ngây thơ, nếu không tiến vào thân thể của cô thì có thể làm cho mọi việc đi xa hơn.

(Đến đây hãy để mọi chuyện được thuận theo tự nhiên)

Hai người ở phòng ngủ chính lẫn lộn đến trước giờ cơm chiều Cố Thành mới khó khan buông tha cho cô. Lâm Tường bị lẫn lộn đến mức cảm thấy toàn thân thiết chút nữa là bị hỏng mất rồi, khóc không ra nước mắt mà nghĩ: Lúc trước sao cô có thể tự nhìn mình là tài xế già chứ? So sánh với Cố Thành

làm một đại sắc lang thì quả thực cô chính là một cô gái thuần khiết. Được rồi, hiện tại thân thể của cô thật sự không còn là một cô gái thuần khiết nữa rồi!

Bị Cố Thành ôm vào phòng tắm rửa. Trong lúc tắm rửa Cố Thành lại muốn nhưng lần này Lâm Tường thề sống thề chết bảo vệ thân mình, lại nói nếu thêm lần nữa thì khẳng định cô sẽ không còn sức để ăn cơm nữa.

May mắn là Cố Thành vẫn chưa mất hết nhân tính, cuối cùng buông tha chocô.

Khi hai người thu dọn xong xuôi chuẩn bị đi tới khách sạn ăn hải sản, Cố Thành cố ý trêu ghẹo nói: "Chúng ta đi bộ xuống đó ăn cơm được không?"

Tường tượng đến con đường dài đầy cây xanh, Lâm Tường liền cảm thấy chân run lên, "anh cảm thấy em còn có thể đi bộ xuống đó sao?"

"anh công em xuống được không?"

Lâm Tường hừ nhẹ, "anh có thể lái xe."

Cuối cùng Cố Thành gọi điện kêu xe điện lên đón bọn họ, trên đường còn có thể vừa hưởng làn gió mát vừa nhân tiện có thể ngắm cảnh sống núi.

Khi ăn bữa tối, Cố Thành thực hiện giao hẹn lúc trưa, gọi cho Lâm Tường hai phần hải sản lớn, mùa tươi ngon của hải sản làm cho mắt Lâm Tường sáng lên. cô bị Cố Thành lấn lộn cả một buổi chiều, lúc này sức chiến đấu cũng vô cùng kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Lâm Tường (3)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca (Ngọc Nhi)

"Đừng ăn quá nhiều, no quá sẽ đau dạ dày, lúc nào muốn ăn thì đều có thể tới đây ăn." Cố Thành một bên khuyên cô nên ăn ít thôi, nhưng một bên lại không ngừng lột vỏ cua cho cô.

Cuối cùng vẫn là Lâm Tường tự chủ động ngừng đùa, tiếp tục ăn nữa không chừng sẽ nôn ra mất.

Bởi vì có ý định sẽ ngủ lại ở bên này, cho nên sau khi ăn xong cơm tối hai người cũng không vội vàng, mà chậm rãi đi bộ trở về. Khi đi qua đình ngắm cảnh thấy ở đây không có nhiều người lắm, hai người liền dắt tay nhau nhìn ngắm cảnh thành phố về đêm một lúc.

trên đường có mấy người đi ngang qua, sau khi nhìn thấy Cố Thành liền chủ động đi tới chào hỏi. Cố Thành cũng hướng bọn họ gật đầu, hẳn là có quen biết, lại còn nói chuyện mấy câu, trình trọng giới thiệu Lâm Tường với bọn họ nữa.

Lâm Tường phát hiện, ở trước mặt người ngoài Cố Thành cũng hông kiêng kỵ gì mà có hành động thân mật với cô, hoặc có thể nói, hẳn giống như là cố ý vô tình động chạm thân mật vậy.

Người này vẫn là Cố Thành cao cao tại thượng, nghiêm trang sao? Nghĩ đến đây, cô tự nhiên nhớ tới những tư thế không biết xấu hổ ở trên giường hồi chiều, một đời này của Cố Thành quả nhiên đã làm tan vỡ hoàn toàn hình tượng trong mắt người khác rồi!

Lâm Tường cũng không thân thiết gì với bạn bè của Cố Thành, cũng không có đề tài chung để tán gẫu, chỉ lễ phép chào hỏi qua rồi im lặng đứng ở bên cạnh Cố Thành. Đột nhiên nhớ tới, hình như cô có ấn tượng với người đàn ông trẻ tuổi tên Tôn Trí.

Cẩn thận suy nghĩ lại, cô bỗng nhiên nhớ ra, người này chả phải là bạn trai của Lý Hân Ý sao? Sở dĩ cô có ấn tượng về Lý Hân Ý, chính là bởi vì năm đó cô với Lý Hân Ý cùng được đề cử giải thưởng "Diễn viên mới", Lý Hân Ý nhận được giải thưởng. Nhưng sau lại bị lộ ra Lý Hân Ý đoạt được giải là do có nội tình đen tối bên trong. Bởi vì người bạn trai tai tiếng của cô ta – Tôn Trí là "Thái tử gia" của công ty giải trí nào đó, sau đó là bởi vì Tôn Trí yêu người khác mà vứt bỏ Lý Hân Ý. Với tính cách của Lý Hân Ý sau khi bị hấn vứt bỏ liền lộ ra ngoài bí mật đen tối bên trong.

Lúc ấy việc này thực sự truyền lớn, giới giải trí truyền thông ngày này cũng có bài nhắc tới, ban tổ chức giải thưởng Kim Hoa cũng bị lôi ra để chỉ trích. Vì vậy nên Lâm Tường mới có ấn tượng sâu sắc với Lý Hân Ý và Tôn Trí.

Lâm Tường trộm đánh giá Tôn Trí, là người trẻ tuổi, lớn lên còn rất đẹp trai khí khái, cách ăn mặc cũng rất thời thượng, khó trách sao lại được nhiều cô gái thích, quả nhiên là có số đào hoa.

Tôn Trí vốn đứng đằng sau đám người, không thể nói lời nào với Cố Thành, trong lúc vô tình lại phát hiện ra Lâm Tường đang nhìn hắn, vì thế nở nụ cười

tươi phong lưu phóng khoáng với cô. không ngờ sau khi Lâm Tường nhìn thấy lại lạnh lùng dời tầm mắt đi chỗ khác.

Tôn Trí nghĩ: không ngờ còn có người con gái có thể miễn dịch với mỹ lực của mình?!!!

Lâm Tường nghĩ: Tiểu hài tử, vẫn còn chưa đủ lông đủ cánh đâu!

Phát hiện ra là Cố Thành đang hẹn hò, vài người cũng ngượng ngùng vì nói chuyện quá lâu. Biết được anh muốn ngủ lại đây, liền hẹn anh sáng ngày mai đi đánh golf. Cố Thành quay đầu nhìn Lâm Tường, hỏi cô: "Em có muốn đi chơi cùng không?"

Lâm Tường vẫn còn ở thất lung, một chút cũng không muốn vận động, hơn nữa là còn vào buổi sáng! nhỏ giọng nhìn anh nói: "anh cứ đi đi, ngày mai em muốn ngủ nhiều một chút."

Cố Thành suy nghĩ, rồi đáp ứng lời mời của đối phương.

Lúc rời khỏi dinh ngắm cảnh đi về phía biệt thự nhỏ ở đỉnh núi, Lâm Tường cũng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rồi. Cố Thành nói gì cô đều không đáp lại, thật sự không thể chống đỡ thêm được nữa.

Lâm Tường đứng đưa cánh tay anh, làm nũng với anh: "Kêu xe điện tới đi, em mệt."

Cố Thành cảm thấy bộ dáng mềm mại này của cô thật sự vô cùng đáng yêu, làm cho anh sinh ra một ý nghĩ là không muốn cho người khác nhìn thấy.

"anh công em đi lên." anh nói, bước nhanh đến trước mặt cô cong lưng xuống.

Ở phía sau nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, Lâm Tường cũng không do dự liền ngoan ngoãn đi lên. Cố Thành có chút giật mình rồi liền vững vàng nâng người sau lưng lên.

Lâm Tường để mặt mình kề sát lên lưng anh, nhắm mắt ngủ, bên tai chỉ còn lại tiếng bước chân trầm ổn của anh vào tiếng gió bỗng nhiên thổi qua.

Đây là điều hạnh phúc ở đời này của cô, cô nghĩ.

Trở lại biệt thự, Lâm Tường còn định dùng trò cũ để phân chia phòng ngủ, nhưng nói đến ngon ngọt thế nào thì Cố Thành cũng không chịu đáp ứng. Lâm Tường chỉ có thể đáp ứng cho anh vào cùng ngủ ở phòng ngủ chính, nhưng anh phải đồng ý cách xe cô ba mét, đêm nay không được làm phiền cô.

Cố Thành vui vẻ mà đáp ứng.

Lâm Tường thật sự cảm thấy mệt mỏi muốn chết, rửa mặt xong liền lên

giường chìm vào giấc ngủ. Cố Thành ngồi ở mép giường lẳng lặng nhìn cô một hồi lâu mới cảm thấy mỹ mãn mà tắt đèn đi ngủ. Sau khi tìm một tư thế thoải mái liền ôm cô vào trong lồng ngực.

Trong lúc ngủ Lâm Tường thay đổi tư thế, hai người thân mật gần nhau hơn.

Rất cuộc không hề có chút mộng mị nào, anh mỉm cười đi ngủ.

một đêm mơ đẹp.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Tường mơ mơ màng màng cảm thấy có người đang sờ ngực cô. Trước khi ngủ rõ ràng cô đã mặc quần áo ngủ chỉnh tề rồi mà. Lúc này tay sờ loại một lúc phát hiện ra mình cư nhiên là đang khóa thân.

cô lập tức tỉnh táo, mới vừa mở mắt ra liền nhìn không được than nhẹ một tiếng. Lúc này mới phát hiện là người đàn ông của cô mới sáng sớm đã bắt đầu làm phiền cô.

Phải rất lâu sau Cố Thành mới đem hạt giống của anh bắn đầy trên người cô xong, anh mới cảm thấy mỹ mãn mà ôm cô đi vào phòng tắm rửa mặt. Sau đó lại ôm cô còn đang mơ hồ về giường.

Mang bữa sáng vừa có người đưa tới trước mặt cô, Cố Thành gọi cô: "Ăn cháo trước rồi lại tiếp tục ngủ."

Lâm Tường nghĩ thầm: Nếu không phải tại anh mới sáng sớm đã làm phiền khiến cô tỉnh thì có phải cô vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp không.

Cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn bụng chén cháo lên ăn cho xong.

Cố Thành nhìn cô lại chui vào ổ chăn, liền giúp cô chỉnh lại chăn, cúi người hôn lên miệng cô một cái, nói: "anh đi đánh golf một lát, trước giờ cơm trưa sẽ trở về, em có thể ngủ đến lúc đó."

Lâm Tường duỗi một cánh tay ra ôm lấy cổ anh, ngẩng đầu lên liếm liếm môi anh xong mới thỏa mãn mà buông anh ra.

Cố Thành bị cô liếm đến mức tim đập nhanh liên hồi, đang muốn có một nụ hôn kiểu Pháp nồng nhiệt thì lại thấy cô đã nhắm mắt lại ngủ bù.

hắn bắt đầu đi mà lắc đầu bật cười, mỗi lần đều chỉ lo ngủ, mặc kệ không quan tâm tới dục hòa mình thấp lên.

Lâm Tường nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, Cố Thành rời đi lúc nà cũng không biết.

Lúc tỉnh lại lần nữa là khi bị tiếng chuông cửa đánh thức. Lâm Tường cho là Cố Thành quên chia khóa nên cũng không nghĩ nhiều, xuống giường mặc thêm áo khoác, cũng không đi giày, choáng váng đi chân trần đi xuống lầu mở cửa.

không ngờ lại nhìn thấy Tần Mân đang đứng ở cửa, trong nháy mắt Lâm Tường liền tỉnh táo.

Sắc mặt Tần Mân u ám, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Tường: "cô ngủ lại ở đây sao?"

"Đúng vậy, có chuyện gì?"

Tần Mân nghiêng răng nghiêng lợi: "không biết xấu hổ."

Lâm Tường khoanh tay trước ngực, cũng không giận, chỉ có thể lạnh nhạt hỏi: "cô có việc gì? không có việc gì thì tôi phải đi ngủ tiếp đây, ngày hôm qua anh của cô dày vò tôi rất mệt."

Những lời này tương đối kích bác đối phương, thiếu chút nữa đã làm cho Tần Mân không tự chủ được mà nổi khùng.

Tần Mân ý vào quan hệ cùng với Cố gia, ở trong giới thượng lưu cũng coi như là được mở mang đầu óc. Tối hôm qua một người bạn của cô tới đây ăn cơm, liền nhìn thấy Cố Thành dẫn theo người phụ nữ này cũng tới đây ăn, cứ chỉ cũng rất là thân mật. Vì vậy nhanh chóng mật báo cho Tần Mân. Tần Mân vừa nghe xong cũng đứng ngồi không yên, tuy rằng đã đoán trước được người phụ nữ này là ai, nhưng vẫn không từ bỏ ý định mà sáng sớm đã chạy nhanh tới đây.

Nghe người quản lý nói là Cố Thành đã đi tới sân golf, cô mới trực tiếp tới đây tìm Lâm Tường.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Lâm Tường (4)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca (Ngọc Nhi)

không ngờ là tới đây lại nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của Lâm Tường, Tần Mân vừa cảm thấy ghê tởm vừa cảm thấy ghen ghét, cảm giác giận giữ nổi lên, thiếu chút nữa đến vén tay áo lên đánh nhau với Lâm Tường.

"cô là cái loại người đê tiện không biết xấu hổ, ngoài việc câu dẫn đàn ông rathi cô còn làm được cái gì chứ? cô cho rằng là cô bỏ lên được giường của anh tôi là kế hoạch đã thành công rồi sao? Năm mơ đi, khẳng định là đi tôi sẽ không đồng ý để cô được gả vào Cố gia đâu!" Tần Mân làm vẻ mặt nghiêm khắc mà nói.

Về mặt của Lâm Tường trở nên khó coi khi nghe mình bị mắng là đồ tiện nhân. Hôm qua cô mới nghĩ mình nên làm thế nào để đối phó với Tần Mân, không ngờ hôm nay liền có người tự động tìm đến cửa, quả thực là cản mắt công tìm kiếm.

Đột nhiên ánh mắt của Lâm Tường trở nên sắc bén, lạnh buốt mà nói: "Có thể câu dẫn được anh Thành là do tôi có bản lĩnh, cô có thể làm như tôi không? Nếu nói đến người không biết xấu hổ, thì hẳn là cô mới là người không biết xấu hổ mới đúng."

Lâm Tường nhìn gương mặt hết xanh lại trắng của cô ta, tiếp tục nói: "cô là người ngoài, ở Cố gia ăn uống không phải trả tiền, nên cũng dần dần nghĩ mình chính là người cao quý sao? cô cho rằng Cố phu nhân có thể nuôi cô cả đời sao? cô cho rằng bà sẽ vì một người ngoài như cô mà đối nghịch với con trai bảo bối của mình sao? cô mới là người đang nằm mơ đây, mâu thuẫn lại đi, khó trách cô ở Cố gia lâu như vậy rồi mà anh Thành vẫn cảm thấy chán ngấy với cô. Căn bản chính là người ta khinh thường cô, chỉ là nuôi dưỡng một con sâu mọt mà thôi!"

Lâm Tường nói một hồi, mặt Tần Mân đã sớm không còn chút máu nào, gương mặt bắt đầu trở nên nóng đỏ, giống như bị người ta tát cho hai bạt tay vậy, một lúc lâu sau mới nói được lên lời: "Chẳng qua cô cũng chỉ là một diễn viên, dựa vào cái gì mà đắc ý chứ? Cứ cho như là anh tôi nhất thời bị cô mê hoặc đi, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày bỏ rơi cô mà thôi."

Lâm Tường vô cùng thương hại mà nhìn cô ta lắc đầu, nói: "Trước mắt cô cứ nghĩ cho tình cảnh của bản thân đi, cô nghĩ rằng cô còn có thể sống tự do tự tại được ở Cố gia sao?"

Tần Mân trừng lớn hai mắt: "cô có ý gì?"

Lâm Tường cười cười, nói: "cô đắc tội với tôi, tôi tất nhiên là muốn đi mách với anh Thành rồi. cô cảm thấy anh Thành sẽ nghe tôi hay là nghe cô?"

Tần Mân ngây ngốc, cô không ngờ Lâm Tường lại là loại phụ nữ dễ tiện như vậy, nhưng mà cũng tốt, đến lúc đó chỉ cần nghĩ cách để Cố Thành biết được bộ mặt thật của Lâm Tường là được. Khẳng định là Cố Thành sẽ chia tay cô ta!

Tần Mân bình tĩnh lại, nói: "cô không sợ anh tôi biết được thủ đoạn của cô sao?"

"anh cô thật sự rất thích như vậy." Lâm Tường nhướn mày, nói: "Đúng rồi, căn biệt thự này là của anh ấy tặng cho tôi, về sau chính là của tôi, cô đừng tới đây nữa, tôi không chào đón cô."

Tần Mân:.....

Tần Mân cho rằng mình bị ảo giác, Lâm Tường lại có thể nói căn biệt thự này là của cô ta sao? Cố Thành mới ở bên cô ta không lâu mà? Sao có thể đem căn biệt thự này tặng cho cô ta được chứ? anh ấy điên rồi sao!

Tần Mân cá giận nói: "Tôi không tin, cô lừa tôi!"

Lâm Tường cười nhạo nói: "Vậy cô tự mình gọi điện thoại cho anh ấy xác nhận đi, nói không chừng ngoài căn biệt thự này cô không thể tới nữa mà ngay cả chi phí sinh hoạt ăn mặc của cô lúc trước Cố Thành cho cô, cũng sẽ rất nhanh bị cắt giảm đấy. Tôi không đồng ý cho anh ấy bao nuôi người phụ nữ khác, cho nên cô nên tự cầu nhiều phúc cho mình đi."

Đòn đá kích này trực tiếp đánh thẳng vào trọng tâm, cả người Tần Mân đều ngây ra, trong lúc nhất thời không thể nói thêm được gì nữa. Lâm Tường cười lạnh, nghĩ thầm không biết là có thể dọa cho cô ta trở nên choáng váng hay không, nhưng có thể dọa cho cô ta trở nên ngây ngốc cũng là xứng đáng. Ai bảo cô ta mới sáng sớm đã tới đây phá hư giấc ngủ của cô, đã thế lại còn khiêu khích cô.

Mất thấy mình đã ăn hiếp được người ta, Lâm Tường mới lạnh lùng mà nói: "không còn việc gì nữa thì tôi phải đi ngủ tiếp đây, đi thông thả không tiễn." nói xong lưu loát mới đóng cửa lại, ngăn cách Tần Mân đang thất hồn lạc phách ở bên ngoài.

Trong lòng Lâm Tường có ít nhiều cảm giác muốn trả thù, đòi trước khi mới vừa gả vào Cố gia, còn không biết chuyện gì nên cũng đã bị Tần Mân bày mưu tính kế mấy lần. Sau đó Tần Mân liên thủ với Cố phu nhân khắp nơi gây phiền toái cho cô. Chỉ cần nhớ tới đó là Lâm Tường đã cảm thấy việc mình làm với Tần Mân là không sai.

Trở lại phòng ngủ Lâm Tường hoàn toàn không còn cảm giác buồn ngủ nữa, lấy điện thoại ra nhìn lướt qua điện thoại, gần giữ trưa rồi, vì thế gọi điện cho Cố Thành. Nghe điện giọng nói trầm thấp của Cố Thành, cô thuận miệng mà nói: "anh Thành."

Nghe thấy đầu bên kia Cố Thành có cảm giác không đúng lắm, ngày hôm qua khi thân mật với cô, anh phải mất lúc lâu thì mới nghe được vài câu anh Thành. không ngờ cô lại chủ động gọi điện cho anh rồi xưng hô như vậy.

anh nói với giọng ôn hòa: "anh đang chuẩn bị về, em ngoan ngoãn ở nhà chờ anh."

Lâm Tường ừ một tiếng, bình tĩnh nói: "Em vừa cãi nhau với Tần Mân, sau đó còn nhốt cô ta ở ngoài cửa không cho cô ta vào."

Cố Thành nói: "Sao cô ta lại tới đây?"

"Còn không phải là tới đây tìm em cãi nhau sao!"

"Vậy em có bị làm sao không? anh trở về liền."

"Em không làm sao cả, người có làm sao hẳn là cô ta rồi. Có khả năng là cô ta bị em dọa cho choáng váng rồi."

Nghe cô nói như vậy, Cố Thành cười hai tiếng, hỏi cô: "Em dọa cô ta như thế nào? Dọa cái gì mà khiến cho cô ta hoảng sợ?"

"Em nói là cô ta đắc tội với em, em muốn anh không chu cấp phí sinh hoạt cho cô ta nữa." Lâm Tường cười nhạt, "cô ta nghe xong liền hoảng sợ."

Cố Thành nói: "Vậy thì không chu cấp nữa, nếu không sẽ không thể hiện được uy lực của em"

cô hỏi: "Vậy đến lúc mẹ anh tới tính sổ với em thì làm sao bây giờ?"

anh đáp: "không sao đâu, anh chống lưng cho em"

Nụ cười trên môi Lâm Tường càng ngọt ngào, nói với người ở bên kia điện thoại: "

Làm sao bây giờ, hiện tại em muốn ôm anh lên giường lăn lộn hai vòng."

Cố Thành nuốt nước miếng: "Chờ anh năm phút!"

Lúc sau, hai người ở biệt thự đến chiều muộn mới rời đi. trên đường trở về, Lâm Tường bất ngờ nhìn thấy Cố Thành giờ chia khóa xe lên trên đũa, khôngnhịn được cười nói: "anh ăn trộm đồ của em!"

Cố Thành nhướn mày: "anh còn tưởng là của anh."

"Được rồi, nếu anh thích thì cho anh đấy."

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo của cô, Cố Thành thật là muốn dừng xe lại ven đường, sau đó hung hăng lấn lộn cô một lần.

Khi Lâm Tường đi thành phố A đóng phim, Đỗ Hân cũng đi cùng. Lâm Tường đối với việc này cũng đã thành thói quen. Nhưng trong mắt Đỗ Hân, cô vẫn chỉ là một người mới, Đỗ Hân muốn tự mình đi giúp đỡ chuẩn bị một chút.

Vốn dĩ Cố Thành cũng muốn đi qua cùng, nhưng lại bị Đỗ Hân lạnh lùng tàn nhẫn từ chối. Nguyên nhân là: không có nghệ sĩ mới vào nghề nào lại dẫn theo Sếp Tổng đi làm cả, đây không phải là muốn ra oai phủ đầu với đoàn làm phim sao? Cái này sẽ làm cho nghệ sĩ về sau phải ở trong đoàn làm phim sống như thế nào?

Cố Thành nghiêm trang biện hộ lại cô: "Tôi là bạn trai của cô ấy, không phải là Sếp Tổng của cô ấy."

Lâm Tường cũng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, anh ấy là bạn trai của em, em mới là Sếp của anh ấy."

Đỗ Hân bị nói đến sống không còn gì để luyến tiếc, cố ý nói: "Vậy hai người nhanh chóng kết hôn đi, công việc có thể tạm ngưng để nhường chỗ cho tình yêu của hai người!"

Trận chiến này Đỗ Hân chiến thắng tuyệt đối, Cố Thành bị ném xuống khỏi xe, cô cùng Lâm Tường đi thành phố A trước.

Khi nói chuyện phiếm trên đường đi, Lâm Tường hỏi: "Chị Đỗ, sao chị lạikhông sợ Cố Thành vậy."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Giáo huấn (1)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca (Ngọc Nhi)

Đỗ Hân vừa ăn vặt của Nhạc Tiểu Kỳ vừa nói: "Sợ cái gì chứ? anh ấy biết chị làm vậy cũng chỉ vì muốn tốt cho em, đây là yêu cầu cơ bản nhất mà anh ấy phải làm đối với em. Chị đã sớm nhìn ra được là anh ấy muốn chiều em lên đến tận trời rồi."

Lâm Tường nghe xong mím môi cố nén nụ cười.

Đỗ Hân liếc xéo cô một cái: "Muốn cười thì cứ cười đi không phải vụng trộm cười lên. Chị chỉ sợ anh ấy cứ chiều em như vậy sẽ trực tiếp chiều hư em thôi."

Lâm Tường chống cằm, bình tĩnh nói: "Em chịu được, sẽ không bị hư đâu."

Đề tài này quả thực không có cách nào để kết thúc cả. Đỗ Hân quay đầu chuyên tâm ăn quà vặt.

Nhìn thấy đồ ăn vặt của mình nhanh chóng biến mất, trong lòng Nhạc Tiểu Kỳ nhò máu: "Chị Đỗ, công ty có thể chi trả tiền đồ ăn vặt không?"

Đỗ Hân trừng mắt: "Cái đồ keo kiệt nhà em, có muốn chị nhả ra trả lại emkhông?"

cô nói xong lời này liền làm cho Lâm Tường và Nhạc Tiểu Kỳ đồng thời nhinô với ánh mắt ghét bỏ, cảm thấy đúng là "Người đáng ghét".

Đỗ Hân:.....

Tối phim trường ở thành phố A đúng lúc đoàn làm phim chuẩn bị làm lễ khai máy. Lâm Tường nhìn thoáng qua đồ lễ trên bàn, rất phong phú, còn có cả

đầu heo sữa nũa.

Đạo diễn và nam chính nữ chính cầm hương đứng ở giữa, đối diện với máy quay làm tư thế cúng bái. Lâm Tường đứng ở trong đám đông cũng được nhân viên công tác hiện trường phát cho nến hương, cì thế cũng đi theo mọi người tới cúng bái. Chẳng qua là nhóm phóng viên giải trí được mời tới chủ yếu là để quay phim chụp hình diễn viên chính, cho nên gần như không có máy ảnh nào quay về phía các vai phụ cả.

Các nghi thức xong xuôi chính thức khai máy, cảnh đầu tiên là do nam chính nữ chính đóng. Lâm Tường được phó đạo diễn kêu đi trang điểm, nói tiếp theo có khả năng là đến cảnh quay của cô.

Đỗ Hân kêu Nhạc Tiểu Kỳ chăm sóc tốt cho Lâm Tường, còn mình thì đi tìm đạo diễn tạo mối quan hệ tốt, xem ra cô cũng có quen biết với Triệu Tầm.

Bởi vì là bối cảnh ở đô thị chi nên diễn viên cũng không phải trang điểm quá phiền toái. không giống như phim cổ trang, phục trang rườm rà. Lâm Tường nhanh chóng thay đồ trang điểm xong. Khi chuẩn bị rời khỏi phòng hóa trang liền thấy Lý Hân Ý vội vàng chạy tới, hôm nay cô ta tới muộn.

Lý Hân Ý đối với ý tứ của Lâm Tường hôm gặp mặt ở studio đã vô cùng hiểu rõ. cô ta cảm thấy Mic là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng mà lại nhìn Lâm Tường bằng con mắt khác, khẳng định là bởi vì ở hậu trường Lâm Tường đã làm cho mọi người vô cùng ngạc nhiên. Bởi vậy có thể là: Giải thưởng Diễn viên mới của năm khẳng định không phải là do Lâm Tường có khả năng diễn xuất tốt, mà là do dùng thủ đoạn hèn hạ để cướp đi được!

Cả hai người đều là diễn viên mới, khả năng diễn xuất có thể kém nhau sao? Khẳng định là Lâm Tường có chỗ dựa vững chắc, không sai, chính là như vậy!

Sau khi đưa ra kết luận cho mình, cô ta càng quyết tâm coi Lâm Tường là đối thủ.

Suy nghĩ của Lâm Tường lại đối lập lại với cô ta, mỗi lần nhìn thấy bộ dáng hung ác táo bạo của Lý Hân Ý, liền không nhịn được lại muốn trêu đùa cô ta, sau đó đứng xem cô ta xù lông nhím (tức giận).

Cho nên khi thấy Lý Hân Ý nhìn cô với ánh mắt khinh thường, Lâm Tường nói: "Ngày khai máy quan trọng như vậy mà cũng có thể ngủ quên sao?"

Quả nhiên ngay lập tức Lý Hân Ý đã xù lông nhím lên, trừng mắt nhìn cô nói: "Tôi bị kẹt xe!"

Lâm Tường là ra vẻ đã hiểu, nói: "Quả nhiên kẹt xe vẫn luôn là lý do được lấy ra dùng phổ biến."

Thiếu chút nữa Lý Hân Ý đã tức giận đến mức hộc máu, hận không thể nhào tới trước Lâm Tường đánh nhau tay đôi. Nhưng lát nữa cô có cảnh diễn, cô phải nhanh chóng đi trang điểm, hoàn toàn không có thời gian để đánh nhau, chỉ có thể thờ phỉ phò đi vào phòng hóa trang.

không có đối tượng để trêu đùa, Lâm Tường cảm thấy rất nhàm chán liền dẫn theo Nhạc Tiểu Kỳ đi ra phim trường.

Nhạc Tiểu Kỳ cầm theo bình nước cùng túi xách, vừa đi vừa hỏi Lâm Tường: "Chị, em cảm thấy chị không hề ghét Lý Hân Ý?"

Lâm Tường hỏi ngược lại: "Chị vì cái gì mà phải ghét cô ta chứ?"

"cô ta ở trên Weibo nói xấu chị!" Nhạc Tiểu Kỳ bất bình thay cô.

"Chuyện nhỏ không đáng để tức giận." cô nói.

cô nhận được Giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc có chút kỳ lạ, nói không chừng thực sự là có..... Có thể là Cố Thành đứng sau lưng động tay động chân chăng? Trong những người cô quen biết, thì cũng chỉ có anh là người có năng lực làm việc này. Nhưng mà nếu là anh ấy thì vì cái gì mà anh ấy lại không nói cho cô biết chứ? Hơn nữa lúc ấy hai người còn chưa tính là có quen biết, anh ấy thật sự làm cho người ta hoài nghi mà.

Nhạc Tiểu Kỳ nhìn bộ dáng đi nhẹ nhàng thướt tha của Lâm Tường, không nhịn được lời từ trong lòng nói ra: "Chị Lâm Tường, tính cách của chị thật tốt, biết chuyện cũng không tức giận."

Lâm Tường cười, đời trước cô chính là dồn nén quá nhiều chuyện trong lòng, vậy nên mới làm cho mọi chuyện không thể văn hời. một đời này, cô cũng không dám giãi lên vết xe đời nữa. Lại nói, từ sau khi lòng dạ buông lỏng, ngược lại cô cảm nhận được rất nhiều thứ.

Cố Thành chính là thu hoạch ngoài ý muốn lớn nhất của cô.

Nghĩ đến Cố Thành, Lâm Tường nhịn không được muốn gửi tin nhắn cho anh. Nhưng lúc này thực sự không nên chơi di động, chỉ có thể từ bỏ.

Ba tháng đóng phim cũng không dài lắm đâu! Đột nhiên Lâm Tường không còn chút hăng hái nào nữa, thật là muốn mãi ở bên cạnh Cố Thành không rời ra. Cố Thành hẳn là rất vui lòng nuôi cô, đời trước cũng vẫn muốn làm như vậy.

Ở trên phim trường, Đỗ Hân đang nói chuyện cùng Triệu Tầm, nhìn thấy Lâm Tường đã trang điểm xong hướng cô vẫy tay ý bảo cô qua đó. Lâm Tường nhanh chóng lại gần, cung kính chào một tiếng với Triệu đạo diễn.

Liền nghe thấy Đỗ Hân nói với Triệu Tầm: "Người bạn già, anh phải chiều công người mới thật tốt đấy, tuổi của cô ấy còn nhỏ cũng không có kinh nghiệm

gi, anh phải chỉ dẫn nhiều."

Triệu Tầm lúc đầu nói: "Tôi thấy không phải như vậy, ngày hôm đó tôi có xem qua cô ấy diễn, diễn xuất vô cùng tự nhiên, tương lai nhất định phát triển."

Lâm Tường rất bất ngờ, ngày hôm đó cô chỉ diễn thử có một đoạn ngắn mà thôi, không ngờ hẳn lại có thể đánh giá cao như vậy.

Đỗ Hân không thể không tỏ ra vẻ đắc ý, nhưng ngoài miệng vẫn còn khiêm tốn mà nói: "anh quá khen rồi, người trẻ tuổi phải học tập tiên bối thật tốt."

Lâm Tường ở bên cạnh nở nụ cười phụ họa, trong lòng lại không ngừng cười lạnh, chị đã không còn trẻ tuổi nữa rồi!

Ba người nói chuyện một hồi, hiện trường bày trí xong xuôi, vai chính cũng đã vào chỗ, Triệu Tầm cũng vội vàng muốn bắt đầu công việc. Đỗ Hân liền dẫn Lâm Tường đến khu vực nghỉ ngơi. Vừa nhìn các diễn viên diễn xuất, vừa nhỏ giọng cùng Lâm Tường nói chuyện, "Công ty có việc gấp, chị không có cách nào ở đây với em được, có chuyện gì em cứ sai Tiểu Kỳ đi làm. Tuy rằng em ấy có hơi nhiều chuyện một chút, nhưng làm việc vẫn tương đối cẩn thận."

Lâm Tường gật đầu: "Em biết rồi."

Đỗ Hân dặn dò xong, khuôn mặt vẫn là vẻ u sầu, "Chị cảm thấy như vậy vẫn không yên tâm lắm?"

Lâm Tường lạnh lùng nói: "Mẹ, người cứ yên tâm đi, con gái đã trưởng thành rồi."

Tức khắc Đỗ Hân cảm thấy như bị mắc nghẹn, một hơi thở vào cũng khó khăn để thở ra, một lúc lâu mới thở phào nói: "Chị không có con gái lớn như vậy!"

Diễn viên nam chính và nữ chính đều là người đang nổi, mức độ nổi tiếng rất cao, khả năng diễn xuất cũng vang danh không kém, đây cũng là nguyên nhân khiến cho Đỗ Hân nhìn trúng bộ phim này. Nhưng mà nhân phẩm của diễn viên ra sao thì phải nói sau.

"Em đừng tiếp xúc quá nhiều với Trịnh Đông, hẳn là người đào hoa, kết hôn rồi vẫn còn ra ngoài ăn vụng khác nơi." Đỗ Hân nhỏ giọng nói ở bên tai Lâm Tường: "Cũng nên cách xa Liễu Phi một chút, người này tính tình nhỏ nhen, ngoài mặt thì rất tốt nhưng trong lòng lại luôn ghi thù."

Lâm Tường nghe xong quay đầu lại nhìn cô, "Chị Đỗ, chỗ này nhiều người nguy hiểm như vậy, sao chị vẫn để cho em tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Giao huấn (2)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca (Ngọc Nhi)

Đỗ Hân tròn trắn mắt: “Đừng dẫn một chút cho chị, cái chính là em đừng nên tiếp xúc gì với bọn họ. Con người Triệu đạo diễn cũng không tồi, có vấn đề gì thì em có thể trực tiếp tới hỏi anh ấy, chị và anh ấy cũng coi như là có quen biết.”

“Con biết rồi mẹ.”

“Em quen gọi như vậy rồi đúng không.”

Lâm Tường nhìn không được khẽ cười ra tiếng, Nhạc Tiểu Kỳ ở bên cạnh đã sớm che miệng cười đến mức không dừng lại được.

Cái làm cho Lâm Tường không ngờ đến chính là lúc cô vào cảnh diễn lại có thể được sắp xếp diễn cùng với Lý Hân Ý. thật là số trời đã an bài, chẳng qua cảnh diễn này của hai người cũng không phải là cảnh máu chót quan trọng, chẳng lẽ là đạo diễn có ý sắp xếp như vậy? Vì cái gì chứ? Muốn xem hai diễn viên mới tốt nhất so tài kỹ năng diễn xuất sao?

Hiển nhiên Lý Hân Ý cũng rất bức bối, khởi đầu tốt coi như là thành công một nửa, nhưng bây giờ diễn cảnh đầu đã gặp phải Lâm Tường, quả thực là xui xẻo mà. Lâm Tường chính là khắc tinh của cô!

Hai người vào chỗ, Lý Hân Ý liền đưa lưng về phía máy quay hung hăng trừng cô một cái. Lâm Tường căn bản muốn diễn một cảnh này cùng với cô ta thật tốt, hiện tại liền cảm thấy không vui. Người trẻ tuổi không thể kiêu ngạo như vậy được, cần phải được giao huấn.

Lâm Tường muốn giáo huấn Lý Hân Ý bằng cách để cho cô ta mở rộng kiến thức về kỹ thuật diễn xuất. Bởi vì cô tỏa ra khí thế áp bức người, vậy nên

căn bản Lý Hân Ý liên tiếp không diễn được. không phải là quên lời thoại thì cũng là quên làm động tác. Dù sao thì tất cả các lỗi đều là của Lý Hân Ý, cô gần như là hoàn thành xuất sắc cảnh quay.

Vừa mới vào quay mà đã bị đạo diễn liên tục cho NG [1], chuyện này đối với một người mới vào nghề mà nói thì chính là một phát kích mạng. Lý Hân Ý lo lắng đến mức phát khóc. cô ta cũng cảm thấy rất kỳ lạ, rõ ràng Lâm Tường diễn xuất rất tốt, nhưng đến lượt cô ta thì lại liên tục xảy ra vấn đề là sao?

[1] NG: Là ký tự viết tắt của chữ **No Good**, ám chỉ những cảnh quay hay yếu tố kỹ thuật chưa đạt đúng yêu cầu của đạo diễn. (Editor: Mình nghĩ chắc hẳn là không ai là không biết từ này đúng không? Nhưng mình vẫn chú thích vì có thể có người không biết thì sao, đúng không.)

thật ra Triệu Tầm rất nhanh đã nhìn ra được vấn đề, để cho tất cả mọi người nghỉ ngơi năm phút, anh ta tiến tới nói chuyện với Lâm Tường, “Lâm Tường, khi em diễn xuất nên kiểm chế khả năng của mình lại một chút. Kỹ thuật diễn xuất của Lý Hân Ý khá kém so với em, không có khả năng có thể tiếp nhận được kỹ thuật diễn của em. Nếu vẫn cứ tiếp tục diễn như vậy thì chỉ có một người diễn tốt thì không được, em đến tập diễn với cô ấy đi.”

Lâm Tường rất bình tĩnh nói: “Em hiểu rồi, Triệu đạo diễn.”

Lý Hân Ý ở sát vách nghe được thiếu chút nữa đã không kiềm chế được mà nổi giận. Hóa ra là vì cô không thể tiếp nhận được kỹ thuật diễn của Lâm Tường, chuyện này rõ ràng là đang nói kỹ năng diễn xuất của cô so với Lâm Tường là kém hơn rất nhiều sao?

thật ra Lâm Tường cũng cảm thấy mình cũng đã trêu người hơi quá rồi, làm chậm tiến độ quay phim là không có đạo đức. cô còn muốn nhanh chóng trở về đoàn tụ cùng với Cố Thành.

Lúc này Lâm Tường cũng đưa lưng về phía máy quay nhìn Lý Hân Ý nói: “Thế nào rồi? Muốn dựa hơi tôi sao? Bây giờ vẫn còn cơ hội đấy.”

Lý Hân Ý cá giận nói: “cô bị bệnh tâm thần à!”

Lâm Tường nhướn mày, “cô có nghĩ là Tôn Trí luôn luôn chung thủy với cô không?”

Vừa nghe thất Lâm Tường nhắc đến Tôn Trí, Lý Hân Ý chút nữa là đã nhảy dựng lên. Quan hệ của cô với Tôn Trí tuyệt đối bí mật, rốt cuộc là làm sao mà Lâm Tường biết được chứ?!

không cần cô ta mở miệng ra hỏi, ở đầu bên kia đạo diễn đã hô bắt đầu.

Lần này Lâm Tường không còn cố ý làm khó nữa, mà hướng dẫn Lý Hân Ý cùng nhau diễn xuất.

Sau chuyện này, trong thâm tâm Lý Hân Ý đã chịu một sự chấn động vô cùng lớn. rõ ràng đều là người được đề cử trong giải “Diễn viên mới”, nhưng cô đã nhìn thấy rất rõ ràng kỹ thuật diễn xuất của hai người rất chênh lệch, xác thật là không phải cùng một đẳng cấp.

Chờ đến lúc Lý Hân Ý đã hồi phục lại tinh thần muốn đi tìm Lâm Tường nói cho rõ ràng chuyện của Tôn Trí, thì lại nhìn thấy cô đang trốn ở một góc nghe điện thoại.

Lâm Tường nhận được điện thoại, tất nhiên là của Cố Thành gọi tới. Hai đúng là ý hợp tâm đầu, vừa mới chỉ xa nhau một buổi sáng mà đã cảm thấy thời gian dài như một giây bằng một năm vậy, nhớ nhau đến mức không chịu được.

Bởi vì mong nhớ mà thanh âm khi nói chuyện của Lâm Tường trở nên mềm mại hơn, mang theo một chút giận dỗi mà nói: “Thành!”

Tay Cố Thành run lên thiếu chút nữa đã làm rơi điện thoại xuống đất. Thanh âm giận dỗi kia trực tiếp làm cho chỗ nào đó của anh trở nên căng cứng, ở chỗ đùi quần mớ hồ xuất hiện một túp lều nho nhỏ, thâm nghĩ tình yêu nhỏ này của anh không câu dẫn anh đến chết thì không bỏ qua đúng không?

Giọng nói bắt đầu dĩ mà mềm xuống, hỏi cô: “Thế nào? Đóng phim có quen không?”

Lâm Tường thở dài: “Em không muốn đóng phim nữa, em muốn trở về để anh nuôi được không?”

Nghe cô nói như vậy, Cố Thành lại trở nên căng thẳng, vội vàng nói: “Làm sao vậy? Bị bắt nạt sao? Ở trong đoàn làm phim có người đối xử với em không tốt sao?”

Được người thương quan tâm như thế, trong lòng Lâm Tường cảm thấy ấm áp, cười nói: “Đều không phải, em chỉ là nhớ anh thôi, đừng có nói là anh không muốn nuôi em chứ?”

Cố Thành cười cười, “Nuôi, đương nhiên là sẽ nuôi em. Dù cho có phải tán gia bại sản cũng muốn nuôi em. Nhưng mà em vẫn nên đi đóng phim, đó là việc em thích. Em cứ làm đi, ngày nào đó em thực sự cảm thấy mệt mỏi, không muốn đóng phim nữa thì anh sẽ nuôi em, được không?”

Hốc mắt Lâm Tường lập tức đỏ lên, muốn mở miệng mà lại không biết nên nói cái gì. Suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Cố Thành, em yêu anh!”

Cố Thành ôn nhu đáp lại: “anh cũng yêu em, bảo bối!”

“Vậy hôm nay sau khi tan làm anh có thể tới đây hay không?” Lâm Tường làm nũng.

“Bây giờ anh đến đó luôn được không?” anh nói.

“không được, chị Đỗ sẽ mắng em, vẫn là nên chờ đến khi anh làm việc xong rồi hãy đến đây.”

Cố Thành khẽ cười: “Được, chờ anh.”

Lâm Tường vừa mới kết thúc cuộc gọi đã bị Lý Hân Ý kén đến một bên hỏi chuyện. Nhạc Tiểu Kỳ cho rằng cô ta không nhẫn nhịn được mà muốn tìm Lâm Tường đánh nhau, liền vội vàng tiến lên đứng giữa hai người, giả ngu hỏi: “Chị Hân Ý, chị muốn cùng chị của em nói chuyện gì?”

Lý Hân Ý liếc mắt nhìn cô một cái, duỗi tay muốn kéo cô đi. Tuy nhiên Nhạc Tiểu Kỳ có cái đầu nhỏ, nhưng cân nặng của cô ấy không nhỏ, cho nên Lý Hân Ý không thể nào kéo cô đi được, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Lâm Tường cắt điện thoại đi động đi, ho nhẹ một tiếng nhìn các cô nói: “Hành động nhỏ nhưng vẫn có thể có người chú ý đến.”

Nhạc Tiểu Kỳ bĩu môi, ánh mắt đáng thương nhìn Lý Hân Ý, “Chị Hân Ý, chị đừng hung hăng như vậy, em sợ, em sợ thì sẽ khóc!”

Lý Hân Ý ngây ngốc, không hiểu được có phải Nhạc Tiểu Kỳ là đang uy hiếp cô không.

Lâm Tường không thể nhìn thêm được nữa, kéo Nhạc Tiểu Kỳ đang chắn trước mặt mình ra, nhìn cô nói: “Chị nói vài câu với Lý Hân Ý, em đi sang bên cạnh chờ một chút.”

Nhạc Tiểu Kỳ trăm triệu lần cũng không nghĩ rằng người bị đuổi đi lại là cô, cảm giác dường như bị toàn thể giới vút bỏ vậy, bĩu môi, tủi thân nói: “Chẳng phải hai người không có quan hệ gì sao?”

Lâm Tường lắc đầu, “đi mua đồ ăn vặt đi, chị mời em, ngoan.”

Đồ ăn vặt cũng không cứu vớt được sự lo lắng trong cô, Nhạc Tiểu Kỳ quyết định chỉ đứng cách các cô mười bước, ngộ nhỡ hai người có đánh nhau thì cô còn có thể chạy tới trước tiên.

Lâm Tường tìm ghế dựa ngồi xuống, chỉ vào vị trí bên cạnh ý cũng muốn Lý Hân Ý ngồi xuống, biết rõ là cô ta muốn nói chuyện gì nhưng vẫn cố hỏi: “Sao vậy, tìm tôi có việc gì?”

Lý Hân Ý không tình nguyện mà ngồi xuống theo, hạ giọng nói: “Sao cô lại biết Tôn Trí?”

Lâm Tường cười nhìn cô ta, “cô sợ tôi biết sao?”

“Tôi chỉ muốn biết, làm sao cô có thể biết được chuyện này?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Giáo huấn (3)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca (Ngọc Nhi)

Hai người chính là đang trêu đùa nhau.

Lâm Tường nói lấp lửng: “Tôi gặp hán ta ở Cẩm Tú Viên.”

Lý Hân Ý hoài nghi liếc nhìn cô một cái, nói: “Chính anh ấy nói vậy sao?”

“cô cảm thấy có khả năng đó sao?” Lâm Tường nhìn cô ta.

Trong nháy mắt Lý Hân Ý liền trở nên ừ ừ, cúi đầu nhìn sàn nhà không biết là đang suy nghĩ điều gì, so với bộ dáng hung hăng vênh vác lúc trước quả thực như là hai người khác nhau vậy.

Lâm Tường rất xúc động: Quả nhiên vẫn là người trẻ tuổi, cảm xúc rất dễ dàng để lộ ra ngoài, loại người yêu ghét rõ ràng này thật không thích hợp ở trong giới showbiz hỗn tạp.

cô nhớ rõ ở đời trước lúc Lý Hân Ý chia tay Tôn Trí, sau đó ở trên Weibo liền xuất hiện một bức thư nặc danh, mọi người liền lạnh lùng quay lưng lại với cô ta, sau này gần như cũng không nghe thêm tin tức gì về cô ta nữa.

Nghĩ đến đây, cô liền vỗ vai Lý Hân Ý, nói: “Có muốn ôm đùi [1] tôi không? Tôi có cách để khiến cho Tôn Trí coi trọng cô.”

[1] Ôm đùi: Thuật ngữ trong giới giải trí, chỉ những người mới vào nghề muốn được nổi tiếng có thể dựa vào một người có tiền trong giới để phát triển sự nghiệp.

“thật sao?” Lý Hân Ý nửa tin nửa ngờ, cô mơ hồ đoán được chỗ dựa của Lâm Tường có lai lịch không nhỏ.

Lâm Tường không cố tỏ ra là sẽ bảo đảm, chỉ nói: “Có muốn không?”

Lý Hân Ý cắn răng gật đầu, làm ra bộ dáng quyết tâm, “Tôi muốn.”

Lâm Tường chớp chớp mắt, thầm nghĩ cô nương này thật đúng là biết co biết duỗi [2], vì thế cười nói: “Ngoan, trước tiên gọi một tiếng ‘chị’ nghe xem.”

[2] Biết co biết duỗi: biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể.

Đôi mắt Lý Hân Ý trừng lớn, một lúc lâu mới nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “Tôi.... Chúng ta ai lớn hơn?”

Lâm Tường không giải thích với cô ta, chỉ nói: “cô muốn ôm đùi tôi thì phải gọi tôi là chị.”

Lý Hân Ý chỉ có thể đồng ý: “Chị....”

Có thể dễ dàng đem một người cứ nhìn thấy mình là xù lông nhím trở thành một bé ngoan, Lâm Tường cảm thấy rất hài lòng.

Nếu đã hứa hẹn là sẽ để cho người ta dựa vào thì khẳng định sẽ phải cho người ta chút ngon ngọt mới được. Vì thế cô nhìn Lý Hân Ý nói: “Buổi tối đi ăn một bữa cơm cùng nhau, đến lúc đó gọi cả Tôn Trí tới nữa, tôi giới thiệu bạn trai tôi cho hai người biết.”

Lý Hân Ý nghe cô nói như vậy nhanh chóng đã hiểu là Lâm Tường đang giúp cô, vội vàng gật đầu, “Tôi liền đi gọi điện thoại cho anh ấy.” Định rút điện thoại ra, mới chợt nhớ ra gì đó quay đầu ra sau hỏi cô: “Bạn trai của cô tên là gì?”

Lâm Tường nghiêng đầu, lơ đãng nói: “anh ấy tên là Cố Thành.”

Lý Hân Ý hoảng sợ, suýt chút nữa là đã trượt tay làm rơi điện thoại đang rút ra. Nhưng cô không tiếp tục rút điện thoại ra nữa mà há to miệng, nhìn Lâm Tường hồi lâu mới hỏi: “Có phải là tôi nghe thấy là Cố Thành đúng không?”

Lâm Tường buồn cười gật đầu, “Chính là Cố Thành, sao vậy, chỗ dựa của tôi có đủ vững chắc không?”

Lý Hân Ý nuốt nước miếng, lúc này mới hiểu ra rằng thái độ lúc trước của mình đối với Lâm Tường chính là đang tìm đường chết! Nếu tính cách của Lâm Tường không tốt, thì chắc phải là có thể chỉ trong một giây đã nghiền mình thành tro bụi rồi sao!

Từ từ, chuyện này có phải là lừa đảo không vậy? Có phải là Lâm Tường đang bày mưu để hãm hại cô hay không? Dù sao thì lúc trước mình cũng đã nói xấu cô trên Weibo.

Có thể nói là trong nội tâm của Lý Hân Ý bây giờ đang rất phân vân.

cô làm vẻ mặt đề phòng nói: “cô nói Cố Thành là bạn trai của cô, vậy chứng cứ đâu?”

Lâm Tường thờ dãi một tiếng, nói: “không tin thì thôi.” nói xong làm bộ chuẩn bị muốn đứng dậy.

Lý Hân Ý vội vàng giữ cô lại, hỏi: “Buổi tối mấy giờ?”

Lâm Tường nói: “7 giờ đi, hẳn là lúc đó công việc của chúng ta đã kết thúc rồi.”

Hai người vừa hẹn giờ xong, Nhạc Tiểu Kỳ liền khăn trương đi tới, “Chị Lâm Tường, hai người đã nói chuyện xong chưa? Phó đạo diễn nói là đã đến cảnh diễn của chị rồi.”

“Chị biết rồi.” Lâm Tường lên tiếng, đứng lên chỉnh sửa lại phục trang, bước nhanh vào phim trường.

Cảnh tiếp theo của Lâm Tường là diễn chung với nam chính, kỹ thuật diễn xuất của Trịnh Đông cũng không tệ lắm, đã từng đoạt được một giải Ảnh Đế, khi đứng trước mặt người khác vẫn luôn tỏ ra phong thái của một Ảnh Đế.

Kỹ thuật diễn tự nhiên của Lâm Tường so với Trịnh Đông không hề kém, đứng trước máy quay, khí thế của hai người có thể nói là ngang nhau. Nhưng dù sao thì Trịnh Đông cũng là nhân vật chính, vì vậy máy quay chủ yếu là quay về phía hắn.

Nhưng bởi vì biểu hiện của Lâm Tường quá xuất sắc, vì vậy đạo diễn cũng rất tâm lý mà cho cô được lên hình nhiều hơn. Cảnh quay của hai người thuận lợi quay xong, gần như là không có NG.

Giữa trưa thì ăn cơm hộp ở phim trường, một phần thịt một phần rau xanh và cơm trắng còn cộng thêm một cái đùi gà lớn. Lâm Tường trước khi ăn còn cầm điện thoại lên chụp gửi hình cho Cố Thành xem, “Đùi gà thật lớn.” cô nói.

Cố Thành rất nhanh đã trả lời lại: “Sao không ra ngoài ăn cơm, mấy món này nhìn thấy là đã không muốn ăn.”

Lâm Tường trả lời: “Em cũng không phải là người yếu ớt như vậy, em có thể ăn được.”

Ở đầu bên kia Cổ Thành cảm thấy thật đau lòng, trực tiếp gọi điện thoại tới, nói: “Đừng ăn cái này, kêu Nhạc Tiểu Kỳ ra ngoài mua cái khác cho em ăn.”

Lâm Tường cầm điện thoại cười, “không cần phiền toái như vậy, buổi tối anh dẫn em đi ăn đồ ngon là được.” Sau đó liền chuyển sang chuyện khác, “Đúng rồi, em mới kết giao với một người bạn, là diễn viên ở chung trong đoàn làm phim.”

Thấy cô nói sang chuyện khác, Cổ Thành cũng không còn cách nào khác, nhìn không thấy sờ không được, muốn quản cũng quản không thể quản, chỉ có thể nghe theo cô nói: “Nhanh như vậy mà đã kết giao được bạn bè rồi sao?”

Lâm Tường ngẩng đầu nhìn Lý Hân Ý đang ở cách đó không xa đang cầm com hộp chọn đồ ăn. Lý Hân Ý nhìn thấy ánh mắt của cô liền quay đầu sang chỗ khác, sau đó lại giống như nhớ tới với chuyện cô ta còn muốn ôm đùi Lâm Tường, vì thế lại quay đầu trở lại, tùy ý để cho cô nhìn.

Lâm Tường bị hành động của cô ta chọc cười, chuyển lực chú ý sang nói chuyện điện thoại với Cổ Thành: “anh đừng có coi thường em”

Cổ Thành cười cười: “Em chính là bà chủ, anh nào dám coi thường em”

Hai người lại nói chuyện phiếm với nhau một lúc, Lâm Tường nghe thấy Cổ Thành còn chưa ăn com liền thúc giục anh đi ăn. cô nhớ rõ ở đời trước Cổ Thành bị bệnh dạ dày rất nghiêm trọng. Đời này cô phải giám sát anh thật tốt mới được.

Hai người hẹn thời gian buổi chiều gặp nhau xong mới tắt điện thoại đi ăn com.

Vừa rồi Lâm Tường chính là lừa Cổ Thành, thật sự là cô không thể ăn được những món này. Thịt thì quá ngấy, rau thì quá nhừ. Trong khoảng thời gian này cô đã được Cổ Thành nuôi dưỡng rất tốt, thức ăn như vậy thực sự là có chút khó nuốt.

Lâm Tường gấp đùi gà với thịt cho Nhạc Tiểu Kỳ, còn mình thì cầm đũa ăn một ít com. May mắn là buổi chiều cô chỉ có một cảnh quay, không cần dùng đến quá nhiều sức lực.

Bởi vì buổi chiều có hẹn với bọn Lý Hân Ý, vậy nên Lâm Tường muốn gọi thêm cả Trần Trùng cùng Lý Thiệu. Dù sao thì cũng không có cách nào để có được thế giới của hai người, không bằng kêu thêm hai người cùng nhau tham gia góp vui.

Trần Trùng vẫn đang ở Thành phố A quay phim, tất nhiên là có thể gọi tới. Chẳng qua Lý Thiệu cũng giống Cổ Thành, đều đang ở Thành phố S. Nhưng đối tượng ăn com chung là Cổ Thành, nói như vậy thì bọn họ sẽ đều vui lòng tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cảm nhận (1)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Ngay sau khi tan làm Cổ Thành liền từ thành phố S chạy tới chỗ bạn gái, vốn tưởng rằng sẽ có một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, không ngờ rằng lại biến thành một bữa liên hoan có nhiều người như vậy, làm cho anh có chút dở khóc dở cười.

Nhưng bữa liên hoan này là do người phụ nữ của anh đề xuất nên tất nhiên là anh không dám có ý kiến gì, chỉ có thể vừa thờ dài vừa tươi cười xã giao. Tính toán ở trong lòng lát nữa về khách sạn sẽ đòi lại chút phúc lợi từ cô mới được.

thật ra trong lúc ăn com cũng không cần Cổ Thành phải nói chuyện nhiều. Lý Thiệu cùng Tôn Trí hai người bọn họ đã đủ mở một sân khấu lớn, Trần Trùng và Lý Hân Ý cũng rất vui vẻ, mấy người trẻ tuổi cứ như vậy tụ tập thành một nhóm, khiến cho Lâm Tường và Cổ Thành giống như hai người khách mời vậy.

Hai người ngồi cạnh nhau, hai bàn tay đan chặt vào nhau dưới khăn trải bàn. Sau một ngày không gặp, trong lòng bọn họ đều cảm thấy vô cùng muốn chạm vào đôi phương.

Lâm Tường vừa nghe bọn họ nói chuyện phiếm vừa sờ mó bàn tay to của Cổ Thành. Lúc thì chơi đùa ngón tay anh, lúc thì lại so sánh to nhỏ giữa tay mình và tay anh, cuối cùng là viết vài chữ vào trong lòng bàn tay anh.

Lúc đầu thì Cổ Thành cũng không để ý chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ nhắn của cô ở vạch vạch mấy đường trong lòng bàn tay mình thì cảm thấy rất ngứa, cúi đầu rồi nhìn lên, mới hiểu ra được ẩn ý ở trong đó.

Lâm Tường viết từng nét: “Có phải rất nhàm chán đúng không?”

Cố Thành cười nhẹ lắc đầu.

Lâm Tường lại viết: “Em cũng không biết là bọn họ đang nói chuyện gì nữa, ồn ào muốn chết.”

Lần này Cố Thành viết vào trong lòng bàn tay cô: “Chúng ta đi trước.”

Ánh mắt Lâm Tường sáng lên, viết: “Có thể không?”

Cố Thành khẽ nhếch khóe miệng, ngón tay nhẹ nhàng viết vào lòng bàn cô: “Có thể chứ, anh muốn em, muốn hôn em.”

Lâm Tường vội vàng ngẩng đầu lên nhìn tình hình hiện tại, thấy hai đôi kia đang bắt đầu đầu rượt, lúc này cô mới viết vào trong tay anh, “Hôn anh.”

Cố Thành nắm tay thành quyền, bất chấp còn có người khác ở đây mà ôm lấy bả vai cô cúi xuống hôn lên môi cô.

Ngay lập tức cả phòng liền ồn ào.

Lâm Tường không ngờ Cố Thành cứ như vậy không thèm quan tâm đến người khác mà hôn cô, trong phòng bao này còn có những người khác nữa, cảm thấy vô cùng xấu hổ. May mắn là Cố Thành cũng chỉ lướt qua rồi rất nhanh liền buông cô ra. Nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, anh nhin không được lại hôn lên mặt cô mấy cái, muốn dùng mà không thể dùng được.

Mặt khác bốn người kia đã uống nhiều mà không ngừng hi hi ha ha ồn ào, hét lên một tiếng.

Trần Trùng cũng hét lên liền quay đầu bỏ nhào vào người Lý Thiệu, ôm hân hô: “Lý Thiệu, chúng ta cũng mau ngược cầu!” nói xong liền hôn tới tấp lên môi hân. Ngày thường đã bị Lâm Tường ngược quá nhiều nên lúc uống say liền muốn ngược lại cô, có thể thấy được nổi oán hận trong cô sâu nặng đến thế nào.

Mặt Lâm Tường đầy hắc tuyến nhìn bọn họ, hai người họ khoa trương mà ôm hôn nhau, hình ảnh này làm cho người khác không nở nhìn thẳng.

Tôn Trí ở bên cạnh nhìn cũng nóng lòng muốn thử, quay đầu lại tìm Lý Hân Ý. Lý Hân Ý vẫn chưa uống đến mức hồ đồ, che miệng lại nói: “Em cảnh cáo anh, đừng có làm xằng bậy!”

Lâm Tường đỡ trán, mắt thấy tình huống ngày càng trở nên quỷ dị, cô thể không gọi phục vụ tới, nhanh chóng thanh toán rồi chạy khỏi đây, bằng không chút nữa lại xảy ra chuyện.

Cố Thành có dẫn theo tài xế cho nên Lâm Tường kêu tài xế xe bảo mẫu đưa bốn người kia về khách sạn, còn mình thì đi theo Cố Thành lên xe.

Vừa lên xe liền bị Cố Thành kéo vào trong lòng ngực, anh dựa đầu vào vai cô, hôn lên cổ cô rồi nhỏ giọng nói: “anh uống say rồi nhất định sẽ làm loạn.”

Lâm Tường:.....

Uống say xong còn báo trước là sẽ làm loạn sao? Xem ra là say rượu là giả, còn muốn làm loạn thì là thật!!!

Vì thể nhin không được mà vạch trần anh: “anh uống rất ít, hai người Lý Thiệu và Tôn Trí mới chỉ mời anh tổng cộng hai ly rượu, sau đó anh không hề uống nữa.”

Cố Thành cười nhạt, dùng giọng nói khàn khàn gọi cảm thì thầm bên tai cô hỏi: “Vậy em có cho anh là làm loạn không?”

Hô hấp của Lâm Tường liền rối loạn, lỗ tai bị anh liếm đến mức ảm ướt, giống như là có một luồng điện chạy trong người cô vậy.

cô vẫn ra vẻ bình tĩnh nói: “không cho.”

Cố Thành cười nói: “Bây giờ chúng ta đang ở trên xe, không thể trách em được!”

Quả nhiên là đang diễn!

Có phải là cô nên phối hợp mà nói một câu hay không: anh, em sợ!

Xe chạy thẳng một đường hướng về phía phim trường. Đoàn làm phim có sắp xếp cho bọn họ một phòng ở tại khách sạn gần phim trường. Nhưng mà chưa đi tới nơi thì nửa đường lại quẹo vào một khu nhà ở.

Lâm Tường nhìn ra ngoài cửa sổ xe, bên ngoài tối đen như mực không nhìn thấy gì hết, chỉ biết đây là một khu nhà ở vô cùng xa hoa.

Quay đầu lại nhìn Cố Thành, “Đây là đâu vậy?”

Cố Thành thu hồi sắc mặt muốn trêu đùa cô lại, đứng đắn nói: “anh có một căn nhà ở đây, rất gần với phim trường, hôm nay đã kêu người đến quét dọn sạch sẽ, cũng đã mời một đầu bếp nữ tới, em đóng phim mấy ngày liền thì hãy tới đây ở đi. Nếu đến bữa mà không thể trở về ăn thì gọi cho nữ đầu bếp mang cơm qua phim trường. Chúng ta không thể ăn cơm hộp được!”

Vòng vo một lúc lâu vẫn là đang đau lòng vì cô phải ăn com hộp.

Lâm Tường ôm cổ anh, đem mặt mình tới gần mặt anh, cọ cọ, nói: “anh cứ làm vậy sẽ chiều hư em mất.”

Cố Thành rất vui vẻ với động tác thân mật này của cô, híp mắt, nửa thật nửa giả nói: “Chính là muốn chiều hư em mà, như vậy thì em chỉ có thể ở lại mãi bên anh, muốn rời đi cũng không được.”

Tất cả những gì tốt nhất trên thế giới này đều muốn đưa tới trước mặt em để trong mắt em chỉ có anh mới là người có thể chiều hư em như vậy được, là người luôn ôn nhu chịu đựng tất cả mọi chuyện của em, dù cho đó là chuyện trái lại luân thường đạo lý. Đây là kế hoạch lớn nhất cả đời của anh.

Lâm Tường nghe anh nói xong cảm xúc trở nên vô cùng bình tĩnh, trầm mặc một hồi, cô hôn lên khóe miệng anh, dịu dàng nói: “Dù cho anh không chiều em thì em cũng không rời xa anh, bởi vì em yêu anh!”

Lâm Tường được ôm xuống xe, Cố Thành có chút kích động, đặt cô xuống sô pha liền bắt đầu không ngừng xoa nắn thân thể cô.

Lâm Tường còn chưa kịp đi thăm quan ngôi nhà, mà quần áo trên người đã bị lột sạch sẽ.

Hai người lẫn lộn một hồi, đều đã có chút động tĩnh, Lâm Tường bị liếm đến mức cả người ảm ướt, thở gấp nói: “Bao cao su đâu?”

Cố Thành biết ý của cô đã đồng ý để cho anh đi vào, rất vui mừng, nhanh chóng đứng lên chuẩn bị đi lấy, chợt đứng hình, anh nhớ ra đây không phải là nhà ở thành phố S!

Nữ đầu bếp giúp bọn họ mua đồ ăn hẳn là sẽ không giúp bọn họ mua cả cái kia đâu cho nên ở đây không có bao cao su!!

“Để anh đi mua.” anh rồi rầm nói.

Lâm Tường quay đầu vui vào gối trên sô pha, thầm nghĩ chờ anh mua về thì đã mất hứng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Cảm nhận (2)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca (Ngọc Nhi)

“Gọi tài xế đi mua vậy?” anh càng rồi rầm.

Lâm Tường rầu rĩ nói: “không được! thật mất mặt!”

Cố Thành cảm thấy mình sống cũng không còn phải luyến tiếc điều gì nữa mà bỏ nhào lên người cô, không tình nguyện nói: “Vậy thôi để lần sau vậy.”

Lâm Tường vốn muốn nói: “Vậy anh trực tiếp đi vào đi”, chợt nghe anh nói như vậy lại nuốt lời mình định nói vào, rụt rè một chút. Nhưng mà nhìn thấy đáng về đáng thương của anh có chút không đành lòng nói: “Nếu không để em dùng đùi giúp anh nhé?”

Cố Thành dùng sức lau mặt, anh không thích cô dùng đùi một chút nào!

Cố Thành tự nhận là không thích cô dùng đùi, nhưng cuối cùng vẫn ôm Lâm Tường lẫn lộn mấy tiếng đồng hồ. Đùi của Lâm Tường bị ma sát đến mức sưng lên.

Đến khi hai người dừng lại thì đã là đêm khuya.

Hai người rửa mặt sau đó nằm lên giường lớn, Cố Thành hôn lên trán cô hỏi: “đi ngủ sớm một chút, ngày mai em có cánh quay không?”

Lâm Tường nheo mắt lại, “Biết em phải đóng phim mà anh còn lẫn lộn em lâu như vậy.”

“Em chưa từng nghe qua sao? Gãi không đúng chỗ ngứa, càng cào càng ngứa, câu này chính là đang nói trường hợp của anh.”

Lâm Tường phụt cười, lúc lâu mới nói: “anh cũng ngủ đi, ngày mai còn phải về thành phố S.”

Cố Thành ừ một tiếng, nói: “Ngày mai sau khi tan làm anh lại qua đây.”

“anh định ngày nào cũng chạy qua chạy lại như vậy sao?” Lâm Tường trừng mắt.

Cố Thành ôm cô, thở dài: “Bảo bối của anh ở đây thì anh còn có thể làm sao bây giờ? anh cũng cảm thấy rất tuyệt vọng.”

Trong lòng cô vừa ngọt ngào, vừa có chút lo lắng, nói: “Ngày mai không được tới đây nữa, ngày nào cũng chạy qua chạy lại như vậy sẽ rất mệt, đến cuối tuần rồi lại tới đây, cũng chỉ là không gặp nhau mấy ngày thôi.”

Cố Thành không đồng ý, chỉ dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

Lâm Tường dựa gần vào anh, nhẹ nhàng lay động thân thể anh, nhẹ giọng gọi anh: “Thành ~”

Cố Thành chỉ cười, vẫn không đồng ý.

Lâm Tường tiếp tục thuyết phục anh: “Thành, anh đồng ý với em đi, được không Thành ~”

Cố Thành cảm thấy toàn bộ xương cốt của mình đều đã bị cô làm cho mềm nhũn cả rồi, không còn chút sức lực nào để chống cự, “Được, được, được rồi, anh nghe em, cuối tuần lại tới đây.”

Lúc này Lâm Tường mới cảm thấy thỏa mãn, “Thế mới ngoan chứ, chúng ta mau đi ngủ thôi.”

Buổi sáng ngày hôm sau, sau khi Cố Thành đưa Lâm Tường tới phim trường mới rời khỏi. Căn bản anh còn định đi vào chào hỏi nhà làm phim nhưng bị Lâm Tường từ chối. cô chỉ là một vai phụ không cần quá làm cao, làm cho người khác ghen tị cũng không tốt lắm.

đi vào phim trường thấy Lý Hân Ý đã đến rồi đang ngồi ở phòng nghỉ chờ trang điểm. cô ta có vẻ ủ rũ mí mắt sụp xuống, cả người nhìn trông không có chút tinh thần nào.

Lâm Tường đi tới ngồi xuống bên cạnh vỗ vỗ vào bả vai cô ta, hỏi: “Làm sao vậy, mới sáng sớm mà đã không có chút tinh thần nào vậy?”

Lý Hân Ý ngẩng đầu nhìn cô, tự giác gọi: “Chị.”

Lâm Tường:.....

Hôm qua cô chỉ trêu chọc một chút không ngờ Lý Hân Ý lại nghiêm túc làm theo như vậy, rất đáng yêu.

“Ng Sloan, làm sao vậy? Tối hôm qua hình như em cũng uống rất ít mà?”

Lý Hân Ý ủ oải nói: “Đúng vậy, sau khi trở về khách sạn, Tôn Trí cảm thấy không đủ hứng thú nên bọn em uống thêm một chút. Cuối cùng liền dè nhau lên giường lăn lộn đến tận nửa đêm. Buổi sáng sau khi thức dậy liền cảm thấy cả người giống như bị ép khô vậy.”

cô ta nói xong cũng quay qua nhìn Lâm Tường, cẩn thận nhìn từ đầu xuống chân, nói: “Hình như chị rất có tinh thần.”

Lâm Tường trả lời: “Ngủ ngon cả một đêm thì tất nhiên là sẽ có tinh thần.”

Lý Hân Ý:.....

Do dự một chút, cô hỏi Lâm Tường: “Chị làm thế nào mà không bị dè ra vậy?”

Lâm Tường:.....

Cái này, thật đúng là một lời khó mà có thể nói hết.

Sau đó nói: “Cái này là bí mật.”

Lý Hân Ý bĩu môi, nói: “Thấy thái độ của Cố Tổng ngày hôm qua đối với chị, nếu như không dè ngựa chị ra ăn tươi nuốt sống thì đúng thật là hiếm lạ. Chẳng lẽ hai người.....”

Lâm Tường giờ tay ngăn cô ta lại: “Đôi đề tài khác.”

Lý Hân Ý từ một tiếng, bỗng nhiên nói: “Chị, cảm ơn chị.”

“Hử?” Lâm Tường không rõ nguyên do là gì mà nhìn cô.

“Lúc trước Tôn Trí vẫn luôn không để ý tới em, tối hôm qua sau khi trở về vẫn luôn hỏi quan hệ của em với chị. Sau đó thái độ đối với em cũng thay đổi. Hẳn là hẳn muốn có quan hệ với Cố Tổng, em nhớ hình như là hẳn đang tranh đấu rất kịch liệt cùng với anh họ của mình.”

Lâm Tường nhướn mày nói: “Cho nên mới nói, chỗ dựa của chị rất vững chắc.”

“Vâng, em sẽ ôm thật chặt.”

Ngày hôm nay tiến độ quay phim tương đối nhanh, vai phụ của Lâm Tường liên tục quay mấy cảnh. Hôm trước cô có khác nhiều cảnh quay chung cùng với nam chính, nhưng chiều nay thì quay chung với nữ chính. Người đóng vai nữ chính là một nữ minh tinh đang nổi tiếng tên Liễu Phi, là một người vẫn rất còn trẻ mới hơn hai mươi tuổi.

Lúc trước Liễu Phi cũng có đóng rất nhiều phim truyền hình dần dần trở được nổi tiếng nên được rất nhiều người yêu thích. Lần này để bộ phim được nổi tiếng cũng phải một phần dựa vào cô ấy, đây chính là một trong những thủ đoạn tuyên truyền.

Đời trước Lâm Tường cũng từng tiếp xúc qua với Liễu Phi, khi đó Liễu Phi vẫn chưa là gì chỉ là một vai phụ mờ nhạt trong bộ phim. Lúc ấy Liễu Phi cũng không để lại cho Lâm Tường ấn tượng gì tốt cả, vô cùng thích phong má tò vè dễ thương, rõ ràng không có tài năng gì, lại còn muốn làm cao nên khi làm việc chung với mọi người trong đoàn làm phim cũng vô cùng khó khăn, luôn có mâu thuẫn xảy ra.

Hiện thực trong giới giải trí chính là một vòng luẩn quẩn, người nổi tiếng mọi người liền tăng bốc người lên; người không nổi tiếng thì sẽ không có ai nhớ tới sự hiện diện của người. đã không nổi tiếng mà lại còn làm cao thì chẳng có lý gì bất người khác phải để ý đến mình cả.

Lúc này hai người lại một lần nữa được đóng chung, vai chính và vai phụ đảo ngược, trong lúc nhất thời Lâm Tường cảm thấy rất xúc động.

Hiển nhiên Liễu Phi không để Lâm Tường vào mắt, đạo diễn vừa hô bắt đầu, cô ta liền tự mình diễn phần của mình, kết quả rất nhanh liền bị đạo diễn hô NG, nói cảm xúc của cô không đúng. Liễu Phi không vui liếc mắt nhìn Lâm Tường một cái, cô ta cảm thấy chính là do Lâm Tường không phối hợp diễn tốt với mình.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ký ức

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca (Ngọc Nhi)

Cuối cùng đây chính là cảnh quay có nhiều NG nhất, tất cả vấn đề đều là do Liễu Phi, lúc này Lâm Tường mới phát hiện ra là tâm trạng hôm nay của Liễu Phi có chút kỳ lạ nhưng bản thân mình với cô ta không thân thiết nên tất nhiên sẽ không đi dò hỏi.

Chung quy vẫn là cảm thấy Liễu Phi có chút không thích cô.

Buổi chiều nhận được điện thoại của Cố Thành, anh nói rằng cuối tuần này phải đi công tác cho nên quyết định ngày mai sẽ đi theo chăm sóc cô cả ngày. Tất nhiên là Lâm Tường cảm thấy rất vui vẻ, còn dặn anh mang một phần bánh kem trà xanh từ thành phố S xuống cho cô.

Cố Thành tắt điện thoại, ngồi trước bàn làm việc suy nghĩ xem ngày mai phải làm thế nào mới có thể khiến cho mọi thứ trở nên lãng mạn một chút, và quan trọng nhất đó chính là phải nhớ mua bao cao su.

Sau đó anh gọi trợ lý vào, dặn dò: "Cậu đi tìm hiểu xem có phải ở thành phố A có nhà hàng hải sản chế biến của nổi tiếng hay không. Tìm hiểu được thì ngay lập tức nói cho tôi biết."

Trợ lý nghe lời đi ra ngoài, trong lòng Cố Thành hồi hộp chờ đợi kết quả, thầm nghĩ nếu tìm ra được nhất định phải dẫn Lâm Tường tới đó ăn. Lần trước không tìm được cô có chút không vui.

không lâu sau trợ lý đã trở lại nói cho anh biết ở đường gần quảng trường ở thành phố A có một nhà hàng. Nhà hàng đó cũng có chút danh tiếng.

"Đường gần quảng trường sao? Cậu xác nhận chính xác chứ?" Cố Thành có chút nghi hoặc không tin tưởng.

"Đúng vậy, vốn dĩ nhà hàng ở phố cũ nhưng đến cuối tuần sẽ dọn tới con đường gần quảng trường." Trợ lý nói vô cùng chắc chắn.

Cố Thành cau mày để trợ lý đi ra ngoài, còn mình thì ngồi chống cằm trầm tư.

Lần trước Lâm Tường dẫn anh đi chính là ở chỗ gần quảng trường, lúc đó không hề có cửa hàng hải sản kia, nhưng Lâm Tường vẫn cho rằng là ở đó có. Kết quả xác định được là cuối tuần cửa hàng hải sản ở đó mới mở. nói cách khác, trước đó Lâm Tường đã biết ở đó có một cửa hàng hải sản rồi!

Lâm Tường đã biết trước là ở đó có một cửa hàng hải sản, nhưng cô lại nhớ nhầm thời gian cho nên lần trước bọn họ tới đó không tìm thấy được. Lúc ấy cảm xúc của cô thực sự có chút bất thường.

Vì sao cô lại nhớ nhầm thời gian chứ?

Là bởi vì cô cũng trọng sinh từ mười năm trước trở về, cho nên thời gian đã trôi quá lâu rồi làm cô không còn nhớ rõ nữa?

Chẳng lẽ vụ tai nạn xe kia đã làm cho cả hai người họ đều trở lại sao?

Cố Thành vuốt ve cái cằm không có một chút râu nào dần dần suy nghĩ về đời trước.

anh và Lâm Tường từ khi bắt đầu đã là sai lầm.

Bởi vì quan hệ lợi ích trên thương trường anh hợp tác cùng với Lâm Kiến Quân, anh đem hạng mục quan trọng giao cho Lâm Kiến Quân, còn Lâm Kiến Quân thì nhường cho anh một nguồn lợi nhuận to lớn. Nhưng mà vì là lần đầu tiên hai người họ hợp tác nên đều không cảm thấy tin tưởng đối phương. Để an tâm Lâm Kiến Quân đã đưa ra đề nghị liên hôn.

Lúc ấy anh có chút do dự bởi vì một mối làm ăn mà phải hy sinh hôn nhân hạnh phúc cả đời thì có đáng hay không?

anh chưa từng yêu ai, hứng thú duy nhất của anh đó chính là kiếm tiền. anh cảm thấy tùy tiện lấy một người về làm vợ mình thực sự cũng không thay đổi cái gì cả. Cùng lắm cũng chỉ là trên giường sẽ có thêm một người ngủ cùng mà thôi.

Vừa có được một hợp đồng làm ăn tốt lại vừa được một người vợ, anh cảm thấy chính mình còn tìm không ra, đây hẳn là một mối làm ăn có lãi.

Khi Lâm Kiến Quân dẫn con gái tới gặp anh, anh cho rằng Lâm Kiến Quân hẳn là đang chơi anh mà, bởi vì Lâm Đóa kia nhìn thoáng qua chẳng khác gì một thiếu nữ chưa thành niên vậy?

"Ông khẳng định là cô ta đã đủ tuổi thành niên chứ?" anh nhiều lần xác nhận.

"Năm nay Tiểu Đóa vừa vặn đủ 18 tuổi." Lâm Kiến Quân nhiều lần khẳng định.

anh không đáp ứng ngay lập tức, trở về suy nghĩ một chút anh quyết định từ chối liên hôn cùng với Lâm gia. Bởi vì tuy rằng anh không quá để ý đến việc chọn bạn đời của mình, nhưng anh cũng không có sở thích yêu trẻ con.

không ngờ Lâm Kiến Quân còn có một cô con gái khác, năm nay 22 tuổi đúng là độ tuổi xinh đẹp như hoa.

Bọn họ gặp mặt, cô gái có tên Lâm Tường có chút ngớ ngẩn, anh cảm thấy rất hài lòng, từ diện mạo đáng người đến tính cách anh đều thích. Điều duy nhất làm cho anh không vừa lòng đó chính là, cô là một diễn viên, là một nghề nghiệp luôn phải xuất hiện trước mặt nhiều người.

Nhưng không sao cả, Cố gia có rất nhiều tiền, đến khi cô gả vào rồi hoàn toàn có thể tùy ý hưởng phú quý, sau đó sẽ hoàn toàn rời khỏi giới giải trí. Cho nên nói làm người thì không thể tự cho mình là đúng, bằng không khi có hậu quả xấu sẽ phải tự gặm nhấm một mình.

anh không biết Lâm Kiến Quân đã dùng thủ đoạn gì, nhưng ông ta thực sự để cho anh và Lâm Tường kết hôn.

anh đối với việc sau khi kết hôn hai người ở chung vẫn rất vừa lòng, Lâm Tường không âm ỉ không ồn ào vô cùng an tĩnh. Tuy rằng có chút lạnh nhạt nhưng anh cũng không cảm thấy có chỗ nào không tốt, tôn trọng nhau, hẳn đây chính là hình mẫu tốt nhất mà bọn họ đã vẽ ra.

Điều duy nhất làm anh không vui đó chính là sau hai ba ngoài đầu cô liền muốn ra ngoài đóng phim, thời gian đi phải mấy đến mấy tháng. Cái này làm cho anh rất không bằng lòng. không chỉ anh, mà mẹ anh cũng có thành kiến, nói anh lấy vợ mà giống như không lấy vậy.

anh cùng Lâm Tường nói qua vấn đề này vài lần, nhưng trước sau đều không có được kết quả tốt, anh thực sự không nghĩ ra lý do vì sao trong nhà có đủ tiền để cho cô tiêu sài, nhưng cô vẫn quật cường muốn tự mình kiếm.

Vừa mới bắt đầu hai người họ đã không thể bình tĩnh để nói chuyện, sau đó bắt đầu trở thành cãi nhau, tranh cãi nhiều thành chiến tranh lạnh, Lâm Tường càng thường xuyên không về nhà, mẹ anh nhiều lần ám chỉ liệu có phải là Lâm Tường có người đàn ông khác ở bên ngoài hay không?

một lần đó, là lần đầu tiên từ nhỏ tới giờ anh nổi giận với mẹ, vấn đề của anh và Lâm Tường trước nay đều có nhiều lý do khác nhau, anh luôn tin tưởng nhân phẩm của Lâm Tường. Tin tưởng trước khi ly hôn, nhất định cô sẽ không làm ra loại chuyện có lỗi với anh.

Lý hôn? anh không có khả năng sẽ ly hôn Lâm Tường, anh cũng không muốn ly hôn với cô, liền nghĩ xem giữa hai người bọn họ có những vấn đề gì, sau đó nghĩ cách để giải quyết tất cả mọi chuyện. Cho dù có những lúc cãi nhau dữ dội như thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn chưa bao giờ có ý định sẽ ly hôn. Ở trong lòng anh vẫn luôn muốn hòa giải cùng cô.

Sinh hoạt hàng ngày của anh tương đối quy củ, đi làm, đi công tác, xã giao, tụ tập bạn bè. Khi có việc gì để làm thì sẽ ngồi cả ngày ở nhà.

Bởi vì mẹ yêu cầu nên sau khi bọn họ kết hôn cũng không dọn ra ngoài ở cho nên tầng ba của biệt thự trở thành khu vực của anh và Lâm Tường, những người khác không thể tùy tiện đi lên.

Khi ở một mình, anh sẽ ở tầng ba đọc sách, xem tin tức, ở trong không gian này có thể dễ dàng cảm nhận được mùi hương của cô còn vương vấn xung quanh. Kẹp tóc tùy tiện vứt bỏ, lọ kem dưỡng da trên bàn trà, tạp trí giải trí trên sofa, còn có các loại đồ ăn vặt trong ngăn tủ.

thật sự anh rất muốn nhìn thấy hình ảnh cô mặc quần áo ngủ đi dép lê, đắp mặt nạ, bộ dạng đi tới đi lui trong nhà, rất thân mật, rất gần gũi. Nhưng đây

cũng chỉ là hình ảnh rất khó có thể thấy được.

không biết từ khi nào anh lại trở nên đẽ ý cô như vậy.

Phần lớn thời gian anh đều mong muốn hai người có thể ngồi xuống bình tĩnh nói chuyện. Nhưng khi Lâm Tường đối mặt với anh thì tâm tình rất khó có thể kiềm chế được.

anh biết cô vẫn luôn có khúc mắc ở trong lòng, mỗi lần cãi nhau cô luôn đề cập đến mục đích của việc kết hôn của hai người. cô không làm sao có thể gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng, trước sau cô luôn cảm thấy cô như món hàng bị bán đi vậy.

Nhưng vì cái gì mà cô không thể suy nghĩ một chút xem anh mua con người cô, thì cũng sẽ vì cô mà phải trả giá cả đời. Chẳng lẽ anh dùng cả quãng đời còn lại của chính mình cũng không hề bù đắp được sai lầm kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Ký ức (2)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca (Ngọc Nhi)

Khi rảnh rồi anh sẽ tới phim trường nơi cô đang đóng phim, một mình với một ly rượu vang, anh có thể lẳng lặng ngồi nhìn tất cả mọi người làm việc suốt đêm.

Dần dần anh thấy được mị lực của cô khi làm việc. Khi thì ôn nhu, khi thì ngây thơ, lúc lại gian trá xảo quyệt, rồi có lúc lại nham hiểm thâm độc, tất cả những biểu cảm sinh động đó đều làm cho anh không thể nào tưởng tượng được.

cô có rất nhiều nét mặt khác nhau, làm anh vô cùng mê muội.

Nhưng trong hiện thực những lúc bọn họ nói chuyện với nhau lại khó có thể vượt qua được bức tường khoảng cách.

anh rất muốn nói với cô rằng: Chúng ra hãy hòa giải đi, từ giờ về sau anh sẽ không can thiệp vào công việc của em nữa, vậy nên cũng mong em có thể thử chấp nhận anh.

Nhưng Cố Thành không thể tìm được cơ hội thích hợp để nói ra những lời này, cô đã đem trái tim mình đóng chặt lại. Có lẽ trong mắt cô từ trước tới nay anh luôn là một con người đáng ghét.

cô dọn dẹp tất cả đồ đạc của mình tới chung cư ở nội thành, toàn bộ thời gian đều ở tại đó, dù cho anh vẫn còn ở trong căn nhà đó nhưng cô vẫn không chút lưu luyến.

anh biết Lâm Tường có mâu thuẫn với mẹ mình, nhưng anh không ngờ lại đến mức không thể hòa giải được. Đây chính là sai lầm của anh, ngay từ đầu anh đã tùy ý quyết định hôn nhân của bọn họ, cho nên anh không cách nào ngăn cản việc cô dọn đi.

Chỉ là khi nhìn những đồ vật của Lâm Tường dần dần ít đi, anh lại rất muốn nói với cô: Có thể mang luôn anh theo có được không, anh sẽ không chiếm quá nhiều không gian của em, chỉ cần cho anh một nửa cái giường là được.

Thời gian vẫn không ngừng trôi, nháy mắt đã mười năm trôi qua, cuộc hôn nhân này của bọn họ vẫn tiếp tục như cũ. không hiểu được vì sao người ngoài vẫn luôn hâm mộ mối quan hệ của bọn họ, nhưng chính anh lại rõ ràng sự chua xót ở bên trong.

Nếu không có vụ tai nạn xe cộ kia thì có phải bọn họ vẫn tiếp tục cuộc hôn nhân không mặn không nhạt kia hay không, cứ như vậy yên ổn sống cho hết đời, nghĩ lại vẫn cảm thấy thật xót xa.

Khi vụ tai nạn xe cộ kia xảy ra, ý nghĩ duy nhất trong đầu anh chính là nhất định phải bảo vệ an toàn cho cô, cô chính là bảo bối mà anh muốn yêu mà không thể yêu, so với tính mạng của mình còn quý giá hơn.

Sau khi bỏ nhào lên người cô bị vật nặng đập trúng, Cố Thành nghĩ rằng có lẽ mình đã bị đâm đến mức biến dạng mất rồi. Nhưng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt cô thì lại không nhìn được mà muốn an ủi. Nhưng thực sự anh không thể nói được ra tiếng nữa, thời điểm ý thức bắt đầu mờ hồ anh vẫn đang suy nghĩ: Chảy nhiều máu như vậy lát nữa sẽ dọa chết cô mất.

Khi Cố Thành tỉnh lại phát hiện ra mình đầu tóc rối bù trở về khoảng thời gian mười năm trước, anh rất kinh ngạc, sau đó là mừng như điên.

Lúc này đây, anh tuyệt đối sẽ không mắc phải sai lầm trước đây lần nữa, nhất định phải tìm mọi cách để có thể tới gần cô, có được cô.

Hiện giờ tất cả đều trở nên vô cùng tốt đẹp, Lâm Tường không hề đối xử lạnh lùng với anh, cô sẽ ở trong lòng ngực anh mà mềm mại gọi ‘Thành

ca', cô sẽ dịu dàng đáp lại những lúc anh động tình.

một Lâm Tường, chẳng cô ấy cũng trọng sinh trở về sao? Nếu vẫn là cô trước đây thì tại sao thay đổi lời như vậy? Trước kia chỉ cần Lâm Tường ở cùng một chỗ với anh sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn, sao có thể ngọt ngào làm nũng với anh như bây giờ được?

Cố Thành xoa xoa thái dương, anh phủ nhận suy đoán của mình theo bản năng, trong lòng tính toán xem có nên thử cô một chút hay không.

Nếu Lâm Tường thực sự cũng trọng sinh, vậy thì anh sẽ thắng thắn với cô sao? Sau đó hai người lại một lần nữa trở về tình trạng như đời trước? không, anh sớm đã chịu đủ những coi thường của Lâm Tường với mình rồi, càng không muốn lại phải nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của cô với mình một lần nữa.

Trước khi chưa thể nắm chắc được, anh sẽ không tùy tiện nói chuyện thẳng thắn với cô.

Trước giờ tan tầm, Cố Thành gọi điện cho Đỗ Hân, “cô giúp Lâm Tường đi xin nghỉ một ngày đi. Ngày mai.”

Đỗ Hân đang bận tới mức chóng mặt như đầu nên khi nhận được điện thoại về mặt lại càng khó coi, “Xin nghỉ một ngày? Vì sao phải xin nghỉ? Đoàn làm phim vừa bắt đầu quay được mấy ngày cô ấy đã xin nghỉ rồi?”

“cô tùy tiện tìm một lý do nào đó, ngày mai nhất định cô ấy phải được nghỉ.” Cố tổng ngang ngược ra lệnh.

Đỗ Hân tròn trắng mắt hỏi: “Cố tổng, tôi có thể hỏi một chút vì lý do gì không? Có chuyện gì quan trọng mà cô ấy cần phải xin nghỉ vào lúc này chứ? Mới vừa bắt đầu quay đã xin nghỉ, như vậy không tốt cho lắm.”

Cố Thành nói: “Ngày mai tôi nghỉ một ngày, muốn qua đó tìm cô ấy, đến lúc đó hẳn là không có thời gian để đóng phim.”

thật sự là muốn chửi thề mà! Thiếu chút nữa là Đỗ Hân đã đập điện thoại rồi, “Cố tổng, anh không thể như vậy được, anh đang không phân biệt được công và tư, Lâm Tường làm việc rất nghiêm túc.”

“Nếu cô không giúp cô ấy xin nghỉ, ngày mai tôi sẽ gặp mặt đạo diễn cùng với nhà làm phim xin phép cho cô ấy.” Cố Thành thoải mái nói.

Mặt Đỗ Hân đen thui như đất nồi, thầm nghĩ mình đã lên nhầm thuyền giặc rồi, còn tưởng rằng có thể ôm được ôm được một cái đùi vàng, hóa ra người ta mò ra công ty giải trí chỉ là để theo đuổi bạn gái đắm chìm trong tình yêu mà thôi. hiện tại đã theo đuổi được nên không còn quan tâm tới sự sống chết của công ty nữa!!!

Cũng đã lên thuyền giặc rồi, bây giờ có hối hận cũng vô dụng, nhảy khỏi thuyền là chuyện không thể, Đỗ Hân tức nghẹn một ngụm máu nói: “Cố tổng, giúp Lâm Tường xin nghỉ chỉ là việc nhỏ, vẫn nên đề tôi làm, không phiền tới anh đại giá quang lâm, miễn cho đến lúc đó anh lại làm cho mọi người trong đoàn làm phim bị dọa.”

Nghe Đỗ Hân nói như vậy, lúc này Cố Thành mới cảm thấy mỹ mãn mà tắt điện thoại.

Vừa đặt điện thoại xuống không lâu lại có chuông vang lên, Cố Thành nhìn qua tên hiện thị trên màn hình kẻ cau mày, nghe máy: “Mẹ, có việc gì sao?”

Đầu bên kia truyện đến giọng nói của mẹ Cố: “Tiểu Thành, cuối tuần này con có về nhà không?”

“Cuối tuần này con phải đi công tác.”

“Nếu vậy thì tối nay trở về nhà ăn bữa cơm được không?”

Cố Thành nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: “Lát nữa con phải tới thành phố A.”

Mẹ Cố dịu dàng, bắt đầu đi nói: “Vội như vậy sao, cũng lâu rồi hai mẹ con mình không gặp nhau, mẹ rất nhớ con.”

Cố Thành cắt ngang bà, nói: “Mẹ, chờ con đi công tác đợt này xong sẽ về nhà.”

Mẹ Cố dừng một chút, lại mở miệng hỏi anh: “Tiểu Thành, mẹ nghe Mân Mân nói con có bạn gái rồi phải không?”

“Đúng vậy, cô ấy tên là Lâm Tường.”

“Có thời gian thì dẫn cô ấy đến nhà mình ăn bữa cơm.”

Cố Thành cau mày, nói: “Con hỏi qua cô ấy một chút, nếu cô ấy đồng ý thì con sẽ dẫn cô ấy về.”

“Con lớn như vậy đến bây giờ mới nói chuyện yêu đương, mẹ thực sự rất tò mò về đối phương, không biết là một cô gái như thế nào, con nhất định phải dẫn về cho mẹ xem mặt đây.”

“Đến lúc đó sẽ thấy thôi. Mẹ, nếu không có việc gì nữa thì con cúp máy đây.”

Mẹ Cố vội vàng kêu anh đợi chút, nói: “Tiểu Thành chờ một chút, mẹ muốn hỏi một chút, trợ cấp trước kia của Tần Mân sao lại ngừng lại vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?”

Cố Thành cười lạnh, đây mới chính là mục đích cuộc gọi ngày hôm nay của mẹ anh: “Mẹ, Tần Mân có tay có chân, còn có bằng Cao đẳng, cô ta hoàn toàn có thể tự kiếm tiền nuôi bản thân.”

Mẹ Cố khẽ nói: “không phải lúc trước vẫn cho sao? Mẹ cũng đã đồng ý với di của con phải chăm sóc Mân Mân, này...”

“Mẹ, Tần Mân hoang phí, lúc trước là con cho là để mẹ dùng, nếu mẹ không cần vậy thì ngừng. Còn về phần những người khác, con không có nghĩa vụ phải nuôi, mẹ thích ăn không cần.”

“Nhưng Mân Mân nói là bởi vì.... bạn gái con.”

“Ngừng lại là do con quyết định, con không biết là Tần Mân nói gì với mẹ, nhưng nếu như mẹ theo người khác bịa đặt dựng chuyện thì về sau chúng ta sẽ càng xảy ra nhiều mâu thuẫn. Mẹ, mẹ không hồ đồ, người thân với người ngoài ai đối với mẹ quan trọng hơn, hẳn là mẹ hiểu rõ.”

Cúp điện thoại Cố Thành mới từ từ thả lỏng ngữ khí, mẹ anh từ nhỏ đã sống trong phú quý an nhàn, lớn lên gả cho ba anh cũng luôn được yêu thương. Quan hệ xã giao ngoài xã hội cũng thấy từ trong phim truyền hình, tình cách đơn giản, lỗi tai thích nghe những lời mềm mại nên dễ dàng tin người khác, đặc biệt là Tần Mân. Kiểu người ở nhà lâu ngày gần như tách biệt với xã hội, nên càng dễ dàng tin tưởng người.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Đột phá

Edit: Cuồng Soái Ca | Beta: Nguyên Hy

Đời trước, bà không thích Lâm Tường, phần lớn nguyên nhân đều là do Tần Mân.

Sau khi trọng sinh, anh đã nhiều lần góp ý với bà để Tần Mân chuyển đi, nhưng bà luôn khóc nháo nói nếu không có Tần Mân ở bên cạnh sẽ buồn chán khiến anh ít nhiều cũng có chút mềm lòng. Dù sao thì cũng là do anh không có nhiều thời gian ở bên cạnh bà, nhưng cũng chỉ có thể như vậy chứ không hơn, nếu Tần Mân vẫn tiếp tục tác oai tác quái, anh có rất nhiều cách khiến cô ta phải rời khỏi Cố gia.

Sắp tới giờ tan tầm, Cố Thành có chút vội vàng, dọn dẹp đồ đạc rời khỏi công ty, tự mình lái xe thẳng tới thành phố A.

trên đường tới thành phố A, anh đã đưa ra quyết định, nếu Lâm Tường cũng là người trọng sinh trở về, trước khi cô chủ động thừa nhận trước, anh sẽ không vạch trần.

hiện tại bọn họ vẫn đang chìm trong tình yêu cuồng nhiệt, anh thật sự vô cùng quyến luyến cảm giác ngọt ngào này, càng không muốn phá hỏng không khí này. Nhớ lại tình cảnh của mình đời trước, anh liền cảm thấy hiện tại chính là thiên đường.

Ra khỏi đường cao tốc, Cố Thành gọi điện thoại cho Lâm Tường, cô bắt đắ dĩ mà nói vẫn chưa kết thúc công việc, nhất định sẽ tranh thủ về nhà trước bữa tối.

Cố Thành không muốn về nhà trong tình cảnh phòng không gối chiếu, vì thế chạy xe thẳng tới đoàn làm phim, muốn tự mình đón Lâm Tường về nhà.

Đời trước được xem qua rất nhiều bộ phim điện ảnh của Lâm Tường, lại chưa từng nhìn thấy dáng vẻ cô đóng phim trên phim trường, thật ra trong lòng anh khá tò mò, lúc này phim trường đang ở trước mắt, chỉ cần đi vào là có thể nhìn thấy dáng vẻ Lâm Tường khi làm việc.

Nhưng lại do dự không bước vào bởi vì Đỗ Hân luôn cảnh cáo anh, nếu muốn Lâm Tường an ổn đóng phim, anh phải cách xa cô một chút, không nên xuất hiện quá nhiều ở nơi cô làm việc.

Tất nhiên Cố Thành hiểu đạo lý này, nhưng khi yêu đến không còn lý trí, chính anh cũng cảm thấy sợ chính mình, anh thật sự muốn không quan tâm tất cả mà đi vào, sau đó thoải mái hào phóng giới thiệu với người khác, Lâm Tường là người phụ nữ của Cố Thành.

Hít thở sâu, cuối cùng anh cũng kiềm chế lại sự xúc động này.

Tâm tư vừa bình ổn lại, cửa sổ xe đã bị người khác gõ vang, nhìn thoáng qua người ngoài cửa sổ, Cố Thành nhú mày mở cửa kính, không nghĩ tới lại gặp người quen ở đây.

"Cố tổng, từ xa tôi đã cảm thấy chiếc xe này rất quen mắt, lại là biển số thành phố S, liền tới nhìn thử xem, quả nhiên là anh, sao lại rảnh rỗi mà tới đây vậy?" Đối phương chính là nhà sản xuất cho phim của Lâm Tường, cũng xem như là bạn chơi golf cùng với Cố Thành, cũng từng ngồi qua vài lần

xe anh nên nhận ra cũng là điều dễ hiểu.

Cố Thành tháo đai an toàn xuống xe, bắt tay cùng hấn, nói: "Tôi tới đây có việc cá nhân."

Vu Quang nhướn mày, hỏi: "Tôi đón Lâm Tường sao? Tôi biết cô ấy là người mới trong công ty giải trí của anh."

Cố Thành thờ dãi, vòng xĩa giao lớn như vậy, muốn khiêm tốn cũng không được, vì thế thoải mái gật đầu.

Vốn là kẻ lão làng trong giới giải trí, chỉ cần nhìn cái gật đầu này của Cố Thành, hấn lập tức có thể tự bỏ não ra một cốt truyện hoàn chỉnh.

Cười cười, tỏ vẻ ta đã hiểu, nói: "Vậy tại sao còn ở ngoài này, cùng vào thôi, tiện thể nhìn một chút biểu hiện của người mới công ty anh, chính Triệu Tâm cũng khen cô ấy không dứt miệng, nghe nói còn có ý muốn mời cô ấy diễn vai chính trong bộ phim tiếp theo đó."

Cố Thành rất do dự, anh thực rất muốn đi vào, nhưng anh biết Vu Quang đã hiểu sai, anh lại đi vào, chỉ sợ sẽ càng nhiều người hiểu sai.

"Vẫn là thôi vậy, tôi ở ngoài này đợi cô ấy là được rồi."

Có lẽ Vu Quang đã hiểu rõ sự do dự của anh, vỗ vỗ vai anh nói: "Nên đi vào thôi, nơi này nhiều phóng viên, rất dễ bị chụp được, anh cứ coi như tới thăm ban (*) với tôi là được."

() Thăm ban: Nhà sản xuất hay nhà đầu tư hoặc fan tới thăm địa điểm đoàn làm phim đang làm việc.*

Mặt Cố Thành đầy hắc tuyến nghĩ thầm, ông là một lão già béo, ai muốn đến thăm ban với ông! ())))))

Chẳng qua cuối cùng vẫn đi cùng hấn vào phim trường.

Lâm Tường mới vừa quay xong một phân cảnh, liền nhìn thấy Cố Thành và nhà sản xuất đi vào.

Dáng người người Cố Thành cao gầy, ngũ quan tuấn tú, đi trong đám người bắt mắt giống như một ngôi sao điện ảnh, khiến người ta từ xa đã có thể nhìn thấy anh.

Tuy rằng Lâm Tường có chút ngoài ý muốn, nhưng nhìn thấy anh xuất hiện vẫn rất vui vẻ, đang định chạy tới đón, lại bị Nhạc Tiểu Kỳ kéo lại, chỉ nghe cô nhỏ giọng nói: "Chị Lâm Tường, đừng kích động, ở đây nhiều người quá."

Gặp mặt còn không thể chào hỏi, thật là tra tấn người mà.

Lâm Tường đang suy nghĩ nên tìm cơ gì để đi đến, liền thấy Liễu Phi nhiệt tình chủ động đi tới chào hỏi Cố Thành, nhìn dáng vẻ thân thiết của cô ta, chẳng nhẽ hai người có quen biết?

Lâm Tường vốn vẫn đang tìm cơ để tiến đến trò chuyện với Cố Thành, đã bị Liễu Phi giành trước một bước, ngược lại cô liền không muốn tới nữa, bình tĩnh xoay đầu, nhận lấy cốc nước ấm mà Nhạc Tiểu Kỳ đưa tới uống liền hai hớp.

Vừa rồi Nhạc Tiểu Kỳ vẫn lo sợ cô xúc động, lúc này nhìn thấy thái độ của Liễu Phi, ngược lại chính cô ấy không thể bình tĩnh nổi.

"Chị, Liễu Phi đi tới rồi kia!" cô sốt ruột nói.

Lâm Tường à một tiếng, tiếp tục uống nước.

"Chị, Liễu Phi muốn bắt tay cùng Cố tổng! TMD! cô ta còn dám dựa gần như vậy!"

Lâm Tường không có phản ứng, giả bộ nhìn đi nơi khác, tiếp tục uống nước.

"Chị, Cố tổng tránh rồi, không bắt tay cùng cô ta!"

Lâm Tường nhét cốc nước trở lại cho cô, ngoài miệng khuyên bảo: "Đừng hét lên như vậy, khí chất đâu?"

Nhạc Tiểu Kỳ tủi thân: "Mẹ em không cho em thứ này."

Lâm Tường:.....

"Chị, có phải chị quá bình tĩnh rồi không?" Nhạc Tiểu Kỳ cầm cốc nước nhìn cô.

Lúc này Lý Hân Ý vội vàng đi tới, cũng là vẻ mặt sốt ruột: "Chị, có tình địch kia, chị còn không mau xông lên!"

Lý Hân Ý chạy tới hô to.

Thấy cô không nhúc nhích, Lý Hân Ý đẩy đẩy, đúng là Hoàng Đế không vội thái giám đã gấp!

Lúc này phó đạo diễn đi tới, nói với Lâm Tường: "Cảnh tiếp theo vẫn là Lâm Tường diễn."

Lâm Tường còn chưa nói câu nào, Lý Hân Ý đã có ý kiến, hỏi: "Cảnh cuối này không phải là chị Liễu Phi diễn sao?"

Phó đạo diễn nhìn Liễu Phi đứng trong đám người, nói: "Cơ thể cô ấy có chút không thoải mái, muốn nghỉ ngơi trước một chút."

Mấy người đồng thời không nói lời nào, nhìn Liễu Phi đứng trước Cố Thành cười rạng rỡ, có chỗ nào giống với người cơ thể có chút không thoải mái chứ?

thật ra cảm xúc của Lâm Tường không thay đổi chút nào, nói với phó đạo diễn: "Tôi biết rồi, chúng ta quay thôi."

Vu Quang vốn chuẩn bị gọi Lâm Tường tới, nhưng nhìn thấy cô lại chuẩn bị quay phim, cũng đành từ bỏ, đưa Cố Thành tới lều của Triệu Tầm, bên trong có vài người đang xem lại cảnh quay vừa rồi.

Vu Quang giới thiệu Triệu Tầm và Cố Thành với nhau, bởi vì LX có đầu tư, cho nên đa số mọi người đều biết Cố Thành.

"Đây là cảnh quay vừa rồi sao?" Cố Thành tò mò đi đến trước màn hình.

Nhìn thấy diễn viên đã vào chỗ, khi Cố Thành nhìn Lâm Tường từ màn hình nhỏ, biểu cảm vô cùng chăm chú, nhìn cô không hề chớp mắt.

Triệu Tầm phát hiện anh đang nhìn Lâm Tường, liền nói: "Biểu hiện của Lâm Tường rất tốt, diễn xuất không tồi, nhập vai rất tự nhiên, quả thực giống những diễn viên đặc có nhiều kinh nghiệm."

Trong những diễn viên quay phim mấy ngày nay, Lâm Tường chắc chắn là người thể hiện tốt nhất, Triệu Tầm đối với cô thật sự khen không dứt miệng.

Nghe thấy người phụ nữ của mình được khen ngợi, Cố Thành có chút tự hào, một nụ cười mỉm trên khóe miệng, khiến cho biểu cảm của anh dịu dàng đi rất nhiều, trong lòng thầm nghĩ: Diễn viên có kinh nghiệm sao? Đòi trước cô ấy đã diễn xuất mười năm, thật sự là một diễn viên có kinh nghiệm.

Liễu Phi đứng trong đám người, vẫn không tìm thấy cơ hội để bắt chuyện với Cố Thành, sớm đã có chút tức giận, cô ta không tin, lấy danh tiếng và nhan sắc của mình, còn có người đàn ông nào dám xua cô ta như xua vệt?

Lúc này nghe thấy Triệu Tầm khen Lâm Tường, ít nhiều trong lòng có chút không phục, tiến lên nói với Triệu Tầm "Triệu đạo diễn, còn tôi thì sao? Biểu hiện của tôi cũng không kém mà!"

Sau khi cô ta mở miệng, nháy mắt trở thành tiêu điểm, mấy người đàn ông trong lều đều nhìn về phía cô ta, ngoại trừ Cố Thành, tầm mắt của anh giống như bị dính chặt vào màn hình, một khắc cũng không rời ra nổi.

Triệu Tầm nghĩ thầm biểu hiện tốt của cô khiến tôi tức chết, cô còn có mặt mũi mà hỏi câu này.

Chỉ nghe hần nửa thật nửa đùa nói: "Tôi nào dám nói cô nói sai? Đến lúc đó cô giận lên không diễn nữa, không phải muốn cái mạng già của tôi sao!"

Lời này làm mọi người cười vang.

Liễu Phi đang cười lên liếc mắt nhìn Cố Thành một cái, thấy anh vẫn chăm chú nhìn màn hình nhỏ, không khỏi buồn bực, đóng phim hay như vậy sao? Sớm biết vậy vừa rồi cô ta không nên nghỉ ngơi, nói không chừng sau khi nhìn thấy cô ta diễn, Cố Thành liền có ấn tượng.

thật ra trước kia Liễu Phi có gặp qua Cố Thành hai lần, đều ở trong tiệc xã giao, lúc ấy có người giới thiệu bọn họ làm quen, nhưng Cố Thành đều không nhớ được cô ta, sự thật này làm Liễu Phi vô cùng buồn bực, chẳng nhẽ mị lực của cô ta giảm xuống? cô ta chính là thích Cố Thành từ ánh nhìn đầu tiên.

thật sự đều do Liễu Phi nghĩ nhiều, trong mắt Cố Thành, ngoại trừ mẹ và bà ngoại, phụ nữ toàn thế giới cũng chỉ có một mình Lâm Tường, mặt khác những người phụ nữ kia chỉ là những sinh vật vô giới tính trên trái đất mà thôi.

Lâm Tường diễn xong cảnh này, cũng tới giờ cơm tối, Vu Quang nói Cố tổng muốn mời khách, tất nhiên Cố Thành không hài lòng lắm, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý. không phải anh không mời nổi bữa cơm này, chỉ là anh vốn muốn cùng Lâm Tường thưởng thức bữa tối dưới ánh nến, lúc này lại bị quấy rối, ít nhiều trong lòng Cố Thành có chút không vui.

Tuy rằng Vu Quang phá hỏng bữa tối hẹn hò của anh, nhưng vẫn rất tinh mắt, gọi mấy chủ nhiệm tới, lại gọi vài diễn viên quan trọng đến, Lâm Tường tất nhiên cũng nằm trong số đó.

Số người trong đoàn cũng không ít, tới khách sạn chia làm hai bàn, Lâm Tường đi theo mấy diễn viên đóng vai phụ đến bàn ở cách vách, Cố Thành vô cùng buồn bực, từ khi anh đến phim trường đến bây giờ, không chỉ không có cơ hội nói chuyện với Lâm Tường, cô còn không thèm nhìn anh cái nào.

Người vẫn còn chưa đông đủ, Vu Quang liền lôi kéo Cố Thành ngồi xuống, thương lượng chuẩn bị gọi món, cuối cùng Cố Thành thật sự không khách khí gọi một bàn hải sản, trong lòng ngoài buồn bực vẫn là buồn bực, đau lòng cho vợ yêu, cho dù ăn cơm cùng một đám người, cũng phải theo khẩu vị của cô mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đột phá (2)

Editor: Nguyễn Hy | Beta: Cường Soái Ca

Ngồi bên tay phải của Cố Thành là Vu Quang, bên trái vẫn chưa có ai ngồi, nhất thời không ai dám ngồi cạnh anh, tất cả đều cho rằng có người sẽ tới đó ngồi.

Liễu Phi lại cảm thấy đây chính là cơ hội của mình, vì thế thừa dịp tất cả mọi người đều đã vào chỗ ngồi, cô ta mới ưu nhã đi tới.

Khi đi đến cạnh anh thì ngọt ngào nói: “Cố tổng, anh không để ý khi tôi ngồi ở đây chứ?”

Cố Thành vừa ngồi nói chuyện phiếm với Vu Quang vừa chơi điện thoại, cũng không biết đang gửi tin nhắn cho ai, ánh mắt không vui.

Liễu Phi vừa lên tiếng mọi người đều nhìn qua chỗ bọn họ.

Vu Quang cũng có thể xem như là có quen biết với Liễu Phi, tuy bình thường cô ta là người cao ngạo, nhưng vẫn có mắt nhìn, Nhưng mà biểu hiện của cô ta hôm nay sao lại như vậy chứ, thật là khiến người khác không biết nên nói gì nữa, người ta rõ ràng đã không có hứng thú với cô, mà cô vẫn hướng ánh mắt trông mong về phía người ta!!! Chỉ có điều với điều kiện của Cố Thành, chính xác là một người giàu có để mọi cô gái đều phải tranh dành đến kẻ sống người chết.

Cố Thành đối với những hành động của Liễu Phi ở bên cạnh đã sớm cảm thấy chán ghét, nhưng tác phong lịch sự hàng ngày của anh lại không cho phép anh đi gây khó dễ cho một người phụ nữ. Mà khi người phụ nữ đó đã vượt quá giới hạn làm cho anh tức giận, thì anh vẫn có thể tiếp tục duy trì phong độ thường ngày.

Đặc biệt là khi không thấy Lâm Tường trả lời lại tin nhắn! Ai không có mắt đi tới chọc anh, đó chính là người để anh trút giận.

Liễu Phi vừa hỏi xong cũng không lập tức ngồi xuống, chỉ dựa vào thành ghế nở một nụ cười tươi tắn. Tuy cô ta đã ba mươi tuổi, nhưng bởi vì được chăm sóc tốt, nên thoát nhìn cũng giống như người mới hai mươi mấy tuổi, nhưng so với người trẻ tuổi thì lại có một chút cử chỉ lăng lơ quyến rũ. Cho nên người ngoài nhìn thấy cô ta thì cảm thấy rất có sức hấp dẫn.

Nhưng mà sức hấp dẫn của cô ta hôm nay đã đậm phải tăng bằng nghìn năm.

Cố Thành một tay quay điện thoại, nghiêng mặt nhìn cô ta, cau mày nói: “Nếu tôi để ý thì sao?”

Liễu Phi sững sốt một chút, cô ta không nghĩ là Cố Thành lại có thể thẳng thắn như vậy, tự nhiên không nóng không lạnh một lúc rồi lại nói ra một câu là người ta xấu hổ như vậy. Thực sự khiến cho cô ta cười cũng không nổi nữa, chỉ có thể nhếch khóe miệng nở nụ cười gượng gạo, nói: “Ha ha, Cố tổng thật là hài hước, có một mỹ nhân ngồi bên cạnh bởi rượu không phải rất tốt sao?”

Cố Thành nhanh nhẹn quét mắt nhìn cô ta một cái, lạnh nhạt mà nói: “Làn da không mịn màng, ngực cũng không to, không thích hợp để ngồi ở vị trí này.”

Khi anh nói lời này âm lượng không to, người xung quanh mãi nói chuyện cái cọ ỏn ào cho nên không có ai để ý tới. Nhưng Liễu Phi và Vu Quang ở bên cạnh anh thì tất nhiên là nghe thấy rõ ràng, biểu cảm trên khuôn mặt hai người đồng thời trở nên vô cùng đặc sắc.

Liễu Phi nghe xong trong nháy mắt khuôn mặt liền trở nên đỏ, từ khi bước chân vào nghề diễn viên liền gặp may mắn, cô ta chưa bao giờ gặp phải trường hợp xấu hổ như vậy. Người đàn ông này lại có thể làm cho cô không còn chút mặt mũi nào, có thể nói ra lời làm cho người ta khó xử như vậy.

“anh.” cô rất muốn hung hăng mắng anh hai câu, nhưng lý trí lại nói cho cô ta biết là cô ta không thể đắc tội với con người này được.

Vu Quang vốn đang uống trà, nghe xong Cố Thành nói thì thiếu chút nữa đã phun trà ra khỏi miệng, vì thế vội vàng nuốt xuống, kết quả vì quá nhanh mà bị sặc, lập tức ho sặc sụa đến trời đến tối tăm, mạng già thiếu chút nữa đã ra đi mất nốt một nửa.

Vu Quang chỉ còn nửa cái mạng, vừa khó khăn ho khan vừa giải vây cho Liễu Phi, nói: “Liễu Phi, ở bên cạnh Trịnh Đông vẫn còn giữ chỗ cho cô kia, mau tới đó ngồi đi.”

Liễu Phi nghẹn họng một lúc lâu cảm thấy vô cùng khó chịu, nghe được lời nói giải vây của Vu Quang cũng không nói thêm gì nữa, hừ nhẹ một tiếng rồi quay người đi khỏi.

Vu Quang thật vất vả mới có thể lấy lại hơi thở bình thường, cười nhìn Cố Thành nói: “Cố tổng, lời này của cậu thật là làm cho người ta bị tổn thương mà!”

Về mặt Cố tổng vẫn bình tĩnh, không hề hồi cải mà nói: “Tôi chỉ là ăn ngay nói thật thôi.”

Vu Quang thở dài, được rồi, anh đẹp trai anh có tiền anh có quyền.

Lâm Tường cùng Lý Hân Ý ngồi cùng nhau, hai người dựa đầu gần nhau nói nhỏ, Lý Hân Ý nói ở bên tai cô: “Liều Phi ngồi cùng một bàn với Cố tổng, chị không có chút lo lắng nào sao?”

Lâm Tường uống một ngụm trà xanh, nhấp miệng cười khế, ánh mắt bình tĩnh làm cho người ta không thể đoán được là cô đang nghĩ cái gì. Điện thoại trong tay bỗng lóe sáng, thông báo là có WeChat. cô cầm lên click mở, bấm vào giao diện của WeChat trên màn hình, khung chat hiện lên tin nhắn Cố Thành gửi tới.

“Ngắm lại, thực xin lỗi, tối nay phải ăn cơm cùng với tất cả mọi người.”

“Bảo bối, chúng ta ngồi cùng bàn đi.”

“Tình yêu, anh giữ chỗ cho em.”

“Sao em không trả lời tin nhắn của anh?”

“Em giận sao? Tức giận thì cũng đừng không quan tâm đến anh như vậy. Bảo bối, quan tâm đến anh đi.”

“Bảo bối, trở về anh sẽ quỳ ván giặt đồ, quỳ bàn phím, quỳ cái gì cũng được, nhưng em để ý đến anh một chút đi.”

Tin nhắn cuối cùng vừa gửi tới: “Bảo bối, nếu em vẫn không để ý đến anh thì anh sẽ đi qua đó tìm em.”

Khi Lâm Tường đọc tin nhắn, Lý Hân Ý vрон cổ ngó qua nhìn lên. Nhìn lên xong còn bình luận một câu: “Ừ, đã từng thấy qua người phải quỳ ván giặt đồ, nhưng chưa từng thấy ai lại chủ động muốn quỳ ván giặt đồ như vậy, Cố tổng thật là có khí phách nha.”

Lâm Tường gợn tay đẩy đầu cô ra, nhét điện thoại đi động vào túi quần, cầm ly rượu vang đỏ trước mặt lên nhìn Lý Hân Ý nói: “đi thôi, chúng ta qua đó kính rượu, đi một vòng mời tất cả mọi người.”

Lý Hân Ý vội vàng cầm ly rượu đi theo cô, biểu cảm có chút hưng phấn, cảm thấy hẳn là sắp có trò hay để xem rồi.

Lâm Tường cùng Lý Hân Ý cầm ly rượu đi qua bàn bên cạnh, bên đây đang vô cùng náo nhiệt. Lâm Tường liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cố Thành đang ngồi bên trong, anh đang nói chuyện cùng Vu Quang, nhìn thấy cô đi vào tầm mắt liền lập tức sáng lên, nhìn cô không chớp mắt.

Mấy ngày nay làm việc cùng nhau tất cả mọi người đều quen biết nhau, lúc này thấy hai cô gái trẻ tuổi đi vào lập tức ồn ào muốn mời rượu các cô.

Lâm Tường chỉ cười cười, cũng không để ý tới, lời Lý Hân Ý tới thẳng chỗ Vu Quang và Triệu đạo diễn đang ngồi, nói: “Vu tổng, Cố tổng, Triệu đạo diễn, kính các anh một ly.”

Vu Quang cười ha ha nói: “Tiểu Lâm nha, chỉ với một ly rượu mà cô muốn kính cả ba người chúng tôi sao, có phải là quá qua loa rồi không.”

Triệu Tầm ở bên cạnh thêm vào, “Đúng vậy, ít nhất thì cũng phải uống ba ly.”

Mọi người nghe xong đều vui vẻ hớn hơ mà cười, chờ đợi Lâm Tường uống liền ba ly rượu.

Lâm Tường nhìn thoáng qua Cố Thành, đối phương cũng nhìn thẳng cô, không nói tiếng nào.

“Được, ba ly thì ba ly.” cô sáng khoái mà đáp ứng, cầm lấy ly rượu chuẩn bị uống.

Lúc này Cố Thành đứng lên nhanh chóng cầm lấy ly rượu của cô, nhìn những người khác nói: “Tôi là ông chủ của cô ấy, ba ly này tôi uống thay cô ấy.” nói xong cũng không đợi người khác mở miệng, mặt không đổi sắc mà uống liền ba ly.

Vu Quang sững sốt một chút, ngay sau đó cười nói: “Được được được, Cố chủ tịch thật khí phách.”

Tuy đại đa số những người đang ngồi ở đây không rõ là giữ Cố Thành và Lâm Tường có quan hệ gì, nhưng nghe Vu Quang nói thế cũng nói theo, trong lúc nhất thời trong phòng bao lại trở lại không khí náo nhiệt lúc này. Mà Liều Phi ngồi ở một bên yên tĩnh ăn cơm lại lạnh lùng nhìn hai người bọn họ.

Lâm Tường kính rượu xong liền muốn rời đi, không ngờ góc áo lại bị Cố Thành âm thầm kéo lại.

Lâm Tường:.....

Cố Thành nói: “Ồ đây có cá sốt rất ngon, ngồi đây ăn đi.”

Lý Hân Ý đứng bên cạnh bọn họ, nhìn thấy hành động mờ ám của bọn họ thì nhin không được che miệng cười trộm.

Lâm Tường trộm cầm tay anh một chút, ý bảo anh buông ra, quay đầu lại nhìn Vu Quang, nói: “Vu tổng, tôi còn có chút việc nên phải đi trước, chúc các anh ăn ngon miệng.”

Vu Quang vui tươi hơn hờ mà nói: “Nếu như vậy thì cô đi trước đi, để Cố tổng đưa cô đi.”

Lâm Tường cũng không cự tuyệt, nhìn Cố Thành liếc mắt một cái, quay đầu đi ra ngoài. Lý Hân Ý thấy Lâm Tường muốn bỏ cô đi, thì cũng mặt dày quay qua nói với Vu Quang: “Vu tổng, ở đây còn trống hai chỗ, tôi có thể ngồi ở đây, chúng ta uống với nhau vài ly được không?”

Hai người bên này vừa đi ra khỏi phòng bao, Cố Thành đã đuổi tay dắt Lâm Tường đi. Lâm Tường cũng không rút ra, tùy ý để anh nắm tay bước đi xuống thẳng bãi đỗ xe.

Mới vừa đi vào bãi đỗ xe, Cố Thành bỗng nhiên khom lưng một cái, dễ dàng ôm ngang Lâm Tường lên. Lâm Tường bất ngờ bị bế lên thì khiếp sợ, kinh hô một tiếng ôm lấy cổ anh.

“Mau để em xuống” cô hạ giọng nói.

Cố Thành không bỏ cô xuống mà còn gắt gao ôm đi về phía trước, hỏi cô: “Sao lúc này em không trả lời tin nhắn của anh hả?”

Lâm Tường chớp chớp mắt, nói: “Tin nhắn gì, em không thấy.”

Cố Thành:.....

Suy nghĩ muốn chơi xấu cô.

“Chính là tin nhắn anh nói yêu em” anh nói.

“anh nói yêu em ở chỗ nào chứ?” Lâm Tường phản bác.

Cố Thành nhướn mày, “Còn nói là em không thấy.”

Lâm Tường chu miệng, rõ ràng là đang bắt bẻ lời nói của cô mà! Vì thế nói: “Em chính là cố ý không trả lời lại.”

Cố Thành dừng lại nhìn cô, “Vì sao không trả lời? Tức giận sao?”

Lâm Tường nhìn thấy xe bảo mẫu của mình liền bảo anh đi về phía trước, “Ngồi xe bảo mẫu về đi, vừa nãy anh có uống rượu.”

Cố Thành tất nhiên là không có ý kiến, ôm thẳng cô tới chỗ xe bảo mẫu.

trên xe Nhạc Tiểu Kỳ và tài xế đang ăn cơm hộp, nhìn thấy Cố Thành ôm Lâm Tường lên xe, khiếp sợ, vội vàng hỏi bọn họ: “Làm sao vậy? Chị Lâm Tường làm sao vậy? Uống say sao?”

Lâm Tường xua xua tay bảo họ không sao, lại nhìn tài xế nói: “Về nhà.”

Nhạc Tiểu Kỳ thấy cô không làm sao hết cũng nhẹ nhàng thở phào, lạnh lẽo xuống xe đi lên ngồi ở ghế phụ lái, nhường lại không gian đằng sau cho bọn họ.”

Cho dù là đã lên xe, nhưng Cố Thành vẫn ôm cô như cũ, để cô ngồi trên đùi anh.

“anh còn muốn ôm em tới khi nào?” Lâm Tường hỏi anh.

Cố Thành suy nghĩ, nói: “Chuẩn bị ôm em mãi mãi.”

Lâm Tường:.....

Những lời âu yếm của Cố Thành thật sự làm cô khó mà có thể chống đỡ được.

“Em còn chưa nói vì cái gì mà em cố tình không trả lời lại tin nhắn của anh?” Cố Thành không vừa ý vẫn tiếp tục truy vấn. anh vừa rồi chính xác là bị sự lạnh nhạt của cô làm cho hoảng sợ, trong nháy mắt giống như trở lại đời trước, mặc kệ anh có nói gì thì cô đều lạnh nhạt mà đối trả.

Lâm Tường dứt khoát đem toàn bộ trọng lượng cơ thể mình dựa vào người anh, nghe anh nói trong người liền cảm thấy thoải mái, có một chút mỹ mãn.

“Em ghen đó, cho nên không để ý đến anh.” cô nói.

Cố Thành sùng sốt một chút, “Ghen với Liễu Phi sao?”

Lâm Tường lắc đầu, nói: “Ghen tị với tất cả những người ở xung quanh nói chuyện với anh.”

Cố Thành càng trở nên mông lung, có điều không thể lý giải được,

Lâm Tường tiếp tục nói: “Em là người phụ nữ của anh, nhưng lại không thể ở bên cạnh nói chuyện với anh, nên em cảm thấy không vui.”

Trong lòng Cố Thành chấn động, người phụ nữ của anh sao lại có thể ghen mà cũng đáng yêu như vậy chứ.

anh nhìn không được cười nhẹ, “Hóa ra em chính là một hũ dấm to.”

Lâm Tường cũng cười theo, làm bộ uy hiếp nói: “Cho nên anh phải cẩn thận, nếu không một ngày nào đó sẽ bị hũ dấm này ăn thịt.”

Cố Thành cúi đầu hôn thật sâu lên môi cô, môi lưỡi hai người dây dưa, tức khắc không thể tách rời.

Đến khi kết thúc nụ hôn, hô hấp của hai người có chút dồn dập, Cố Thành nhỏ giọng nói bên tai cô: “Trước khi bị chết đuối trong hũ dấm của em, thì có thể để anh không dùng bao cao su mà làm việc với em được không?”

Lâm Tường cười mắng một câu, “Đồ lưu manh.”

Bởi vì đang nâng vách ngăn lên, cho nên hành động của hai người không có chỗ cố kỵ cả.

Cố Thành cười nhẹ liếm rồi hôn lên cổ cô, một bàn tay to không khách khí mà chui vào dưới váy, nhẹ nhàng vuốt ve nơi mẫn cảm của cô.

Lâm Tường ôm cổ anh nhỏ giọng nói: “Về nhà rồi làm.”

Cố Thành khàn giọng trả lời: “anh biết rồi.”

Ngoài miệng thì nói là đã biết, nhưng hành động của tay thì vẫn không dừng lại, làm cho Lâm Tường phải thở gấp liên tục.

Xe chở hai người về đến biệt thự liền rời khỏi, Cố Thành vẫn ôm Lâm Tường không buông tay. Lâm Tường được ôm đi rất thoải mái, trong miệng còn không quên trêu chọc anh một chút, “Xem ra hai chân của em có thể về hưu được rồi.”

Cố Thành cũng tán đồng mà nói: “Được, về sau em sẽ sống ở trên người anh.”

Cố Thành có chút gấp gáp không chờ nổi, hôm nay anh đã mang theo hai hộp bao cao su, đêm nay và cả ngày mai, ít nhất là phải sử dụng hết một nửa mới được.

Lâm Tường nhướn mày hỏi: “Hôm nay mang bao cao su rồi sao?”

Lâm Tường nhú mày, hỏi: “không phải là anh để trên xe chứ, vừa rồi là anh đi xe của em về đó.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Ngày nghỉ

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca (Ngọc Nhi)

Cố Thành nhướn mày, “Trong ví tiền của anh cũng có mấy cái.”

Lâm Tường:.....

Cố tổng, anh mang theo một đồng bao cao su đi mời khách ăn cơm, làm như vậy có được không? Ngộ nhớ đến lúc anh lấy tiền ra trả mà nó bị rơi ra thì phải giải thích như thế nào đây!

Nhưng mà thấy anh có lòng chuẩn bị bao cao su như vậy, Lâm Tường cũng không muốn làm khó anh nữa.

Ôm cổ anh, liếm liếm những cọc râu mới nhú lên của anh, hỏi: “Sao chúng ta không đi tắm trước?”

Cố Thành kiên quyết cự tuyệt nói: “không, làm xong rồi đi tắm” anh thực sự không thể chờ được đến lúc tắm rửa xong nữa.

Hai người gào thét ầm ĩ đi vào phòng, Lâm Tường mời với nằm xuống giường đi bị anh nhào tới cởi áo. Lâm Tường vừa phối hợp với anh vừa cười nói: “Bộ dáng này của anh thật là muốn dọa người mà.”

Cố Thành cởi bỏ áo ngực rồi ngậm lấy nhũ hoa xinh đẹp của cô, mơ hồ nói: “anh đói đến mức phát điên rồi.”

Lâm Tường nhìn không được cười một tiếng, cô thích nhìn thấy bộ dáng người đàn ông này động tình vì cô, giống như ở trong mắt anh, cô chính là cả thế giới.

Khi vật cương cứng thô to kia thoát khỏi tầng tầng lớp lớp vải vương vãi mà hung hăng đi thẳng vào trong cô, Lâm Tường cảm thấy vô cùng hạnh phúc, có chút buồn cười mà nghĩ: cô lại có thể bị người đàn ông này lấy đi mất lần đầu tiên của đời con gái cả hai lần.

Lâm Tường bị lấn qua lộn lại, đầu óc trở nên choáng váng mơ hồ, chỉ cảm thấy ở đằng sau mình như gắn một cái động cơ liên tục hoạt động không nghỉ một chút nào, đến hừ cô cũng lười hừ.

“Thành ca ~ ca, chúng ta nghỉ ngơi được không, em không còn chút sức lực nào nữa.” Lâm Tường đáng thương làm nũng.

Cố Thành hôn lên môi cô, cười nói: “Thế lúc quá kém, sau này anh phải dẫn em đi tập luyện một chút.”

Lâm Tường cảnh giác hỏi: “Tập luyện cái gì chứ?”

Cố Thành cúi đầu cười: “Các loại, bao gồm cả như thế này nữa.”

Lâm Tường không còn sức lực để chống đỡ được nữa, đôi tay buông lỏng, cả người nằm bò ra giường.

Đem mặt vùi vào chăn gối, nói: “không được, em rất buồn ngủ, em muốn đi ngủ!”

Cố Thành ngẩng đầu nhìn đồng hồ để trên tủ đầu giường, nói: “Mới có 10 giờ.”

10 giờ tối đối với những người trẻ tuổi kỳ thật vẫn còn rất sớm, nhưng vẫn đề là bữa tối bọn họ còn chưa ăn đã trở về, nói cách khác là bọn họ đã lộn lộn trên giường từ lúc 7 giờ đến bây giờ. Tuy rằng trong khoảng thời gian đó cố dừng lại để nghỉ ngơi nhưng thời gian nghỉ ngơi cũng chỉ là vì để chờ anh hồi phục sức lực trở lại mà thôi!

“anh..... anh đã chơi em ba giờ liền rồi..... Có thể buông tha cho em được không?” Lâm Tường mệt mỏi nói đứt quãng.

Cố Thành cúi đầu cười vài tiếng, nói: “Được, làm xong lần này sẽ buông tha cho em.” nói xong lại đề cô ra giường.

Lâm Tường bị làm cho đến mức xương cốt như muốn vỡ vụn, thầm nghĩ: Quả nhiên không thể để người đàn ông phải kiềm chế quá lâu, bằng không đến khi được xả hân sẽ làm người đến chết.

Đến khi Cố Thành mệt mỏi nằm xuống ôm lấy cô thì cũng đã là nửa đêm. Lâm Tường nhìn một đồng khăn trải giường đã bị lộn xộn thành một đống, rồi nhìn đồng bao cao su bị ném đầy đất, vô lực mà thở dài nói: “Em không còn chút sức lực nào nữa. anh mau đi dọn dẹp nhà một chút, nếu không ngày mai đi giúp việc tới làm sẽ bị hù chết mất.”

“Đi ấy đã lớn tuổi rồi nên cũng sẽ hiểu biết nhiều hơn, sẽ không bị dọa sợ đâu.”

“Nhưng em không muốn để phòng bẩn như vậy đến ngày mai!”

Cố Thành sang sảng mà cười to mấy tiếng, nói: “Được được được, anh dọn, lập tức đi dọn dẹp.”

nói xong nhanh chóng xoay người đi xuống giường, tùy ý mặc vào một cái quần dài, quần chần ôm Lâm Tường để nằm lên sô pha, rồi vào phòng để đồ ôm chăn ga mới ra ngoài, nhanh chóng thay khăn trải giường mới.

Lâm Tường nghiêng đầu dựa vào sô pha, cười nói: “anh thật tốt.”

Cố Thành nhếch khóe miệng, vừa trải chăn mới ra vừa nói: “Vậy em mau cưới anh về nhà đi.”

“Chờ em tích góp đủ sinh lễ sẽ tới hỏi cưới.”

Cố Thành bắt đầu khom lưng nhặt bao cao su bị ném đầy trên mặt đất, “không cần sinh lễ, anh còn có thể cho không của hồi môn.”

Lâm Tường ha ha cười, “Nghe thật là chân thành.”

Ngoài miệng thì nói như vậy nhưng Lâm Tường cũng không chuẩn bị ở trong khoảng thời gian ngắn mà đã phải kết hôn. Hôn nhân nguội lạnh ở đời trước đã để lại trong cô quá nhiều ký ức không tốt, đã trở thành tâm bệnh của cô. hiện giờ cô cùng Cố Thành có thể ngọt ngào như vậy quả thực đều do ông trời đã nhìn thấu, cô vẫn muốn tiếp tục chìm trong tình yêu ngọt ngào như vậy, về phần có một số chuyện cô vẫn chưa muốn phải đối mặt quá sớm.

Cứ để cho cô được hưởng một chút thời gian của tuổi trẻ, trước mắt cô chỉ muốn được là một người con gái chìm đắm trong tình yêu mà thôi.

Sau khi Cố Thành thu dọn xong sạch sẽ nhà cửa, liền đi qua chen vào ngồi cùng cô trên cái ghế sô pha. Độ rộng của sô pha không đủ lớn căn bản hai người bọn họ không thể ngồi vừa, cho nên Cố Thành hơi đề lên người cô.

Lâm Tường cảm nhận được trọng lực mà anh đè lên, vươn ngón tay chọc chọc vào cơ bắp rắn chắc của anh cười nói: “Đây chính là gánh nặng ngọt ngào a~.”

Cố Thành không đề lên nửa người cô nữa, cúi đầu hôn lên gương mặt cô, nói: “không phải là gánh nặng ngọt ngào mà là nơi mang tới sự ngọt ngào.”

Lúc đang tình ý nồng đậm, thì đột nhiên bụng Lâm Tường phát ra một tiếng gáy mất hứng, “Ừc...”

Cố Thành:.....

Lâm Tường phụt cười, nói: “Xem ra cơ thể này chỉ có ngọt ngào không thôi là không được.”

Cố Thành búng tay một cái, “anh không chỉ có ngọt ngào, mà anh còn có cả bánh mì nữa.” nói xong đứng dậy, bế cô lên theo kiểu công chúa, “đi, chúng ta xuống tầng tìm đồ ăn.”

“Hôm nay anh nhất định phải mang em đi mọi nơi sao?” Lâm Tường nằm trong lòng hỏi.

“anh cảm thấy như vậy rất tốt, đây mới chính là gánh nặng ngọt ngào.”

“Vậy anh có thể làm ơn hãy mặc quần áo vào cho gánh nặng của anh không.” hiện tại cô ngoài tấm chăn khoác ở bên ngoài ra thì bên trong chính là đang trần trụi.

Cố Thành lắc đầu, nói: “anh cảm thấy như vậy rất tốt. anh vừa có được lộc ăn đến mức thoải mái, thì còn có thể được no mắt.”

Lâm Tường hít một hơi nở nụ cười, “Có thể được anh để mắt tới thật là vinh hạnh của em. Có phải cũng muốn em bỏ luôn tấm chăn này đi hay không, sau đó cứ thế trần trụi ngồi ăn với anh?”

Cố Thành tưởng tượng ra hình ảnh cô bỏ tấm chăn rồi cứ trần trụi như vậy mà ngồi ăn cơm, thì thực sự cảm thấy trong xoang mũi có chút ngứa ngáy, nếu còn tiếp tục chắc chắn máu mũi sẽ chảy ra mất, “Nếu làm như vậy thì nhất định chúng ta sẽ không có thời gian để ăn cơm.”

Phòng bếp ở tầng một được bài trí một cách thời thượng, Cố Thành để Lâm Tường ngồi xuống trước bàn ăn, còn mình thì đi qua tủ lạnh tìm đồ ăn.

Mở cửa tủ lạnh đã thấy rau quả thịt các loại, còn cả đồ sống đồ chín đều đã được di giúp việc chuẩn bị đầy đủ, cần gì cũng có. Hơn hết là tất cả đều đã được phân loại rõ ràng.

Cố Thành đảo mắt một cái, không khỏi khen ngợi một câu: “Di giúp việc hẳn là một chuyên gia mà, lần sau có chuyện đi chỗ khác nhất định phải mời đi ý tới.”

Lâm Tường chống mặt, nói: “Di ấy là người ở đây, nói không chừng người ta cũng không muốn rời khỏi đây.”

Cố Thành nhún vai, nói: “Nhiều chuyện, chưa thử thì sao có thể biết được chứ?” Sau đó lấy ra từ tủ lạnh một bát lớn, bên trên còn được bọc một lớp màng bọc thực phẩm, anh mở ra ngửi ngửi, nói: “Là canh thịt bò, hẳn là buổi chiều mới làm, vẫn còn mới, anh làm mì thịt bò cho em, sẽ rất nhanh thôi.”

“Ừ, em thích.” Lâm Tường cười ôn nhu, trong mắt tràn ngập sự ngọt ngào.

Cố Thành lấy canh, bóc mì gói, rồi rửa một ít rau xanh, vừa bật bếp đun nước vừa vớt mấy miếng thịt bò đã được thái miếng từ bát canh ra.

Đây là lần đầu tiên Lâm Tường nhìn thấy bộ dáng nấu ăn của anh, đòi trước dường như chưa bao giờ nhìn thấy anh vào bếp. Có khi buổi tối anh về nhà cũng sẽ ngồi ở dưới nhà một lúc, sau đó bê bữa khuya lên tầng, nếu như thấy cô vẫn thức thì sẽ chia cho cô một nửa. cô vẫn luôn nghĩ là do cô giúp việc làm cho anh. hiện tại xem ra rất có khả năng là anh tự làm.

Lâm Tường cứ ngồi đối diện lẳng lặng nhìn anh như vậy, các thao tác của anh cũng không phải quá thành thạo, nhưng lại rất tự nhiên lưu loát.

Dáng người cao gầy cùng với chân tay thon dài, anh vốn nên đi làm người mẫu, rất thích hợp để đứng trước máy quay. Dù cho có khom lưng thái rau cũng đẹp, lấy muỗng múc canh cũng đẹp, tất cả các thao tác anh làm giống như nước chảy mây trôi vô cùng ưu nhã, làm cho cô không thể nào rời mắt được.

Quan trọng hơn là cơ thể còi trần của anh sau lớp tập dề, chỉ cần thân thể di chuyển một chút là có thể nhìn thấy bả vai rắn chắc phần lưng cơ bắp cũng với vòng eo thon chắc. Cái quần mặc tới phần hông làm lộ ra đường cong sau eo gợi cảm.

Lâm Tường nuốt nước miếng, phát hiện có lúc đàn ông cũng có thể quyến rũ đến như vậy!

Cố Thành đưa lưng về phía cô bận rộn đi lại, đột nhiên cười nói: “Em đang nhìn trộm anh sao!”

Lâm Tường hoảng sợ, thầm nghĩ làm sao anh có thể biết được chứ? Ngoài miệng phản bác lại: “Em không có.”

Cố Thành vẫn không quay đầu lại, chắc chắn mà nói: “Em có, em dùng ánh mắt tà mị nhìn anh, thiếu chút nữa là đã chảy nước miếng rồi.”

Như vậy thật là mất mặt mà, có nói cái gì thì cô cũng không nhận. “Tuyệt đối không có.”

Lúc này Cố Thành mới xoay người, điều khiển máy hút mùi, nói: “Di ấy lau mặt trên của máy hút mùi thật sáng bóng, có thể dùng để soi gương cũng được a~.”

Lâm Tường nhìn theo tay anh, quả nhiên mặt ngoài kim loại được lau sạch đến mức chói mắt, lúc này trên đó đang phản chiếu lại vẻ mặt kinh ngạc của cô.

Lâm Tường lập tức dùng tay che mặt lại.

Cố Thành vui vẻ cười ra tiếng, hôn lên mu bàn tay cô một cái, nói: “anh không ngại để cho em nhìn, nếu em muốn, anh còn có thể cời luôn cả quần ra nữa.”

Cảm thấy xấu hổ tới mức không còn gì để nói, Lâm Tường tiếp tục giấu vẻ mặt đau khổ sau lòng bàn tay, “không cần cời!”

Cố Thành vừa trêu cô vừa nấu mì, rất nhanh hai bát mì thịt bò thơm ngào ngạt đã được mang để lên bàn. Sợi mì mềm kết hợp với thịt bò cùng với mấy cọng rau xanh, chỉ cần liếc mắt một cái đã làm cho người ta muốn ăn ngay lập tức. Lâm Tường vươn tay từ trong chăn ra cầm lấy cái thìa nếm một chút nước. Nước canh có hương vị tươi ngon của thịt bò, ngon tới mức thiếu chút nữa là làm cô bật khóc.

Cố Thành vốn là ngồi xuống đối diện cô, nhưng cảm thấy khoảng cách giữ hai người quá xa, vì thế bưng bát ngồi xuống cái ghế bên cạnh cô, cười ảm áp hỏi cô: “Phía dưới của anh ăn có ngon không?”

Lâm Tường bắt đầu cầm đũa vớt mấy sợi mì, không chút do dự nói: “Ngon!”

Cố Thành phụt một tiếng, ngay sau đó liền kiềm chế cảm xúc nén cười đến mức mặt đỏ bừng, “Vây em ăn nhiều một chút.”

Lâm Tường phát hiện biểu hiện của anh có chút kỳ lạ, không khỏi nghĩ lại hành động lúc trước của anh, nói: “Vừa rồi anh hỏi em cái gì?”

Cố Thành ho nhẹ một tiếng, thu hồi vẻ mặt trêu đùa, nghiêm trang mà nói: “anh hỏi em là mì ăn có ngon không?”

Vừa rồi anh rõ ràng hỏi là: Phía dưới của anh ăn có ngon không?!!!!

“Đồ lưu manh!” Lâm Tường nghĩ lại mới rõ, cảm giận phun ra ba chữ, lại tiếp tục ăn mì. cô thực sự rất đói bụng, không ăn cơm chiều còn bị bắt vận động 3 tiếng liên tục, dù cho cơ thể có làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi.

Thấy cô thực sự rất đói Cố Thành cũng không trêu cô nữa. Sau khi gấp sang cho cô thêm mấy miếng thịt bò, cũng cúi đầu xuống ăn. thật ra anh mới là người phải tiêu hao nhiều sức lực nhất khi làm chuyện kia.

Sau khi ăn hết bát mì thịt bò, lúc này Lâm Tường mới có cảm giác được sống lại, rồi còn lấy tay xoa xoa cái eo sau lớp chăn đi đi lại lại trong phòng khách.

Cố Thành dọn dẹp qua loa cái bàn rồi cũng đi tới gần cô.

Lâm Tường nhìn thấy cơ thể trần truồng của anh, nói: “Cố tổng, anh có thể mặc áo vào có được không?”

Cố Thành nhướn mày, “anh tưởng là em rất thích nhìn.”

Lâm Tường:.....

Có phải là cô đang cùng với một Cố Thành giả mạo nói chuyện yêu đương đúng không? Cố Chủ tịch khí phách thanh cao không ai bì nổi đã chạy đi đâu mất rồi? Ở trước mặt cô rõ ràng là một tên lưu manh mà!

Lâm Tường không muốn để ý đến anh nữa, xoay người chuẩn bị đi lên tầng thì bị anh gọi lại: “đi đâu vậy?”

Lâm Tường ôm chần nói: “đi tắm một cái rồi sau đó đi ngủ.”

Cố Thành đuổi theo, “đi cùng đi.”

cô kiên quyết từ chối: “không, em muốn tắm một mình!”

Cố Thành lại bế cô lên, “anh đảm bảo là sẽ an phận không làm gì hết.”

Lâm Tường hoài nghi nhìn anh, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

Nhưng sự thật chứng minh, chỉ cần đúng thời điểm thì đảm bảo bọn đàn ông đều sẽ giống như cầm thú vậy!

Đây là bài học kinh nghiệm mà Lâm Tường đã rút ra được sau khi bị đè lên bồn rửa mặt lẫn lộn một lúc lâu.

Đối với việc sau khi kết hôn Cố Thành chỉ có thể được lẫn lộn vận động trên giường bốn lần một tháng mà nói, thì tình hình hiện tại chính là giống như người nông dân được mùa mà vui vẻ ca hát vậy!

Tuy rằng Lâm Tường oán giận anh chơi trò lưu manh, ghét anh hành động thô bạo, nhưng chỉ cần anh muốn thì cô đều ồ ờ đồng ý. Sau đó cũng thực sự phối hợp, rất nhanh chóng cũng sẽ chìm đắm vào trong đó, lại càng vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, bảo cô nói cái gì thì liền nói cái đó, kêu cái

gì thì liền kêu cái đó.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nỗi giận

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca (Ngọc Nhi)

Editor: Chương này có một chút thay đổi ở tên nhân vật phụ (VD: Trịnh Đông => Quách Đông), mình cũng không biết vì sao nhưng cả ở bản raw, và convert đều vậy nên mình cũng chỉ edit theo thôi ạ.

Cố Thành cảm thấy Lâm Tường như vậy thực sự làm cho anh muốn yêu thương đến tận xương tủy.

Vì thế hai người ở bên nhau cả ngày đầu tiên được nghỉ, cứ ngâm nước nóng như vậy, không đi đâu cả, chỉ muốn ở trong phòng cùng nhau, thậm chí còn không cho đi giúp việc đi vào, trực tiếp trải qua một ngày nghỉ của cô.

Lâm Tường thực sự cảm thấy cơ thể như muốn rời ra thành từng mảnh. Cả ngày, bất kể là vào lúc nào ở đâu anh cũng có thể động dục, sau đó liền ôm lấy cô mà phát tiết. Hầu như là cả ngày Lâm Tường không mặc quần áo, chỉ có thể đáng thương mà quấn một lớp chăn lên người.

Cuộc sống này thực sự là không biết xấu hổ!

Ngày thứ ba Cố Thành rời khỏi thành phố A với tinh thần vô cùng thoải mái. Lâm Tường thì xin nghỉ thêm nửa ngày để ở nhà ngủ bù, cô thực sự là bị ép khô rồi.

Khi trở lại đoàn làm phim cũng may mắn trời đổ một cơn mưa to, đúng lúc đoàn làm phim có thể quay cảnh diễn dưới mưa. Cảnh này cũng có Lý Hân Ý diễn cho nên cô ta đã đến từ sáng sớm và ngồi chờ ở một bên.

Lâm Tường đi qua nhìn ngó lập tức bị Lý Hân Ý tóm được xem xét từ đầu tới chân. Xem xong lại nhògiọng nói: “Nhìn thoáng qua rõ ràng giống như là chị đã phóng túng quá độ rồi thì phải!”

Lâm Tường không còn gì để nói, đúng thật là sáng nay khi cô muốn đứng dậy đã phải bò từ từ bám vào mọi thứ mới có thể đứng thẳng lên, không chỉ có thân thể bị ép khô, mà hồn vía cũng đã bị hút sạch.

Nhưng chuyện xấu hổ đó sao cô có thể nói ra được cơ chứ, vì thế cô liền nó tránh sang chuyện khác: “Thời tiết hôm nay hơi lạnh, tranh thủ quay một lần là qua, dầm mưa lâu quá rất dễ sinh bệnh.”

Lý Hân Ý bĩu môi, “Còn phải xem hai vị đại thần tôn quý kia có thể quay một lần là được hay không nữa, nếu không thì em cũng chỉ có thể làm theo tiếp tục dầm mưa mà thôi.”

“Trợ lý của em đâu? Kêu cô ấy đi chuẩn bị canh gừng cho em.” Lâm Tường đề nghị.

Lý Hân Ý thở dài: “Hôm nay cô ấy xin nghỉ một ngày.”

Lâm Tường nói: “Vậy thì bảo Tiểu Kỳ đi.” nói xong liền dặn dò Nhạc Tiểu Kỳ ở bên cạnh.

Nhạc Tiểu Kỳ thực sự không thể không nghi ngờ quan hệ thân mật giữa hai người, nhưng Lâm Tường dặn dò cô đi làm việc thì vẫn rất dễ tâm tới, rất nhanh chạy về khách sạn chuẩn bị canh gừng.

Cảnh đầu tiên là Lý Hân Ý làm nền cho nam nữ vai chính, bọn họ cùng đi trên đường thì gặp mưa. Sau đó trước khi kết thúc Lý Hân Ý còn phải một mình đứng dưới mưa thêm một lần nữa, chẳng khác nào là bị dầm mưa hai lần liền.

Khi Lý Hân Ý quay xong lần thứ nhất, Lâm Tường thấy toàn thân cô ấy đã bị ướt đẫm, mà hai người diễn chung là Quách Đông và Liễu Phi cũng đã nhanh chóng trở về thay quần áo.

“Đột lát nữa chị đi lấy quần áo sạch giúp em, diễn xong liền có thể tìm một phòng nào đó thay đồ ngay.”

Lý Hân Ý vừa run rẩy vừa nói với cô: “Cảm ơn chị, em có thuê một phòng nghỉ để thay đồ rồi.”

Lâm Tường tỏ ra là đã biết túi xách của cô ở đâu, lại thuận tay giúp cô choàng một cái khăn to lên.

Đến khi Lý Hân Ý đi quay cảnh tiếp theo thì Lâm Tường liền chạy đến phòng nghỉ giúp cô ấy lấy túi xách. Có thể là có chút vội vàng, nên khi đi vào phòng nghỉ cũng không để ý bên trong có người hay không mà cứ như vậy đi thẳng vào phòng thay đồ. Đẩy cửa thì thấy không mở ra được, cô lại vận vận khóa cửa, cuối cùng cũng mở ra.

Nhưng người bên trong lại làm cho cô giật mình, đây chẳng phải là hai diễn viên vừa diễn xong trở về thay quần áo – Quách Đông và Liễu Phi sao.

Lúc này hai người bọn họ đang ôm nhau.

Trong phòng thay đồ quần áo của hai người xộc xệch, quần lấy nhau hôn hít đến quên cả trời đất.

Lúc Lâm Tường đẩy cửa đi vào, cả ba người đồng thời bị đứng hình.

Lâm Tường nhú mồm, theo bản năng mà nói câu “Xin lỗi”, nhanh chóng đóng lại cửa, đến lúc rời khỏi phòng nghỉ thì tinh thần mới tỉnh táo trở lại. Lúc này sao phòng nghỉ có thể không có ai được chứ, hẳn là đã bị đuổi đi, cô vừa đi vào cũng không để ý tới, bây giờ xảy ra loại chuyện này thực sự là quá xấu hổ mà.

Nhưng vì để tránh phải tiếp tục xấu hổ, thì cô vẫn nên rời khỏi đó trước, còn quần áo của Lý Hân Ý thì để lát nữa chính cô ấy quay về thay vậy. Đến lúc đó hẳn là phòng thay đồ đã an toàn.

Lâm Tường vừa mới đi ra ngoài liền nhìn thấy người đại diện của Liễu Phi đang vội vàng chạy tới. Khi đến gần nhìn thấy Lâm Tường cũng sùng sốt một chút, sắc mặt vốn đã không tốt lắm trong nháy mắt càng trở nên phức tạp hơn, nhưng vẫn không mất lịch sự mà mở lời chào hỏi Lâm Tường. Sau đó liền vội vàng đi lướt qua cô.

Lâm Tường đi tới gần cửa vài bước, liền nghe thấy bên trong truyền giọng nói tức giận của người đại diện kia. Nhưng mà cô cũng không có sở thích nghe lén chuyện của người khác, cho nên nhanh chóng rời khỏi cái nơi thị phi đó.

Vừa trở lại phim trường, thì cũng đúng lúc cảnh quay của Lý Hân Ý quay xong, cả người đều ướt đầm quần đang một cái khăn to quanh người nhìn cô đi tới, “Quần áo đâu? Em lạnh chết mất.”

Lâm Tường do dự một chút, nói: “Đợi lát nữa em tự quay về thay đi, hiện tại ở đó đang ấm ỉ.”

Lý Hân Ý không hiểu gì, nhìn không được run lên, “Nhưng em lạnh lắm, không thay quần áo sẽ bị cảm mất.”

Vừa đúng lúc Nhạc Tiểu Kỳ cầm bình giữ nhiệt chạy tới, “Chị, có canh gừng rồi đây.”

Lâm Tường liền nhìn Lý Hân Ý nói: “Em uống canh gừng trước đi rồi quay về thay quần áo.”

Lý Hân Ý cảm thấy kỳ lạ mà liếc nhìn cô một cái, nhận lấy bình giữ nhiệt, “Chị, có phải chị gặp chuyện gì đúng không? Sắc mặt không được tốt cho lắm.”

Nhạc Tiểu Kỳ ở bên cạnh lập tức giật mình, lôi kéo Lâm Tường nhìn từ đầu đến chân, “Sắc mặt không tốt sao? Là có chỗ nào không thoải mái sao?”

Lâm Tường hàm hồ trả lời: “không sao cả, đừng có đoán mò.”

“Chị Lâm Tường, thân thể chị cảm thấy không thoải mái nhất định phải nói, lúc chị vừa đến phim trường em đã cảm thấy tinh thần của chị không tốt.” Nhạc Tiểu Kỳ không yên tâm mà dặn dò.

Lý Hân Ý nghe cô nói xong lập tức bị sặc ngụm canh vừa uống, thậm chí quả nhiên vẫn còn là một đứa trẻ ngây thơ, bộ dáng phóng túng quá độ rõ ràng như vậy mà lại không nhìn ra, nhưng mà cô cũng không muốn nhắc nhở, miễn làm cho ô nhiễm nụ hoa thuần khiết như vậy.

Trong lòng Lâm Tường có chuyện căn bản không có tâm tư để cũng các cô nói chuyện phiến. Chờ đến khi Lý Hân Ý đã uống xong canh gừng liền thúc giục cô chạy nhanh về thay quần áo.

Buổi chiều Lâm Tường chỉ có một cảnh quay, cũng tương đối muộn, Nhạc Tiểu Kỳ khuyên cô trở về khách sạn nghỉ ngơi một chút, nhưng cô lười phải đi qua đi lại nên vẫn ngồi ngây ngốc ở một chỗ xem mọi người quay phim.

Lâm Tường rất nhanh phát hiện ra là trong cảnh quay kế tiếp, thái độ của Liễu Phi và Quách Đông rõ ràng là không tốt. Khi hai người bước vào phân cảnh thì đều diễn không có chút cảm xúc nào, giống như là đang mộng du vậy, càng quay càng liên tiếp NG, đến mức dù cho Triệu Tâm là một người có tính tình rất tốt cũng phải nổi giận, thậm chí còn đuổi bọn họ ra ngoài không diễn nữa, rồi kêu người khác tới quay trước.

Nhất định là vì chuyện lúc nãy đã làm ảnh hưởng rất lớn tới cảm xúc của bọn họ, việc vụng trộm yêu đương bị phát hiện hẳn sẽ được xem như là chuyện vô cùng nghiêm trọng rồi. Lâm Tường suy đoán, chắc chắn bọn họ rất nhanh sẽ có hành động, hơn nữa nhất định là sẽ nhắm vào cô.

Nếu như ở đời trước mà gặp chuyện như thế này, khẳng định là cô sẽ vô cùng lo lắng khẩn trương, rất sợ đối phương sẽ làm khó mình để trả thù. Bởi vì lúc ấy là trước khi gặp được Đỗ Hân, cô vẫn luôn phải tự mình chiến đấu, mỗi một bước đi đều vô cùng khó khăn và phải thật cẩn thận.

Nhưng mọi việc bây giờ đã thay đổi rất lớn, phía sau cô không chỉ có Đỗ Hân là một người đại diện siêu cao thủ có rất nhiều thủ đoạn, mà quan trọng nhất chính là cô có được Cố Thành – một chỗ dựa, hầu thuận vững chắc. Cho dù anh không cần làm cái gì cả mà chỉ cần lẳng lặng đứng phía

sau cô, cô đã cảm thấy vô cùng tự tin, cả người tràn đầy năng lượng.

Chẳng lẽ đây chính là “Năng lượng của tình yêu” trong truyền thuyết sao?

Lâm Tường bị ý nghĩ của chính mình là cho bất ngờ liền vội vàng uốn hai hóp trà hoa để áp xuống sự kinh ngạc, rồi lục lọi lấy đi động ra.

Chiều nay Cố Thành lên đường đi công tác, nghe nói là đi đến bốn năm ngày mới trở về, việc này đối với người đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt mà nói thì chính là chuyện vô cùng đau khổ, điểm này có thể nhìn được qua tin nhắn mà Cố tổng vừa gửi tới.

“anh cảm thấy cần phải bồi dưỡng thêm mấy trợ lý.”

Đây là tin nhắn anh gửi tới trước lúc xuất phát, lúc ấy Lâm Tường đọc mà mãi không hiểu, liền nhắc lại cho anh: “Làm sao vậy? đi công tác có vấn đề gì xảy ra sao?” Trong trí nhớ của cô thì sau này tập đoàn Cố gia mỗi bước đi đều sẽ vô cùng phát triển, chưa từng nghe nói qua là sẽ gặp khủng hoảng.

“Về sau những chuyện đi công tác như này sẽ sai người khác đi.” anh nói.

“Vậy anh làm cái gì?” Lâm Tường vẫn chưa tìm ra được manh mối nào.

“anh phụ trách ôm em ngủ nhiều thêm một chút.”

Lâm Tường:.....

Ngay sau đó nhắn lại cho anh: “Đây là muốn ‘Xuân tiêu khổ đoán nhật cao khởi. Tông thử quân vương bắt tảo triều.’[1] có đúng không?”

[1] Đây là hai câu thơ trích trong bài thơ “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị. Tác phẩm nổi tiếng này viết về mối tình của vua Đường Huyền Tông và Dương Quý phi.

Editor: Ở đây ý là: chị Lâm Tường nói Cố Thành ca ca muốn được ở bên cạnh chị nhiều hơn nên sẽ đẩy hết mọi việc cho cấp dưới làm.

Cố Thành nhanh chóng gửi lại bốn chữ: “Hoàng Hậu thành minh.”

Lâm Tường chỉ nói lại đơn giản mà rõ ràng: “Hôn quân!”

Lúc sau hẳn là anh đã lên máy bay rồi nên vẫn không thấy gửi tin nhắn lại, nhưng Lâm Tường vẫn nhịn không được mà thỉnh thoảng lấy đi động ra nhìn một lúc.

Đời trước Cố Thành chỉ để lại cho cô ấn tượng lạnh lùng như băng. Nhưng Cố Thành ở hiện tại lại vô cùng ấm áp, chỉ cần tùy tiện nói một câu thôi cũng có thể dễ dàng làm cho cô xao xuyến.

“Chị Lâm Tường, hiện tại chị có rảnh không?” một cô gái chạy đến trước mặt cô, nhỏ giọng nói.

Lâm Tường cất đi động ngừng đầu nhìn cô, phát hiện ra là cô gái này có điểm gì đó rất quen hình như là trợ lý của Liễu Phi.

Trong lòng đại khái là đã đoán được nguyên nhân vì sao cô trợ lý này lại tới tìm cô rồi, nhưng ngoài miệng thì vẫn hỏi một câu: “Có việc gì vậy?”

cô trợ lý thoát nhìn đã thấy là một người có lá gan nhỏ, nhìn thấy bộ dáng lãnh đạm của Lâm Tường không khỏi lùi lại mấy bước, nhưng vẫn phải cắn răng mà nói: “Chị Lâm Tường, chị Phi muốn mời chị đi dạo ngoài một lúc, chị ấy có chuyện muốn nói với chị.”

Nhạc Tiểu Kỳ vẫn luôn căng lỗ tai lên nghe lén, nghe đến đây liền không nhịn được mà xen mồm vào nói: “Chị Liễu Phi có chuyện gì quan trọng vậy? Còn muốn ra ngoài mới có thể nói được.”

cô trợ lý bé nhỏ vội vàng cúi đầu, không dám hé răng nói một lời.

Lâm Tường nhìn quanh bốn phía, người đi tới người đi lui xác thực là không phải chỗ để nói chuyện, vì thế đứng lên nói: “Chị Liễu Phi ở đâu?”

cô bé trợ lý vội vàng nói: “Em dẫn chị đi.”

Nhạc Tiểu Kỳ cầm lấy ba lô nhắm mắt đi theo, “Em cũng đi.”

Lâm Tường liếc nhìn cô một cái, cũng không nói gì, đồng ý để cho cô đi theo, thậm chí nếu lát nữa mà có xảy ra vấn đề gì thì có nhiều người cũng sẽ giải quyết dễ hơn.

cô bé trợ lý dẫn bọn họ rời khỏi phim trường, đi qua mấy con phố, đi vào một quán cà phê nhỏ, “Chị Lâm Tường, chị Phi đang chờ chị ở bên trong.”

Lâm Tường gật đầu, rồi chỉ vào một cái bàn tròn ngay lối đi vào nói với Nhạc Tiểu Kỳ: “Em ở đây đợi chị, muốn ăn uống gì thì cứ gọi, chị mời em.”

Nhạc Tiểu Kỳ nhìn xung quanh một chút, quán cà phê này không lớn, bây giờ là ban ngày nhưng vẫn tương đối u ám, cũng chỉ có mấy cái đèn nhỏ treo trên trần nhà chiếu sáng. Nhưng mà từ ngoài nhìn vào vẫn có thể nhìn thấy nơi Liễu Phi đang ngồi.

Nếu có thể nhìn được mọi việc diễn ra bên trong, thì Nhạc Tiểu Kỳ cũng không quá khả trương, nhưng vẫn nói một câu: “Có việc gì thì gọi em”

Lâm Tường gật đầu, xoay người đi vào trong.

Liễu Phi ngồi đối diện với cửa cho nên Lâm Tường vừa bước vào liền có thể nhìn thấy cô ta đang nhìn Lâm Tường đi đến gần. cô thông dong ngồi vào chỗ đối diện cô ta.

Phục vụ đi tới hỏi Lâm Tường muốn uống gì, Lâm Tường nhìn một lúc cuối cùng liền gọi một ly cà phê.

Chờ phục vụ đi khỏi, Liễu Phi liền hạ giọng nói với cô: “Hắn là cô đã biết tôi tìm cô là vì chuyện gì rồi phải không?”

Lâm Tường giương mắt nhìn cô ta, bình tĩnh mà nói: “Là vì chuyện ở trong phòng nghỉ.”

Nghe cô nói vậy, Liễu Phi liền nheo mắt lại, thanh âm lạnh lùng xuyên qua từng kẽ răng mà nói: “Việc này tôi hy vọng cô có thể thông minh một chút, lúc nào không nên nhìn thì phải giờ vờ như mình bị mù, lúc nào nên nói thì phải giả vờ là mình bị câm, tốt nhất là cô đừng để cho tôi nghe được chuyện gì không tốt bị truyền ra ngoài.”

Lâm Tường cầm lấy quyền menu trên bàn, tùy tiện lật qua lật lại, không chút sợ hãi nào mà nói: “Tôi không mù cũng không câm, vì cái mà chị muốn tôi phải giả vờ? Nếu có bất cứ chuyện gì bị truyền ra ngoài, thì cũng không nhất định phải là tôi nói.”

Liễu Phi nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: “cô là người nhìn thấy mọi chuyện, nếu không phải là do cô truyền ra ngoài thì còn có thể là ai được nữa?”

Lâm Tường nhướng mày, nói: “không phải là không thể có gió thổi qua được khe tường, hướng hồ chỗ đó là nơi công cộng, cô có thể chắc chắn là không còn người khác nhìn thấy.”

“Bớt nói nhảm đi, tôi muốn nghe được một lời đảm bảo từ cô, cam đoan là cô nhất định sẽ không nói bậy.”

Lúc này phục vụ bưng cà phê tới, hai người tạm thời dừng một chút, chờ phục vụ rời khỏi, Lâm Tường mới bình tĩnh mà nói: “Tôi đáp ứng cô là sẽ không nói chuyện này ra ngoài, nhưng tôi sẽ không làm bất cứ đảm bảo gì cả.”

Lời cô vừa nói hiển nhiên là làm cho Liễu Phi không vừa lòng, chỉ thấy cô ta từng bước éo sát, “cô không cam đoan chính là chột dạ, cô sẽ chuẩn bị dùng chuyện này để uy hiếp chúng tôi đúng không? Tôi khuyên cô nên sớm dập tắt cái hy vọng đó đi, chỉ cần cô dám làm xằng bậy, tôi bảo đảm cô sẽ lập tức biến mất khỏi giới giải trí, đối phó với loại người tiểu nhân như cô còn đơn giản hơn là đâm chết một con kiến.”

Lâm Tường nhìn bộ dáng trừng mắt nói lời hung ác của cô ta thì cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng, không khỏi cười lạnh mà nói: “Chị Liễu Phi, có phải chị nhầm có đúng không, hiện tại là chuyện phiền toái của chị đang nằm trong tay tôi, chứ không phải chuyện phiền toái của tôi nằm trong tay chị, hy vọng chị có thể khách khí với tôi một chút. Tôi cảm thấy bây giờ chị ăn nói lịch sự với tôi so với việc nói những lời hung ác uy hiếp tôi càng có hiệu quả hơn đấy, bởi vì từ trước tới nay tôi là người ăn mềm không ăn cứng.”

“Về chuyện chị nói là sẽ khiến tôi lập tức biến mất khỏi giới giải trí, thì thực sự có chút khó khăn đấy, dù sao thì chỗ dựa của tôi rất vững chắc, muốn uy hiếp tôi sao, vẫn là nên nghĩ cách khác đi.”

Lâm Tường nói xong thông thả ung dung mà bưng cà phê lên uống một ngụm, ngay sau đó nhú nhú mày, thăm nghĩ quả nhiên là cô vẫn tương đối thích uống trà hoa hơn.

Sau khi Liễu Phi nghe xong lời cô nói liền trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu vẫn không biết là mình nên nói cái gì, cô ta trăm triệu lần vẫn không ngờ rằng một người mới vào nghề lại có thể kiêu ngạo như vậy, còn hoàn toàn không để sự uy hiếp của cô vào mắt.

Cảm thấy thật sự là có chỗ dựa vững chắc sao?

Lâm Tường đem ly cà phê mới uống được một ngụm đẩy ra, nhìn Liễu Phi nói: “Việc này tôi khẳng định sẽ không chủ động nói ra, nhưng ngộ nhờ cô chọc giận khiến tôi không vui vậy thì sẽ rất khó nói. Cho nên lấy lòng tôi đi, còn muốn uy hiếp tôi... Chị Liễu Phi, chị cần phải suy xét rõ ràng.”

nói xong lời này, cô từ từ lấy ví tiền nhỏ trong túi xách rút ra 200 tệ [2] để trên bàn, “Chị Liễu Phi, tôi mời chị cà phê, hy vọng chị uống xong sẽ trở nên vui vẻ.”

[2] Tệ: đơn vị tiền tệ của Trung Quốc, 1 tệ = ~3,5 nghìn VNĐ

Liễu Phi:.....

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phản kích

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca (Ngọc Nhi)

Lâm Tường đi ra cửa tiệm cà phê liền nhìn thấy Nhạc Tiểu Kỳ đang ngồi ngầy ngốc ở bàn tròn, trên bàn trống không, hẳn là đồ ăn chưa kịp mang lên. cô đi qua hỏi: “Muốn ăn cái gì sao? Em có thể bảo họ đóng gói lại.”

Nhạc Tiểu Kỳ như người từ trong mơ tỉnh lại, vội vàng đứng lên, “Em không đói, chúng ta có thể đi rồi sao?”
“đi thôi.”

Hai người trở về phim trường, trên đường Nhạc Tiểu Kỳ lo lắng hỏi: “Chị, chị Liễu Phi tìm chị làm gì vậy? Hai người bình thường không thân thiết, lúc này em có nhìn lên mấy lần, bộ dáng của chị ấy thật hung dữ!”

Lâm Tường lắc đầu, “không có việc gì, đừng lo lắng.”

Tuy rằng bộ dáng của Lâm Tường rất bình tĩnh, nhưng Nhạc Tiểu Kỳ vẫn cảm thấy cô có chuyện gì đó, chỉ là gạt cô không nói ra mà thôi.

“Chị, chị Đỗ nói, nếu như ở phim trường có xảy ra chuyện gì thì ngay lập tức phải nói cho chị ấy. Nếu như chị cảm thấy nói cho em biết cũng vô dụng, vậy thì chị có thể trực tiếp gọi điện thoại nói cho chị Đỗ. Bất luận là chuyện gì thì chị ấy đều có thể giải quyết được.” Nhạc Tiểu Kỳ nói.

Lâm Tường giờ tay hất tung mái tóc của cô, nói: “Sùng bái chị Đỗ vậy sao?”

Nhạc Tiểu Kỳ mạnh mẽ gạt đầu, “Chị Đỗ là người đại diện rất nổi tiếng ở trong giới, chị ấy chính là mục tiêu để em phấn đấu, một ngày nào đó em cũng muốn trở thành một người đại diện lợi hại như chị ấy.”

Lâm Tường cười nói: “Vậy thì trước tiên em nên sửa cái tính háp tấp bộp chớp đi mới được.”

Nhạc Tiểu Kỳ ngoan ngoãn mà trả lời: “Em sẽ sửa, không đúng, bây giờ không phải là lúc nói đến chuyện của em, đang nói chuyện của chị mà.”

Lâm Tường giả ngu, “nói chuyện gì của chị?”

Nhạc Tiểu Kỳ bị nàng làm cho không biết nên nói gì nữa, kiên nhẫn mà dặn dò, “Là đang nói nếu chị có việc gì thì phải gọi điện cho chị Đỗ ngay, không được, phải gọi điện thoại cho Cố tổng ngay.”

“Nếu thực sự có chuyện xảy ra thì dù có nói cho anh ấy biết cũng vô dụng thôi, anh đang ở xa.” Nghĩ đến người đang ông đang đi xa kia, Lâm Tường lại thấy tâm trạng trùng xuống.

Nhạc Tiểu Kỳ cười tủm tỉm nhìn cô, nói: “Em đoán, chỉ cần một cú điện thoại của chị thôi thì Cố tổng sẽ lập tức bay về.”

Lâm Tường nhếch môi cười nhạt, không nói nữa.

Nhạc Tiểu Kỳ thấy bộ dáng không quan tâm của cô thì cũng không còn biết nên làm gì nữa, thầm nghĩ đợt lát nữa sẽ bí mật gọi điện cho chị Đỗ, ngộ nhỡ thực sự xảy ra chuyện gì đó thì mọi người cũng sẽ không kịp trở tay.

Bởi vì đột nhiên trời đổ mưa vì vậy buổi chiều tiến độ quay phim tương đối chậm. Đến khi tới cảnh quay của Lâm Tường cũng đã gần chạng vạng, phần lớn mọi người ở trong đoàn làm phim đã bắt đầu chuẩn bị ăn tối, chỉ còn lại nhóm bọn họ vẫn tiếp tục quay.

Triệu Tầm tới gần an ủi cô: “Kiên chỉ một chút, quay xong cảnh này liền quay về khách sạn tôi mời cô ăn cơm được không?”

Lâm Tường cười cười, tỏ vẻ không sao cả.

“Lâm Tường này, lần trước Đỗ Hán nói là tôi có một bộ phim điện ảnh muốn tới tìm cô mời đóng vai nữ chính, cũng không phải là nói đùa đâu, nhưng mà bộ phim đó không phải do tôi làm đạo diễn, mà là do người em của tôi làm đạo diễn. Tôi nghe cậu ta nói qua tạo hình của nhân vật thì cảm thấy cô thực sự rất thích hợp để đóng vai đó, chỉ là kịch bản bên đó vẫn chưa hoàn thành, hiện tại cũng khó mà nói được.”

“Cảm ơn Triệu đạo diễn đã giúp đỡ.” Lâm Tường mỉm cười nói lời cảm ơn.

Triệu Tầm gạt đầu, hẳn cảm thấy Lâm Tường hiểu chuyện như vậy sau này có thể sẽ là một diễn viên tốt. Trong cái giới này rất ít người được như cô, cho nên hẳn vừa nhìn đã cảm thấy thích, liền muốn nâng đỡ cô một chút. Tuy rằng năng lực của hắn có hạn, nhưng người em này của hắn chính là một người có địa vị, cứ xem đây chính là vận may của Lâm Tường đi.

Những cảnh quay chỉ có một mình Lâm Tường đều tương đối thuận lợi, nhưng những cảnh như vậy rất ít vì dù sao cô cũng chỉ là một vai phụ. Phần lớn các cảnh quay đều quay cùng người khác, cho nên dù cô có diễn tốt đến đâu, nhưng người diễn cùng không phối hợp cũng sẽ thường xuyên NG.

Giống như cảnh quay này, rõ ràng đây là cảnh rất nghiêm túc, nhưng một diễn viên khác lại bật cười, nói chưa xong hai câu thoại liền bắt đầu bật cười,

khiến cho những người khác cảm thấy rất buồn bực. Hoàn toàn không biết hần cười vì cái gì, đáng sợ hơn chính là cơn buồn cười này giống như bệnh dịch liên bắt đầu lây lan. Đối phương thật vất vả mới dừng lại được thì đến lượt Lâm Tường đột nhiên cũng không hiểu vì sao lại buồn cười.

Quả thực sống không còn gì để buồn tiếc.

Cuối cùng làm đi làm lại đến tận 8 giờ mới kết thúc mọi việc.

Triệu Tầm nhiệt tình mời cô tới khách sạn ăn cơm, nhưng cô lại uể uải chuyển từ chối. Hiện tại cô chỉ muốn về nhà tắm một cái rồi ngủ một giấc. Buổi chiều hôm này tương đối căng thẳng, vất vả làm việc mà còn bị làm phiền nữa.

Bởi vì thực sự quá mệt mỏi, nên lúc ở trong phòng tháo đồ trang sức ra Lâm Tường cảm thấy choáng váng một lúc. Đến khi cô bừng tỉnh mới phát hiện không còn một người nào ở trong phòng nghỉ nữa, cũng không biết chuyên viên trang điểm đã lôi kéo Tiểu Kỳ đi đâu rồi nữa.

Ngay sau đó Lâm Tường đứng lên đi về hướng cửa, vừa đi vừa gọi Nhạc Tiểu Kỳ, nhưng vẫn không có ai đáp lại.

Trong lòng liền cảm thấy bất an làm cho bước chân của cô cũng nhanh hơn. Khi sắp bước ra khỏi cửa thì có một thân người cao lớn từ bên ngoài ngăn cô lại.

Là Quách Đông!

Lâm Tường lùi lại hai bước, nhìn hần đề phòng, “anh Đông có việc gì sao?”

Quách Đông nhìn cô với ánh mắt lạnh lẽo, chân dài bước tới, tiến lên một bước nói: “Tìm cô tất nhiên là vì có chuyện rồi.”

Hai người đã vượt quá khoảng cách an toàn, Lâm Tường chỉ có thể lùi lại hai bước, người lại đi vào trong phòng nghỉ.

“Lâm Tường, nghe nói cô rất kiêu ngạo?” Quách Đông vững vàng mà nói, hần cau mày, không còn dáng vẻ đứng đắn thường ngày nữa, mà nhìn trông giống như một lão đại giang hồ, vô cùng có khí thế.

Ngoài mặt Lâm Tường vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất lo lắng, nghĩ dù cho có chuyện gì xảy ra thì cũng phải tự cứu lấy mình đã. Nhưng đột nhiên không thấy Nhạc Tiểu đầu, cuối cùng thì cô cũng biết mình đã gặp phải lại chuyện bất trắc gì rồi. Hần là Quách Đông sẽ không tuyệt tình mà làm ra loại chuyện đó chứ, dù sao thì cũng ở trong cùng một đoàn làm phim, trừ phi hần không muốn tiếp tục lăn lộn trong cái giới showbiz này nữa.

“anh Đông, tôi cảm thấy chuyện này các người có thể đổi cách khác xử lý đi.” Lâm Tường nói.

Quách Đông cười lạnh nói: “Còn cách gì đây? Lấy lòng cô sao? Nếu cô muốn như vậy, thì hãy làm cho tôi tới lấy lòng cô đi.”

Vừa nói xong, Quách Đông bước nhanh vào phòng nghỉ, rồi nhanh chóng đóng cửa lại, “Tôi có một đề nghị không tồi, cô có muốn nghe một chút không?”

Lâm Tường nửa tin nửa ngờ, “Đề nghị gì?”

Quách Đông nói: “Tôi cảm thấy điều kiện của cô cũng không tệ, chỉ cần có người nâng đỡ một, có thể trở nên nổi tiếng hần là không thành vấn đề. không bằng như vậy đi, cô đi theo tôi, tôi giúp đỡ đẩy cô lên, với những mối quan hệ hiện tại của tôi, thì rất có thể giúp cô trở nên nổi tiếng được.”

Lâm Tường nghe xong đề nghị của hần, cảm thấy thực buồn cười, nói: “Tôi cảm thấy không thể nào được. Như vậy đi, tôi giúp anh Đông và chị Liễu Phi giấu kín bí mật này. Sau đó chúng ta tiếp tục nước sông không phạm nước giếng, được không?”

Quách Đông cau mày lắc đầu, “không được, tôi không tin cô.”

Xem ra đàm phán thất bại rồi.

Quách Đông nở nụ cười mờ ám, nói: “Tôi có một cách khác, chính là dùng thân thể của tôi lấy lòng cô, để cho cô trở thành người của tôi, nói như vậy, sau này cô cũng sẽ không thể nói chuyện này ra ngoài được.”

Lâm Tường không thể tin được, thậm chí thứ ở trong đầu người đàn ông này chính là bã đậu sao? Lại có thể nghĩ ra biện pháp bỉ ổi như vậy, nếu chuyện này lộ ra ngoài không phải là chính hần sẽ xong đời sao? yêu đương vụng trộm thì thôi đi, hiện tại hần còn muốn cưỡng bức cô nữa!

“Tôi cảm thấy anh nên bình tĩnh một chút, đừng làm loại chuyện không thể cứu vãn được. anh đường đường là một người nổi tiếng, loại chuyện này sẽ làm cho danh dự của anh bị mất sạch đấy.” Lâm Tường cố gắng chấn định mà khuyên can hần.

“cô cho rằng nơi này vừa đúng không có ai hay sao? Trợ lý nhỏ bé của cô đã bị tôi đánh ngất rồi kéo đi chỗ khác rồi. hiện tại nơi này chỉ có hai chúng ta, dù cho có phát sinh chuyện gì thì cũng chỉ có tôi với cô biết mà thôi.”

Quách Đông nói với giọng đầy đắc ý, hiển nhiên là hần có chuẩn bị trước.

Lâm Tường lại lùi về sau hai bước, ánh mắt quét xung quanh bốn phía xem xem có đồ vật gì đó có thể dùng để phòng thân được không. cô phải tự bảo vệ bản thân mình, không thể để cho hần làm bậy được.

Sau đó nhìn thấy trên bàn có một cây gậy có thể kéo ra làm gậy selfie. cô vội vàng đi cầm lấy, làm tư thế phòng ngự, lạnh giọng nói: “Cho nên anh quyết định muốn lộ bản chất thật ra có đúng không?”

Quách Đông vô lại mà cười quái dị hai tiếng, nói: “Đúng nói như vậy chứ, nói không chừng hai chúng ta như vậy sẽ tốt hơn thì sao? cô gia nhập vào công ty tôi chắc chắn sẽ rất được coi trọng.”

Lâm Tường chán ghét nhũn mảy, bị một tên biến thái gạ gẫm, ngấm lại cảm thấy cả người nổi đầy gai ốc.

“Tôi cảnh cáo anh, tối nhất đừng có tới gần đây, nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu.”

Quách Đông bị bộ dáng xù lông của cô chọc cười, hần nhìn cô, thấy nữ nhân trước mắt này tay chân nhỏ bé, dù cho có cầm gậy thì cũng vô dụng thôi, có đánh hần thì cũng như là cào ngứa thôi, căn bản là không có khả năng uy hiếp được hần. hần có chút không chờ nổi nữa mà muốn nếm thử mùi vị của con mèo hoang này rồi!

Quách Đông bị lừa dụng vọng thiêu đốt liền tiến lên hai bước muốn đoạt lấy gậy selfie. Lâm Tường thấy hần lại gần cũng có hành động, cô giơ cao gậy selfie, nhấn đúng khuôn mặt xảo trá của Quách Đông đánh tới.

Quách Đông nhanh nhẹn né được, tự cho rằng mình có thể tránh được những đòn đánh của cô, không ngờ nơi thắt lưng đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn, cúi đầu nhìn, thì chỉ thấy gậy selfie đang hung hăng đánh vào mặt.

Sao cô có thể làm được chứ?!

Lâm Tường nhanh chóng thu gậy về, rồi lại giơ tay dùng lực đánh xuống, càng đánh càng hăng. Cho dù Quách Đông có đánh trả lại như thế nào thì cô vẫn có cơ hội né được, sau đó lại ra sức mà đánh. Kết quả Quách Đông không tiến lại gần cô nữa, nhưng cả người đã bị cô đánh đầy vết đỏ.

Quách Đông then quá hóa giận, cũng mặc kệ đau đớn trên người, mạnh mẽ tiến lên trước. Lâm Tường đứng không vững nhanh chóng ngã bịch xuống nền đất.

“Con đàn bà thối tha!” hần mãnh liệt tiến tới, muốn túm lấy cô.

Nhưng Lâm Tường không phải để yên chịu trói, mà khi vừa đứng dậy lên đá vào cẳng chân của hần.

Lúc này Quách Đông cũng coi như là đã nhìn ra, không ngờ cô gái này lại có chút quyền cước công phu. Chỉ tiếc lực hơi yếu, cũng không thể làm cho chân hần bị thương.

Quách Đông khinh thường nói: “Dùng nhiều lực một chút, cô là đang gãi ngứa cho tôi hả?”

Lâm Tường cười lạnh: “Vây thử xem!”

Đời trước cô từng gặp được một kẻ biến thái thích phim của cô, đợi ở bãi đỗ xe định sàm sỡ cô, may mắn vừa đúng lúc nhân viên bảo an chạy tới. Bởi vì chuyện này nên Cố Thành đã tìm cho cô một thầy dạy võ, dạy cho cô mấy chiêu phòng thân. Sau khi trọng sinh cô vẫn nhớ rõ mấy chiêu thức đó, chỉ là hiện tại thân thể cô không còn luyện tập nữa cho nên độ mềm dẻo của các khớp đã giảm làm lực ra đòn cũng không mạnh, lúc này ra mấy chiêu thức đã tương đối dùng hết lực.

Hai người sau mấy lần đánh nhau thì Quách Đông đã hoàn toàn bị chọc giận, hần trăm triệu lần cũng không thể tưởng tượng được một người phụ nữ nhu nhược mà lại khó chơi như vậy, quả thực là tron như cá chạch, muốn bắt thế nào cũng không thể bắt được!

Đúng lúc này, Lâm Tường có chút không lưu ý nên bị Quách Đông nắm được tóc, cảm thấy hần ra sức mà giật, trong nháy mắt Lâm Tường đau tới mức tóc như muốn rụng hết cả bụi.

Đúng lúc đang rối rắm thì cửa đột nhiên bị phá mở ra, chỉ nghe thấy Nhạc Tiểu Kỳ hét lớn một tiếng: “Buông chị Lâm Tường ra!” Chợt có một cây gậy gỗ lớn đánh thẳng vào lưng Quách Đông.

Quách Đông không hề phòng bị thì bên dưới bị đập cho một phát, kêu lên một tiếng rồi gục xuống mặt đất. Nhạc Tiểu Kỳ và Lâm Tường thấy hần không còn giãy giụa thì liền không suy nghĩ gì thêm cầm lấy gậy gỗ và gậy selfie thay phiên nhau đánh hần, cho đến khi thấy Quách Đông gục trên mặt đất không cử động nữa mới thôi.

Hai người nhìn nhau, không phải là đã đánh chết người rồi chứ?

Tài xế vừa nãy tới giúp phá khóa cửa đang đứng ở một bên lúc này vội vàng chen tới xem xét một chút, nói: “không sao đâu, chỉ là ngất xỉu thôi.”

Lúc này Lâm Tường mới thở phào nhẹ nhõm, ném gậy selfie qua một bên, rồi ngồi xuống ghế.

Thả lỏng thân thể liền cảm thấy toàn thân đều đau nhức.

Nhạc Tiểu Kỳ cũng ném gậy gỗ đi chỗ khác, đi tới hỏi cô: “Chị, chị không sao chứ? Sau lại đánh nhau như vậy?”

Lâm Tường liếc nhìn cô một cái, nói: “Em đi đâu vậy? Thời khác quan trọng mà lại không thấy mặt đâu cả!”

Nhạc Tiểu Kỳ nghĩ lại mà thấy sợ, nói: “Vừa nãy em đi WC, vừa đi tới hành lang thì bị đập cho một cái liên ngất đi. Đến khi tỉnh lại thì thấy mình đang ở trong một phòng vật tư. Lúc ấy mới đoán ra là đã xảy ra chuyện nên nhanh chóng trở về gọi điện thoại cho chú Lý.” Chú Lý chính là tài xế lái xe của cô.

“Chị Lâm Tường, vì sao Quách Đông lại làm như vậy?” Nhạc Tiểu Kỳ đến bây giờ vẫn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Lâm Tường nhìn con người vẫn còn nằm bất động trên đất, nói: “Làm chuyện xấu bị chị bắt gặp được nên bây giờ muốn tới tìm chị gây chuyện.”

Chú Lý tài xế nói: “Bây giờ nên xử lý hẩn thế nào đây?”

Lâm Tường trưng ra vẻ mặt ghét bỏ, “Chú kéo hẩn để nằm lên sô pha cho hẩn tự tỉnh lại đi. Chúng ta đi trước, hiện tại nhìn thấy hẩn liền cảm thấy thật ghê tởm. Đột lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho chị Đỗ.”

Hiện tại hai người đã biết rõ bản chất của nhau, bí mật này cũng không thể giấu được nữa, vẫn là nên để cho Đỗ Hân giải quyết.

Ngay khi ba người vừa trở lại chỗ xe bảo mẫu, Lâm Tường liền gọi điện thoại cho Đỗ Hân, kể chuyện buổi chiều mình thấy được bí mật của Quách Đông cùng với sự việc phát sinh đêm nay nói hết cho cô.

Đỗ Hân vô cùng chú trọng, nói sẽ chạy ngay tới chỗ cô để nghỉ ngơi.

Lâm Tường cúp điện thoại, thở dài, trong lòng cảm thấy thật bức bối. Quan hệ trong giới giải trí phức tạp, cực phẩm cũng nhiều, không ngờ chỉ trong thời gian một buổi quay mà đã toàn đụng phải cô.

Thấy vẻ mặt tò mò của Nhạc Tiểu Kỳ, Lâm Tường thực sự không còn tâm trạng đâu để mở miệng nữa, nói: “Đi về nhà trước đã rồi nói sau, lát nữa chị Đỗ tới rồi cùng nhau bàn.”

Xe đi qua bóng đêm, nhanh chóng ra khỏi phim trường ra đi tới khu biệt thự gần đó.

Tới khi Đỗ Hân tới, Lâm Tường vừa mới tắm rửa xong đang chuẩn bị ăn mì Nhạc Tiểu Kỳ nấu. Thấy cô vội vàng đi vào liền thuận miệng hỏi một câu: “Chị có muốn ăn một bát không?”

Ánh mắt Đỗ Hân hiện rõ sự lo lắng, ngồi vào chỗ đối diện Lâm Tường, nói: “Hiện tại nào còn tâm tư để ăn uống nữa chứ, em mau đem mọi chuyện kể lại kỹ càng cho chị nghe coi.”

Vì thế Lâm Tường vừa ăn vừa kể lại tất cả mọi chuyện phát sinh lúc buổi chiều. Nhạc Tiểu Kỳ cũng ở bên cạnh, nghe xong liền tròn mắt há hốc mồm.

Tâm trạng Đỗ Hân không tốt, nghe xong thực muốn lật cái bàn, “Mẹ nó, cái loại đó là cực phẩm cái gì chứ, đức hạnh cũng có thể thoải tha như vậy, để xem hẩn có bản lĩnh gì!”

Chửi một câu xong lại hỏi: “Hiện tại hẩn vẫn đang bị ném ở phòng nghỉ sao?”

Nhạc Tiểu Kỳ nói: “Khi chúng ta rời khỏi đó, thì người đi tuần tra của phim trường đã tới, có thể đã phát hiện ra hẩn rồi.”

Đỗ Hân nhíu mày, “Sao các em có thể ném hẩn ở đó rồi bỏ đi như vậy chứ? Ngộ nhớ đến lúc tỉnh lại hẩn nghĩ cách trả thù thì làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Phương án

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Lâm Tường uống một ngụm nước leo, nói: “Chuyện mất mặt như vậy hẩn là hẩn không dám tiết lộ ra ngoài đâu. Chính hẩn cũng sẽ phải tìm cách thu dọn chuyện này.”

“Chỉ sợ hẩn sẽ tiếp tục tìm cách để trả thù em thôi.” Đỗ Hân cắn răng nói, “Em đó, sao lại chọc phải phiền toái lớn như vậy chứ.”

Lâm Tường tỏ vẻ cô thực sự vô tội, “Em cũng không ngờ tới, nhìn thấy loại chuyện này nói không chừng sẽ bị đau mắt hột mắt. Ai bảo bọn họ không phân biệt được ở đâu mà cũng động dục chứ, đó là phòng nghỉ, không phải là phòng ngủ nhà bọn họ.”

Đỗ Hân không có tâm trạng để khua môi múa mép với cô, nói: “Hiện tại bộ phận quan hệ xã hội thời thời khắc khắc đề phòng, để trách cho Quách Đông tung ra tin tức gì đó không tốt.”

Nhạc Tiểu Kỳ nói: “Quách Đông làm ra loại chuyện ghê tởm như vậy, chẳng lẽ còn muốn chị Lâm Tường đóng phim cùng hắn hay sao?”

“Hiện tại mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, hai ngày tới cứ quan sát đã.” Đỗ Hân nói.

Nhạc Tiểu Kỳ đưa ý kiến: “Theo em thấy, phải đòi hắn đi, sau đó bức chết hắn, để mọi người đều thấy được bộ mặt thật của hắn, cho hắn không còn chỗ đứng trong giới giải trí nữa.”

Đỗ Hân cắt ngang liếc nhìn cô một cái, “Em cho rằng mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi sao, đoàn làm phim đã bắt đầu quay sao có thể tùy tiện đòi vai chính được chứ?”

nói tới đây cô quay đầu hỏi Lâm Tường: “đã nói chuyện này cho Cố tổng biết chưa?”

Lâm Tường lắc đầu, nói: “Hôm nay anh ấy vừa mới đi công tác, đừng để cho anh ấy biết.”

Đỗ Hân không mấy đồng ý, “Việc này không lớn cũng không nhỏ, chỉ cảm thấy nên cho anh ấy biết.”

Lâm Tường lắc đầu, nói: “Để đến ngày mai rồi nói tiếp.”

Công việc hàng ngày của Cố Thành bận rộn như vậy, cô thật sự không muốn bởi vì việc của mình mà làm cho anh phải thêm phiền não.

Quả nhiên hôm sau xảy ra chuyện.

Quách Đông bị đánh bầm dập, càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, cũng không thể nói chuyện này ra ngoài được. Cuối cùng sự gian ác trong lòng nổi lên, nửa đêm đăng lên Weibo một bài đăng, nội dung cũng tương đối lấp lửng không phải chỉ đích danh đối tượng nào hết, nhưng lại làm cho người khác hết sức tò mò. Hắn nói trong đoàn làm phim hắn đang tham gia có một diễn viên mới có kỹ năng diễn xuất vô cùng kém, vẫn chưa phải là một minh tinh mà đã có siêu xe đưa đón, đãi ngộ hoàn toàn giống như là một ngôi sao hạng A. Hàng ngày thời tới trễ về sớm, thi thoảng còn xin nghỉ, không xem tiền bối bọn họ vào mắt, một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có, thực sự làm cho hắn không vừa mắt. ...

một bài đăng của một minh tinh nổi tiếng đăng lên Weibo như vậy nhanh chóng trở nên bùng nổ, lập tức lên hot search, trở thành chủ đề được mọi người bàn tán, tất cả đều đoán xem diễn viên mới kia là ai. một số ‘anh hùng bàn phím’ lại được dịp bình luận sôi nổi công kích giới giải trí thật hỗn tạp. hiện tại người mới thì không lẽ phép, diễn viên lâu năm trong nghề thì soi mói từng chút một, tiếp theo liền nêu ra một số ví dụ để chứng minh cho quan điểm của chính mình.

Nửa đêm Đỗ Hân đã biết được chuyện xảy ra trên Weibo, lúc ấy thực sự muốn ngay lập tức đi đến xé xác hắn ta.

Chờ đến buổi sáng ngày hôm sau đã có người đoán được người mới mà hắn ám chỉ, có phải là người mới nhận giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc’ – Lâm Tường đúng không?

Đỗ Hân biết Lâm Tường không muốn chỉ vì những chuyện như thế nào mà phải đi làm phiền Cố Thành, nhưng Đỗ Hân lại sợ Cố Thành sau này mà biết được chuyện này chắc chắn sẽ trách mắng cô, vì thế tự quyết định đi mật báo, liền gửi cho Cố Thành một tin nhắn.

Nội dung tin nhắn tóm tắt vô cùng đơn giản rõ ràng: “Cố tổng, người phụ nữ của anh bị bắt nạt!”

Cố Thành đi công tác là bởi vì hợp đồng hợp tác lần này ký kết giữa ba công ty, hai công ty trong nước và một công ty nước ngoài. Vì lịch múi giờ cho nên sau khi anh tới nơi đã ngay lập tức cùng đối phương mở cuộc họp. Cuộc họp cứ vậy diễn ra suốt đêm.

Ba phía đều lần lượt nói lên lợi ích từng bên sau đó liền triển khai đàm phán, những cuộc họp phải vắt hết óc suy nghĩ chỉ để mưu cầu lợi ích lớn về phía mình thực sự vô cùng mệt mỏi, tốn thời gian lại hao tổn tâm trí, chỉ cần không để ý một cái liền bị đối phương bắt được cơ hội tăng thêm lợi ích về họ.

Vì để nâng cao tinh thần, tất cả mọi người đều uống cả phê, sau một buổi tối phòng họp liền trở thành điện Tu La, đi vào phòng họp đều là những tinh anh mặc âu phục giấy da, lúc này mỗi người đều giống như là đang tu luyện thành yêu mà quỷ quái.

Cố Thành tuy là nhân vật quan trọng, nhưng anh cơ bản không hề lên tiếng nói lời nào. anh ở đó giống như là Định Hải Thần Châm[1] vậy, chỉ cần anh ngồi đó trấn thủ thì tất cả thành viên trong đoàn đều cảm thấy có lá chắn sống, có thần Phật bên cạnh, cái này chính là kết quả đã rút ra được sau nhiều năm.

[1] Định Hải Thần Châm: chính là Gậy Như Ý của Tôn Ngộ không. Trước khi bị Tôn Ngộ không lấy mất, cây gậy dùng để chống đỡ biển Đông.

Khi nhận được tin nhắn của Đỗ Hân, cũng là lúc cuộc họp kết thúc, bây giờ mới là cuộc họp đầu tiên, đương nhiên là không thể nói được là đã lấy được lợi ích gì, bởi vì tất cả mọi người đều chuẩn bị để trường kỳ kháng chiến.

Sau khi Cố Thành đọc tin nhắn liền cầm lấy điện thoại ra ngoài gọi điện cho Đỗ Hân. không lâu sau khi nói chuyện điện thoại xong trở về phòng họp, lúc này sắc mặt anh trở nên âm trầm loại người, cấp dưới của anh cũng không dám nhìn thẳng vào anh.

Nhưng một lão tổng tài phía đối phương đã nhìn ra dáng vẻ này của anh, cho rằng là vì anh phải thức đêm nên trở nên khó chịu, liền hỏi một câu: “Nếu không hôm nay dùng lại ở đây thôi, tất cả mọi người đều đi về khách sạn nghỉ ngơi một chút, buổi chiều chúng ta lại tiếp tục được không?”

Cố Thành lắc đầu, cầm lấy bút dạ bảng đi về phía bảng trắng trong phòng họp.

Tất cả mọi người đều không đoán được dụng ý của anh, đều làm vẻ mặt khó hiểu nhìn anh.

Chỉ thấy anh cầm lấy đồ lau bảng xóa đi con số bên cạnh chữ ‘Tập đoàn Cố Hợp’, rồi trực tiếp viết lên lấy 10% lợi nhuận.

Phòng họp ngay lập tức ồ lên.

Các thành viên trong đoàn Cố Thành dẫn theo tất cả đều làm vẻ mặt mông lung, rốt cuộc là chủ tịch của bọn họ đã uống lộn phải thuốc gì vậy?

Bọn họ chiến đấu hăng hái cả buổi tối, gian nan lắm mới có thể lấy được 5% lợi nhuận, kết quả chủ tịch của bọn họ sau khi đi ra ngoài nghe điện thoại, trở về liền trực tiếp nâng lên gấp đôi!!! Đối với những vụ hợp tác nước ngoài như thế này, lấy từng đó lợi nhuận thực sự là sẽ hù chết người mất, bọn họ thực sự muốn khóc mà!!!

Chẳng lẽ chủ tịch nhà bọn họ vì thức đêm mà trở nên mất trí rồi sao?

Chỉ nghe Cố Thành lạnh lùng nói: “Bên chúng tôi trực tiếp ra điều kiện duy nhất là lấy 10% lợi nhuận, hạng mục sẽ thuộc về bên tôi. Chúng tôi sẽ có toàn quyền quyết định, mặt khác hai bên các vị không thể tùy ý nhúng tay vào.”

một vị tổng tài khác ở đây sau khi bị anh là chỉ kinh ngạc, đứng ở vị trí chủ vị sững sờ một lúc lâu, mới ngậy ngốc vô tay, nói: “Vẫn luôn nghe mọi người nói Cố tổng sát phạt quyết đoán, thâm rền gió cuốn. Hôm nay cuối cùng cũng đã được lĩnh hội, quả nhiên là có khí phách! Nếu như vậy thì kế tiếp chúng không cần phải tiếp tục cãi cọ nữa, trừ tiếp tiến hành bước tiếp theo thôi.”

Cố Thành nói: “Tôi để lại vài người tiếp tục thương thảo các vấn đề trong hợp đồng.”

Vị tổng tài phía đối phương khó hiểu nói: “Cố tổng muốn trở về Thành phố S trước sao? không tham gia quá trình tiếp theo sao?”

Cố Thành lắc đầu, “Bên kia còn có việc, nơi này tôi không theo được.”

Điểm mấu chốt vừa rồi đã được anh giơ tay chém xuống giải quyết, mọi chuyện tiếp theo liền giao cho luật sư chuyên nghiệp trong đoàn lo liệu, lúc này anh rất nóng lòng muốn về nhà.

Sau khi tan họp, hai vị tổng tài kia cũng đi theo Cố Thành ra khỏi phòng họp, cả hai cùng bắt tay với anh nói: “Bên kia có chuyện gì sao, còn quan trọng hơn cả hạng mục quan trọng này?”

Cố Thành suy nghĩ, nghiêm túc mà trả lời: “Sao với cái này quan trọng hơn nhiều.”

Quan trọng như vậy sao? không phải là chuyện liên quan đến tính mạng con người chứ! Đối phương suy đoán như vậy.

Sau khi Cố Thành dặn dò các thành viên trong đoàn của mình chú ý công việc, liền nhanh chóng đi thẳng ra sân bay.

trên đường ra sân bay cũng tiện tay đọc qua bài đăng trên Weibo của nam minh tinh mà Đỗ Hân nhắc tới, càng đọc sắc mặt càng khó coi, đến cuối cùng anh vẫn bình tĩnh, bởi vì trong lòng anh đã có cách giải quyết.

Sáng sớm Lâm Tường đã nhìn thấy bài đăng trên Weibo của Quách Đông, cảm thấy vô cùng ghê tởm, thầm nghĩ sao trên đời lại có kẻ không biết xấu hổ như vậy chứ, không biết làm sao mà hấn có thể trở thành một minh tinh có sức ảnh hưởng lớn như vậy!

Đỗ Hân cũng vừa thức dậy, nhìn thấy Lâm Tường đi xuống lầu, cảm thấy rất đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, nói: “Em đó, sao hôm qua em không trực tiếp đánh chết hấn đi chứ?”

Lâm Tường đi tới trước bàn ăn rót một cốc nước, nói: “Giết người là phạm pháp, em còn muốn cùng Cố tổng sống hạnh phúc cả đời!”

“Cố tổng bị tức chết rồi, xem các người còn có thể sống hạnh phúc cả đời thế nào nữa!” Đỗ Hân vừa ăn bánh mì vừa nói.

Lâm Tường liếc nhìn cô một cái, bùng ly nước ngồi xuống bên cạnh cô hỏi: “Chị Đỗ, chị gọi điện cho anh ý rồi sao?”

Đỗ Hân nói: “Đúng, xảy ra việc như này, chị không dám giấu giếm.”

Lâm Tường nghe xong lắc đầu uống ngụm nước không nói gì nữa.

Nhưng thật ra Đỗ Hân đã nhìn không được nữa mà hỏi: “Em không trách chị bí mật nói cho anh ấy biết sao?”

“Quách Đông đăng bài lên Weibo nói xấu em, khẳng định rất nhanh Cố tổng cũng sẽ biết.”

“Biết như vậy là tốt, về sau nếu còn gặp phải chuyện như thế này nữa thì đừng cậy mình mạnh, nếu như tối hôm qua bị hấn đụng tới, thì em có muốn

khóc cũng không khóc được thành tiếng rồi.”

Lâm Tường cười nói: “Em cũng không ngờ hần sẽ trực tiếp chó cùng rút giậu[2] như vậy, lúc trước chỉ nghe người ta nói hần đào hoa, cũng không ngờ hần còn bị thiếu năng trí tuệ nữa!”

[2] Chó cùng rút giậu: vì tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả phải làm điều xằng bậy.

Đỗ Hân không cho là đúng, “Thông thường chỉ số thông minh của nhóm người căn bã đều không cao cho lắm”

nói xong lời này, cô nhìn Lâm Tường, nói: “Nhưng mà sao em lại biết cả võ thuật vậy? Nghe Nhạc Tiểu Kỳ nói em có thể một mình đánh thắng được Quách Đông.”

Lâm Tường sờ sờ mái tóc dài của mình, nói: “Nếu không phải vì vương vãi tóc dài thì em còn có thể đánh hần nhập viện rồi.”

Về mặt Đỗ Hân hoài nghi, “Học khi nào vậy?”

Lâm Tường dừng một chút rồi giải thích qua loa: “Lúc trước khi đi học cho từng học qua.”

Đỗ Hân gật đầu, “Kỹ năng này thật sự không tồi, sau này khi quay phim có thể tự mình diễn.” Lại hỏi: “Mọi người đều lên Weibo nói xấu em, sao em có thể bình tĩnh như vậy chứ? Là em đang giả vờ không sợ hay là không sợ thật vậy? hiện tại dư luận đã bắt đầu có người chỉ đích danh em rồi đó.”

“không phải chị Đỗ cũng rất bình tĩnh đó sao?”

Đỗ Hân nói: “Chị bình tĩnh vì chị đã nghĩ ra cách để ứng phó, còn em?”

Lâm Tường nhướn mày, “Bởi vì em cũng đại khái biết được một chút.”

“nói thử xem.”

Lâm Tường đặt cái ly xuống, chống cằm nói: “thật ra loại chuyện dư luận đầu võ mồm thế này không để ý tới cũng được, dù sao thì tin tức mới mẻ trong giới giải trí cũng chỉ có thể duy trì được mấy ngày thôi. Nhưng xét thấy Quách Đông đang là đại minh tinh, sức ảnh hưởng tới dư luận không nhỏ, mà em lại là một diễn viên mới vào nghề, cho nên cần phải áp dụng biện pháp đánh trả.”

Đỗ Hân gật đầu, chính xác là cô đang phân phó bộ phận quan hệ công chúng của công ty chuẩn bị tiến hành đánh trả, “Em tiếp tục đi.”

Lâm Tường nói: “không phải ở trong bài viết của hần đã nói em là có siêu xe đưa đón, tất cả đãi ngộ đều là cao cấp nhất sao? Chúng ta chỉ cần công khai Công ty giải trí LX chính là công ty con của Tập đoàn Cổ Hợp là được rồi. Tập đoàn Cổ Hợp là một công ty lớn, bỏ ra một khoản tiền đầu tư vào giới giải trí cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Chính xác là chị định làm như vậy.” Đỗ Hân nói: “nói như vậy còn có thể thuận tiện mở rộng độ nổi tiếng của Công ty giải trí LX nữa.”

“Đăng một bài lên có thể giải quyết được vấn đề, nhưng còn một vấn đề khác, không biết chị Đỗ định làm như thế nào?” Lâm Tường hỏi cô.

Đỗ Hân nhú mày, nói: “Ý em là chuyện Quách Đông nói em không có khả năng diễn xuất sao?”

Lâm Tường gật đầu.

“Chị chuẩn bị để cho Triệu Tầm đăng một bài lên Weibo, bảo anh ấy khen ngợi khả năng diễn xuất cùng thái độ làm việc của em, lại thuê một số người hâm mộ chia sẻ bài viết đi khắp nơi, hần là có thể giải quyết được vấn đề.”

Lúc này cô giúp việc bung tới cho cô một chén mì thịt bò thơm ngào ngạt, mùi thơm lan tỏa khắp phòng.

Đỗ Hân nhìn không được mở miệng nói: “Sáng sớm mà đã ăn nhiều như vậy liệu có được không? Nhớ rõ là phải duy trì vóc dáng cân đối!”

Lâm Tường cầm đôi đũa ăn hai miếng, mới cảm thấy mỡ măn mà nói: “Tối hôm qua em phải vận động tiêu hao năng lực quá mức, lúc về thì chỉ ăn có một chút đồ, buổi sáng liền cảm thấy như sắp chết đói vậy.”

Đỗ Hân không thể nói lại cô, liền cầm lấy bánh mì lúa mạch lên gặm.

Đến lúc hai người ăn xong, Lâm Tường tiếp tục đề tài vừa rồi, nói: “Tìm Triệu đạo diễn giúp đỡ xác thực cũng là một cách, nhưng còn chưa đề sức thuyết phục. Hơn nữa hiện tại Quách Đông vẫn còn đang ở trong đoàn làm phim, Triệu đạo diễn liệu có chịu ra mặt giúp em hay không cũng rất khó nói.”

“Chị tự tin có thể thuyết phục được anh ấy.” Đỗ Hân nói.

Lâm Tường đột nhiên nói sang một đề tài khác, “Chị Đỗ, có phải lúc trước Triệu đạo diễn có phải từng nhắc tới sự đệ của anh ấy với chị đúng không?”

Đỗ Hân nhất thời có chút không theo kịp, “Từng nói qua rồi, nhưng nghe nói phía bên kia kịch bản còn chưa có viết xong.”

Lâm Tường lại hỏi: “Sự đệ của anh ấy tên là gì?”

Đỗ Hân trong nháy mắt ngạc nhiên, có chút kích động mà đập bàn, lúc lâu sau mới lớn tiếng nói: “Tần Chí!”

Lâm Tường cười tủm tỉm, thần nghĩ chị Đỗ vẫn thông minh như vậy, một chút đã hiểu rõ.

Ngay từ đầu Lâm Tường cũng không có ấn tượng gì mấy đối với Triệu Tầm, thậm chí còn không nhớ tới đời trước anh ta có tác phẩm nào nổi tiếng hay không, nhưng khi nghe anh ta nhắc tới sự đệ nhà anh ta thì Lâm Tường liền nhớ ra.

Tuy Triệu Tầm không có chút danh tiếng nào, nhưng danh tiếng của sự đệ anh ta lại như sấm bên tai. Chính là vị đạo diễn vang danh thiên tài giới giang – Tần Chí.

Tần Chí còn khá trẻ, nhưng đã làm đạo diễn của không ít phim, cũng thường xuyên nhận được những giải thưởng lớn cả ở trong và ngoài nước, gần đây Giải thưởng Đạo diễn xuất sắc của giải Kim Hoa cũng thuộc về hắn.

Tuy Tần Chí giới giang nhưng không được mọi người trong giới đề cao, chủ yếu là vì hắn thực sự rất cao ngạo, cổ quái. Phim điện ảnh của hắn không cần nhà đầu tư, bởi vì nhà hắn có tiền, kịch bản cũng tự hắn định đoạt, người khác không thể khoa tay múa chân trước mặt hắn. Cái chính đây là hắn đối với diễn viên cực kỳ bất bẻ, người mới có khả năng tiếp thu nhưng không có kỹ năng diễn xuất hắn nhất định không cần. Nói cách khác, để có thể trở thành diễn viên đóng phim của hắn thì nhất thiết là phải có kỹ năng diễn xuất tốt.

Đời trước, chính là vì Lâm Tường diễn viên nữ chính một bộ phim điện ảnh của Tần Chí mà có thể đứng vững chân trong giới giải trí. Sau đó lại hợp tác thêm nhiều lần, nên cũng xem như là tương đối quen biết với Tần Chí.

Quan hệ giữa Tần Chí và sự huynh Triệu Tầm của hắn thực sự không tồi, khi ấy Lâm Tường trong đoàn làm phim của Tần Chí cũng từng gặp qua Triệu Tầm tới thăm, cho nên đời này khi nghe Triệu Tầm nhắc tới sự đệ của anh ta, Lâm Tường liền nhớ tới những việc này.

Đỗ Hân hưng phấn mà đứng lên, đi qua đi lại trong phòng, “Hôm trước đúng là phòng làm việc của Tần Chí có liên lạc với chị qua điện thoại, lại hỏi em có thể sắp xếp thời gian được không, chị đương nhiên là nói với họ không thành vấn đề. Nhưng họ nói kịch bản còn chưa viết xong, bảo chúng ta chờ thêm một thời gian nữa, nói như vậy hắn là Tần Chí đã nhầm em trước rồi.”

“Chị Đỗ, chị xem xem có thể cùng Tần đạo diễn gặp mặt một chút được không, thù lao đóng phim nhiều hay ít không quan trọng, hoặc có thể để em đi thử diễn một đoạn cũng được. nói tóm lại, chỉ cần hắn đồng ý cho em đóng vai nữ chính là được.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Làm mất mặt

Editor: Nguyễn Hy | Beta: Cường Soái Ca

Tất cả mọi người cả trong và ngoài giới đều biết Tần Chí là người như thế nào. Chỉ cần một câu của hắn thôi là có thể trực tiếp tát một bạt tay vào mặt Quách Đông, nói cô không có kỹ năng diễn xuất sao, không có kỹ năng diễn tốt sao có thể đóng vai nữ chính trong phim của Tần Chí chứ?

Đỗ Hân xoa xoa tay đi vòng vòng ở trong phòng, đứng ngồi không yên, “Có thể được, chờ một chút chị đi gọi điện tới phòng làm việc của Tần Chí.”

Lâm Tường thấy cô đi tới đi lui cảm thấy thật sự chóng mặt, sứt khoát đứng lên đi ra phòng khách, vừa đi vừa nói: “Hiện tại tất cả mọi người đều vẫn đang suy đoán xem diễn viên mới không có kỹ năng diễn xuất kia là ai đúng không? Bảo với ai đó trong bộ phận quan hệ xã hội đăng lên một bài nhầm ám chỉ về phía em.”

Đỗ Hân đi theo phía sau cô nói: “Thuận tiện làm lớn chuyện một chút đúng không?”

“Đúng vậy, cơ hội khó có được.”

Đỗ Hân đột nhiên nghiêm túc nhìn cô nói: “Chị thấy em rất có hiểu biết, học được ở đâu vậy?”

“Thấy nhiều rồi nên cũng tự nhiên biết thôi.” Đời trước cô đã trải qua không biết bao nhiêu phong ba bão tố, một chút vấn đề này không thể làm khó được cô, nhưng ngày hôm qua vẫn là nhìn lầm rồi. không ngờ Quách Đông lại là đồ cặn bã vẫn không chịu offline. Nhưng mà ngày hôm qua Liễu Phi hắn là đã bị hoảng sợ, bằng không tin nóng ngày hôm nay của Quách Đông, sao cô ta có thể không chen một chân vào chứ.

Đỗ Hân lắc đầu hoài nghi liếc nhìn cô một cái, loại chuyện này nếu không phải đã từng trải qua rất nhiều lần thì sao có thể bình tĩnh như vậy chứ? Nhìn thế nào cũng không nhìn ra được cái gì, tuy trong lòng cô cảm thấy thật kỳ lạ nhưng cũng không thể giải thích được vì sao, có thể là Lâm Tường so với những người trẻ tuổi bây giờ thông minh hơn một chút thôi.

Lâm Tường đột nhiên xoắn xuýt lên, quay đầu lại hỏi Đỗ Hân: “Giải quyết dư luận trên mạng, rồi chúng ta phải làm gì với Quách Đông bây giờ? Tường tưởng phải tiếp tục diễn chung với hân ta, thực sự làm em cảm thấy thật ghê tởm”

Đỗ Hân đột nhiên nghịch ngợm mà nhìn cô chớp chớp mắt, “Chị tin là Cố tổng sẽ rất vui lòng đi giải quyết hân.”

trên mạng, bài đăng của Quách Đông trên Weibo vẫn ở trên hot search như cũ, ý của hân chỉ là muốn mọi người sôi nổi đoán xem người hân nói đến là ai thôi, tất cả tư liệu về những diễn viên mới đều được lôi ra bằng hết.

Người hâm mộ Quách Đông không ít, đối với nam thần của mình thì vô cùng tin tưởng không nghi ngờ gì. Cảm thấy nam thần của mình ở phim trường bị bắt nạt, vì thế sôi nổi đứng lên đòi lại công bằng, bình luận cũng vì vậy mà nghiêng về một phía:

“Giới giải trí chính là như vậy, chỉ cần có người có chỗ dựa vững chắc, thì cho dù người có là một kẻ bị bệnh hay xấu xí thì cũng có thể trở thành một người nổi tiếng.”

“Người mới bây giờ có thể đường đường chính chính diễn xuất được thì lại không có mấy người, còn không phải đều phải dựa vào người chống lưng ở đằng sau sao.”

“Nam thần đáng thương, lại có thể cùng chung một đoàn làm phim với loại người như vậy!”

“Những người này nhân lúc chỉ mới vào nghề thôi nên sớm bị diệt trừ!”

“không kỹ thuật diễn thì sợ cái gì chứ, sợ nhất phải là loại người vừa không có kỹ năng diễn xuất vừa không có não kia, người mới thì nên có biểu hiện của một người mới nên có.”

Đương nhiên cũng có cả fan náo náo, cũng có người chỉ là qua đường, tất cả đều mọi người đều theo dõi, cũng nhin không được mà bình luận một câu: “Giới giải trí thật hỗn loạn.”

Buổi sáng sau khi Liễu Phi đọc được bài đăng của Quách Đông đã lập tức chạy đi tìm hân. Mà lúc này Quách Đông còn đang ở phòng khách sạn dưỡng thương, hân đã xin Triệu Tầm nghỉ một hôm, không còn cách nào khác cả, chuyện cưỡng bức người ta không thành lại còn bị đánh thực sự làm cho hân vô cùng mất mặt. Nên chỉ có thể tìm lý do là hân bị cảm mạo cảm thấy không thoải mái.

“Sao anh có thể đăng bài lên Weibo như vậy chứ? đã bàn bạc qua với người đại diện chưa? Ngộ nhờ đắc tội với người không nên đắc tội thì làm sao, anh muốn mọi việc trở nên thế nào đây?” Liễu Phi rất khó chịu mà nói, ngày hôm qua cô ta đã bị khí thế của Lâm Tường làm cho sợ hãi, trong lúc nhất thời cũng không dám làm gì xằng bậy, không ngờ Quách Đông lại nhanh như vậy mà đứng ra nói xấu Lâm Tường.

Quách Đông lười biếng mà nằm ở trên giường, “Còn không phải chỉ là một người mới vào nghề thôi sao? Tôi điều tra qua rồi, người đứng đầu công ty giải trí LX là Đỗ Hân, chỉ là một người xuất thân là người điện diện thôi, ngoài có rất nhiều mối quan hệ trong giới ra thì có cái gì chứ?”

Liễu Phi nhíu mày, “Ngày đó tôi có nghe nói hình như Cố Thành chính là Chủ tịch của LX?”

trên mặt Quách Đông hiện lên một tia kinh ngạc, “Có phải cô nghe nhầm không, Tập đoàn Cố Hợp lớn mạnh như vậy, Cố Thành còn chạy đi mở công ty giải trí để làm gì chứ?”

“Đợi lát nữa tôi đi tìm Vu tổng hỏi cho rõ ràng, giám đốc của tôi cũng cảm thấy Lâm Tường rất có địa vị, anh quá xúc động, sao có thể đăng cái bài kia lên như vậy chứ, nếu không trước tiên cứ xóa bài trên Weibo đi.”

Quách Đông không dám nói với cô ta chuyện tối hôm qua hân làm còn xúc động hơn, “không xóa, thật là mất mặt, người khác sẽ nghĩ tôi sợ cô ta.”

Sao lại có một đồng đội ngu như heo vậy chứ, Liễu Phi thật không thể hiểu vì sao trước kia mình lại có thể coi trọng loại người này chứ, lại còn cùng hân vụng trộm quan hệ lâu như vậy, “Tôi lười quản anh, nhưng nếu thật sự xảy ra chuyện gì đấy thì nhất định sẽ không liên quan tới tôi, anh đừng có mà kéo tôi xuống nước cùng.”

Quách Đông cười lạnh, “thật là tuyệt tình!”

Liễu Phi không để ý đến hân nữa, quay đầu rời đi.

Lúc này cũng không biết là từ đâu truyền ra hai hình ảnh được chụp ở phim trường. một ảnh là chụp lúc Lý Hân Ý đang ăn cái gì đó, một cái khác thì chụp lúc Lâm Tường đang bước xuống từ một cái xe bảo mẫu cao cấp. Ảnh đều được chụp ở xa, cũng không quá rõ ràng, nhưng vẫn có thể phân biệt được rõ là ai.

“Cùng đoàn làm phim với nam thần có hai tiểu hoa đán mới vào nghề, không biết là đang nói đến ai?”

“Đây không phải là Lý Hân Ý và Lâm Tường sao? Hai người đều được đề cử trong giải thưởng “Diễn viên mới xuất sắc” của lễ trao giải Kim Hoa lần này, cuối cùng Lâm Tường là người đoạt giải.”

“một người ngồi xổm ven đường ăn com hộp, một người ngồi xe bảo mẫu cao cấp, không cần đoán cũng biết là nam thần đang nói đến ai!”

“Trời ơi, cái xe bảo mẫu kia ít nhất cũng phải đến hai trăm vạn tệ, đãi ngộ như vậy với một người mới vào nghề không phải là quá tốt sao, Lâm Tường trực thuộc công ty giải trí nào vậy? Khoa trường như vậy sao?”

Rất nhanh đã có người tìm ra được Weibo của Lâm Tường, chứng thực là nghệ sĩ trực thuộc công ty giải trí LX.

“Công ty giải trí LX, chưa từng nghe tới, hình như là một công ty mới thành lập.”

“Những hình ảnh trên Weibo của Lâm Tường chụp cũng khá xinh đẹp.”

Vì thế có một ít người qua đường tốt bụng vẫy xem Weibo của Lâm Tường, kết quả không hết buổi sáng, số fan của Lâm Tường đã tăng lên mấy vạn.

Đối sách sau đó là Đỗ Hân nhanh chóng giúp Lâm Tường xin nghỉ ở đoàn làm phim, lý do của cô vô cùng quanh minh chính đại, muốn dẫn Lâm Tường tới thành phố S gặp Tần Chí. Bởi vì việc này là do Triệu Tầm khởi xướng nên anh ta tất nhiên là sẽ tán thành, cũng không hỏi nhiều liền đồng ý.

Khi trở về thành phố S, Cố Thành cũng hấp tấp về đến nói, đoàn người chạm trán ở công ty.

Lâm Tường với Cố Thành mới chỉ xa nhau có một ngày, nhưng bởi vì đột nhiên phát sinh loại chuyện này. Khi nhìn thấy anh cảm thấy vừa an tâm vừa ủy khuất. Đến khi thấy anh vươn đôi tay hướng về phía cô cũng bất chấp có người khác ở đây, không cảm lòng được mà tiến tới ôm anh.

Cố Thành ôm chặt cô, làm cô cảm thấy vô cùng an toàn.

Cố Thành hôn lên trán cô một cái, nói: “không sao rồi, tất cả đều giao cho anh giải quyết.”

Lâm Tường ở trong ngực anh ngoan ngoãn yên lặng.

Bởi vì Cố Thành mới chỉ nghe qua điện thoại Đỗ Hân nói đại khái qua, cho nên sau khi gặp mặt, Đỗ Hân liền đem mọi chuyện thuật lại một lần cho anh nghe.

Đến khi nói đến ý đồ của Quách Đông tới qua, sắc mặt Cố Thành đã trở nên âm trầm như mực, Lâm Tường thấy cảm xúc của anh không tốt, vội vàng xem nộm ngắt lời.

“hắn không đụng được đến em, em dùng vũ lực trị hắn rồi.”

Cố Thành nghe xong cau mày hỏi cô: “Em biết võ sao? Học khi nào vậy?”

Lâm Tường chỉ có thể lấy lý do lúc trước đã lừa được Đỗ Hân ra nói lại một lần nữa: “Lúc đi học có từng học qua.”

Biểu cảm lúc này của Cố Thành mới thả lỏng ra, nở nụ cười, khen ngợi: “Kỹ năng không tồi.”

Nếu nói lúc trước anh chỉ là nghi ngờ Lâm Tường trọng sinh thôi, thì hiện tại anh đã có thể chắc chắn 100% là Lâm Tường trọng sinh. Cũng giống như anh, mang theo ký ức ở đời trước trở lại cái tuổi tươi đẹp này.

Bởi vì quyền cước võ thuật của Lâm Tường căn bản không phải là học được ở trường, mà là do ở đời trước anh mời thầy tới dạy. Bởi vì vẫn còn ký ức ở đời trước cho nên vẫn còn nhớ rõ những quyền pháp này.

Cố Thành nhìn Lâm Tường đang ngồi ở bên cạnh mình, trong lòng không khỏi kích động, nhịn không được mà bế cô đặt ngồi lên đùi mình, sau đó găt gao ôm lấy eo cô.

Người phụ nữ này là vợ anh, có danh có phận, thậm chí trong nháy mắt hai người còn cùng nhau trải qua sinh tử, cũng đều may mắn mà thoát chết sống lại. Trời cao đối với hai vợ chồng họ thật không tồi.

Chỉ là đời trước cô lãnh đạm như vậy, đời này lại có thể ngọt ngào yêu đương cùng anh như thế, vì cái gì chứ? Là sau khi trọng sinh cô thay đổi ý nghĩ, vẫn là bởi vì đời này khi bọn họ bắt đầu không giống như đời trước nữa sao?

Cố Thành có chút nghịch ngợm mà nghĩ: Nếu mình không nói cho cô biết, thì có thể cô cũng không phát hiện ra anh cũng trọng sinh đâu nhỉ?

Đỗ Hân đang rất nghiêm túc nói ra cách ứng đối, nhưng nhìn thấy anh thỉnh thoảng ôm người đặt ngồi lên đùi, trong nháy mắt cảm thấy như mắt chó có hột, cau mày đổi nói: “Cố tổng, có thể chú ý nghe có được không?”

Lâm Tường bị anh ôm, chỉ cười nhạt một cái, cô rất thích loại hành động thân mật này của Cố Thành, loại này lúc nào cũng có thể cảm nhận được tình yêu, làm cho cô vô cùng có cảm giác an toàn.

Cố Thành thân nhiên mà nói: “cô tiếp tục nói.”

“Tôi đã đặt lịch hẹn với văn phòng của Tần Chí, bữa trưa sẽ dẫn Lâm Tường tới gặp hắn.”

Cố Thành trầm mặc, đối với người tên Tần Chí này anh cũng có ấn tượng. Đồi trước Lâm Tường cũng không ít lần hợp tác cùng, giống như đã từng truyền ra tai tiếng, nhưng anh luôn tin tưởng Lâm Tường, nên cũng không quá để ý đến. Hiện tại nhớ tới đột nhiên cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ bọn họ đòi này còn muốn truyền ra scandal sao?

“Cần tôi đi cùng không?” Cố Thành hỏi.

Đỗ Hân trực tiếp tròn trắng mắt, “Dẫn Lâm Tường đi đàm phán công việc là chuyện của người đại diện như tôi nên làm. Cố tổng, anh muốn cướp bát com của tôi sao?”

anh thực sự muốn 24 giờ đều ở bên cạnh cô, đáng tiếc anh còn có việc khác phải đi làm, vì thế nói: “Được rồi, mọi người đi đi, giữa trưa tôi cũng phải đi gặp bạn có việc.”

đã nói xong mọi chuyện, Đỗ Hân tự giác mà rời khỏi văn phòng, nhường toàn bộ không gian lại cho bọn họ ôm hôn, hai người rất nhanh đã lao vào hôn đến không thể chia lìa được.

Cũng không biết qua bao lâu, Cố Thành lưu luyến không rời mà buông cô ra. Đôi môi của Lâm Tường bị hôn đến mức sưng đỏ.

anh hôn nhẹ lên cằm cô, nói: “Lần sau không được sơ suất để xảy ra chuyện như vậy nữa, anh sẽ rất lo lắng.”

Lâm Tường gạt đầu, “Em sẽ cẩn thận.”

“Chúng ta thêm tiền đầu tư, nói với Vu Quang đổi người khác thay Quách Đông, em cảm thấy thế nào?”

“Chỉ vì một tên cặn bã, như vậy có đáng không?” Lâm Tường có chút đau lòng khi Cố Thành phải vùng tiền ra.

Cố Thành cười nhẹ, “Tiền không phải là vấn đề, nhưng anh không muốn em phải tiếp tục cùng với loại người đó ở chung trong một đoàn làm phim.”

“Em rời khỏi là được, dù sao thì cũng chỉ là một vai phụ.”

“Em là người mới, tùy tiện rời khỏi đoàn làm phim sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng.” Cố Thành không đồng ý. “Nếu không cũng đổi cả diễn viên đóng vai nữ chính đi, để em lên làm nữ chính được không?”

Lâm Tường liên tục lắc đầu, “Làm như vậy sẽ khiến Vu tổng và Triệu đạo diễn hận em chết mất.”

“Bọn họ không dám đâu.”

“Nhưng em không muốn, em thích nhân vật nữ phụ hơn.”

Cố Thành nhướn mày: “Được rồi, ngoài chuyện của Quách Đông ra, còn những chuyện khác đều nghe theo ý em.”

Nhìn thoáng qua đồng hồ, anh cố ý dè dặt giọng xuống nói: “Giữa trưa mới phải đi, chúng ta đi làm chút việc có ý nghĩa đi.”

Lâm Tường bắt chước ngữ điệu của Đỗ Hân nói: “Cố tổng, có thể chú ý là mình đang ở đâu được không?”

Cố Thành cố ý trưng ra bộ mặt vô si, “anh không quan tâm là đang ở đâu đâu, anh chỉ để ý đến em thôi.”

Trong lòng Lâm Tường như muốn phát hỏa, vừa thẹn thùng vừa luyến tiếc cự tuyệt, “Vay anh nhanh lên.”

Cố Thành nén cười, “anh sẽ làm nhanh hết sức chỉ trong vòng mười phút thôi.”

Lâm Tường có chút kinh ngạc, với năng lực của anh, mười phút sao có thể thỏa mãn được chứ?

Nhìn phản ứng của cô, Cố Thành nhịn không được cười ha ha, đem đầu dựa vào vai cô, thổi khí vào lỗ tai, nói: “anh chuẩn bị hôn em mười phút, em nghĩ đi đâu vậy?”

Lâm Tường đầu đầy hắc tuyến, rõ ràng là anh đang cố ý làm cô nghĩ lung tung mà, sau đó lại còn giễu cợt cô nữa!

Dưới sự chỉ huy của Đỗ Hân, nhóm quan hệ xã hội vẫn luôn ăn không ngồi rồi của công ty LX cuối cùng cũng đã có công việc để bận rộn đầu tiên từ sau khi công ty thành lập. Công việc chính là nhắm vào Weibo của Quách Đông phản kích.

Trang Weibo của công ty giải trí LX chính thức đăng lên một bài thông báo, giải thích rõ nghệ sĩ Lâm Tường trực thuộc công ty khi ra ngoài sẽ dùng xe bảo mẫu và có trợ lý đi theo, tất cả đều là do được công ty sắp xếp, thuộc chi phí đầu tư bình thường, không phải là đang khoa trương.

Sau đó lại nhân tiện làm cho LX một đợt quảng cáo, công bố với mọi người công ty giải trí LX chính là công ty con của Tập đoàn Cổ Hợp. Công ty chủ yếu là đầu tư vào mảng làm phim và chụp hình. Tài nguyên của công ty vô cùng dồi dào, Lâm Tường là nghệ sĩ trực thuộc duy nhất, cho nên công ty cũng có đãi ngộ cao hơn cho cô ấy....

Cuối cùng nghiêm túc chỉ ra, đối với những bình luận ác ý ở trên mạng, công ty giải trí LX sẽ nhờ tới pháp luật giải quyết....

Ở trong bài đăng của Quách Đông, Lâm Tường vốn đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió. Nhưng khi LX vừa đưa ra thông báo, rất nhiều người đang sôi nổi bình luận đều tỏ vẻ giật mình.

Danh tiếng của Tập đoàn Cổ Hợp vốn dĩ đã lớn, chuyên kinh doanh các loại đồ điện gia dụng trong nhà ai ai cũng biết, một tập đoàn lớn như vậy lại tự nhiên bắt đầu tiến quân vào ngành giải trí làm gì chứ? Hơn nữa chỉ có một nghệ sĩ duy nhất dưới trướng, còn không phải chính là đang đem người đó nâng lên tận trời cao sao!?

Người qua đường sôi nổi bình luận, có một công ty lớn như vậy làm chỗ dựa, Lâm Tường đi ra ngoài dùng siêu xe cũng là chuyện bình thường thôi, cũng không có gì phải đáng để ngạc nhiên cả!

Fan của Quách Đông như bị vạ vào mặt, nhưng vẫn tiếp tục nhảy vào: “Có tiền thì ghê gớm lắm sao, nhiều tiền thì cũng không thể mua được kỹ năng diễn xuất!”

không giống với sự náo nhiệt trên mạng, Quách Đông đang tránh trong khách sạn sau khi xem xong thông báo trên Weibo của công ty giải trí LX, thì cả người đều trở nên bất động. Sau đó người đại diện có gọi điện tới cũng không nghe, liền trốn vào trong chăn run bần bật.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Cổ Thành

Editor: Nguyễn Hy | Beta: Cường Soái Ca

Vì muốn để lại một ấn tượng tốt đối với Tần Chí, nên Đỗ Hân dẫn Lâm Tường tới chỗ hẹn trước giờ. không ngờ Tần Chí còn đến sớm hơn, người ta đã ở trong phòng bao ngồi đợi rồi.

Đỗ Hân hoảng sợ liên tục nói mấy lời khen ngợi khách sáo. Còn Lâm Tường thì rất bình tĩnh, bởi vì cô đã biết rõ thói quen quái ác này của Tần Chí, anh ta luôn thích tới trước giờ hẹn, sau đó nhìn bộ dáng kinh hoàng thất thố nịnh nọt của đối phương, cho tới khi anh ta nói thì cũng đã diễn được một vở kịch xuất sắc.

Tần Chí chỉ tới một mình, ăn mặc nhã nhặn lịch sự thoát nhìn như ánh mặt trời tỏa ra soái khí, một chút cũng không giống như người cổ quái mà mọi người thường nói. Đợi cho Đỗ Hân nói đến khi không còn gì để nói nữa, lúc này anh ta mới chậm rãi mà nói: “Đỗ tiểu thư đừng nói vội, tôi cũng chỉ là vừa vặn đi tập thể dục ở phòng tập gần đây, tập xong liền qua đây luôn, nên mới có thể tới sớm như vậy.” nói xong thì đứng lên bắt tay hai người.

Khi cùng Lâm Tường bắt tay, anh ta còn quang minh chính đại đánh giá cô, nửa đùa nửa thật mà nói: “Đây là nữ chính của tôi đúng không?”

Trong lòng Đỗ Hân nở một miếng nước: Lời nói này, nếu như có Cổ chủ tịch ở đây, khẳng định sẽ nổi giận với anh ta rồi.

Lâm Tường bình tĩnh cười, hỏi anh ta: “không biết Tần đạo diễn có hài lòng hay không?”

Đáy mắt Tần Chí hiện lên một tia tán thưởng, anh ta luôn thích người phụ nữ có tích cách bình tĩnh, không ngờ Lâm Tường vừa tới đã dụng tới được điểm này của anh ta.

anh ta đâu biết rằng, Lâm Tường từng trải qua, cho nên đã sớm biết rõ sở thích của anh ta, để bây giờ mới có thể trưng lên cho anh ta xem một bộ mặt mà anh ta thích. Nhưng mà trải qua hai đời người, loại tính cách này đã sớm thâm nhập vào tận cốt tủy của cô, căn bản cũng không cần phải cố tình diễn.

“Vẫn luôn nghe sư huynh của tôi khen ngợi cô, tôi còn tìm một đoạn phim cô đóng để xem qua, ngoại hình cùng khí chất thật vô cùng phù hợp. Tuy nhiên kỹ thuật diễn của cô không tồi nhưng vẫn quá ngây ngô, nếu có thể lão luyện hơn một chút thì tốt rồi.”

Đoạn phim Tần Chí xem là đoạn trước khi Lâm Tường trọng sinh, đây là lúc kính nghiệm diễn xuất của cô không nhiều lắm, khẳng định biểu hiện vẫn tương đối ngây ngô. Nhưng sau khi cô trọng sinh, với mười năm kinh nghiệm diễn xuất, kỹ năng diễn xuất khẳng định là tiến bộ vượt bậc.

Đỗ Hân bình tĩnh lại, ở bên cạnh nói chen vào: “Về kỹ năng diễn xuất thì sao Tần đạo diễn không tự mình khảo nghiệm một lần chứ?”

Tần Chí suy nghĩ một lúc, nói: “Như vậy đi, đốt lát nữa ăn cơm xong, hai người tới phòng làm việc của tôi đi, tôi đưa Lâm Tường một trang kịch bản, sau đó cô diễn thử trang kịch bản đó được chứ?”

Đỗ Hân dùng ánh mắt dò hỏi liếc nhìn Lâm Tường một cái, thấy cô gật đầu, lúc này cô liền nhìn Tần Chí nói: “Có được cơ hội tốt như vậy, thật sự là một vinh hạnh cho chúng tôi.”

Chuyện chính đã nói xong, Tần Chí liền nói đến chuyện khác: “Tôi đại khái biết được vì sao hai người lại tìm tôi muốn thủ vai.”

Đỗ Hân giả ngu nói: “Có thể được đóng phim của Tần đạo diễn, đây chính là ước mơ của rất nhiều diễn viên, chúng tôi đã có được cơ hội vinh hạnh như này, đương nhiên là muốn nắm bắt lấy.”

Tần Chí cười khế, nhìn Lâm Tường nói: “Đỗ tiểu thu bình thường cũng nói chuyện như vậy sao?”

Lâm Tường nói: “Bình thường chị Đỗ vẫn tương đối hiểu chuyện.”

Tần Chí cười khế, nhìn Đỗ Hân nói: “Xem ra khả năng cơ hội hợp tác giữa chúng ta sau này là khá lớn, Đỗ tiểu thu cũng đừng nói lời khen ngợi khách sáo nữa, tôi nghe xong cảm thấy thật đau đầu.”

Đỗ Hân:.....

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bực của Đỗ Hân, Lâm Tường ngắt lời nói: “Tần đạo diễn là đang nói về lời đồn đại về tôi ở trên mạng mất hôm nay đúng không?”

Tần Chí nói: “Trước kia người đại diện của Quách Đông có tìm tôi mấy lần, nói là diễn vai phụ cũng được, nhưng tôi trước sau đều không để cho anh ta nhận vai nào cả. Theo ý kiến riêng của tôi thì thấy kỹ năng diễn xuất của anh ta quá khoa trương.”

không biết là nếu như Quách Đông nghe được lời nhận xét này của Tần Chí thì sẽ có cảm tưởng gì, dù sao thì hần cũng vừa mới ở trên mạng nói cô không có kỹ năng diễn xuất.

Cuối cùng Tần Chí nói với Lâm Tường: “Chờ buổi chiều diễn thử xong, tôi sẽ đăng một bài lên Weibo nói tôi giúp cô.”

Lúc này Lâm Tường mới nở một nụ cười rạng rỡ, nói: “Vậy phải cảm ơn Tần đạo diễn trước rồi.”

Tần Chí giả hoạt mà chớp mắt nói: “Kỳ thật thì tôi cũng chỉ muốn cộ sát một chút cho tăng độ hot lên thôi, vì dù sao thì phim mới của tôi cũng cần phải tuyên truyền.”

Hai người đồng thời bị hần chọc cười, hiện tại xem ra thật sự Tần Chí cũng không khó ở chung được giống như người ta nói.

Khi Lâm Tường đi vào phòng làm việc của Tần Chí, thì Cố Thành cũng không nhàn rồi, hện Hường Nặc tới Tú Cẩm viên ăn cơm. Hường Nặc bị gọi tới về mặt vẫn còn bực bội, “không phải nghe nói anh đang có một hợp đồng quan trọng ở nước ngoài sao? Sao lại có thời gian rảnh rỗi mà tìm em ăn cơm vậy?”

không thể cùng ăn cơm trưa cùng Lâm Tường nên Cố Thành đang vô cùng oán niệm, trước mặt một bàn toàn đồ ăn ngon, nhưng lại cảm thấy thật bình thường, cảm đôi bữa một lúc lâu cuối cùng chỉ gấp một miếng rau xanh lên nhai nhai.

“Đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc cậu có ăn hay không đây?”

Hường Nặc vội vàng đi qua ngồi xuống, nói: “Ăn ăn ăn, dù cho bên trong có bỏ thuốc thì em cũng ăn!”

Cố Thành lười để ý đến câu nói đùa của hần, nói: “Cậu có bạn bè nào quen Quách Đông không?”

Thân là một phú nhị đại[1] nổi tiếng ở thành phố S, quan hệ giao lưu của Hường Nặc vô cùng rộng, chỉ cần là phú nhị đại thì đều có thể quen biết với hần. Thường ngày Cố Thành mà muốn biết về ai đó thì luôn tìm hần tới hỏi, sẽ rất chính xác.

[1] Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

Hường Nặc ngạc nhiên liếc nhìn anh một cái, “Quách Đông? Là vị đại minh tinh đó sao?”

Ánh mắt Cố Thành u ám, “Chính là hần.”

“Làm sao vậy? Muốn tìm hần làm gì? Người ta là đại minh tinh muốn mời được cũng phải mất không ít tiền.”

Cố Thành từ bỏ món ngon trên bàn, tru ái đĩa đậu phộng trước mặt, sau khi ăn mấy viên, mới lạnh nhạt nói: “Tôi muốn dạy dỗ hần.”

Hướng Nặc:.....

Cố Thành tiếp tục nói: “Tôi chuẩn bị tăng phí đầu tư vào một đoàn làm phim để đá hấn ra, nhưng ngẫm lại vẫn cảm thấy như vậy vẫn quá nhẹ nhàng cho hấn rồi, cho nên muốn dẫn người tới trước mặt dạy dỗ một chút.”

Đây là mối thù oán lớn thế nào chứ? Còn muốn để Cố chủ tịch tự mình ra mặt dạy dỗ chứ.

Hướng Nặc thật cẩn thận nói: “Em có thể hỏi một chút không, hấn đắc tội gì mà khiến ngài phải ra tay tàn nhẫn với hấn như vậy?”

Cố Thành ném đôi đũa lên bàn, khoanh tay trước ngực dựa vào lưng ghế, nói: “hấn muốn động vào Lâm Tường, may mắn là Lâm Tường có chút quyền cước công phu, mới không để hấn đụng vào được, bằng không.....”

Cố Thành không thể nói thêm được nữa, nếu như thật sự Quách Đông thực hiện được, vậy thì không chỉ có thể dạy dỗ đơn giản như vậy, khẳng định anh sẽ trực tiếp đem người giết chết.

Hướng Nặc thu hồi vẻ mặt cà lơ phớt phơ lại, nghiêm mặt nói: “Sao lại có thể xảy ra loại chuyện đó chứ? Quách Đông này điên rồi sao?”

“Hấn là hấn coi Lâm Tường là người mới vào nghề để đối phó, nếu sớm biết từ trước khi vào đoàn làm phim, thì có phải chúng ta đã công khai mối quan hệ rồi.”

Hướng Nặc vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhìn thấy vẻ mặt âm ngoan của bạn tốt, cũng phối hợp mà mắng một câu: “Tên cặn bã này!” Ngay sau đó liền móc di động ra, lục lọi tìm tới thông tin, nói: “hiện tại hấn đang ở đâu? Em tìm người tới đánh cho hấn một trận.”

rõ ràng trên mặt Cố Thành viết mấy chữ: “Đánh hấn một trận cũng không đủ để hả giận.”, nói: “hiện tại hấn đang ở khách sạn của đoàn làm phim sắp xếp, cậu cho người tới đó tìm hấn.”

Hướng Nặc lập tức lĩnh mệnh gọi điện, phân phó xong cho đối phương liền tắt máy điện thoại, không khỏi dặn dò Cố Thành một câu: “nói trước, chúng ta là thương nhân [người làm ăn], anh đừng để mình giống như mấy lão đại xã hội đen, dạy dỗ người ta thì cũng phải có phong độ.”

Cố Thành lạnh lùng cười nói: “Yên tâm, tôi có chừng mực.”

Trong lòng Hướng Nặc nhổ một niếng nước bọt: Bộ dáng hiện tại của anh mà giống với người có chừng mực sao!?

“Chị dâu có ổn không, có bị dọa sợ không?” Hướng Nặc hỏi.

Trong nháy mắt hai từ ‘chị dâu’ này làm cho Cố Thành rất hài lòng, vẻ mặt cũng không âm lãnh như vừa nãy nữa, nói: “cô ấy không sao, nghe nói đánh người ta đến mức phải xin nghỉ không đi làm được. Hôm nay cô ấy chạy tới chỗ Tần Chí thử vai rồi.”

Hướng Nặc uống một ngụm trà xanh, nghe anh nhắc tới Tần Chí, không khỏi hỏi: “Tần Chí? Thiếu gia của Tần gia sao? Có ba đời là quan chức cấp cao nhà.”

“không thân với hấn.” Vừa nhớ tới đời trước quan hệ giữa Lâm Tường và đối phương có chút không minh bạch. Cố Thành liền đối với Tần Chí hoàn toàn không có ấn tượng tốt.

Hướng Nặc nói: “không làm cùng trong một lĩnh vực tất nhiên là không thân rồi, nhưng mà nghe nói hấn ta rất nổi tiếng trong giới giải trí.”

Cố Thành không nói tiếp, hiển nhiên là không có hứng thú với người này. Sau đó hai người nói đến vấn đề làm ăn, không biết mùi vị của bữa cơm ra sao, đến khi họ rời khỏi bàn ăn, thì vẫn còn rất nhiều đồ ăn cơ cũng chưa động qua.

Lúc sau hai người tới phòng bi-a, vừa chơi vừa chờ người.

Kỹ thuật của Hướng Nặc không tốt bằng Cố Thành, mỗi lần đều là ăn không ngỏi chờ đến lượt, ở bên cạnh nhìn anh chơi, “Tốt xấu gì thì anh cũng nên lưu lại cho em hai quả chứ, luôn bị 0 điểm em cảm thấy thật mất mặt.”

Rốt cuộc Cố Thành thương cảm, tùy ý chọc một gậy, quả bóng cuối cùng không lăn vào lỗ, đến lượt Hướng Nặc lên chơi. Hướng Nặc vui vẻ cầm gậy khoa tay múa chân, đi tới đi lui tìm hướng đánh, cuối cùng phát hiện góc độ của bóng đang ở chỗ vô cùng xảo quyệt, rất khó để đi được vào lỗ. hấn không thể nhìn được nữa quãng cây cơ[2], “Còn có thể chơi đùa vui sướng vậy sao? Có thể sao?”

[2] Cây cơ: là dụng cụ để chơi bóng trong môn bi-a.

P/s: mình không giỏi thể thao cho lắm nên nếu như edit có dùng sai từ thì xin mọi người lượng thứ nhé.

Cố Thành không để ý tới anh ta, đi tìm góc để cứu bóng. Quả bóng nằm ở trong góc, căn bản không có hướng để đánh vào lỗ, nhưng anh lại có thể chọn một vị trí quý dị đánh một cái, quả bóng màu trắng từ từ lăn tới chỗ quả bóng màu sắc sỡ, rồi quả bóng màu sắc sỡ từ từ lăn rơi vào trong lỗ.

Hướng Nặc ở bên cạnh nhìn xong ngạc nhiên tới trợn mắt há hốc mồm, cuối cùng chỉ có thể khua phực mà giơ ngón tay cái lên, “Kỹ thuật

này của anh có thể đi thi đấu được đây.”

Cố Thành buông cây cờ, cầm chai thủy tinh lên mở ra uống hai ngụm nước, hỏi anh ta: “Dẫn người tới đây chưa?”

Hương Nặc cầm điện thoại lên xem tin nhắn, nhìn thấy tin đối phương vừa gửi tới rồi nói: “đang trên đường tới.”

Cố Thành cầm theo chai nước khoáng xoay người đi ra ngoài. Hương Nặc vội vàng đổi theo, anh rất tò mò muốn biết Cố Thành sẽ dạy dỗ Quách Đông như thế nào.

Rời khỏi phòng bi-a, Cố Thành tìm một nhân viên đi mở giúp anh một phòng nghỉ, còn dặn dò là phải ở chỗ nào yên tĩnh một chút. Hương Nặc ở bên cạnh nghe được trong lòng liên run sợ, thầm nghĩ anh là muốn giết người diệt khẩu sao?

“không phải anh có một biệt thự ở đây sao? Còn thuê phòng nghỉ làm gì?”

Về mặt Cố Thành ghét bỏ, nói: “Cái loại người này không xứng để được vào nhà tôi.”

Ngay sau đó Hương Nặc liền nghĩ hẳn là phòng nghỉ này là chuẩn bị cho Quách Đông.

Quả nhiên sau đó nghe Cố Thành nói: “Cậu đi tìm mấy vị tiểu thư *[gái điểm]* có kinh nghiệm tới đây, cho Quách Đông uống xuân dược, rồi nhốt bọn họ trong đó hai ngày.”

Hương Nặc thiếu chút nữa là đã ngã cảm mất xuống đất, giật mình mà nhìn Cố Thành, “Cái này mà là không tàn nhẫn sao?”

Cố Thành nhẹ nhàng cười cười, nói: “không phải là hán rất thích chơi đùa với phụ nữ sao? Tôi chỉ là muốn giúp hán chơi một lần cho đủ mà thôi.”

Chơi một lần này xong là muốn trực tiếp làm hỏng luôn "công cụ" để chơi sao?

Hương Nặc rụt cổ, thầm nghĩ về sau có đánh chết cũng không thể đi chọc vào Cố Thành được.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Hương Nặc vẫn đi an bài theo sự phân phó của Cố Thành. Trong cái vòng luẩn quẩn này không phải là bọn họ chưa từng gặp qua nhiều kiểu tra tấn người. Tuy rằng bình thường Hương Nặc không làm này nọ, nhưng gặp qua nghe qua cũng không ít, cho nên làm việc cũng coi như thuận buồm xuôi gió, gọi mấy cuộc điện thoại là có thể sắp xếp thỏa đáng việc Cố Thành phân phó.

“đi xem sao?” Hương Nặc hỏi anh.

Cố Thành nghĩ nghĩ, nói: “đi nhìn một cái.”

Hai người ngồi lên xe điện đi tới phòng nghỉ, Quách Đông đã ở bên trong.

Cố Thành vừa đi vào liền nghe thấy tiếng gào thét của Quách Đông, “Các người là ai, buông tôi ra, tôi muốn báo cảnh sát!”

Cố Thành đi lên trước nói: “Báo cảnh sát? Để làm gì? Tôi chỉ là muốn mời anh tới đây chơi một chút thôi mà, Quách đại minh tinh không cần phải sợ.”

Quách Đông giãy giụa một lúc, sớm đã chật vật không chịu nổi, một chút hình tượng ngôi sao cũng không còn, liền té ngã xuống đất.

Nhìn thấy Cố Thành đi vào, lúc này Quách Đông mới hiểu rõ mọi chuyện. Quả nhiên chính mình đã đắc tội với người không nên đắc tội. Nhân vật giống như Cố Thành căn bản không phải hán muốn là có thể chọc vào được.

Cố Thành đi tới ghé dựa ngòai xuống, ghét bỏ mà liếc nhìn hán một cái nói: “Nếu mời anh tới chơi sao lại có thể bỏ dờ giữa chừng được. hiện tại anh đã biết tôi muốn làm gì rồi đừng không? anh đã biết Lâm Tường là nghệ sĩ của công ty tôi chưa?”

Quách Đông xụi lơ trên mặt đất, nghe anh hỏi như vậy liền liều mạng gật đầu nói: “hiện tại tôi đã biết, nếu sớm biết một chút, thì cho dù có cho một trăm lá gan tôi cũng sẽ không làm như vậy! Cố tổng, anh tạm tha cho tôi đi!”

Cố Thành cười lạnh: “Vậy anh có biết không, Lâm Tường không chỉ là nghệ sĩ công ty tôi, mà cô ấy còn là người phụ nữ của Cố Thành tôi nữa không?”

Quách Đông “A” một tiếng, cả người đều ngậy ra.

Tối hôm qua hán lại có thể có ý nghĩ muốn cưỡng hiếp người phụ nữ của Cố Thành!!! Rốt cuộc là lúc ấy hán đã nghĩ gì vậy, bị quỷ mê hồn rồi sao? Quách Đông có chút tuyệt vọng mà nghĩ, hiện tại khả năng xin tha thì đã quá muộn rồi, hán vẫn là cầu mong được chết một cách thoải mái đi.

Thấy vẻ mặt không còn hứng thú gì với cuộc đời của hán, Cố Thành hừ lạnh nói: “Tôi là công dân làm theo luật pháp, nhất định sẽ không làm hại gì đến anh đâu. Thậm chí tôi còn bỏ tiền ra mời tới đây cho anh mấy vị tiểu thư *[gái điểm]*, để giúp anh hưởng thụ đủ trong một lần. Thế nào, có phải rất thích đúng không? Đây chính là loại chuyện anh thích làm nhất mà.”

Quách Đông đột nhiên quỳ thẳng dậy, lê đầu gối tới trước mặt Cố Thành, cần xin nói: “Cố tổng, tôi không dám nữa, thực sự không dám nữa. Tôi lập tức xóa bài đăng trên Weibo, tôi lập tức tới nhận lỗi với Lâm Tường.”

“Muộn rồi.” Cố Thành lạnh lùng phun ra hai chữ, chán ghét đứng lên, nói: “Đại minh tinh, anh phải hưởng thụ thật tốt đấy.”

Cũng không biết là do hành động đột nhiên đứng dậy của anh dọa sợ, hay là vì bị khí thế tỏa ra từ người anh dọa sợ, Quách Đông ngã xuống mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Cố Thành cũng không nói nhiều, cũng không nhìn hắn thêm một cái, thông thả xoay người rời đi.

anh em của Hường Nặc yên lặng đi theo phía sau anh, quay đầu lại nhìn Quách Đông một cái, rồi hướng Cố Thành nói: “anh nhìn xem, bị dọa sợ đến mức đái cả ra quần rồi.”

Cố Thành:.....

Vừa rời khỏi phòng nghỉ, điện thoại di động của Cố Thành liền vang lên, nhìn màn hình hiển thị tên người gọi tới, vẻ mặt tràn đầy sát khí lập tức lộ ra vẻ ôn nhu tươi cười.

Hường Nặc ở bên cạnh nhìn thấy biểu cảm thay đổi nhanh chóng của anh, tức khắc cảm thấy mất như muốn đuôi mù.

(Editor: Hôm nay mình đã được cầm trong tay tám bằng tốt nghiệp Đại học rồi cả nhà ạ, thực sự mình cảm thấy rất có lỗi vì trong thời gian qua bọn mình đã không thể ra chương đều đặn thường xuyên được. Mình chân thành xin lỗi tất cả mọi người và mong mọi người sẽ vẫn luôn ủng hộ bọn mình nhé. Thời gian tới bọn mình sẽ cố gắng ra chương đều đặn hơn. Cảm ơn tất cả mọi người!!!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Kỹ năng

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

"Tường Tường." Cố Thành nhẹ giọng gọi một câu, cùng với bộ dáng khuôn mặt lạnh lùng buông lời hung ác vừa nãy hoàn toàn tương phản, lúc này ngữ điệu của anh ôn nhu đến mức chảy nước.

Hường Nặc không chịu nổi mà nổi cả da gà, sợ bản thân sẽ bị ngáy chết, nên anh ta quyết định sẽ giữ khoảng cách mười bước với Cố Thành.

"Thành ca, anh xong việc chưa?" Ngữ điệu của Lâm Tường nhẹ nhàng, nghe thấy tâm tình liền cảm thấy thoải mái.

Cố Thành quay đầu nhìn căn biệt thự nhỏ đã đóng chặt cửa, khẽ cười nói: "Vừa xong, em đang ở đâu? Thử vai sao rồi?"

"Qua rồi, bây giờ chuẩn quay lại thành phố A, anh có đi cùng không?"

"Đương nhiên là anh đi theo em."

"anh đang ở đâu, bọn em qua đón anh."

"anh đang ở Tú Cẩm viên, cũng tiện đường."

Hai người nói chuyện điện thoại xong Cố Thành quay đầu lại phát hiện thấy Hường Nặc cách anh rất xa liền nhíu mày, đứng tại chỗ chờ anh ta đi tới gần, "Tôi phải đi thành phố A, cậu có thể đi được rồi."

Hường Nặc buồn bực, "anh lợi dụng xong rồi liền ném đi có phải không?"

"Vậy cậu còn có giá trị gì để giữ lại sao?" Cố Thành không chút lưu tình mà buông lời đả kích anh ta.

Bị nói là bản thân không có giá trị, Hường Nặc thở phì phò bỏ đi, nhưng chưa đi được hai bước liền bị Cố Thành kêu lại, "Hai ngày tới cậu giúp tôi trông chừng Quách Đông."

Hường Nặc tròn mắt, "Biết rồi."

Nửa giờ sau Lâm Tường ngồi xe bảo mẫu đi tới Tú Cẩm viên đón Cố Thành rồi đi thẳng tới thành phố A. Đỗ Hân sợ tiếp theo sẽ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên cũng đi theo tới thành phố A. Kết quả suốt dọc đường đi đều nhắc đến chuyện Lâm Tường đi thử vai, còn không ngừng nhắc đến Tần Chí, Cố Thành lão đại nghe xong liền cảm thấy rất khó chịu.

"Chỉ cần diễn thử một lần là đã qua rồi sao?" Cố Thành rất để ý đến công việc của Lâm Tường.

Đỗ Hân có chút hưng phấn mà nói: "Tôi thấy khi Lâm Tường trang điểm thay đồ xong Tần Chí liền cảm thấy hài lòng, diễn thử cũng chỉ phải diễn một đoạn ngắn thôi."

Cố Thành nhéo tay Lâm Tường, nghiêng đầu nói vào tai cô: "Em giỏi quá!"

Lâm Tường nghiêng đầu dựa vào vai anh, vui vẻ nhắm hai mắt lại.

Đỗ Hân đã quen với việc phải gặm cầu lương, đối mặt với hành động tình nồng mật ý của bọn họ về mặt vẫn không đổi mà tiếp tục nói đến chuyện công việc, "Tần Chí đồng ý tới đây sẽ đăng lên Weibo một bài, công bố với mọi người Lâm Tường chính là nữ chính phim tiếp theo của anh ta. Cứ như vậy thì những tin đồn nói cô không có kỹ năng diễn xuất sẽ tự sụp đổ. Tần Chí cũng coi như có được một lá bài mạnh, đến lúc đó Lâm Tường cũng có thể nhân cơ hội mà nổi tiếng lên."

Lâm Tường nhẹ nhàng nói: "Quách Đông này chắc chắn sẽ không thể ngờ được là ý xấu của hắn lại đang giúp người ta."

Đỗ Hân cười lạnh, "Cứ như vậy bên chỗ Quách Đông nhất định sẽ có hành động, hoặc là xóa bài đăng trên Weibo kia rồi xin lỗi, hoặc là trực tiếp giả ngu không thừa nhận. Dù sao ngay từ đầu hắn cũng không nói rõ ra là ai, chỉ là dư luận tự suy đoán ra đó là Lâm Tường. Lúc này nếu như hắn nói là không phải thì khẳng định sẽ bị mọi người nghi ngờ, chuyện này đối với danh tiếng của hắn sẽ có ảnh hưởng rất lớn."

Cố Thành khẽ cười: "Phòng chừng hai ngày tới Quách Đông có muốn cũng không thể ra mặt nói chuyện được."

Lâm Tường giương mắt nhìn anh, suy đoán có thể anh đã làm gì Quách Đông rồi, nhưng cái gì cô cũng không hỏi. Người đàn ông của cô quan tâm đến cô, chịu vì cô mà xuất đầu lộ diện, điều này cũng đủ làm cho cô cảm động rồi. Còn cụ thể anh đã làm gì thì thực sự cũng không phải là chuyện quan trọng.

Bởi vì Lâm Tường đã xin đoàn làm phim nghỉ thêm một ngày cho nên cũng không phải vội vàng trở về. Sau khi tới thành phố A, Cố Thành liền ném mấy người Đỗ Hân tới khách sạn, còn mình thì dẫn theo Lâm Tường đi hưởng thế giới của hai người.

"Bây giờ chúng ta về nhà sao?" Lâm Tường hỏi anh.

Cố Thành lắc đầu, "Chúng ta đi hẹn hò." Đời trước hai người trải qua mười năm làm vợ chồng, nhưng lại chung từng đi hẹn hò cùng nhau, được nghỉ phép cũng chỉ làm một ít chuyện mà vợ chồng bình thường hay làm.

Đời này, anh quyết định bồi thường những thiệt thòi mà cô không có được.

"Hẹn hò sao?" Thực sự là ngoài ý muốn Lâm Tường cũng không ngờ anh lại có đề nghị này, bởi vì trong ấn tượng của cô, Cố Thành tuyệt đối sẽ không làm chuyện dư thừa nhằm chán phí thời gian như vậy.

"Đúng vậy, đầu tiên là đi dạo phố hoặc là đi xem phim, sau đó thì đi ăn cơm, dẫn em đi ăn đồ em thích."

Thành phố A cũng là một đô thị có kinh tế phát triển cấp 1, trung tâm thương mại có rất nhiều, cũng có không ít người. Lâm Tường tưởng tượng đến cảnh tượng hai người chen lấn trong đám đông thì liền cảm thấy da đầu tê dại, lắc đầu nói: "Đi dạo phố thì thôi đi, chúng ta đi xem phim đi."

Cuối cùng hai người chọn một hội quyết định đi xem một bộ phim của Disney. Khi đi ra khỏi rạp chiếu phim, Cố Thành còn cảm thấy rất thú vị, "Lần sau lại đi xem."

Lâm Tường chế nhạo anh, "Còn muốn đi xem phim hoạt hình sao?"

Cố Thành lơ đãng mà nói: "anh cảm thấy phim hoạt hình khá hay, khi nào chúng ta có con trai con gái thì nhất định phải dắt chúng đi xem."

Người đàn ông này da mặt càng ngày càng dày, những câu nói như lời cầu hôn này mà anh cũng có thể mở miệng nói ra được.

Lâm Tường liếc mắt trừng anh, nói: "Chuyện đó thì phỏng chừng phải chờ thêm tám năm mười năm nữa."

Cố Thành suy nghĩ, nghiêm trang gật đầu nói: "Đúng thật, trẻ con quá nhỏ không thể xem phim được, đến khi được tám, mười tuổi thì mới có thể xem được."

Lâm Tường:.....

Được rồi, muốn so xem ai mặt dày hơn thì anh thắng.

Bữa tối Cố Thành muốn dẫn cô đi ăn đồ ngon, liền chỉ đường cho tài xế chạy tới con đường gần quảng trường.

Nhìn đường phố quen thuộc, trong lòng Lâm Tường liền xúc động. Lần trước cô cũng dẫn Cố Thành tới đây nhưng lại là đi một chuyến mất công, cũng không có tìm được cửa hàng bán hải sản mà cô thích. Cũng không biết lần này Cố Thành dẫn cô tới đây ăn cái gì, hỏi anh cũng không trả lời, cười thần bí.

Khi xe đi tới gần cửa hàng hải sản quen thuộc của cô, Lâm Tường liền đứng hình.

Cố Thành ở bên cạnh cười hỏi cô: "Có thích không, có bất ngờ không?"

Lâm Tường nhìn cửa hàng kia rồi lại nhìn Cố Thành, vẻ mặt kinh ngạc: "Cái này....."

"Có phải em cũng không ngờ tới có phải không?" Cố Thành nắm tay cô đi xuống xe, nói: "Lần trước khi em dẫn anh tới đây, con đường này không có cửa hàng này, không ngờ gần đây mới khai trương một cửa hàng, triệu người nghe cũng không thể ngờ được, em nói xem có thần kỳ không, không phải là em có năng lực biết trước mọi chuyện đấy chứ?"

Khi nói câu này Cố Thành vừa đùa vừa thật, lại thấy Lâm Tường âm thầm đỏ mặt hơi lạnh, chỉ có thể nở nụ cười cứng đờ nói: "Ha ha, đúng là thần kỳ thật."

Tâm tình Cố Thành sung sướng mà đánh giá cô, phát hiện khi ở trước mặt anh, kỹ thuật diễn của cô thật sự bình thường mà, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu vẻ ngượng của cô rồi.

Nghĩ đến đó anh liền cảm thấy mỹ mãn mà kéo cô vào quán, có dự cảm hôm nay sẽ được ăn một bữa thật ngon.

Đúng 8 giờ tối, phòng làm việc của Tần Chí nổi tiếng đăng lên Weibo một bài viết, công bố anh ta đã chọn được diễn viên nữ chính cho bộ phim tiếp theo, chính là người đoạt được giải thưởng "Diễn viên mới xuất sắc" của giải Kim Hoa – Lâm Tường.

Tin tức này vừa được tung ra đã được truyền thông chú ý, không đến hai giờ đồng hồ khắp giới giải trí nhỏ hẹp ai cũng biết. Nguyên nhân chính là vì hôm nay Lâm Tường vẫn luôn bị ở trong vòng nghi ngờ về khả năng diễn xuất, cho nên khi tin tức này được tung ra lập tức khiến cho mọi người sôi nổi.

"Có thể được đạo diễn Tần Chí chọn làm diễn viên chính, nhất định sẽ phải vượt qua thử thách về kỹ thuật diễn xuất, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết."

"Cho nên nói, trên mạng vẫn luôn truyền ra tin tức Lâm Tường không có kỹ năng diễn xuất, thật sự là giả sao?"

"Sao tôi lại cảm thấy lúc này Tần Chí tung ra tin tức là đang cố ý muốn vả vào mặt....."

"Buổi sáng hôm nay thì Quách Đông nói Lâm Tường không có kỹ năng diễn xuất, buổi tối thì lại thấy Tần Chí nói mời Lâm Tường đóng vai nữ chính, rốt cuộc là ai thật ai giả đây?"

"Cầu Quách Đông ra mặt giải thích?"

"Giải thích cái con khi, người ta vừa mới khóa tài khoản Weibo rồi."

Trong nháy mắt trên mạng các đề tài liên quan đến Lâm Tường liền trở nên sôi nổi, những tin đồn của ngày nay liên tục lên xuống, cũng không biết ai thật ai giả, nhưng chỉ một lúc cũng có thể tìm ra được một đồng đề tài liên quan đến Lâm Tường, mức độ nổi tiếng cũng tăng lên một chút.

Đến nỗi bài đăng lên Weibo của Quách Đông khiến cho sóng gió nổi lên đến bây giờ cũng không còn tin tức gì truyền ra cả.

Weibo của Quách Đông đã bị khóa, nhưng lại không để lại bất kỳ bình luận giải thích nào cả khiến cho người hâm mộ điện ảnh luôn chờ đợi lời giải thích từ hân thất vọng đến cực điểm. Trên mạng mọi người sôi nổi suy đoán mọi chuyện. Có người nói phát ngôn của Quách Đông là không đúng sự thật cảm thấy như bị vả vào mặt nên sau đó đã phải nhanh chóng khóa tài khoản. Có người lại nói Quách Đông kết thù oán với người ta cho nên mới đăng bài lên Weibo để phát tiết, nhưng không ngờ lại động vào một nhân vật lớn. Dù sao thì anh ta cũng là một minh tinh hạng nhất đang rất được công chúng hâm mộ, hẳn là càng phải nên để ý tới lời ăn tiếng nói và hành động của chính mình chứ.

Nhân vật chính mãi vẫn không ra mặt giải thích rõ ràng mọi chuyện, trên mạng mọi người bàn tán xôn xao, nhưng cũng không còn chuyện gì để nói tới nên cũng rất nhanh mọi người liền phân tán đi. Dù sao thì giới giải trí chính là như vậy, mỗi ngày một chuyện, có người nổi lên thì tự nhiên sẽ có người chìm xuống.

Hai ngày sau, đoàn làm phim phát ra thông báo làm người khác khiếp sợ, thay đổi diễn viên đóng vai nam chính. Công ty quản lý của Quách Đông chủ động kết thúc hợp đồng với đoàn làm phim, cũng đã đền bù đầy đủ tiền vi phạm hợp đồng. Phía công ty cũng đưa ra thông báo với người hâm mộ là Quách Đông bị bệnh không đủ sức khỏe để tiếp tục đóng phim, xin phép được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian.

Tin tức này là cho cả đoàn làm phim phải ồ lên ngạc nhiên, vốn dĩ một người đang rất khỏe mạnh cường tráng như vậy sao có thể mới đó thôi đã ngay lập tức bị bệnh rồi? Rất nhanh đã có tin đồn nói là do Quách Đông đắc tội với người ta, cũng có người nói là Quách Đông mắc bệnh nan y, các loại tin tức đều truyền ra, cũng không biết được đâu là thật đâu là giả, cũng không có ai đứng ra chứng thực cả, mà biết rõ chân tướng cũng chỉ có vài người

cũng tự khắc hiểu ý mà duy trì im lặng.

Khi nghe thấy tin nhân vật nam chính đã đổi diễn viên khác đóng, Liễu Phi cũng bị kinh hãi, Quách Đông gặp chuyện không may, cô ta cũng là đồng phạm có phải sẽ rất nhanh cũng sẽ bị liên lụy không? Bởi vì có suy nghĩ như vậy nên mỗi ngày đến đoàn làm phim cô ta đều trong trạng thái nom nớp lo sợ, tính cách cũng có chừng mực hơn, trong lòng cũng kẹp chặt cái "đuôi" lại làm người.

Nội tâm cô ta cũng cảm thấy mình thật vận phần may mắn, lúc ấy sau khi bị Lâm Tường dọa sợ thì cô ta cũng không có xúc động mà cứng đối cứng với đối phương, nói cách khác, cô ta rất có khả năng cũng sẽ biến mất khỏi đoàn làm phim giống như Quách Đông.

May mắn thay, đến tận lúc diễn viên đóng vai nam chính mới gia nhập vào đoàn làm phim, Liễu Phi vẫn bình an vô sự như cũ. Lúc này cô ta mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà thái độ lúc sau so với khi thể khi mới gia nhập vào đoàn làm phim thực sự giống như là hai người khác nhau vậy. Càng không dám chọc tới Lâm Tường, chỉ cần Lâm Tường xuất hiện ở đâu thì cô ta đều trốn tránh đến chỗ thật xa.

Giới giải trí chính là có hiện thực tàn khốc như vậy, cá lớn nuốt cá bé, người thích ứng được thì sẽ sống sót.

Trong bộ phim này Lâm Tường chỉ đóng một vai phụ, cảnh diễn cũng không phải có quá nhiều, trải qua hơn một tháng quay, thì tất cả các cảnh có cô liền đóng máy, cùng những nhân vật chủ chốt trong đoàn làm phim ăn một bữa cơm, liền thu dọn hành lý trở về thành phố S.

Sau đó Đỗ Hân cũng chỉ nhận cho cô làm gương mặt đại diện cho một nhãn hiệu, bởi vì kịch bản phim của Tần Chí đã hoàn thành, cũng đã đến được tay Lâm Tường, cô cũng liền toàn tâm toàn ý tập trung đến kịch bản mới. Đây là bộ phim đầu tiên cô được làm diễn viên chính sau khi trọng sinh, vậy nên cô vô cùng đề ý.

Bộ phim điện ảnh mới tên là: Ảnh từ vũ[1]. nói rõ thì là một cô gái học múa từ nhỏ, lúc lớn lên thì có ước mơ trở thành một vũ công thật giỏi, đang lúc con đường sự nghiệp thuận lợi thì do một sự cố ngoài ý muốn mà cô bị mất đi khuôn mặt xinh đẹp, cô lập tức cảm thấy như đang ở thiên đường liền bị ngã xuống địa ngục. cô gái sống không bằng chết, thậm chí còn nghĩ đến tự sát, nhưng cô vẫn được cứu sống sót, tính cách lại trở nên quái gở cùng thân kinh có vấn đề, cô không thể nào trở lại sân khấu có ánh đèn lộng lẫy kia nữa. Vốn có một số đoàn kịch muốn tranh dành để mời cô gia nhập cũng đều đóng cửa từ chối. Vì để kiếm sống, cô không thể không mang mặt nạ đi diễn ở một số sân khấu nhỏ, hoặc quán bar.

[1] Ảnh từ vũ: ảnh từ là bóng dáng, hình bóng; vũ là điệu múa. P/s: mình để nguyên vì thấy nó hay hơn khi dịch ra, nếu mọi người không thích thì có thể bỏ qua cho mình nhé. Cảm ơn!!!!

Đây là một bộ phim thuộc dòng phim nghệ thuật, kết thúc bộ phim bởi vì nữ chính không chịu thua, mang mặt nạ bước lên sân khấu của một cuộc thi quốc tế, sự uyển chuyển của điệu múa lần áp đi tất cả, cuối cùng bước lên bậc cao nhất nhận giải thưởng.

Ở trong ấn tượng của Lâm Tường, sau khi một phim này ra rạp cùng với một bộ phim nghệ thuật khác cùng nhận được lời khen từ các nhà phê bình nghệ thuật, nhưng lại có rất ít người mua vé đi xem, hình như ở nước ngoài cũng nhận được lời khen. Nhưng đã qua nhiều năm rồi, mà khi đó cô cũng không tham gia diễn, nên có rất nhiều chi tiết Lâm Tường đã không nhớ rõ.

Khi mẹ Lâm Tường vẫn còn sống, Lâm Tường vẫn luôn muốn được đi học múa ba lê. Sau khi mẹ qua đời liền bị gián đoạn, sau lại đi học ở Học viện Điện Ảnh, vì để bảo trì vóc dáng thân thể, cô lại một lần nữa học lại vũ đạo, cho nên có thể nói cô cũng có một chút kỹ năng về vũ đạo.

Nhưng mà vũ đạo trong bộ phim này yêu cầu tương đối chuyên nghiệp, cho nên trước khi bắt đầu bấm máy, Lâm Tường cần phải luyện tập một chút.

"Cho nên hiện tại mỗi ngày cậu đều phải tập vũ đạo mấy tiếng đồng hồ sao?" không có việc gì làm Trần Trùng liền chạy tới công ty tìm Lâm Tường chơi, lại bắt gặp Lâm Tường đang ở trong phòng luyện tập vũ đạo.

Đỗ Hân có mời tới một giáo viên dạy vũ đạo nổi tiếng, đối với Lâm Tường cũng vô cùng nghiêm khắc, một động tác làm sai cô ấy có thể bắt Lâm Tường lặp đi lặp lại mấy chục lần, nhảy đến mức cảm giác giống như đôi chân không còn là của chính cô nữa.

Lâm Tường chuyên tâm luyện tập, Trần Trùng lại ôm đồ ăn vặt ngồi một bên ăn không ngừng, còn thỉnh thoảng nói hai câu khiêu khích, "Cậu luyện tập với cường độ thế này thì sau khi quay phim xong, cậu có muốn đi thi đấu vũ đạo cũng được đấy."

"thật ra có một số động tác có yêu cầu cao vẫn có thể dùng thể thân." Lâm Tường mò hỏi thăm đi lại ghé ghế ngồi nghỉ, nhận lấy chai nước Trần Trùng đưa cho há to mồm uống một ngụm, sau khi uống đã, nhìn Trần Trùng chớp chớp mắt nói: "Buổi chiều còn phải học điểm vũ."

Trần Trùng đang uống nước trái cây, nghe thấy hai chữ "điểm vũ", thì không nhịn được mà phun ngụm nước trái cây vừa uống ra ngoài, liền nhận được ánh mắt ghét bỏ từ Lâm Tường.

"Điểm....Điểm vũ? sẽ rất quyến rũ nóng bỏng đấy?" Trần Trùng trừng lớn đôi mắt hỏi cô.

Lâm Tường cười nói: "Múa thoát y."

Trần Trùng bị làm cho kinh ngạc ngả ra phía sau, "Tiêu chuẩn lớn như vậy, cậu xác định là có thể hiểu rõ được sao?"

Lâm Tường bị bộ dạng khoa trương của cô làm cho bật cười, "Khi nữ chính trở nên nghèo túng sẽ phải tới quán bar là vũ công, có một cảnh phải nhảy điểm vũ. Cảnh đó cũng không quá dài, nhưng vẫn yêu cầu mình có thể biết một ít động tác cơ bản."

Trần Trùng vỗ ngực, nói: "Vậy là tốt rồi, mình còn tưởng rằng cậu phải vì sự nghiệp mà không tiếc dâng hiến bản thân để đóng cảnh thoát y chứ."

Lâm Tường buông tay, "Cậu cảm thấy có khả năng đó sao?"

Hai người là bạn bè thân thiết, Trần Trùng tất nhiên hiểu rõ tính cách của Lâm Tường, hơn nữa hiện tại cô có bạn trai là Cố Thành có tính chiếm hữu cực cao, đối với những tiêu chuẩn về cảnh quay của cô khẳng định sẽ có điều hạn chế. Nghĩ đến đây Trần Trùng không khỏi tò mò hỏi cô, "Cố tổng đối với những cảnh quay của cậu có yêu cầu gì không?"

Lâm Tường nhấp miệng cười, lấy khăn long lau mồ hôi, nói: "anh ấy nói hạn chế nhất là những cảnh nắm tay ôm hôn."

"Hôn môi cũng không được sao?"

Lâm Tường lắc đầu, "Nhưng cuối cùng mình với chị Đỗ cũng đã thống nhất ý kiến, quay tá vị [2] cảnh hôn môi cũng được."

[2] Quay tá vị: nghĩa là đạo diễn sẽ quay những góc khuất để đánh lừa thị giác người xem.

Trần Trùng nhìn không được nói: "Có một vị tổng tài bá đạo như vậy ở bên cạnh cậu vẫn là nên nhanh chóng chạy về nhà kết hôn sinh con đi thôi, ở trong giới giải trí hỗn loạn này cũng chỉ làm lãng phí thanh xuân mà thôi."

Bởi vì tò mò bộ dáng khi học diêm vũ của Lâm Tường, nên Trần Trùng mặt dày ở lại xem. Giáo viên dạy diêm vũ là một người khác, may mắn là một giáo viên nữ, bằng không Lâm Tường sẽ xấu hổ chết mất.

"Ánh mắt chính là cái quan trọng, động tác tay chân nóng bỏng có khả năng làm cả người như bùng cháy, nhưng ánh mắt lại có thể trực tiếp câu dẫn hồn phách của người khác, cho nên cô phải biết làm sao để dùng ánh mắt khiêu khích người khác." Giáo viên vũ đạo vừa tới liền nói vào trọng điểm cho Lâm Tường, "Tối đây, nhìn với ánh mắt quyến rũ cho tôi xem"

Lâm Tường còn chưa làm gì, Trần Trùng đã ở bên cạnh đã phóng thẳng ánh mắt quyến rũ về phía giáo viên, cô ấy liền phụt cười, nhìn Trần Trùng nói: "cô này đó không phải là ánh mắt quyến rũ, đó giống như là mí mắt bị rút gân vậy."

Lập tức Trần Trùng cảm thấy như có ngàn mũi tên xuyên tim, vô cùng tổn thương.

Lâm Tường sau khi chuẩn bị đủ cảm xúc, tập trung cao độ mà phóng ánh mắt, giáo viên lắc đầu, nói: "Vẫn chưa đủ cảm xúc."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Múa

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

Tiếp theo, các cô quyết định vứt hết toàn bộ mặt mũi đi để nghiêm túc học tập. Trần Trùng cũng học được một chút kỹ năng, sau khi được cô giáo chỉ dạy nhiệt tình thì hai người đều có thể làm được.

"Mình cũng muốn học diêm vũ, buổi tối về sẽ nhảy cho Lý Thiệu xem, nhất định có thể khiêu khích được anh ấy." Trần Trùng không biết xấu hổ mà nói.

Lâm Tường ghét bỏ nói: "Đợi đến lúc cậu học được cách uốn eo sao cho mềm mại đã rồi hãy nói đi, chuyển động cứng như khúc gỗ vậy."

Thực sự trong lòng Lâm Tường cũng có chút suy nghĩ bậy bạ, nếu buổi tối về cũng nhảy cho Cố Thành xem một đoạn múa thoát y thì không biết anh sẽ có phản ứng gì nữa.

Sau khi có cái ý nghĩ này, Lâm Tường liền học càng thêm hăng say.

Nếu Đỗ Hân mà biết được cô ấy phải tốn rất nhiều tiền để mời cô giáo tới dạy vũ đạo chỉ để cô trở về lấy lòng nam nhân, thì chắc chắn sẽ khóc mất!

Kết quả sau một buổi chiều học tập, cô giáo cảm thấy rất vừa lòng với Lâm Tường, thẳng thắn khen cô có năng khiếu về phương diện này, chỉ cần dẩy một chút là cô làm được. Lâm tường nghe lời khen xong thực sự cảm thấy rất xấu hổ.

Bởi vì trong lòng đã có tính toán cho nên chur tới giờ tan tầm Lâm Tường đã rời khỏi công ty. Dù sao thì cô cũng không phải đi làm trong giờ hành chính, chỉ cần hoàn thành xong buổi học Đỗ Hân sắp xếp thì lúc nào cũng có thể rời khỏi, cũng không ai có thể nói gì được.

Học vũ đạo xong mà không có trang bị thì sao được? Vì thế mà trên đường về khi đi qua trung tâm thương mại Lâm Tường quyết định dẫn dò Nhạc Tiểu Kỳ xuống xe đi mua đồ giúp cô. Sau khi nghe rõ ràng xong những thứ mà cô muốn mua, thì mặt Nhạc Tiểu Kỳ lập tức đỏ bừng, ngập ngừng một lúc mới hỏi: "Chị, em đi vào mua thì sự trong sáng của em sẽ không còn nữa mất."

Lâm Tường nhin không được mà cười ra tiếng, nhỏ giọng nói: "Mọi người đều không quen biết em, thì thêm ai để ý tới sự trong sáng của em chứ."

Nhạc Tiểu Kỳ không còn gì để nói, sau khi bị Lâm Tường thúc giục, cô liền liều chết mà đi ra khỏi xe.

Ở trong xe đợi một lúc, thì Nhạc Tiểu Kỳ ôm một túi đồ thờ hồng học chạy về. Vừa lên xe liền đưa túi đồ cho cô, thở hổn hển mà nói: "Nhân viên cửa hàng nói đồ này phải mua đúng size, một hai bất em phải đi vào mặc thử!"

Lâm Tường vui cười nói: "Vậy em trả lời như thế nào? Mua giúp bạn sao?"

Nhạc Tiểu Kỳ xua tay nói: "Em nói mua về để mỗi ngày nhìn một cái có thể khích lệ em giảm béo!"

"Cái cơ này hay hơn của chị nhiều!"

Buổi tối Cố Thành có một bữa tiệc xã giao nên có uống chút rượu, trên người cũng có mùi rượu. Lúc được tài xế trở đến chung cư của Lâm Tường thì đã là 10 giờ đêm.

Tuy Lâm Tường không thẳng thắn đồng ý ở chung với Cố Thành, nhưng Cố Thành vẫn như băng keo mà dính lấy, cô thật sự không có cách nào nhẫn tâm mà đuổi người đi được. Vì vậy Cố Thành cứ không minh bạch mà ở lại như vậy.

Cố Thành ấn mặt mã mở cửa, phát hiện chỉ có mỗi một ánh đèn nhỏ còn sáng, các chỗ khác trong nhà đều chìm trong bóng tối.

anh đóng cửa lại đi vào, trong lòng vô cùng nghi hoặc, trước đó khi anh gửi tin nhắn cho Lâm Tường, rõ ràng là cô nói là đang ở nhà.

Mới vừa nhắc chân hướng cầu thang lên tầng thì đèn cầu thang liền sáng lên, thân hình thon gọn của Lâm Tường vịn vào tay nắm cầu thang, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống anh.

Khi Cố Thành thấy bộ đồ ngủ thiếu vải trên người cô, thì anh tức khắc con say trong người tan đi phân nửa.

Chờ Lâm Tường nhìn anh ngoắc ngón tay rồi vút lại một ánh mắt quyến rũ, Cố Thành chỉ cảm thấy hồn phách đều đã bị cô câu dẫn đi mất, chỉ có thể mê mết đi theo lên tầng.

Trong phòng một mảnh tối tăm, chỉ có ánh đèn cầu thang hắt lên trên người cô, làm cô càng trở nên quyến rũ.

Cố Thành hoàn toàn không biết mình đã đi lên cầu thang như thế nào, chỉ biết Lâm Tường hướng anh ngoắc ngoắc ngón tay đã khiến cả người anh như không còn là của chính mình nữa, chỉ có thể theo bản năng mà nghe theo mệnh lệnh của cô, Mỗi ánh mắt, mỗi động tác của cô để làm anh như lên đến thiên đường.

Thấy anh chậm rãi đi lên, Lâm Tường đưa lưng về phía phòng ngủ chính sau đó đi lùi dần lại, khoe miệng vẫn nở nụ cười khiêu khích, ánh mắt linh động câu dẫn hồn phách, lôi kéo ánh mắt của Cố thành gắt gao đi theo cô.

Khi lui đến cạnh cửa, Lâm Tường chưa vội tiến vào, dựa vào khung cửa khẽ nâng cằm, cầm sợi dây thắt trước ngực lên treu đùa, nhẹ giọng hỏi anh: "Thành ca, em mặc như này nhìn có đẹp không?"

Thái dương của Cố Thành đỏ đầy mồ hôi nóng, khó khăn mà nuốt xuống nước miếng, tức khắc cảm thấy cổ áo thật chặt, liền đưa tay lên cởi hai cúc áo ra, chỉ muốn nhanh chóng tiến tới ôm chặt tiểu yêu tinh kia vào lòng, nhưng lại thấy cô đứng thẳng lên đưa ngón tay lắc lắc, nói: Đừng nhúc nhích, đừng tới đây."

Động tác bị ngăn lại, Cố Thành nghi hoặc mà gọi một câu: "Bảo bối?"

"anh yêu, tiết mục tiếp theo khẳng định là anh sẽ thích." Lâm Tường vút cho anh một ánh nhìn quyến rũ, xoay eo nhỏ đi vào phòng ngủ.

Cố Thành tự nhiên vội vàng mà đi theo vào, anh thực sự muốn biết là tiết mục gì.

Bức màn trong phòng đóng chặt, đèn không có mở, chỉ có ánh đèn màu cam áp áp ở đầu giường rọi chiếu, nhưng ánh sáng cũng không đủ để chiếu sáng toàn bộ phòng, cảnh sắc trong phòng như bị một lớp sương mù che phủ, vừa mờ lung huyền bí vừa nhẹ nhàng lộ ra hơi thở ái muội.

Cố Thành vừa đi vào đã bị Lâm Tường đẩy ngồi xuống ghế sofa đối diện giường ngủ, trong tay còn bị nhét vào một ly rượu vang đỏ.

Đây là muốn anh vừa uống rượu vừa thưởng thức tiết mục sao? Cố Thành không thể tránh được mà nhượng mảy, chỉ có thể nỗ lực áp chế xúc động trong cơ thể, cưỡng bách chính mình đi theo tiết tấu của cô.

âm nhạc được mở lên, khi khúc nhạc dạo chậm rãi vang lên Lâm Tường cũng chậm rãi vịn vào eo thon.

Da cô rất trắng, cho dù có phơi nắng thời gian dài cũng không thể đen được, tỉ lệ cơ thể vô cùng hoàn hảo, ngực đầy đặn eo nhỏ mỏng vênh chân dài, lúc này lại còn mặc một bộ áo ngủ xuyên thấu gợi cảm, là lướt phô bày trọn vẹn đường cong chữ S.

Vải dệt màu đen mềm mại mượt mà nhẹ nhàng dán lên làn da cô, cũng với màu trắng của da tạo nên một sự đối lập. Áo choàng mỏng bên ngoài cũng không thể che hết được mỏng cô, nhưng theo từng chuyển động cơ thể của cô mà làn váy tạo thành một hình ảnh như ẩn như hiện.

Cố Thành nhìn chằm chằm làn váy thướt tha bay lên một lúc lâu liền phát hiện bên trong cô đang mặc một cái quần con bằng vải dệt cực nhỏ hình chữ Đinh (丁), làm anh thiếu chút nữa đã phun trào máu mũi.

Bốn góc giường dựng bốn cây cột gỗ được chạm khắc tinh xảo, hoàn hảo trở thành đạo cụ giúp Lâm Tường múa cột. cô nhẹ nhàng mềm mại chuyển động thân mình, tận lực phô bày ra mị lực của cô.

không biết là do rượu làm say hay là do điệu múa của Lâm Tường làm say, Cố Thành chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng khô nóng, trong cơ thể phảng phất có một nguồn năng lượng muốn bùng nổ, kêu gào muốn thoát khỏi cơ thể, làm anh không tự chủ được mà muốn lập tức chạy tới bên cạnh cô.

Trước mắt là người phụ nữ đang châm lửa, còn không biết sống chết mà phơi bày mị lực của cô, Cố Thành hung hăng cắn chặt hai hàm răng vào nhau. Đặt ly rượu vang đỏ xuống cái bàn bên cạnh, đứng thẳng dậy, vừa nhanh chóng kéo mạnh hàng cúc áo sơ mi của mình, vừa sải bước tới chỗ con mèo nhỏ của anh.

Bị bế lên Lâm Tường không nhìn được mà cười ra tiếng, giống như con bạch tuộc, tay chân gắt gao ôm chặt lấy anh.

Xem ra đêm nay hai người không thể đi ngủ sớm được rồi.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Lâm Tường liền cảm thấy xương cốt toàn thân như vỡ vụn ra thành trăm mảnh vụn, vô cùng đau nhức, di chuyển cơ thể một chút cũng thấy khó khăn.

Muốn nhìn giờ một cái lại phát hiện cả người bị Cố Thành ôm vào trong ngực, căn bản có muốn cũng không thể cử động được, chỉ có thể vươn tay lần mò phía dưới gối nằm, cuối cùng cũng tìm thấy điện thoại di động của mình, click mở màn hình thấy bây giờ đã là 10 giờ sáng rồi.

Hôm nay vẫn là ngày phải đi làm, vậy mà người đàn ông này vẫn tự nhiên nằm đây ôm cô ngủ thật thoải mái như vậy sao?

Quay đầu nhìn Cố Thành vẫn còn đang ngủ say, Lâm Tường muốn véo mũi anh một cái, nhưng vương tay lên rồi lại có chút không đành lòng vì thế liền ngón tay vẽ lên không khí đường nét khuôn mặt anh.

Sau một buổi tối mà râu đã mọc bao trùm trên cằm anh, sợ lên cảm thấy như muốn đâm xước tay vậy, tuy rằng xúc cảm không tốt nhưng không ngờ lại làm cho người đàn ông càng trở nên quyến rũ gọi cảm.

Mỗi Cố Thành rất mỏng, bình thường cũng có vẻ lạnh nhạt, đây là ấn tượng của cô về anh ở đời trước, bởi vì cô vẫn luôn nghe người ta nói đàn ông môi mỏng tương đối vô tình.

hiện giờ cùng Cố Thành yêu đương, cô mới biết được quá khứ mình đã sai, Cố Thành bình thường không nói không rằng, nhưng một khi anh đã thể hiện tình cảm thì có thể dễ dàng làm người ta chết chìm.

Ngón tay vừa sờ lên bờ môi anh, trong nháy mắt liền bị anh ngậm vào mồm, Lâm Tường bị dọa sợ, theo bản năng mà muốn thu tay về, thế nhưng liền bị anh cắn nhẹ một cái.

"Đây chính là tay của em, không phải là bữa sáng." cô nói.

Cố Thành khẽ cười, buông tay cô ra, nói: "Có người thừa dịp lúc anh ngủ mà đùa giỡn trên mặt anh, anh chỉ muốn để lại chút chứng cứ thôi."

Lâm Tường chu miệng lên, làm nũng mà nói: "anh là người đàn ông của em, em là đường đường chính chính đùa giỡn anh."

"Có đạo lý, vậy em tiếp tục đi." Cố Thành nói xong lại khép hai mắt lại, bả ra bộ dáng để mặc cô.

Da mặt Lâm Tường không dày như anh, thu tay mình lại liền muốn xoay người, nhưng thân thể vẫn bị anh ôm chặt như cũ, chỉ có thể oán giận mà nói: "Mau buông tay, em bị anh ôm đến hồng mắt rồi."

Cố Thành điều chỉnh tư thế ngủ một chút, cố làm ra vẻ mà nói: "Bị anh đè ép một buổi tối, đúng là muốn kiểm tra một chút, đừng có thực sự bị làm hồng rồi."

Lâm Tường:.....

cô cảm thấy nếu vẫn tiếp tục nói về đề tài này thì khẳng định sẽ càng ngày càng lóe mắt, vì thế quyết định nói sang chuyện khác: "Chuẩn bị đến giữa trưa rồi anh không cần phải tới công ty sao?"

Cố Thành hôn lên môi cô một cái, sau đó liền bắt đầu niệm thơ, "Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triều[1]."

([1]Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tòng thử quân vương bất tảo triều: là hai câu thơ trong bài "Trường hận ca" của Bạch Cư Dị.

Editor: Minh cũng đã từng giải thích câu này trong chương 30 nhé!)

Lâm Tường nhìn không được cầu một cái vào eo anh, nói: "đang nói chuyện đứng đắn với anh đó."

Cố Thành bị cô cầu liền cười một cái, rồi nghiêm mặt nói: "Chăm sóc em cũng là chuyện đứng đắn."

Đời trước bọn họ vội vàng từng người đi làm việc của mình, đều đem công việc đặt lên hàng đầu, kết quả bọn họ phí mất mười năm. Nếu hai người đều trọng sinh thì đời này tuyệt đối không để xuất hiện tình huống như vậy nữa.

Nếu quyết định muốn duy trì sự nghiệp của cô, thì anh sẽ thoái nhượng một chút.

Hiện giờ hai người có thể ân ái ngọt ngào như vậy, chính mình sự thoái nhượng của anh là sáng suốt.

Trong lòng Lâm Tường cảm thấy ngọt ngào, ngoài miệng lại không nhìn được nói: "Nếu ở bên cạnh em là chuyện đứng đắn, vậy thì đừng bắt em phải chịu đựng "người anh em" của anh nữa."

Thân thể hai người vẫn lả lã nằm trong chăn, cho nên thân thể anh có sự thay đổi gì thì cô đều có thể dễ dàng cảm nhận được.

Cố Thành vô tội mà thờ dài, "Bình thường đàn ông vừa thức dậy đều sẽ như vậy."

"Nhưng không phải anh mới làm lúc sáng sớm sao?"

"Lúc sau anh lại ngủ một giấc."

"Cho nên?"

"Cho nên chúng ta lại làm thêm một lần nữa được không?"

Lâm Tường:.....

Lâm Tường lại bị làm thêm một lần nữa, hoàn toàn không còn sức lực để dậy nổi, vì thế đương nhiên là sai bảo Cố Thành đi làm bữa sáng kiêm bữa trưa. Cả thể xác và tinh thần của Cố Thành đều được thoải mái, nên rất vui vẻ mà đi nấu chút cháo.

Trong lúc chờ có cháo ăn, Lâm Tường cầm điện thoại di động định gửi một tin nhắn trên WeChat, phát hiện hôm nay có rất nhiều người tìm cô.

Trần Trùng gửi tin nhắn hỏi hôm nay cô có đi học điểm vũ không. Hôm qua cô về thử một chút, hiệu quả cũng không tệ lắm, cho nên cô muốn nghiêm túc học điệu nhảy này.

Nhớ tới tình hình chiến đấu thảm bại của mình tối hôm qua, trong lòng Lâm Tường còn sợ hãi chưa thể hồi phục được, "Mời quý trọng tính mạng, rời xa điểm vũ!"

một giây sau Trần Trùng liền trả lời: "Có phải cậu đã thử rồi đúng không? Có phải bị làm cho chết khiếp đúng không? Cho phép mình được cười hai tiếng ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha....."

Lâm Tường bình tĩnh mà gửi cho cô một icon mặt đen.

Sau đó xem tin nhắn của Lý Hân Ý gửi tới, "Sáng sớm tôi đã nghe Trần Trùng nói ngày hôm qua các cô học điểm vũ, cho nên tôi đoán khẳng định là hiện tại cô không thể rời khỏi giường được, tôi đoán có đúng không? Đúng hay không?"

Hai người này lập nhóm cười nhạo cô sao? Lại không nhìn được tiện tay nhắn trả lời một tin: "cô tiếp tục đoán đi."

Lý Hân Ý một giây sau trả lời: "cô trả lời tin nhắn của tôi sau hai tiếng, cho nên tôi đoán đúng rồi ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha....."

Ngón tay Lâm Tường di chuyển một chút, nhẹ nhàng gửi cho cô một icon mặt đen.

Tiếp theo là tin nhắn của Nhạc Tiểu Kỳ gửi tới thông báo lịch trình đã sắp xếp, nói buổi chiều phải tới văn phòng của Tần Chí chụp hình, đến lúc đó sẽ qua đón cô.

Lâm Tường trả lời "đã biết".

Nhạc Tiểu Kỳ nhanh chóng trả lời lại: "Chỉ, tối hôm qua em mơ thấy em mặc bộ quần áo kia vào, sau đó cười vui vẻ đến giật mình tỉnh giấc luôn!"

Hiện tại cô một chút cũng không muốn nhắc tới bộ áo ngủ kia nữa!

Lâm Tường quyết đoán rời khỏi WeChat, quyết định lướt xem mấy shop online mua một chút đồ, mới vừa click mở APP, liền thấy Cố Thành bung hai bát cháo tiến vào.

"Cháo hải sản, khẳng định là em sẽ thích."

Hương vị hải sản tươi mới lập tức làm cho Lâm Tường muốn ăn, đến lúc này cô mới phát hiện ra là bụng mình đã đói đến mức xẹp lép.

Cố Thành bưng bát cháo lên thổi một lúc rồi mới đưa cho cô, dặn dò: "Vẫn còn nóng, ăn từ từ thôi."

Khi Lâm Tường hám to mồm ăn cháo, Cố Thành nhìn thấy giao diện đang mở trên di động của cô liền tò mò mà cầm lên nhìn. Sau đó liền thấy anh đánh chữ vào ô tìm kiếm gì đó, hoàn toàn không có ý định dừng lại.

Lâm Tường rất tò mò không biết là anh đang xem cái gì, liền bưng bát cháo vươn qua nhìn. Sau khi thấy rõ là anh đang tìm cái gì, Lâm Tường thiếu chút không kiềm chế được mà ném bát cháo trong tay xuống đất.

Áo ngủ tình thú, đồ chơi tình thú,.....

Người đàn ông này có phải vừa biết được kỹ năng gì đó rồi không?!

Lâm Tường nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Trả điện thoại cho em, ngay lập tức! Ngay lập tức!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Kịch bản

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Cố Thành cúi đầu cười, thoải mái đưa trả điện thoại di động lại cho cô. Lâm Tường không ngờ tới, còn tưởng bị anh chơi xấu, thực sự anh đã mua rồi sao?

Lâm Tường vội vàng click mở biểu tượng xe hàng, phát hiện không có nhật ký mua hàng nào cả thì mới nhẹ nhàng thở dài, lại nghe thấy anh nói: "Có quá nhiều đồ, để lúc nào anh rảnh sẽ từ từ lựa chọn."

Lâm Tường:.....

Buổi chiều Nhạc Tiểu Kỳ tới đón Lâm Tường đi thử trang phục. Lâm Tường đỡ eo đi ra cửa, chỉ sợ chỉ cần lỡ đi một bước dài sẽ trực tiếp làm eo vỡ vụn. cô cảm thấy hẳn là phải tìm một lúc nào đó nghiêm túc nói chuyện với Cố Thành về tầm quan trọng của việc không chế tàn suất làm việc trên giường.

Khi lên xe Nhạc Tiểu Kỳ đưa cho cô mấy tập kịch bản, nói là Đỗ Hân dặn dò muốn cô xem qua. Đây đều là những kịch bản đã qua chọn lọc, trong đó có một số kịch bản có khả năng sẽ được công ty đầu tư.

Lâm Tường nhận lấy rồi tùy ý lướt qua một chút, phát hiện trong đó có hai bộ phim kiếp trước cô có tham gia diễn xuất, không khỏi có chút bất ngờ. Tuy rằng có một số việc đã thay đổi sau khi cô trọng sinh, nhưng phần lớn mọi chuyện cũng đã từng trải qua, vẫn là đi theo đúng quỹ đạo như kiếp trước mà chậm rãi xuất hiện.

Lâm Tường nhớ rõ, hai bộ phim điện ảnh này có thành tích cũng bình thường, cũng không trở thành bom tấn gì, mà lúc ấy cô cũng chỉ là vai phụ nên cũng không được chú ý tới.

cô rút hai quyển kịch bản của hai bộ phim đó ném qua một bên, rồi lại tiếp tục xem những tập kịch bản khác. Bởi vì thời gian trôi qua đã lâu lắm rồi, rất nhiều kịch bản cô đã không còn ấn tượng. Nhưng có một số kịch bản thuộc hàng top thì cô vẫn có thể nhớ rõ. Đỗ Hân đưa xấp kịch bản này tới không có một quyển nào thuộc hàng top cả, nếu muốn đầu tư thì khẳng định tiền lãi không lớn.

Lâm Tường có chút lo lắng, cô nên nói như thế nào với Đỗ Hân thì cô ấy mới không làm việc vội vàng nữa đây?

3 giờ chiều thì tới được phòng làm việc của Tần Chí, vừa đứng lúc thấy được bộ dáng đang tức giận của Tần Chí.

Nhạc Tiểu Kỳ do dự không biết là có nên trách đi một lúc hay không, thì lại bị Lâm Tường lôi kéo qua một bên xem kịch.

"rõ ràng là nói chỗ đó được, còn chuẩn bị tới đó dựng lều quay phim, tại sao hiện tại mới đến nói là không được chứ, người được cử đi đàm phán đều chết hết rồi sao?!" Từ xa đã thấy Tần Chí tức giận tới tận trời mà đi đi lại lại trong sảnh, vài người đang bị hắn mắng đều cúi đầu không dám nhúc nhích.

"hiện tại phải làm sao đây? Các người nói phải làm sao bây giờ? Tiến độ của chiều nay, rồi hai tháng sau có thể thuận lợi khai máy được không?"

Lâm Tường ngồi nghe một lúc cơ bản cũng hiểu được mọi chuyện. Đoàn làm phim "Ánh từ vũ" muốn tìm một chỗ tốt để quay phim, hai bên đều đã thoán thuận xong giá cả, cũng đã ký xong hợp đồng. không ngờ sắp tới ngày bàn giao mặt bằng, đối phương mới nói kế hoạch có chút phát sinh,

bởi vì có một đoàn làm phim trước đó vừa chưa chuyển đi, cho nên bọn họ không thể tới đó dựng lều được.

Tin tức này làm Tần Chí nổi giận ngay lập tức, ngay sau đó liền sai cấp dưới đi tìm phim trường khác, nhưng tìm tới tìm lui cũng không tìm được chỗ nào có thể khiến cho Tần Chí vừa lòng.

Bản thân Tần Chí chính là một người có tính tình nóng nảy, cứ đi qua đi lại mà gây sức ép, liền lập tức nổi giận với mọi người trong phòng làm việc.

Đời trước Lâm Tường thường xuyên thấy được bộ dáng nổi giận của hắn, cho nên lúc này lại được chứng kiến thấy chẳng những không cảm thấy sợ hãi, mà còn có loại cảm giác rất là thân thiết. Nhạc Tiểu Kỳ thì lại bị dọa sợ, trách ở phía sau cô không dám lộ đầu ra, nhỏ giọng nói: “Chị, Tần đạo diễn thật là giống khủng bố, chúng ta vẫn là nên đi về trước đi.”

“Nhìn đi, nói không chừng lịch quay cũng sẽ phải lùi chậm lại.” Tần Chí khó tính, nếu phim trường không hợp với ý của hắn, rất có khả năng hắn sẽ chờ cho tới khi nào có chỗ vừa lòng mới thôi.

Lâm Tường quay đầu lại hỏi Nhạc Tiểu Kỳ: “Trong túi của em có chocolate không?”

Từ trước tới nay Nhạc Tiểu Kỳ luôn thích ăn đồ ăn vặt, đây cũng là nguyên nhân cho dù cô ấy có muốn gầy cũng chẳng được. Lâm Tường biết trong túi của cô ấy lúc nào cũng có các loại đồ ăn vặt.

Quả nhiên, thấy cô ấy lục lọi một lúc rồi từ trong túi lấy ra một thanh chocolate được đóng gói tinh xảo đưa cho cô, “Chị, bây giờ mà chị còn có tâm tình để ăn đồ ăn vặt sao?”

Lâm Tường nở nụ cười bí hiểm: “Chị cầm đi hồi lộ đạo diễn.”

Hai người đứng ở sau đám người nhìn một lúc, quả nhiên Tần Chí quyết định vừa tìm một phim trường khác, một bên chờ chỗ ban đầu.

Dường như cũng đã mắng đủ, hắn xua tay ý bảo tất cả mọi người nên làm gì thì đi làm đi, mọi người dần tản ra. Tần Chí liền nhìn thấy Lâm Tường, sắc mặt không tốt lắm mà đi tới trước mặt cô hỏi: “cô tới đây làm gì?”

Lâm Tường cũng không sợ hắn, nhận ánh mắt của hắn nói: “Tôi tới tập diễn.”

Lúc này Tần Chí mới nhớ tới thực sự là có chuyện như vậy, vừa rồi hắn nổi giận, liền không để ý đến chuyện gì khác mà phát hỏa, giống như là đã đem tất cả những chuyện khác vứt đi rồi.

hắn xoa xoa ấn đường, nhìn Lâm Tường nói: “Có khả năng chúng ta phải bấm máy muộn hơn một chút. Bên này chúng tôi sẽ mở cuộc họp bàn bạc, sau đó sẽ chính thức thông báo với các cô. Cho nên hôm nay tạm thời không cần tập diễn.”

Lâm Tường đã nghe một lúc lâu, đại khái cũng đã biết được chuyện gì xảy ra, cũng không nói cái gì liền đem chocolate trong tay đưa cho hắn, vừa nói vừa đùa: “Đồ ngọt có thể cải thiện được tâm trạng, cái này cho anh.”

Tần Chí sững sờ, thỉnh thoảng hắn hay bị tuột huyết áp, trên người thường xuyên mang theo một chút chocolate, kẹo hoặc đồ ăn vặt linh tinh, lúc tâm trạng tốt hắn sẽ mang một ít ra cho người khác. Hôm nay là lần đầu tiên có người cho hắn đồ ăn vặt, loại cảm giác này với hắn có chút mới mẻ, cũng có chút ngạc nhiên vui mừng. Tuy rằng đây chỉ là thanh chocolate bình thường thôi nhưng thoạt nhìn hắn là không tồi.

Tần Chí duỗi tay tiếp nhận, đáy mắt rớt cuộc cũng có ý cười, “Cảm ơn!”

Lâm Tường đặt chocolate vào trong tay hắn, nói: “Tôi trở về chờ tin tức.”

Hai người nói xong lời tạm biệt, Lâm Tường dẫn theo Nhạc Tiểu Kỳ rời khỏi phòng làm việc. Sau khi lên xe, Nhạc Tiểu Kỳ nhìn không được mà nói ra: “Chị, cái này có được tính là mọn hoa kính phạt^[1] không?”

[1] Mọn hoa kính phạt: dùng đồ của người khác để đem tặng.

Lâm Tường nhướn mày, lấy ra 200 tệ từ trong ví tiền đưa cho cô, “Coi như là chị mua lại của em, không phải là mọn.”

Nhạc Tiểu Kỳ vui vẻ hơn hờ nhận lấy tiền, 200 tệ này đủ để cho cô có thể mua được rất nhiều chocolate.

“Chị, hình như chị không sợ hắn?”

“Có khó tính đến mấy không thể ăn thịt được em.” Lâm Tường nói. Trong đầu nhớ tới một ít hình ảnh lúc ở cùng đoàn làm phim với Tần Chí. Trong ấn tượng của cô, hắn đúng là rất thích mắng chửi người, rất nhiều diễn viên nữ đều bị hắn mắng đến phát khóc, tuy rằng chính cô cũng đã từng bị mắng qua nhưng thật sự chưa từng sợ hắn.

Sau mười năm, những bộ phim điện ảnh của Tần Chí ở trong giới điện ảnh cũng có sức ảnh hưởng rất lớn. Đối với diễn viên mà nói, những bộ phim điện ảnh của Tần Chí giống như ván cược, chỉ cần là diễn viên chính diễn trong phim của hắn, thì địa vị và giá trị con người đều sẽ cao lên thêm một bậc.

Lúc trước Lâm Tường cũng là người may mắn gặp lợi, sau khi kết thúc hợp đồng với công ty cũ, cô cùng Đỗ Hân hợp tác thành lập studio. Nhờ Đỗ Hân nỗ lực, Lâm Tường mới có được cơ hội tham gia casting phim điện ảnh của Tần Chí. Mà cô cũng nắm chặt cơ hội lần này, vốn dĩ là diễn vai phụ, cuối

cùng lại ngoài ý muốn được nhận vai chính.

Sau khi bộ phim điện ảnh ra mắt nhận được rất nhiều lời khen ngợi, Lâm Tường cũng thuận lợi thăng tiến, trở thành minh tinh nổi tiếng. Cũng không biết có phải là khả năng diễn xuất của cô tác động tới Tần Chí, hay là đáng về bên ngoài của cô hợp mắt hần, mà kể tiếp hai người lại cũng nhau hợp tác thêm lần nữa. Lần hợp tác này Tần Chí trực tiếp nâng Lâm Tường lên ngôi vị ‘Ảnh hậu’.

Đời trước Lâm Tường có thể nổi tiếng như cồn như vậy tuyệt đối không thể thiếu công lao của Tần Chí, thực sự Lâm Tường vẫn luôn cảm kích, từ đáy lòng luôn coi hần vừa bạn thân chí cốt, vừa là thầy giáo có thể chỉ dạy cho nàng những cái tốt.

Cho nên đời này có thể một lần nữa gặp lại Tần Chí, Lâm Tường muốn chủ động đi kết giao làm thân. Tuy rằng hiện tại Tần Chí còn chưa quá nổi tiếng ở trong giới điện ảnh, nhưng đối với cô mà nói thì hần thực sự đang ở thời điểm tốt.

Khi trở lại công ty vẫn còn sớm, Lâm Tường liền lấy kịch bản bộ phim kiểm hiệp tới văn phòng của Đỗ Hần. Đỗ Hần đang nghe điện thoại, Lâm Tường liền đặt tập kịch bản lên bàn rồi ngồi xuống ghế trước bàn làm việc chờ, nhìn thấy trên bàn có mấy tập kịch bản mới liền cầm lên mở ra xem, không ngờ là kịch bản của mấy bộ phim truyền hình.

Trong số đó có một kịch bản rất thú vị, là bộ phim cung đấu vô cùng nổi tiếng ở đời trước.

Chờ Đỗ Hần nghe xong điện thoại, Lâm Tường có chút gấp không chờ nổi mà hỏi cô: “Mấy bộ phim truyền hình này mà chị cũng lấy về sao?”

Đỗ Hần nói: “không phải, đây là mấy bộ phim truyền hình mà công ty chúng ta chuẩn bị đầu tư, bởi vì thành viên tổ chế tác cũng khá nổi tiếng, cho nên chị đều lấy về để cùng thương lượng với Cố tổng.”

Lâm Tường chỉ vào tập kịch bản của bộ phim cung đấu mà nói: “Đầu tư bộ này đi, đọc qua thì thấy tổ chế tác cũng là những người có tiếng. Tuy rằng hiện tại trên TV không có nhiều phim về cung đấu, nhưng đây lại là đề tài rất hot trên mạng.”

Đỗ Hần đi đến bên cạnh cô, cười tủm tỉm mà nhìn cô, “không tồi nha, đối với thị trường cũng thực là hiểu biết.”

Lâm Tường nhìn cô, bình tĩnh mà nói: “Vậy chị có tin hay không?”

Đỗ Hần ngồi xuống cạnh cô, cầm lấy tập kịch bản trong tay cô, lật vài tờ nói: “Chị vốn dĩ rất xem trọng bộ phim này. Những bộ phim truyền hình của đạo diễn Vương Bình luôn luôn là những bộ tốt nhất, hơn nữa diễn viên là này không cho phép dùng tiểu thối tươi, quan điểm cũng rất hợp với ý của chị. Trước mắt diễn viên chính định sẽ là Tô Nghi, cũng đã đoạt được mấy giải thưởng.”

Lâm Tường nói: “Đội ngũ cũng thật hùng mạnh a.”

Đỗ Hần không biết lấy từ đâu ra một túi hạt dưa, hai người liền vừa cắn hạt dưa vừa bàn chuyện chính sự, “Có muốn đóng phim truyền hình không, so với điện ảnh thì phim truyền hình dễ dàng lấy được sự yêu mến của mọi người hơn.”

Động tác cắn hạt dưa của Lâm Tường cũng không phải rất tốt, Đỗ Hần cắn được ba hạt cô còn chưa bọc được một hạt. Đỗ Hần nhìn cô đến mức sốt ruột, còn thực sự nghiêm túc chỉ dạy cô cách chính xác, sau đó lại nói thêm: “Nếu em cảm thấy bộ phim này được, thì chị có thể giúp em tranh thủ một chút.”

Lâm Tường cố sức bóc xong được một hạt, hỏi: “Vai chính sao?”

Đỗ Hần cười nhạo, “Em quá coi trọng chị rồi, nhiều nhất cũng chỉ có thể là vai phụ.”

“Em không cần có nhiều người hâm mộ.” Lâm Tường nói.

Đỗ Hần tròn mắt cắt ngang lời cô, “Chị biết, chị biết, em theo đuổi con đường nghệ thuật chân chính.”

Lâm Tường khẽ cười, “không đến nỗi đó, em chỉ đơn thuần là thích diễn xuất, có thể đóng được nhiều vai diễn khác nhau, có thể trải qua những cuộc sống khác nhau, quá trình này em cảm thấy rất tuyệt.”

Từ trước tới nay Đỗ Hần luôn đi theo phái hiện thực, nghe thấy cô nói xong liền nói lại: “Điều quan trọng nhất là bên cạnh em còn có một Cố tổng cưng chiều em lên tận trời.”

Điều này thực sự Lâm Tường không thể phản bác, bởi vì sự thật đúng là như vậy. Vì có Cố Thành, có công ty giải trí LX, cô mới có thể dựa vào cách mình thích để làm việc.

cô tuyệt đối là người may mắn nhất.

“Nếu là kịch bản tốt, đội ngũ tổ chế tác tốt, nhất định có thể được phép chiếu trên TV.” Lâm Tường nói.

Đỗ Hần chỉ vào danh sách nhân vật nói: “Vai phụ này chị có thể đi tranh thủ một chút. Nếu chúng ta quyết định đầu tư thì hần là số tiền cũng không phải là nhỏ, tranh thủ nắm lấy một cơ hội để thử vai vẫn có thể.”

Lâm Tường nhìn ngón tay cô chỉ vào mấy cái tên, mày nhăn lắc đầu, đuổi tay chỉ vào một cái tên khác, “Cái này, em thích nhân vật này.”

Đỗ Hân mạnh mẽ phum hạt dưa trong miệng ra, khó có thể tin mà nói: “Vai ác sao?”

Về mặt Lâm Tường thâm trầm mà nói: “Đều chỉ là một đám nữ nhân đáng thương mà thôi, nếu có thể diễn tốt thì vai ác cũng có thể được yêu mến.”

Vừa nói xong lời này di động của Lâm Tường liền vang lên, là Cố Thành gọi tới, hỏi cô hiện tại đang ở đâu. Lâm Tường vừa nghe thấy giọng nói của anh thì lập tức những hình ảnh thẹn thùng đáng xấu hổ đêm qua lại hiện lên trong đầu cô, làm cho mặt cô hơi hơi đỏ. Sau khi nói xong vị trí của mình liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Đỗ Hân ở bên cạnh cắn hạt dưa nhìn Lâm Tường trả lời, liền nói: “Với ngoại hình của em diễn vai ác có được không? Nếu diễn đến nhập tâm quá, về sau hình tượng sẽ bị ảnh hưởng thì phải làm sao?”

“Chị đối với em lại không tin tưởng như vậy sao?”

“Chị đối với em là quá tin tưởng, biết em có thể diễn cái gì thì giống cái đó.”

Hai người cùng nhau vui đùa vào nghiên cứu kịch bản, Đỗ Hân vẫn tương đối thích Lâm Tường diễn một vai theo phái lương thiện, nhưng Lâm Tường nhìn tới nhìn lui vẫn kiên quyết theo ý kiến của chính mình, “Nhân vật này có đất diễn, là người được chăm chút, muốn diễn thì phải diễn cô ấy.”

Cố Thành rất nhanh xuống dưới lầu, đi đến cửa văn phòng của Đỗ Hân liền nhìn thấy đầu hai người chạm vào nhau, lên tiếng hỏi: “Các em đang là cái gì vậy?”

Đỗ Hân quay đầu liếc hán một cái, lười nhác mà chào một tiếng Cố tổng, nói: “đang nghiên cứu kịch bản, Tôi đang thuyết phục Lâm Tường đóng một bộ phim truyền hình, vừa có thể lấy được sự yêu mến của mọi người, mà tiền thu vào cũng rất nhanh.”

Cố tổng vẫn nói một câu làm người ta tức chết như cũ, “Để cô ấy diễn vai mình thích, chúng ta không thiếu tiền.”

Đỗ Hân:....

Lâm Tường vỗ vỗ các ghế bên cạnh ý bảo Cố Thành lại đây ngồi, đưa cho anh tập kịch bản nói: “Là một bộ phim truyền hình không tồi, em để chị Đỗ đầu tư, khẳng định có thể kiếm được tiền.”

Cố Thành vừa mới ngồi xuống, còn chưa kịp xem tập kịch bản đã trả lời: “Vậy thì đầu tư.”

Đỗ Hân nhin không được lại muốn tròn trắng mắt nói: “Cố tổng, bộ dạng này của anh làm tôi rất sợ hãi.”

Cố Thành buồn cười hỏi cô ấy, “cô sợ cái gì?”

“Tôi sợ ngày nào đó Lâm Tường nói một câu thì anh có thể đem công ty giải trí này đóng cửa!” Đỗ Hân còn khoa trương mà làm động tác chém đầu.

Trong nháy mắt hai người bên cạnh bị cô làm cho bật cười, Cố Thành nói: “Vậy cô nỗ lực làm tăng lợi nhuận của công ty lên, chỉ cần có lợi nhuận thì sẽ không phải đóng cửa.”

Cố Thành nói xong thì nắm lấy một ít hạt dưa, động tác nhanh nhạy mà bóc ra, sau đó liền đem chỗ hạt dưa đã bóc vỏ nhét vào miệng Lâm Tường, lại một lần nữa sắc mặt không đổi mà ở trước mặt Đỗ Hân diễn trò ân ái.

Đỗ Hân chỉ có thể cường ép bản thân, coi như mất bị mù, làm bộ không thấy cái gì hết.

Lâm Tường yên tâm thoải mái mà ăn hạt dưa Cố Thành dứt cho, đưa tập kịch bản cho Cố Thành xem, nói: “Em muốn diễn vai ác.”

Cố Thành lại nhét một hạt dưa vào miệng cô, nói: “Vậy thì diễn đi.”

Lâm Tường mang theo chút đắc ý quay đầu mà nhìn Đỗ Hân, “Hai thắng một, em sẽ diễn vai này.”

Đỗ Hân nhận lệnh, ném đồng hạt dưa trong tay xuống bàn, nói: “thật là sợ các người, tôi đi liên hệ với bên đó, xem nhân vật này có thể chọn người trong nhà được hay không, nếu nói không được, thì liền tranh thủ thử cơ hội khác.” nói xong lại nghĩ nghĩ, cau mày nói: “Có khả năng bộ phim này sẽ bắt đầu quay cùng thời điểm với bộ phim của Tần đạo diễn, em muốn đóng cả hai sao?”

Cố Thành phản đối đầu tiên: “không được, như vậy quá vất vả.”

“Buổi chiều em có tới chỗ Tần đạo diễn diễn thử, nhưng bên đó phát sinh ít chuyện ngoài ý muốn, có thể bộ phim điện ảnh sẽ phải lùi lại lịch quay, hai ngày nữa hẳn sẽ gửi thông báo chính thức.” Lâm Tường giải thích.

Đỗ Hân nói: “Đột lát nữa tôi đi gọi điện xác nhận, nếu đúng là vậy thì thực sẽ vừa khéo.”

Cố Thành thấy Lâm Tường thích ăn hạt dưa, cũng liên tiếp bóc liên tiếp dứt, Đỗ Hân đem nửa túi hạt dưa còn thừa nhét vào trong lòng Lâm Tường nói: “Cho em, các người trở về phòng của mình từ từ ăn đi.”

Lâm Tường thấy nui vô hạt dưa ở trên bàn, nói: “Cứ ở đây ăn đi, dù sao thì cũng đã bữa rồi.”

Đỗ Hân:.....

Cố Thành sợ Lâm Tường ăn nhiều hạt dưa sẽ khát nước, liền bảo Đỗ Hân đi pha cho bọn họ một bình trà hoa để giải khát. Đỗ Hân thở phì phò mà đi đến phòng trà thì nhìn thấy Nhạc Tiểu Kỳ đang trốn ở đây ăn đồ ăn vặt, liền phân phó: “Chạy nhanh đi pha cho chị Lâm Tường của em một bình trà hoa, đưa đến văn phòng của chị, bọn họ đang ở đó.”

Đến khi Nhạc Tiểu Kỳ mang bình trà đi vào, Lâm Tường cũng đã ăn đủ hạt dưa, cùng Cố Thành vừa uống trà vừa tiếp tục nói chuyện kịch bản.

“Em thực sự xem trọng bộ phim truyền hình này sao?” Cố Thành nghiêm túc cầm lấy tập kịch bản mở ra xem.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Cố gia (1)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Lâm Tường gật đầu, đêm toàn bộ chuyện vừa nói với Đỗ Hân nói lại từ đầu tới cuối cho Cố Thành nghe, cuối cùng còn nói thêm một câu: “Dự cảm của em rất linh, anh phải tin em.”

Sau khi trọng sinh, dự cảm có thể không linh được sao? Cố Thành nén cười nhìn bộ dáng của cô cảm thấy vô cùng thú vị, nhìn một lúc lâu mới trả lời: “anh đương nhiên là tin em, vậy đầu tư thêm, Đỗ Hân nói không có đủ tiền, anh cho em thêm tiền để đầu tư.”

Lâm Tường ngoắc ngoắc ngón tay ý muốn anh cúi đầu xuống, định đem mặt mình vùi vào cổ anh. Nhưng đến khi gần tiến tới thì Cố Thành đột nhiên quay mặt nhìn vào mặt cô, sau đó hôn lên đôi môi cô. Hai người cũng không cần biết rằng đang ở đâu, cứ triền miên hôn nhau ở trong phòng làm việc của Đỗ Hân như vậy cho tới khi âm thanh điện thoại đổ chuông mới tách ra.

Là điện thoại của mẹ Cố gọi tới, đã lâu rồi Cố Thành không về nhà, mẹ Cố gọi điện tới hỏi anh khi nào mới có thời gian trở về nhà ăn cơm.

Cố Thành liếc mắt nhìn Lâm Tường một cái, nói với mẹ Cố: “Cuối tuần này sẽ trở về.”

Còn ba ngày nữa mới tới cuối tuần, mẹ Cố thấy còn lâu quá liền nói: “Tối nay trở về ăn cơm đi, mẹ làm món thịt bò sốt con thích ăn. Dẫn theo cả Lâm Tường về nữa, các con cũng đã ở bên nhau một thời gian rồi, cũng nên để mẹ gặp mặt một lần.”

Cố Thành không vui mà nói: “Mẹ, đến đúng thời điểm thì con tự khắc sẽ dẫn về, mẹ đừng thúc giục như vậy có được không?”

Thái độ che chở Lâm Tường rõ ràng của Cố Thành cũng khiến cho mẹ Cố cảm thấy không vui, nói: “Mẹ muốn gặp bạn gái của con trai mẹ thì làm sao? Cứ không biết người ta là ai như vậy sao?”

Cố Thành nói: “Mẹ thực sự là chỉ muốn gặp cô ấy một lần thôi sao?”

Mẹ Cố lập tức hạ giọng, hỏi: “Mẹ không đáng tin như vậy sao?”

Cố Thành:.....

anh thực sự là không tin.

Lâm Tường vẫn luôn dựa sát vào gần đi động của anh nghe cuộc nói chuyện của hai người, nghe đến đây liền ngồi thẳng dậy nói: “Em thực sự không cảm thấy có gì đáng ngại cả, anh nói với đi là buổi tối chúng ta cùng nhau trở về.”

Cố Thành ngơ ngác, ngay sau đó Cố Thành liền chuyển đạt lại ý của Lâm Tường cho mẹ Cố ở đầu dây bên kia nghe. Mẹ Cố nghe xong mới cười nói bà sẽ phân phó phòng bếp chuẩn bị thêm mấy món ăn.

Cúp điện thoại, Cố Thành kéo tay Lâm Tường hôn hôn, giải thích: “anh định giải quyết chuyện của Tần Mân xong rồi mới dẫn em về gặp mẹ, nhưng bây giờ thì tương đối vội.”

Lâm Tường nói: “không sao cả, em không sợ cô ta.”

Đời trước, mẹ Cố đối với Lâm Tường có rất nhiều điều bất mãn. Trong đó điều bà không hài lòng nhất chính là nghề nghiệp diễn viên của cô. Ở trong mắt mẹ Cố, Lâm Tường ở trên màn hình nói chuyện yêu đương với người đàn ông khác, không ra thể thống gì, cũng không thèm để ý tới mặt mũi của Cố Thành. Nếu như cô đã gả cho Cố Thành thì nên yên phận ở trong nhà làm thật tốt bổn phận của một đương gia chủ mẫu của Cố gia, không nên tiếp tục

xuất đầu lộ diện.

Vấn đề này chính là điều khiến cho hai người trong một thời gian dài không thể nào hòa hợp được.

Đời này ngay từ đầu Lâm Tường đã chuẩn bị rời khỏi giới giải trí để khiến mình có thể đủ tư cách để làm một đương gia chủ mẫu của Cố gia. Nhưng Cố Thành lại thay đổi ý định đẩy cô trở lại giới giải trí. Nếu vậy thì hẳn là mẹ Cố sẽ lại tiếp tục ghét bỏ cô, mâu thuẫn giữa cô và bà ấy lúc đó sẽ lại trở về giống như ở đời trước.

Sở dĩ mối quan hệ giữa Lâm Tường và mẹ Cố ở đời trước trở nên kém như vậy cũng vì có lý do. Lý do thứ nhất chính là đến từ viện bị mẹ Cố ghét bỏ. Lý do thứ hai chính là có Tần Mân ở giữa chằm ngoi. Cuối cùng lý do thứ ba chính là vì Lâm Tường không chịu làm.

Khi đó Lâm Tường cũng không có yêu Cố Thành, đối với cuộc hôn nhân của chính mình cũng cực kỳ thất vọng. Tuy rằng cô không có biểu hiện ra, vẫn có thể cùng Cố Thành duy trì trạng thái tương kính như tân, nhưng trong lòng cô lại tồn tại một cảm xúc chống đối. Cho nên đối với việc bị mẹ Cố ghét bỏ cùng bài xích cô cũng không hề dùng cách gì để cứu vãn lại mối quan hệ giữa hai người cả. Từ đầu tới cuối cô đều cho rằng một ngày nào đó mình sẽ rời đi, căn bản không cần phải quá thân quen với người của Cố gia. Khi đó cô còn coi mình giống như khách trọ vậy.

Nhưng nay đã khác xưa, hiện tại cô đã yêu Cố Thành, muốn cùng anh trải qua cả đời, cho nên phải nghiêm túc tốn chút tâm tư quan tâm tới mẹ Cố mới được.

Tình yêu muốn có thể kiên trì bền bỉ được thì phải cần cả hai người cùng nhau nâng đỡ và trả giá thì mới thể thể thúc đẩy được, nếu chỉ dựa vào một người nỗ lực thôi thì không thể lâu dài được. Cho nên không thể chỉ dựa vào sự nỗ lực của một mình Cố Thành được, cô cũng phải cố gắng nỗ lực một lần.

Vì muốn biểu hiện sự coi trọng, trước khi tới giờ cơm chiều Lâm Tường liền gọi người làm tóc trang điểm đến công ty làm cho cô một kiểu đơn giản. Sau đó lại thay một bộ váy trắng trong sáng, trang nhã, thanh thuần giống như một nữ sinh mới từ trường học bước ra.

Cố Thành sau khi nhìn thấy bộ dáng của cô là cảm thấy như mình lại trọng sinh thêm một lần nữa, lần này trực tiếp trở về thời điểm cô vẫn là học sinh!

May mắn biết được là cô cũng trọng sinh, vẫn còn có một linh hồn trưởng thành. Bằng không anh chính là xứng với danh hiệu ‘trâu già gặm cỏ non’.

Lâm Tường cảm làn váy đi đến trước mặt anh xoay một vòng, “Thế nào, đẹp không?”

Cố Thành nhìn từ trên xuống đánh giá cô, từ đáy lòng đề nghị: “Lần sau mặc bộ này một lần nữa đi, thật là như nhìn thấy ảo giác vậy.”

Như vậy không phải là có thể tùy lúc tùy chỗ chơi trò lưu manh được hay sao?

Lâm Tường đã bị đùa giỡn nhiều lần đến giờ cũng đã trở thành thói quen, tiếp tục ồ ạt tạo dáng, “Có phải cảm thấy rất ngoan hay không? sẽ nhận được sự yêu thích của mọi người chứ?”

Cố Thành tiến lên vuốt vuốt tóc cô, mang theo ý cười nói: “Người khác thì còn khó nói, nhưng khẳng định là khiến anh thích. Thấy bộ dáng này của em khẳng định mẹ anh sẽ hoài nghi có phải là anh dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên không đây.”

Lâm Tường bị chọc cười, cười không dừng lại được.

Cố Thành bỗng nhiên nghiêm mặt nói: “Trang điểm long trọng như vậy là chuẩn bị để lấy lòng mẹ anh sao?”

Lâm Tường thân nhiên gật đầu, “Lần đầu tiên gặp mặt muốn để lại ấn tượng tốt với bà ấy.”

Cố Thành nói tới mối quan hệ căng thẳng giữa hai người, nội tâm tự trách không thôi, nhịn không được kéo cô ôm vào trong lòng, nói: “anh hy vọng em có thể sống thật thoải mái vui vẻ, cho nên em không cần phải cố tình để lắt lòng ai cả, bao gồm cả mẹ anh. anh sẽ nói chuyện rõ ràng với bà ấy, khẳng định sẽ không để em phải bối rối.”

Lâm Tường ở trong lòng ngực ấm áp của anh vô cùng thỏa mãn mà hí hửng cười nói: “anh sẽ thực sự chiều hư em mất.”

anh hôn lên tai cô, “Bảo bối, đây là vinh hạnh của anh.”

“Em biết anh đau lòng cho em, nhưng nên lấy lòng thì vẫn phải lấy lòng. Dù sao thì bà ấy cũng là trưởng bối của chúng ta. Nhưng nếu như bà ấy muốn phá huỷ mối quan hệ của chúng ta thì em sẽ không cho phép.”

Cố Thành cảm thấy nể mẫn, nói: “anh cũng vậy.”

Hai người lái xe rời khỏi công ty, ở trên đường Lâm Tường mua một bó hoa, là hoa nguyệt quý[1] mà mẹ Cố thích nhất. Đối với việc cô vì sao lại biết rõ sở thích của mẹ Cố, thì trong lòng Cố Thành tự nhiên là biết rõ. Nhưng mà ngoài mặt lại ngụy trang như thật sự bất ngờ, “Có phải em âm thầm điều tra đúng không? Biết được là mẹ anh thích loại hoa này?”

[1]Hoa nguyệt quý (Yue-ji-hua): hay còn được gọi là hoa Hồng Tàu, có nguồn gốc từ vùng Quế Châu, Hồ Bắc, Tứ Xuyên (Trung Quốc), là một loài hoa quan trọng trong đại gia đình hoa Hồng, được xem là loài hoa gốc để biến chủng và lai tạo ra rất nhiều giống hoa hồng khác có nhiều màu sắc, kích thước khác nhau, dùng trong công nghiệp cây cảnh, hương liệu.

Lâm Tường sững sốt, đời này cô vẫn chưa từng tiếp xúc với mẹ Cố, càng không thể nào có thể biết được sở thích của mẹ Cố được!

“Khéo như vậy sao? Em cũng chỉ là đoán mò thôi.”

Cố Thành nghe vậy khoe miệng nở nụ cười liếc nhìn cô một cái, sau đó lại chuyên chú lái xe.

Ngôi nhà của gia đình Cố Thành nằm ở đoạn đường phồn vinh nhất của nội thành, là khu đất vàng phong thủy. thật ra lúc trước trong thời điểm đổi mới, nơi này vẫn là vùng ngoại thành tương đối yên tĩnh. Hơn hai mươi năm thời thế thay đổi, vùng ngoại thành lúc trước dân cư thưa thớt nghiêm nhiên được thành phố S quy hoạch tốt trở thành nội thành. Mà ngôi nhà của gia đình Cố Thành liền giống như một ốc đảo mọc lên giữa phố xá sầm uất, trở thành một thế giới nhỏ vô cùng đẹp.

Đời trước nếu không phải bởi vì có Tần Mân ở đây thì thực sự Lâm Tường cũng rất vui vẻ mà ở lại chỗ này.

Xe rất nhanh đã chạy tới Cố gia, cổng tự động mở ra nghênh đón bọn họ tới. Lâm Tường ngồi ở ghế lái phụ giương mắt nhìn vào phía bên trong. Khoảng sân quen thuộc, hàng cây quen thuộc, khung cửa sổ lầu ba nơi cô thích nhất cũng lẳng lặng mở rộng cửa như là hoan nghênh cô trở về.

Tất cả đều như cũ, giống như là cô chưa từng xảy ra chuyện gì hết, chưa từng trọng sinh. Kỳ thật giống như cô chỉ là đi ra ngoài quay phim, tham gia một chương trình rồi sau đó Cố Thành tới đón cô về nhà vậy.

Nhưng mà khoảng thời gian lần trước cô ở nơi này đã là cách một thế hệ.

Ngôi nhà của nhà họ Cố là cho cô có cảm giác trước sau không có gì thay đổi, mặc kệ quan hệ giữa cô với người trong nhà như thế nào thì nơi này trước sau vẫn là nơi cô ở trong mười năm.

Trong lòng Lâm Tường mặc niệm một câu: Ta đã trở về.

Xe vừa mới vừa đi vào đến trong sân, mẹ Cố đã đi từ trong đại sảnh ra đón. Bà mặc một bộ quần áo sang trọng nhã nhặn, trên mặt nở một nụ cười tươi, nhưng qua nhiều năm tu dưỡng vẫn làm bà có thể khắc chế được mà đứng ở bậc thềm chờ bọn họ đi tới.

Lâm Tường ôm một bó hoa nguyệt quý xuống xe, giày cao gót dẫm lên nền đá hoa trên đất phát ra cùm cụp tiếng vang. Phát hiện thấy ánh mắt của mẹ Cố nhìn về phía mình, vì thế liền nhẹ nhàng mà chào một tiếng: “Con chào đi.”

Cả đời này mẹ Cố đều thuận trời chảy trôi qua vì vậy tính tình cũng không có gì, nếu lúc trước không phải ngay từ đầu đã có thành kiến với cô, thì có lẽ mối quan hệ giữa hai người cũng sẽ không xấu đến mức đó.

Đời này tuy rằng hai người mới chỉ là lần đầu gặp mặt, nhưng Lâm Tường biết khẳng định là Tần Mân cũng đã nói xấu cô trước mặt mẹ Cố. Chẳng qua cô cũng đã chuẩn bị xem có thể xoay chuyển được cách nhìn của mẹ Cố với cô hay không.

Tiếp nhận bó hoa Lâm Tường đưa qua, mẹ Cố cười nói: “Đây là Lâm Tường sao, thật là một cô nương xinh đẹp.”

Cố Thành cũng đi tới phía trước, ôm lấy eo Lâm Tường, dùng lời nói như tuyên thệ với mẹ Cố: “Mẹ, cô ấy chính là Lâm Tường, tương lai sẽ là vợ con.”

Mẹ Cố nhìn thấy động tác thân mật của bọn họ cũng chỉ cười cười, ôm bó hoa nhìn Cố Thành nói: “Rất cuộc cũng biết trở về rồi sao, mẹ còn cho rằng con đã quên mất cái gia đình này rồi. Mau dẫn Lâm Tường vào nhà ngồi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cố gia (2)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

Cố Thành vẫn đặt tay ở eo Lâm Tường không chịu buông, cứ như vậy dẫn cô vào nhà.

Lâm Tường hướng ánh mắt nhìn xung quanh, ngoài trừ ở ngoài có một số đồ trang trí khác, còn đâu ở bên trong phòng thì vẫn được bài trí giống như ở đời trước.

rõ ràng biết rằng cô đối với ngôi nhà này đã rất quen thuộc, nhưng khi thấy ánh mắt của cô nhìn xung quanh, Cố Thành vẫn nhịn không được mà trêu cô, “Đây là lần đầu tiên em tới đây, anh dẫn em đi tham quan nhà một chút nhé.”

Lâm Tường:....

Mẹ Cố ở bên cạnh đang bảo người giúp việc mang một bình cắm hoa tới để cắm bó hoa nguyệt quý, thì nghe thấy Cố Thành nói vậy liền nói: “Bây giờ vẫn còn sớm chưa tới giờ ăn cơm, Tần Mân cũng chưa trở về, các con đi lên lầu nghỉ ngơi trước đi.”

Lâm Tường nghe thấy cái tên Tần Mân này tâm tình liền có chút dao động, nhìn Cố Thành nói: “Vậy phiền anh dẫn em đi tham quan một vòng được không?”

Cố Thành kéo tay cô, sau đó dẫn cô hướng cầu thang lên lầu, quay đầu lại nói với mẹ Cố: “Con dẫn cô ấy lên lầu ba nhìn một chút, khi nào ăn cơm thì mẹ gọi bọn con.”

Mẹ Cố vừa vui vẻ cắm hoa vừa phát phát tay với bọn họ, “Mẹ bảo thím Viên mang trái cây lên cho các con.”

Cố Thành căn bản không tính là sẽ dẫn cô đi tham quan các phòng. Dù sao thì Lâm Tường cũng đã từng ở ngôi nhà này một thời gian dài, đối với nơi này cũng rất quen thuộc. Nhưng anh vẫn có chút khản trương hy vọng cô có thể một lần nữa bước vào thế giới của anh, bước vào ngôi nhà thuộc về bọn họ.

Hai người lên đến tầng ba, Lâm Tường liền buông tay anh ra, tự mình hướng tới cánh cửa phòng quen thuộc. Thư phòng, phòng làm việc, phòng khách, phòng tập thể thao, phòng ngủ chính....

Tất cả đều rất quen thuộc như vậy.....

cô nhìn một vòng, trong đầu hiện lên hình ảnh hai người cùng nhau sinh hoạt, rồi cuộc là ngay lúc đó cô đã nghĩ như thế nào chứ? Nếu có thể cùng Cố Thành bình yên ở bên nhau, vì cái gì lại không đối xử với anh tốt một chút chứ?

Cố Thành thấy cô đứng yên bất động giữa phòng khách với vẻ mặt mất mát liền có chút đau lòng. Vì thế tiến lên ôm cô, thấy giọng nói: “Làm sao vậy, bộ dáng giống như là muốn khóc, anh đâu có trêu đùa gì em đâu.”

Lâm Tường tựa vào lồng ngực anh, mạnh mẽ giao biện: “Nhà anh đẹp quá dọa em sợ.”

Cố Thành: “Nếu thích thì em hãy thay đổi thân phận của mình là có thể dọn tới đây ở rồi.”

Lâm Tường: “Thân phận gì chứ?”

Cố Thành: “Thấy thân phận ‘Đương gia chủ mẫu của Cố gia’ thế nào?”

Lâm Tường nhin không được cười ra tiếng: “Thấy cũng không tồi, để em suy xét thêm một chút.”

Cố Thành cũng không ép cô phải đáp ứng luôn, nắm tay cô dẫn vào thư phòng, nói: “Có một chuyện anh muốn làm từ lâu rồi nhưng vẫn chưa có cơ hội để làm. Hôm nay em giúp anh hoàn thành tâm nguyện đi.”

Lâm Tường khó hiểu đi theo anh vào thư phòng, hỏi anh: “Muốn làm gì vậy?”

Cố Thành dẫn cô tới bên cửa sổ, duỗi tay đẩy cánh cửa sổ ra sau đó bế cô ngồi lên khung cửa, ôm eo cô nói: “Đọc sách, cửa sổ được trang trí một ít cây cảnh, khi có ánh nắng mặt trời chiếu vào thì cảnh sắc liền trở nên thật xinh đẹp. Lúc ấy anh liền muốn một ngày nào đó anh sẽ mang người phụ nữ anh yêu nhất tới đây, ôm cô ấy ngồi trên khung cửa sổ, sau đó sẽ hôn cô ấy thật sâu.”

Mắt Lâm Tường trừng lớn, không ngờ Cố tổng trên thương trường là một người oai phong đầy uy quyền lại có thể có một tâm hồn thiếu niên thanh xuân như vậy.

“Đến giờ khung cửa sổ này vẫn chưa tìm được nữ chủ nhân của nó sao?”

Cố Thành trầm mặc vào giây, cười nói: “Chính là em đó.”

anh nói xong liền cúi đầu hôn lên môi cô.

Kết quả mới vừa hôn chưa được hai giây, ở cầu thang liền truyền đến giọng nói: “anh, có thể xuống ăn cơm rồi.”

Là giọng nói của Tần Mân.

Lầu ba ở Cố gia là địa bàn của Cố Thành. Lúc còn đi học, mẹ Cố sợ lúc Cố Thành học tập sẽ bị phân tâm, liền ra lệnh cho người trong nhà nếu như không có việc gì thì không được đi lên quấy rầy anh. Sau đó đến lúc đi làm, mẹ Cố lại sợ anh vất vả mệt mỏi không được nghỉ ngơi tốt vì vậy cũng không cho người khác tùy ý đi lên. Dần dà lầu ba nghiêm nhiên trở thành cấm địa ở Cố gia.

Cố Thành mỗi ngày ở bên ngoài đã phải cạnh tranh với các đối thủ khác, về đến nhà hy vọng có thể có một không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi. Cho nên đối với cách gọi cấm địa này anh cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Đời trước có thể tự do ra vào lầu ba ngoại trừ anh ra, người đi nhiều nhất chính là Lâm Tường. Mẹ Cố cũng không quá dám tùy ý đi lên lầu, sợ là sẽ khiến cho Cố Thành không vui.

Thời điểm Tần Mân mới vừa tới ở tại Cố gia cũng có chút đặc ý vênh váo, lần đầu tiên lấy lý do mượn sách, cũng không thêm hỏi ý kiến của Cố Thành

liền đi lên. Cổ Thành xem cô ta là khách nên cũng nhần nhẹn không nói gì. Lần thứ hai cô ta cũng lấy lý do là mượn sách lại đi lên. Lúc này cô ta liền bị mẹ Cổ mắng, cũng dặn cô ta đừng tự ý đi lên lầu ba. Tần Mân trung ra khuôn mặt tươi cười nói lần sau cô ta không dám nữa.

Có một lần Cổ Thành đi xã giao uống say được người ta đưa về nhà. Lúc đầu là được mẹ Cổ và người giúp việc chăm sóc anh. Sau đó lúc mơ mơ màng màng tỉnh lại liền phát hiện Tần Mân đang ngồi ở mép giường. Lần này anh trực tiếp nổi giận đuổi Tần Mân xuống lầu. Từ lúc đó Tần Mân không dám khiêu chiến uy quyền của anh nữa, cũng không dám bước chân lên lầu ba nữa bước.

Giờ khắc này đang cùng Lâm Tường thân thiết đột nhiên bị phá đám khiến trong lòng Cổ Thành vô cùng khó chịu. Nhưng biết là Tần Mân không dám đi lên nên liền không thèm để ý tới, cúi đầu tiếp tục tìm tới môi Lâm Tường.

Lâm Tường quay đầu tránh né, nhỏ giọng nói: “Gọi chúng ta xuống ăn cơm kia.”

“Mặc kệ cô ta.” Cổ Thành nâng tay lên cố định đầu cô, hung hăng hôn lên môi cô, sau đó mút vào, treu đùa với đôi môi của cô khiến nó ửng đỏ.

Lâm Tường cũng không yếu thế, hai chân quấn quýt eo anh, tay cũng không khách khí mà để trên ngực anh, cảm nhận cơ bắp rắn chắc cùng nhiệt độ cơ thể ấm áp của anh.

Ôm ấp một lúc hai người đều có chút động tình, Lâm Tường có thể cảm nhận được rõ ràng sự cọ quẩy của tiểu Cổ Thành ở nơi bụng dưới của cô.

“anh cứng.” Lâm Tường cười nhìn anh.

Cổ Thành nhướn mày, “Mỗi lần tới gần em, nó đều rất kích động.”

“Trách được em sao.”

“Vậy em có muốn phụ trách dập lửa không?” Cổ Thành lại bắt đầu treu ghẹo cô.

Cả hai người đều vô cùng hăng say, liền đem Tần Mân đang đứng ở cửa ném qua sau đầu.

Lâm Tường ngồi trên khung cửa, đối mặt với cửa thư phòng. Tuy rằng vẫn chuyên chú lẫn lộn với Cổ Thành, nhưng vẫn rất để ý đến động tĩnh ở ngoài cửa phòng, cô cảm giác hình như Tần Mân đang nhìn trộm vào phòng.

Ở trong lòng Lâm Tường cười lạnh, cô biết Cổ Thành có bao nhiêu chán ghét đối với việc Tần Mân đi lên lầu ba. Đồi trước cô cũng từng chính mắt nhìn thấy hai lần Cổ Thành nổi giận, đều là do Tần Mân không mời mà tới.

Cũng bởi vì điều cấm kị kỳ quái này của Cổ Thành mới có thể làm cho Lâm Tường được sống an ổn ở Cổ gia trong mười năm.

không ngờ hôm nay Tần Mân lại tự tiện xông lên, lá gấm cũng thật lớn, hẳn là đang bị sự ghen tị làm cho hồ đồ rồi, biết là cô được Cổ Thành dẫn về nhà cho nên luống cuống sao?

Lâm Tường phát hiện chính mình cũng rất nhờ bộ dáng khi nổi giận của Cổ Thành.

Thu hồi suy nghĩ, Lâm Tường cố ý vươn ngón tay trở về vòng vòng ở trước ngực Cổ Thành, sau đó liền vươn đầu lưỡi liếm môi, thấp giọng nói: “anh muốn em giúp anh dập lửa như thế nào đây? Dùng tay? Dùng miệng? Hay là dùng nơi đó....”

Phía dưới của Cổ Thành đã trướng đến phát đau nhưng vẫn cố nén lại xúc động, cầm lấy bàn tay đang nghịch loạn của cô chậm rãi đi xuống, thẳng đến khi sờ thấy nơi đang cương cứng, nói: “Chúng ta đi tới trên giường, sau đó sẽ thảo luận tiếp phương án giải quyết.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tâm cơ (1)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Lâm Tường quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ, cảnh hoàng hôn mang một gam màu cam bao phủ lên ngôi nhà cùng hồ nước nhỏ. cô cảm thấy làm ở vị trí cửa sổ này cũng không phải là một ý tưởng tồi, không chỉ có thể ngắm được cảnh hoàng hôn mà còn thật sự bí ẩn.

Vì vậy liền nhìn Cổ Thành làm nũng: “Làm ở chỗ này đi!”

Tuy rằng Cổ Thành có chút kinh ngạc nhưng vẫn vén váy của cô lên, thấp phần phối hợp mà nói: “Ồ chỗ này thì càng thêm hữu tình.”

Kết quả bàn tay anh mới chỉ vừa mới đi vào trong váy cô, còn chưa sờ được đến thân thể cô, thì cô đã ôm chặt lấy anh mà rên rỉ, thanh âm còn mang

theo sự thoải mái: “Ư...Ư...Ư, a... Thành ca ~ không cần a ~”

Cố Thành:...

anh còn chưa có là gì mà!

Nhưng anh cũng chỉ là bất ngờ vài giây liền lập tức ý thức được Lâm Tường là muốn xem ai đó sẽ phản ứng như thế nào. Chẳng lẽ vừa nãy Tần Mân ở cầu thang gọi bọn họ đi ăn cơm hiện tại đang đứng ở cửa.

Đem tâm tư của mình chơi quang minh chính đại như vậy, xem ra Lâm Tường cũng rất độc, thật là đáng yêu chết đi được mà, kỹ thuật diễn cũng vô cùng lợi hại, làm anh bị kinh ngạc không thôi.

anh đang cân nhắc xem có nên phối hợp với cô một chút hay không, nhưng ý định mới vừa hiện lên thì liền nghe thấy Lâm Tường hét lên một tiếng, kinh hô: “Ai đang ở đó!?”

Cố Thành:....

Lần này Cố Thành phải ứng rất nhanh thành công dành cho mình một chút đất diễn. anh đột nhiên xoay người đi tới cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy Tần Mân đang bị dọa cho sợ đến mức mất hồn.

anh lạnh lùng nói: “Sao cô lại ở đây? đang nghe lén sao?”

Vừa rồi nhìn thấy hình ảnh thật sự quá kích thích khiến cho đại não của Tần Mân vẫn chưa kịp thời phản ứng lại được. Lúc này đối mặt với sự chấp vắn của Cố Thành, cô ta mới có thể từ từ hồi hồn trở về, ấp úng mà nói: “Em.... Em đi lên gọi hai người xuống ăn cơm.”

Cố Thành lạnh nhạt trừng ra bộ mặt ghét bỏ, nói: “Có phải cô quên mất còn có thứ được gọi là điện thoại nội bộ [1] có đúng không?”

[1] Điện thoại nội bộ: là một hệ thống liên lạc quan trọng và cần thiết hoạt động trong nội bộ của một công ty, doanh nghiệp. Nó giúp cho nhân viên giữa các bộ phận và các cấp có thể liên lạc, kết nối với nhau dễ dàng mà không cần phải gặp mặt trực tiếp. một số gia đình thượng lưu cũng sẽ lắp đặt thiết bị này trong nhà.

cô ta đương nhiên là biết có điện thoại nội bộ nhưng sau khi biết được Cố Thành dẫn Lâm Tường lên lầu ba, cô ở dưới lầu có chút đứng ngồi không yên, đó chẳng phải là địa bàn của anh hay sao? Nơi đó không phải là không cho phép người khác bước vào hay sao? Vì cái gì mà Lâm Tường có thể dễ dàng đi lên đó được chứ?

Tần Mân thực sự không cam lòng, bản thân mình muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn học thức có học thức, rốt cuộc là so với Lâm Tường kém ở chỗ nào chứ?

Lúc này đứng ở trước mặt Cố Thành, biết là Lâm Tường đang ở phía sau nhìn cô ta, vì để làm cho chính mình thoát nhìn không giống như bị bối rối, Tần Mân vội tìm lý do: “Em chỉ là lo lắng hai người bị đói bụng nên nhất thời không nghĩ quá nhiều liền đi lên đây.”

Bây giờ Lâm Tường cũng đi tới trước cửa, một bộ dáng ăn uống no đủ, sửa sang lại váy cười lạnh nói: “Đây không phải là Tần Mân sao? thật xin lỗi, để em phải nhìn thấy hình ảnh kích thích như vậy, nhưng mà.... Sao em vẫn còn ở đây vậy?”

Nhớ tới tình cảnh lần trước hai người gặp mặt, Tần Mân đã nhẫn nhịn lại sự tức giận. cô ta đã sớm nhìn rõ gương mặt thật của Lâm Tường, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội nói rõ ràng với Cố Thành mà thôi. Nếu như Cố thành cũng biết được quý kẻ của Lâm Tường, thì đâu còn chỗ để Lâm Tường tới trước mặt cô ta điều võ dương oai chứ?

Chẳng qua bây giờ cũng không phải là lúc để cãi cọ với đối phương, Tần Mân âm thầm cắn răng nhịn xuống, bình tĩnh mà nói: “Đi không muốn em đi, muốn em ở lại. Em cũng không đành lòng để bà ấy phải sống một tịch mịch nên tiếp tục ở lại sống cùng.”

Lời này là cô ta cố ý muốn nói cho Lâm Tường nghe, để cho Lâm Tường biết rằng cô ta ở Cố gia cũng có chỗ dựa.

Ngay lập tức đổi đề tài, Tần Mân nói thêm: “Và lại, anh tôi cũng chưa nói gì, chưa tới lượt chị nói chuyện!”

Cố Thành duỗi tay ôm lấy eo Lâm Tường, ý tứ chiếm hữu, quay đầu liếc nhìn Tần Mân một cái, nói: “cô là đang đợi tôi lên tiếng sao? hiện tại tôi hỏi cô, chừng nào thì cô dọn ra khỏi đây?”

Khóe mắt Tần Mân liền ửng đỏ, trăm triệu lần cô ta cũng không ngờ Cố Thành lại có thể không giữ chút mặt mũi nào cho cô ta như vậy, ngay tại chỗ nói ra loại chuyện khiến cô ta bối rối!

Mẹ Cố ở dưới nhà chờ một lúc lâu vẫn chưa thấy ai đi xuống liền đi lên xem. Nhìn thấy ba người đứng ở cửa phòng khách nói chuyện, liền hỏi một câu: “đang nói chuyện gì vậy? Đồ ăn nguội hết rồi.”

Tần Mân xoay người nhìn mẹ Cố, đôi mắt đỏ lên như là đã phải chịu sự ủy khuất, mềm mại mà gọi một câu: “Đì.”

Mẹ Cố tiến lên mấy bước, nói: “Ai da, làm sao vậy? Ai bắt nạt con?”

Cố Thành nhíu mày nhìn hai người nói chuyện, nói: “Mẹ, con không phải là đã nói rồi sao? Thiếu người làm đi lên gọi sao?”

Mẹ Cố bỗng nhiên hiểu ra, thâm nghĩ hẳn là Tần Mân lại tự tiện chạy đến trước mặt làm cho Cố Thành nổi giận. Từ trước tới nay bà luôn che chở cho con trai của mình, cũng sẽ không nói giúp cho Tần Mân, mà ngược lại liền lên tiếng trách cứ: “Vừa rồi sao con không gọi điện thoại lên, sao lại chạy lên chọc cho anh con tức giận vậy.”

Tần Mân:....

Đây có còn là người đứng về phía cô ta nữa không? Có còn là người đứng chung chiến tuyến với cô ta nữa không? Mọi quan hệ nói thay đổi liền thay đổi được sao?

Cố Thành buông Lâm Tường ra, tiếng lên ôm bà vai mẹ Cố nói: “Buổi tối có món gì ngon vậy? Bọn con đói bụng rồi.”

“Con đã gọi điện thoại về dặn dò chuyện chế độ dinh dưỡng thì sao mẹ có thể không để bụng được chứ. Bảo đảm đều là những món bọn con thích ăn.”

Mẹ con hai người vừa nói chuyện vừa đi về hướng cầu thang, chỉ còn lại Lâm Tường cùng Tần Mân vẫn đứng tại chỗ. Lâm Tường khước miệng lạnh lùng nở một nụ cười, nói: “Trống mắt lên nhìn đi, chỗ dựa của cô bị bắt cóc đi mất rồi. Lần trước tôi đã nói với cô cái gì, bà ấy sao có thể yêu thương cô được, đó là con trai của bà ấy, rốt cuộc là cô lấy tự tin ở đâu ra mà cảm thấy mình có chỗ đứng ở Cố gia chứ? Cũng nên soi gương lại đi.”

Lâm Tường nói xong đi lướt qua cô ta chuẩn bị xuống lầu, vừa mới đi được vài bước liền nghe thấy tiếng Tần Mân nghiêng răng hung hăng mà nói: “cô đắc ý gì chứ? cô là một người phụ nữ có tâm cơ độc ác như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị vạch trần thôi.”

Lâm Tường quay đầu lại nhìn cô ta, “Về sau tôi sẽ như thế nào thì cũng không đến lượt cô nhọc lòng, cô vẫn là nên lo lắng xem sắp tới mình nên chuyển tới đâu ở đi thì hơn.”

Tần Mân dậm chân, nói: “Khiến cô thất vọng rồi, dĩ sẽ không để tôi đi, tôi cũng sẽ không chủ động chuyển ra ngoài.”

Căn bản Lâm Tường không ngờ cô ta lại phản ứng như vậy, nhưng sau khi nghe xong lời này của cô ta liền cảm thấy ghê tởm không thôi. đi tới trước mặt cô ta, nhìn từ trên xuống dưới, nói: “Như thế nào? Ăn chùa uống chùa còn chưa đủ sao, còn muốn mặt dày bám trụ ở đây cả đời sao? Tần Mân, làm người thì cũng nên có chút liêm sỉ chứ?”

Đời trước cũng là như thế này, biết rõ là Cố Thành đã kết hôn bên cạnh có cô rồi, Tần Mân vẫn không từ bỏ ý định, mặt dày mày dạn tiếp tục ở lại Cố gia. cô ta coi mình như là đại tiểu thư của Cố gia, đồ dùng ăn mặc đều là thứ tốt nhất, ra ngoài đi chơi mua sắm cũng là dùng tiền của Cố gia, còn vui vẻ muốn chèn ép cô, còn không ngừng âm thầm câu dẫn Cố Thành.

Khi đó trong mắt Cố Thành cũng chỉ có công việc, về đến nhà cũng xem Tần Mân như là không khí, căn bản cũng không thèm nhìn đến cô ta.

Ở đời trước trong tâm Lâm Tường không có Cố Thành cho nên dù có biết những hành động của Tần Mân nhưng cũng không để ở trong lòng. Nhưng mà đời này cô quyết định sẽ sống lâu dài với Cố Thành, vì vậy chuyện đầu tiên phải giải quyết chính là phải diệt trừ tai họa ngầm Tần Mân này.

Đầu bếp của Cố gia là một người đàn ông trung niên có kinh nghiệm, sở trường chính là những món hải sản. Trước khi về nhà Cố Thành đã gọi điện dặn dò qua cho nên lúc này trên bàn cơ bản đều là những món hải sản.

Cố Thành cùng mẹ Cố ngồi xuống trước, nhìn thấy Lâm Tường đi xuống Cố thành liền vỗ vỗ vào cái ghế bên cạnh ý bảo cô tới ngồi.

Theo sau chính là Tần Mân chậm chạp đi tới, lựa chọn của cô ta là ngồi bên cạnh mẹ Cố.

So sánh với đời trước thì hiện tại thái độ của mẹ Cố đối với Lâm Tường vẫn tương đối hiền hòa, cũng không quá khó chịu, châm chọc mỉa mai.

Có thể là trước đó Cố Thành đã từng nói chuyện qua với mẹ Cố, cũng có thể là Tần Mân vẫn chưa ở trước mặt bà nói xấu cô quá nhiều. cô với Tần Mân cũng chỉ mới gặp mặt qua hai lần, nếu như Tần Mân có muốn nói xấu cô thì chắc cũng chưa nói được. Nhưng bây giờ so với lúc trước liền khó nói, cô rõ ràng là muốn đuổi Tần Mân ra khỏi Cố gia, Tần Mân vì muốn tự cứu lấy mình khẳng định sẽ phản kích lại.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tâm cơ (2)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

Tần Mân có con át chủ bài là mẹ Cố trong tay, mà mẹ Cố lại thực sự có một cái tai thích nghe nịnh. Lâm Tường cảm thấy muốn lấy lòng được mẹ Cố hẳn là không phải vấn đề gì lớn.

Thấy mọi người đã ngồi xuống hết mẹ Cố liền cầm đôi đũa lên gấp cho Lâm Tường một miếng thịt tôm to, cười nói: “Mặc dù đây mới là lần đầu tiên cháu tới nhưng cứ coi đây như là nhà mình, đừng khách khí.”

Lâm Tường ngoan ngoãn nói lời cảm ơn, đứng dậy lấy thêm một chén canh nữa cho mẹ Cố. Mẹ Cố cũng vui vẻ nhận lấy.

Tần Mân ở bên cạnh bóc vỏ tôm giúp mẹ Cố, sợ như là không được ai biết cũng cất giọng nói: “Dì, người thích ăn tôm nhất, con bóc cho đi nhiều một chút.”

Mặt mẹ Cố đầy vui vẻ, khen ngợi, “Đứa nhỏ thật biết quan tâm đến ta.”

Hiệp thứ nhất hai người hòa.

Cố Thành không để ý đến đọt sóng ngầm đang hoạt động mãnh liệt trên bàn cơm, vô cùng thuần thực bóc vỏ cua, đem thịt cua để vào trong bát của Lâm Tường, nhưng lại bị Lâm Tường ngăn lại, nhẹ giọng nói với anh: “Khó có khi anh trở về nhà, chỗ thịt cua này anh nên hiếu kính với dì mới đúng.”

Cố Thành nhướng mày, cảm thấy lời cô nói cũng đúng liền đem chỗ thịt cua để vào bát trước mặt mẹ Cố, cười nói: “Vẫn chưa có chính thức bước vào cửa mà đã muốn hiếu thuận với mẹ rồi. Mẹ, người nói có phải là con đã nhặt được bảo bối rồi đúng không?”

Câu nói kia của Lâm Tường dường như đã chạm vào đến tâm của mẹ Cố. Ba Cố qua đời sớm, bà một mình nuôi con trai bảo bối, hiện tại con trai lại dọn ra ngoài ở, nếu như bà muốn gặp mặt đều phải ba thúc giục bốn thỉnh cầu, có con trai mà giống như không có vậy, mỗi khi nghĩ tới điều này đều cảm thấy vô cùng chua xót.

Nghe thấy Cố Thành nói vậy, mẹ Cố cũng không khỏi liếc mắt nhìn chăm chăm Lâm Tường một lúc, trầm nghĩ cũng thật là biết quan tâm tới con trai.

Sắc mặt liên tục thay đổi của bà đều được những người khác nhìn thấy. Trong nháy mắt sắc mặt của Tần Mân cũng trầm xuống, cúi đầu yên lặng ăn phần cơm của mình, ánh mắt nhìn xa xăm, không biết là đang nghĩ cái gì.

Cố Thành cũng nở nụ cười nhìn Lâm Tường, đùi nhẹ nhàng huých vào chân Lâm Tường, như là muốn kể công với cô vậy.

Lâm Tường hiểu ý của anh nên cũng cọ cọ vào chân anh xem như khen ngợi.

Nêu như không để ý đến Tần Mân, thì bữa cơm này cũng được xem như là vui vẻ hòa thuận. Cố gia cũng không có quy củ nghiêm khắc gì. Mẹ Cố đã lâu rồi mới được nhìn thấy Cố Thành khó tránh được có nhiều chuyện muốn nói. Hỏi đông hỏi tây một hồi vẫn chưa thoải mái, chỉ hận không thể gặp anh mỗi ngày để có thể biết được hết tất cả mọi chuyện. Cố Thành bị hỏi đến mức cảm thấy thật phiền phức liền cúi đầu ăn cơm, lúc này Lâm Tường liền thay anh trả lời vấn đề.

Đầu óc Lâm Tường linh hoạt, hơn nữa còn cố ý muốn lấy lòng mẹ Cố nên nói thêm không ít công việc ở bên ngoài của Cố Thành. Quả nhiên mẹ Cố nghe được cảm thấy rất thích. Thẳng đến khi bữa tối kết thúc còn chưa cảm thấy đủ mà tiếp tục lôi kéo Lâm Tường đi phòng khách nói chuyện.

“thật sao, nó còn có thể nói giỡn nữa á? Ta cho rằng ở công ty nó khẳng định là sẽ rất hung dữ. Có một lần đi ngang qua công ty nên cũng muốn lên nhìn nó một chút, vừa đúng lúc nhìn thấy bộ dáng hung dữ của nó làm ta sợ tới mức không dám tới quấy rầy nó nữa, nhanh chóng quay đầu rồi đi.”

“Dì thỉnh thoảng cũng có thể mắng dạy dỗ anh ấy một chút, anh ấy là con trai của dì, người không nên sợ anh ấy nha.” Lâm Tường cười nói.

Mẹ Cố lắc đầu, cảm khái mà nói: “Ta thực sự là sợ nó.”

Cố Thành ở bên cạnh nghe thấy vậy liền lắc đầu, nhìn mẹ Cố nói: “Mẹ, con không có hung dữ với mẹ.”

“Nhưng con cũng không thích nói chuyện với mẹ. Trước kia ở nhà thì vừa về đến nơi liền lên thẳng lầu ba, không nói chuyện phiếm với ta.” Mẹ Cố giận dữ lên án.

Lâm Tường cảm thấy buồn cười, bộ dáng này của mẹ Cố thật giống như là một đứa trẻ con vậy.

Ba người ở chung một chỗ rất hòa hợp làm cho Tần Mân ngồi bên cạnh cảm thấy mình rất thừa thãi. cô ta nhận lấy ấm trà từ người giúp việc rót cho mỗi người một chén trà. Khi đến trước mặt Lâm Tường liền cười nói: “Lâm tiểu thư lần đầu tới nhà làm khách uống thử trà mao tiên/[1] này đi. Trà này là do tôi nhờ bạn bè mua hộ, dì vô cùng thích.”

[1] Trà mao tiên: là một loài trà được là từ búp trà xanh. Đây là được coi là một đặc sản của vùng Hồ Quên, Quý Châu, Trung Quốc.

Lời nói còn có ẩn ý ám chỉ thân phận của Lâm Tường chỉ là khách mà thôi.

Lâm Tường nghiêng người nhìn cô ta một cái, trầm nghĩ: Tôi cũng chưa đụng chạm gì tới cô, nhưng cô lại không biết tốt xấu tới đụng chạm tôi, vậy thì đừng trách tôi không khách khí.

“Em nghe nói chị Tần Mân tốt nghiệp từ trường đại học nổi tiếng, không biết hiện tại đang làm việc ở đâu vậy?” Lâm Tường chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt tò mò, giống như vô cùng hứng thú với người tốt nghiệp từ trường nổi tiếng.

hiện tại Tần Mân là một người thất nghiệp, ăn mặc chi tiêu đều là tiền của Cố gia. Trước kia khi Cố Thành chưa có bạn gái, cô ta còn có thể tự an ủi bản thân mình rằng dù sao sau này mình cũng là thiếu phụ nhân của Cố gia, chắc chắn sẽ không thiếu tiền tiêu. Nhưng bây giờ Cố Thành rõ ràng đối với cô ta ghét bỏ, cô ta dùng tiền của Cố gia liền có chút danh không chính ngôn không thuận. Lúc này Lâm Tường lại còn cố ý nhắc tới đề tài này, rõ ràng chính là muốn cô ta bị khó xử mà.

Tần Mân nhấp nhấp miệng, còn chưa kịp trả lời liền nghe thấy mẹ Cố nói: “Nó a, buổi đực buổi cái[2], ngại cái này ngại cái kia, hiện tại còn chưa có tìm được việc gì thích hợp.”

[2] Buổi đực buổi cái: thất thường, hôm có hôm không, làm việc không được liên tục.

Lâm Tường nhìn Cố Thành ngồi bên cạnh, một bàn tay đang bị Cố Thành nắm lấy trên đùi, cô cũng không để ý tới mà trưng ra vẻ mặt hâm mộ mà nhìn Tần Mân, nói: “Mỗi người sinh ra đúng là không giống nhau mà, có thể làm chuyện tùy ý thích. không giống con, mẹ con mất sớm, ba con lại cưới một người khác về không cần con nữa, cuối cùng chỉ có thể thuê một căn hộ nhỏ trong khu nhà của trường điện ảnh. Cũng chỉ có thể trông cậy vào một ngày nào đó con có thể nổi tiếng để không phải bị ba con cùng mẹ kế chế giễu, cũng để cho mẹ con ở dưới tuổi vàng được an tâm.

Khi nói lời này về mặt Lâm Tường đầy sự mất mát, bộ dáng đáng thương làm cho mẹ Cố đau lòng không thôi, cũng tự động hiểu được đây là con gái của một gia đình hào môn nhưng lại bị đuổi ra khỏi nhà, sau đó phải tự lực cánh sinh dốc hết lòng đi đóng phim, “Dù sao cũng là một đứa trẻ tốt, về sau có việc gì khó con cứ việc tới tìm dì, dì giúp con ra mặt.”

Lâm Tường vô cùng cảm động, hốc mắt đỏ đỏ nhìn mẹ Cố nói: “Dì thật tốt, giống như mẹ con vậy.”

Cố Thành:.....

Người phụ nữ của anh có kỹ thuật diễn thật tốt, anh cảm thấy thật áp lực a!

Đời trước mối quan hệ giữa hai người phụ nữ này còn giống như nước với lửa mà!

Mẹ Cố nói xong lời thân mật với Lâm Tường, quay đầu lại giáo huấn Tần Mân: “Con xem lại con đi, tuổi so ra cũng lớn hơn, suy nghĩ lại không được chín chắn như vậy, tìm việc làm cũng muốn kén cá chọn canh, vừa muốn tiền lương cao nhưng công việc phải nhẹ nhàng, việc như vậy thì kiếm ở đâu ra cơ chứ?”

*(hiện tại ở trên mạng có một câu nói khá hot mình cảm thấy rất chi là hợp với bạn Tần Mân đây: Muốn ăn mà không muốn làm thì chỉ có ăn c**)*

Tần Mân bị mắng trước mặt mọi người làm sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

Lâm Tường đột nhiên chỉ về phía túi xách để ở trên sofa nói: “Đó có phải là túi xách của chị Tần Mân không?”

Mọi người nhìn theo hướng tay cô chỉ, liền thấy một chiếc túi xách được là thủ công tinh xảo đang được đặt ở đó. Tần Mân vừa mới về tới nhà, vừa vào cửa liền đem túi xách đặt ở trên sofa, nghe mẹ Cố nói hai người ở trên lầu ba, cô ta cũng không về phòng thay quần áo liền chạy thẳng lên lầu ba, túi xách cũng bị để quên luôn trên sofa.

không ngờ cái túi xách này cũng có thể trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt.

Liền nghe Lâm Tường nói: “Đây chẳng phải là túi xách hàng hiệu số lượng có hạn hay sao, cái túi này cũng phải đến mười vạn đó. Chị Tần Mân thật là xa hoa, làm cho người ta hâm mộ nha.”

Nghe lời mỉa mai này của cô, Cố Thành cũng không thể ngồi yên, vội vàng tỏ thái độ, “không phải cũng chỉ là một cái túi xách thôi sao? Lát nữa dẫn em tới cửa hàng, muốn chọn mẫu nào liền lấy cái đó, không có thì chúng ta cho người làm ra.”

Tuy rằng đề tài này bị Cố Thành mang đi tận xa, nhưng mẹ Cố lại rất chú ý tới trọng điểm, bà nhìn về phía Tần Mân cau mày nói: “Con mua cái túi này từ bao giờ vậy?”

Sắc mặt Tần Mân liền thay đổi, vẫn là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy mẹ Cố nghiêm túc như vậy, trong lòng có chút sợ hãi, lời nói dối tới miệng lại bị cô ta nuốt ngược trở về, cuối cùng chỉ có thể thành thật mà nói: “Mới mua hai ngày trước a.”

Lâm Tường nhếch khóe miệng, thích ý mà nâng chén trà lên uống một ngụm, vị đắng của trà là cô nhủ nhủ mảy, thầm nghĩ cô vẫn là thích uống trà hoa hơn.

Lúc trước Tần Mân vẫn luôn dùng tiền của Cố gia nhưng cũng không phải để cô ta được tùy ý chi tiêu, mỗi tháng đều sẽ được cho một khoản nhất định. Sau này bị Cố Thành cắt mất khoản tiền này đi cô ta liền không còn nguồn thu nhập nữa. một người đang rơi vào tình huống như vậy mà vẫn có thể mua được một cái túi xách hàng hiệu, khẳng định số tiền đó nếu như không phải là cô ta đi vay mượn bạn bè thì đây chính là tiền của mẹ Cố. Lúc này thấy phản ứng của mẹ Cố như vậy cũng có thể suy ra được số tiền này chính là của mẹ Cố không sai.

Từ đời trước Lâm Tường cũng đã biết Tần Mân có một sở thích không biết lượng sức mình đó chính là thích sưu tầm túi xách hàng hiệu. Và đời này cũng không ngoại lệ, hàng hiệu chính là điểm yếu của cô ta, một đòn đánh tới liền chuẩn xác.

Bởi vì ở đây không có người ngoài nên mẹ Cố cũng không để ý nhiều như vậy mà trực tiếp hỏi Tần Mân: “Lúc trước con xin ta hai mươi

vạn không phải nói là muốn cùng bạn bè góp vốn làm ăn sao?”

Tần Mân ngẩng đầu liếc mắt nhìn Cố Thành một cái, phát hiện anh đang dùng ánh mắt khinh miệt đánh giá mình nên không khỏi rụt cổ lại, nhìn mẹ Cố nói: “Dì, đợi lát nữa con giải thích với người sau có được không?”

Lần này hẳn là mẹ Cố thực sự nổi giận, cũng không đồng ý với ý của cô ta mà nghiêm khắc nói: “Ồ đây không có người ngoài, có cái gì mà không thể nói được, có phải con lấy số tiền này đi mua túi xách có đúng không?”

Tần Mân cúi đầu, hận không thể trực tiếp đào một cái hố chui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tâm cơ (3)

Editor: Nguyễn Hy | Beta: Cường Soái Ca

Mẹ Cố tiếp tục chỉ trích: “Đứa trẻ này sao lại đi học làm cái chuyện hư hỏng này chứ? Còn biết lừa gạt ta, con thực sự là ta quá thất vọng!”

Lâm Tường vội vàng đi qua xoa dịu bà: “Dì, người đừng tức giận, chị Tần Mân cả ngày không có việc gì ở nhà, đi ra ngoài mua sắm để giải sầu cũng là chuyện bình thường thôi. Tuy rằng cái túi này rất đắt tiền nhưng kiểu dáng cũng rất đẹp.”

Lâm Tường không nói thôi, nhưng vừa nói xong lại càng làm cho mẹ Cố tức giận, “Người không có việc gì để làm mà còn muốn mua túi xách đắt tiền như vậy, cầm trên tay không sợ nặng sao!”

Tần Mân thức sự sợ hãi, cô ta biết mẹ Cố không am hiểu gì về hàng hiệu nên mới dám yên tâm thoải mái mua như vậy. không ngờ Lâm Tường này tới, lại còn có ánh mắt tốt như vậy, liếc mắt một cái liền nhận ra được kiểu dáng của túi xách và giả tiền.

Lúc này Tần Mân thật sự hận không thể nhào tới móc hai mắt cô ra.

Nếu như không có đối lập thì sẽ không có thương tổn, đặt hai cô gái trẻ tuổi ngồi cạnh nhau, nội tâm mẹ Cố liền cảm khái vạn lần.

Lúc trước nghe Tần Mân nói Cố Thành tìm một người diễn viên làm bạn gái, trong lòng mẹ Cố ít nhiều cũng có chút bực tức. Bà luôn có ác cảm đối với những chuyện tai tiếng trong giới giải trí, hơn nữa Tần Mân luôn nói Lâm Tường là một cô gái có tâm tư phức tạp vì vậy càng khiến cho mẹ Cố thêm lo lắng, bà sợ Cố Thành bị người ta lừa gạt.

Nhưng từ trước tới nay Cố Thành luôn là một đứa trẻ có chủ kiến, mẹ Cố cũng có thói quen sẽ nghe theo lời của anh. Lần đó sau khi gọi điện thoại cho anh xong mẹ Cố liền âm thầm quyết định không thể tin hoàn toàn vào lời nói của Tần Mân được. Đối phương có tính cách như thế nào vẫn là phải để bà nhìn thấy tận mắt thì mới có thể kết luận được.

Hôm nay vừa gặp, quả nhiên khác hoàn toàn so với tưởng tượng của bà. Lâm Tường tính tình trầm ổn, cũng không quá hoạt bát nhưng cũng không quá trầm lặng, cách nói chuyện cũng rất đỉnh đạc, kiến thức thì thập phần uyên bác, bất luận là chủ đề gì thì cô cũng có thể đối đáp lại được, là một cô gái thông minh. Càng không ngờ đến chính là đứa trẻ này vẫn còn ít tuổi nhưng đã rất hiểu thuận với bậc trưởng bối, khác hoàn toàn với những đứa trẻ bây giờ luôn hấp tấp bốc đồng, cũng khó trách vì sao Cố Thành lại yêu thích cô tới vậy.

một cô gái như vậy thì ai có thể không thích cho được cơ chứ?

So sánh với Tần Mân, những việc làm của cô ta khiến cho mẹ Cố hoàn toàn thất vọng. Bà vẫn luôn cho rằng Tần Mân có tính cách yếu ớt, lại còn là đứa trẻ bà nuôi lớn. Nhưng từ sau khi Cố Thành ngừng chu cấp tài chính cho cô ta, thì cứ ba ngày là Tần Mân lại tìm lý do tới tìm bà vay tiền. hiện tại còn càng thêm lợi hại hơn trước mà tới lừa gạt để lấy tiền của bà đi mua túi xách, từ khi nào Tần Mân lại trở thành một kẻ có tâm tư xem trọng hư vinh như vậy chứ?

Mẹ Cố thực sự cảm thấy rất có lỗi với mẹ Tần Mân, năm đó tình cảm hai người rất tốt, tốt đẹp tới mức khiến cho mẹ Tần Mân cảm thấy rất yên tâm khi gửi con gái mình tới đây để bà dạy dỗ. Nhưng bà lại không thể dạy ra được một đứa trẻ tốt, cô phụ phò thác của bạn tốt.

Nhìn về mặt chột dạ của Tần Mân, mẹ Cố bất đắc dĩ mà thờ dài, lập tức đưa ra quyết định.

Bởi vì chuyện của Tần Mân khiến cho mẹ Cố không còn tâm tư để tiếp tục nói chuyện phiếm nữa. Lâm Tường đẩy tay Cố Thành ý bảo anh chuẩn bị rời khỏi đây thôi. Cố Thành có ánh mắt vô cùng tốt, rất nhanh đã hiểu ý của Lâm Tường, vì thế họ khan một tiếng nhìn mẹ Cố nói: “Mẹ, chúng con đi trước, con dẫn Lâm Tường đi mua túi xách, muộn chút nữa sợ là cửa hàng sẽ đóng cửa.”

Mẹ Cố lên tiếng dặn dò: “Có rảnh thì dẫn Lâm Tường về ăn cơm.”

Lâm Tường cười nói: “Dì, con nhất định sẽ tới đây quấy rầy thường xuyên, đầu bếp của nhà mình tay nghề thực sự rất tốt.”

Mẹ Cố cũng đi theo cười tươi, nói: “Muốn ăn liền tới đây.”

Hai bên nói lời từ biệt xong, Cố Thành thân mật nắm tay Lâm Tường rời khỏi nhà họ Cố. Hai người cũng không thèm quay lại liếc nhìn Tần Mân đến một cái. Đối với bọn họ mà nói thì Tần Mân chỉ là một vị khách qua đường không đáng để nhắc tới mà thôi.

Cố Thành và Lâm Tường vừa đi khỏi thì phòng khách lập tức trở lại sự yên tĩnh, người ta nhìn vào liền cảm thấy vô cùng trống trải.

Mẹ Cố ngồi xuống nhìn Tần Mân không nói một lời nào ở bên cạnh tiếp tục thờ dài. Đứa nhỏ này cũng đã sống ở Cố gia nhiều năm, bà thực sự đối đãi với cô ta giống như con gái của mình. Biết Tần Mân có tình cảm với Cố Thành, bà cũng có thất rất vui mừng, nhưng gần hai năm nay Tần Mân có một ít hành động tương đối khác thường.

Có thể là do được mình chiều hư rồi, mẹ Cố đau lòng mà nghĩ.

“Tiểu Mân, con cũng thấy rồi đấy, tâm tư của Cố Thành tất cả đều đặt ở trên người Lâm Tường, căn bản sẽ không để người khác vào mắt, con hãy cắt đứt các ý niệm này đi. Lâm Tường là một cô gái tốt, ta cũng rất thích, tương lai nếu con bé bước vào cửa Cố gia, mà con vẫn tiếp tục ở lại đây thì cũng không thích hợp. Ngày mai con thu dọn đồ đạc dọn ra ngoài ở đi.”

Tần Mân vô cùng khiếp sợ mà giương mắt nhìn mẹ Cố, hốc mắt liền tràn ngập nước, “Dì, người cũng không cần con nữa sao?”

Mẹ Cố bất đắc dĩ nói: “Nếu như đi tiếp tục để con ở lại đây thì mới là đang làm hại con đó. Tiểu Mân, con là người trưởng thành, hẳn là con đã học được cách tự lực cánh sinh rồi. Dì già rồi, không có cách nào để tiếp tục quản con được nữa.”

“Dì, người đang giận nên mới mắng con như vậy thôi đúng không? Người lừa con có đúng không? Con không muốn dọn ra ngoài, con ở đây rất tốt vì cái gì mà phải dọn ra ngoài!” Tần Mân càng nói càng kích động, đứng lên bỏ nhào tới trước mặt mẹ Cố, khụy gối xuống nhìn mẹ Cố nói: “Dì, cầu xin người đừng đuổi con đi. Các người đều bị Lâm Tường lừa gạt rồi, cô ta mới là người phụ nữ ác độc. cô ta lừa anh trai cho cô ta biệt thự ở Cẩm Tú Viên, còn khiến cho anh ấy ngừng chu cấp cho con. hiện tại cô ta lại tìm mọi cách muốn đuổi con ra khỏi Cố gia. Dì, cô ta là một diễn viên, cô ta am hiểu nhất là việc diễn xuất, bộ dáng vừa rồi của cô ta đều là đang diễn để lừa người thôi!”

Mẹ Cố bị cô ta gào đến đau đầu, “Tiểu Mân, con bình tĩnh một chút, đi sống đến từng này tuổi rồi, một người có phải đang diễn hay không chẳng lẽ lại không thể nhìn ra được hay sao. Thực sự Lâm Tường là cố ý muốn lấy lòng ta, nhưng sự chân thành trong mắt con bé không phải là giả, chỉ cần nhìn một động tác nhỏ của con bé với Cố Thành thôi cũng có thể dễ dàng thấy được sự ân ái giữa hai đứa nó rồi.”

Nhìn bộ dáng khóc lóc của Tần Mân, mẹ Cố cũng khó chịu, cầm tờ giấy giúp cô ta lau nước mắt, tận tình khuyên bảo: “Tiểu Mân, con không phải là người chua ngoa, những lời vừa rồi của con ta coi như là chưa từng nghe thấy. Nhưng con vẫn nên đi đi, nếu như không dọn ra ngoài thì con sẽ hoàn toàn bị mất phương hướng mất.”

Tần Mân có chút tuyệt vọng mà nghĩ, mẹ Cố là hạ quyết tâm muốn đuổi cô ta đi.

Đột nhiên cô ta đứng lên, mang theo giận dữ mà nhìn mẹ Cố nói: “Dì, người sẽ phải hối hận, nhất định sẽ phải hối hận.” nói xong liền vội vàng chạy lên lầu.

Mẹ Cố bị ánh mắt hung dữ của Tần Mân làm cho hoảng sợ, đó là một ánh mắt tràn đầy sự oán hận độc ác. Bà có chút không thể tin được, đứa trẻ mình nuôi dưỡng nhiều năm sao có thể trong nháy mắt lại biến thành đáng sợ như vậy được?

Thím Vương vẫn luôn ở trong phòng bếp làm việc không biết là từ bao giờ đã đi đến bên cạnh bà. Bà như thức tỉnh từ trong mộng mà quay đầu hỏi thím Vương: “Có phải ta đã làm sai rồi không?”

Thím Vương vỗ vỗ vai bà, an ủi nói: “Người không sai, người chỉ là đối xử với tiểu thư quá tốt thôi.”

Trong lòng mẹ Cố tràn ngập sự khổ sở và mất mát, ngồi yên một lúc, lẩm bẩm “Ta phải đi gọi điện thoại cho chị em tốt của ta, không thể dạy dỗ tốt con gái của cô ấy, ta thực sự phải có trách nhiệm.”

Thím Vương biết bà cũng chỉ là có ý tốt, nên cũng không đi khuyên bà, cầm kính mắt lên giúp bà tìm số điện thoại.

“Thím Vương, cô bảo người làm lên xem xem có cần giúp nó dọn dẹp đồ đạc hay không. Nếu nó có chỗ để đi rồi thì tốt, còn nếu không có thì cô bảo lão Trần tìm cho nó một căn hộ trong nội thành.”

Thím Vương không đồng tình với lời nói của bà, khuyên: “Phu nhân, nếu như đã quyết định buông tay thì nên quyết đoán một chút, mọi chuyện đều giúp tiểu thư làm thì để tiểu thư dọn ra ngoài còn ý nghĩa gì nữa chứ?”

Mẹ Cố vỗ vỗ ngực: “Ai, cô nói không sai, ai. Chỉ là ta có chút khó chịu.”

Thím Vương vì muốn rời sự chú ý của bà đi liền nói: “cô gái hôm nay Tiểu Thành dẫn về không tồi, cũng rất xứng đôi với Tiểu Thành, con bé còn dám trêu chọc Tiểu Thành, bộ dáng lúc hai đứa ở chung thấy cực kỳ tốt.”

Lúc này mẹ Cố mới nở nụ cười, nói: “Trước nay Tiểu Thành đều luôn nghiêm túc lạnh lùng, có người không sợ nó lại còn ở bên cạnh chăm sóc, nhìn qua

cũng thực sự không tồi.”

Thím Vương nói: “Đâu chỉ không tồi, tôi thấy nó rất vui.”

Cố Thành vui vẻ vừa lên xe liền sai bảo tài xế đi đến trung tâm thương mại, anh muốn đưa người phụ nữ của mình đi mua sắm.

Thấy bộ dáng vui vẻ của anh, Lâm Tường cũng không ngăn cản, chỉ dựa vào cánh tay anh nói: “thật ra đối với hàng hiệu em cũng không thích cho lắm, vừa rồi chỉ là thấy ghét Tần Mân nên mới nói như vậy thôi.”

Trong lòng Cố Thành ngẫm khen ngợi, đường đường chính chính thừa nhận bộ dáng thể hiện tâm cơ của mình như vậy, quả thực làm anh cũng phải run rẩy, nhin không được đuôi tay néo néo gương mặt của cô, hỏi: “Vậy em đã ghét đủ chưa?”

Lâm Tường nói: “Cũng tương đối, nếu như mẹ anh cứng rắn hạ quyết tâm thì khả năng sẽ để cho Tần Mân dọn đi thôi.”

Cố Thành cười nói: “Nếu như không đuổi đi thì mẹ anh cũng sẽ không cho cô ta tiền nữa.”

Lâm Tường nâng khoe môi, “Di đối với Tần Mân cũng thật là hào phóng.”

“Từ nhỏ mẹ anh đã được nuông chiều, được người trong nhà nâng niu trong lòng bàn tay. Sau khi gặp gỡ ba anh cũng chỉ là đổi chỗ ở khác tiếp tục được cưng chiều, cho nên tính cách tương đối đơn thuần, dễ dàng bị ảnh hưởng.” Cố Thành nhân cơ hội nói giúp mẹ mình mấy câu. Bởi vì đời trước đều do Tần Mân nên thái độ của mẹ anh đối với Lâm Tường có thể nói là ác liệt đến cực điểm. hiện tại trọng sinh trở về một đời, Cố Thành sợ Lâm Tường không gỡ được khúc mắc trong lòng mà vẫn còn thành kiến đối với mẹ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Bảo bối

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Lâm Tường khẽ cười, “anh khản trương cái gì chứ? Em cảm thấy tính cách của di khá tốt.” Đối với cô mà nói hiện tại mẹ Cố như vậy cũng xem như là hiền từ rồi, cô tự nhiên sẽ quý trọng sự chuyển biến này, hòa hợp ở chung với đối phương.

Xe chạy thẳng tới trung tâm thương mại xầm uất nhất thành phố, xung quanh đèn điện sáng trưng, người đông như nước chảy, làm cho chỗ này giống như một tòa thành.

Lâm Tường nhìn đường phố bên ngoài cửa sổ xe, cau mày nói: “Em không ngờ ở đây lại nhiều người như vậy.”

Cố Thành đuôi tay nâng cằm cô lên, hỏi: “Sợ bị người ta nhận ra sao?”

“Em chỉ là một người mới chưa nổi tiếng sao có thể dễ dàng bị nhận ra như vậy chứ?”

“Vậy vì sao lại không muốn xuống đi dạo?” Cố Thành không buông tha tiếp tục truy vấn.

“Em cảm thấy không cần thiết phải mua đồ xa xỉ như vậy, hiện tại em cũng không cần phải dùng tới.” Lâm Tường giải thích.

Cố Thành lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, nói: “Thân là người phụ nữ của Cố Thành thì phải học cách tiêu tiền, bằng không tiền anh kiếm ra được cũng không cảm giác thành tựu.”

Lâm Tường trợn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ loại lý do này mà anh cũng có thể nói ra được, “không biết tiêu tiền cũng không sai mà?”

Cố Thành vỗ vỗ tay cô nói: “Bây giờ anh dẫn em đi luyện tập một chút, về sau sẽ biết thôi.”

Tiền là bản năng của phụ nữ, sao cần phải học cơ chứ? Lâm Tường cảm thấy anh thực sự quá khoa trương rồi.

Thành phố S là đô thị phát triển cấp 1, khu trung tâm thương mại của thành phố có đầy đủ hết tất cả các nhãn hiệu thời trang quốc tế. Cố Thành nắm tay Lâm Tường đi thẳng tới các cửa hàng nổi tiếng, điểm thứ nhất tất nhiên chính là cửa hàng túi xách.

Chờ Lâm Tường dạo xong một vòng, Cố Thành liền hỏi cô thích kiểu dáng nào. Đời trước Lâm Tường cũng không thiếu tiền vì vậy đối với nhãn hiệu này cũng xem như là hiểu rõ trong lòng bàn tay, chỉ cần tùy tiện chọn một mẫu cũng mất cả một khoản tiền lớn rồi.

Cố Thành ngồi ở khu dành cho khách quý đang nhìn cô không chớp mắt thì quay qua nhân viên bán hàng ở bên cạnh nói: “Mấy kiểu dáng này mỗi loại lấy một cái.”

Nhân viên bán hàng trừng lòn hai mắt nhưng cũng rất nhanh tinh táo lại, vội vàng xoay người đi lấy hàng, thầm nghĩ đây hẳn là vót được con cá lớn rồi.

Lâm Tường cũng sững sốt, cái này có phải quá hoang phí rồi không. Vừa rồi cô tùy tiện chỉ ba bốn mẫu, mỗi một kiểu dáng nhìn qua cũng thấy công phu, ít nhất cũng phải mấy trăm vạn.

Tốt rồi, quả này thực sự phá sản thật rồi.

Kết quả không chỉ dừng lại ở cửa hàng túi xách hàng hiệu, mà đi dạo một vòng, đồng hồ hàng hiệu, trang sức hàng hiệu, quần áo hàng hiệu.

Lâm Tường cảm thấy bản thân mình sắp không quen với hai chữ ‘hàng hiệu’ này rồi. Nhìn Cố Thành cứ mua bạt mạng như vậy, ở trong mắt anh tất cả các loại hàng hiệu đều giống như cái trắng vậy!

Khi Cố Thành chuẩn bị nắm tay cô đi vào cửa hàng giày, Lâm Tường không muốn, cũng không màng hình tượng của chính mình, ngồi xổm xuống bên cạnh không muốn đi tiếp, “Em mệt.”

Cố Thành nhìn bộ dáng xấu xí của cô cảm thấy rất vui vẻ, cũng ngồi xổm xuống theo cô, nói: “Mới đi dạo được có một lúc thôi mà, phụ nữ các em không phải mỗi khi đi dạo mua sắm là có thể đi cả ngày được hay sao?”

Lâm Tường nhìn anh chớp chớp mắt, mềm mại mà nói: “Em không giống những người phụ nữ bình thường khác!”

Cố Thành:.....

Trường hợp này mà còn có thể làm nũng với anh được hay sao? thật sự quá phạm quy mà! Nếu như ở ngay chỗ này dục vọng của anh nổi lên thì ai sẽ phụ trách đây?

Quay đầu lại nhìn cửa hàng ở ngay trước mặt, anh thấp giọng nói: “Chúng ta đi nốt cửa hàng này rồi sẽ trở về nhà.”

Lâm Tường nhấp miệng lắc đầu, “Em đau chân, anh xem, gót chân bị ma sát đến mức ửng đỏ rồi.” nói xong cời giày cho anh xem, sau gót chân đúng là có chút đỏ, cũng không phải quá mức nghiêm trọng.

Nhưng mà trong mắt Cố Thành đây không phải là vấn đề nhỏ, đây lập tức trở thành một vấn đề lớn, đau lòng duỗi tay xoa xoa giúp cô, nói: “Sao em không nói sớm chứ?”

Nhìn thấy bộ dáng đau lòng lại áy náy của anh, Lâm Tường cũng có chút không đành lòng, an ủi nói: “thật ra cũng không quá đau, nghỉ ngơi một chút là được.”

Cố Thành nhượng mảy, nói: “Chúng ta về nhà thôi, trong nhà có thuốc mỡ.”

Lâm Tường cầu còn không được, vội vàng đứng lên kéo anh đi, “đi thôi.”

Kết quả Cố Thành chỉ đứng tại chỗ nhìn cô, cũng không nhúc nhích. Lâm Tường khó hiểu hỏi anh: “Làm sao vậy?”

Cố Thành khom lưng xuống trước mặt cô, “anh công em đi.”

Lâm Tường vội vàng tránh ra, nhìn bốn phía, tuy rằng khu cửa hàng xa xỉ này cũng không có nhiều người, nhưng vẫn có người đang đi dạo xung quanh, bị người ta nhìn thấy cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, vì thế kiên quyết cự tuyệt nói: “không cần, em có thể tự đi được.”

Kết quả Cố Thành không một chút dao động, “Có hai lựa chọn, một là để anh công em đi, hai là em chọn cái số một.”

Lâm Tường không còn gì để nói với anh nữa, cuối cùng chỉ có thể ngượng ngùng mà bò lên lưng anh. Tới khi đi vào thang máy trùng hợp gặp một bé gái đi cùng với bà mẹ trẻ. Bé gái thoát nhìn khoảng ba bốn tuổi, ăn mặc giống như búp bê Barbie vậy, nắm tay mẹ đi bên cạnh, đôi mắt đen láy chứa đầy sự tò mò, nhìn chằm chằm Lâm Tường.

Bé gái ngửa mặt lên cất giọng nói non nớt nói với mẹ bé: “Mẹ, dì này không ngoan.”

Lời này vừa thốt ra, về mặt của hai người phụ nữ đồng thời đầy quần bách, người đang công là Cố Thành nhưng vẫn bình tĩnh trước sau như một. Đột nhiên thấy anh cúi đầu hỏi bé gái: “Vì sao lại nói đi không ngoan?”

Bé gái nghe xong càng tỏ ra không hiểu, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Vì sao chú phải công đi chứ?”

Cố Thành nhượng mảy, “Bởi vì dì là bảo bối của chú, cho nên chú phải công dì!”

Bé gái không phục, bĩu môi nói: “Cháu cũng là bảo bối của mẹ!”

Người mẹ trẻ vội bế bé gái lên, liên tục cúi đầu xin lỗi Cố Thành: “thật xin lỗi, đứa bé còn nhỏ chưa hiểu chuyện.”

Cố Thành lắc đầu tỏ vẻ không sao.

Thang máy rất nhanh đi xuống tới bãi đỗ xe, Lâm Tường tựa vào vai anh, đem cả khuôn mặt vui vào hõm cổ, rầu rĩ nói: “Vì anh mà mất hết mặt mũi rồi!”

Cố Thành cười nhẹ, bước đi kiên định hướng tới xe, nói: “anh không nói sai, em chính là bảo bối của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Diễn xuất (1)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

Thời tiết đã vào cuối thu, điều hòa trong văn phòng cũng đã được điều chỉnh lên nhiệt độ ấm hơn [1], Lâm Tường lười nhác gác chân ngồi ở trên sofa, ôm một ly trà hoa mới pha, vừa làm ấm tay vừa làm ấm dạ dày, bên cạnh chất một chồng kịch bản, phim điện ảnh có, phim truyền hình cũng có, cô tùy tiện rút ra một quyển lật xem.

[1] Trung Quốc khi bước mùa thu thời tiết đã bắt đầu lạnh, nhiệt độ trung bình khoảng 16°C.

Đỗ Hân đã nhận được thông báo bộ “Ảnh tử vũ” sẽ lùi lịch quay lại, cho nên Lâm Tường trong ba tháng tới sẽ khá rảnh rỗi. Đại diện Đỗ sốt ruột đến phát hỏa, lập tức đưa cho cô một chồng kịch bản cao như núi.

“Thực sự em cảm thấy bộ cung đấu kia có kịch bản khá hay.” Lâm Tường đem mấy quyển kịch bản cầu huyết ném ra chỗ khá, quay đầu lại nhìn Đỗ Hân đang nằm trên sofa nói.

Đỗ Hân bận rộn cả một buổi sáng mới có thể mang đến cho Lâm Tường được một chồng kịch bản, sau đó liền quang minh chính đại mà nằm lăn ra sofa lười biếng. Nghe thấy lời Lâm Tường nói, mặt cô cũng không thêm mở ra, cười nhạo nói: “Em vẫn chưa hết hy vọng với vai nhân vật ác đó sao?”

“Muốn làm một diễn viên thực thụ thì đều phải diễn qua mọi vai diễn mọi nhân vật, không nên đóng khung mình với một hình ảnh nhất định.” Lâm Tường dùng lời lẽ chính đáng mà khuyên bảo cô.

Từ lúc bắt đầu Đỗ Hân liền cho rằng cô chỉ là đang nói giỡn mà thôi. Hiện giờ xem ra Lâm Tường thực sự có ý muốn nhận vai diễn kia, cô không khỏi ngồi bật dậy, nói: “Em thực sự muốn diễn vai này sao?”

Lâm Tường ném hết chồng kịch bản cao như núi kia đi, nói: “Em chẳng thích kịch bản này trong đồng này cả, chị đi giúp em nhận vai diễn trong bộ phim truyền hình kia đi.”

“Cố tổng đồng ý cho em đi diễn vai nhân vật độc ác sao?” Đỗ Hân hỏi cô.

Lâm Tường nhướng mày, đặt ly trà lên bàn, cầm lấy điện thoại gửi cho Cố Thành một tin nhắn, “Em chuẩn bị đóng một vai ác.”

Cố Thành đang họp ở trên lầu nhưng anh cũng chỉ mất mấy giây đã trả lời lại tin nhắn của Lâm Tường, câu trả lời vô cùng khí phách: “Diễn.”

Lâm Tường đắc ý mà quơ quơ điện thoại trước mặt Đỗ Hân, “Cố tổng nói diễn.”

Đỗ Hân: “.....”

Mỗi ngày đều phải đứng ở giữa để cho ông chủ và bạn gái của anh ta hành hạ cho đến chết.

một người là ông chủ, một người chuẩn bị là phu nhân của ông chủ, cô còn có thể làm thế nào bây giờ, cô cảm thấy thực sự là tuyệt vọng a!

Đỗ Hân xoa xoa huyết thái dương, nói: “Nhân vật này hình như đã chọn được người rồi, chị chỉ có thể đáp ứng với em đi tranh thủ một chút.”

Lâm Tường tự tin tràn đầy, “Chỉ cần giúp em có cơ hội được tham gia thử vai là được rồi.”

Đỗ Hân ngồi một hồi mới đứng dậy đi ra ngoài làm việc. Lâm Tường đi theo cô tới văn phòng làm việc lấy quyển kịch bản của bộ phim cung đấu rồi nhảy tung tăng. Trước kia cô cảm thấy loại đề tài như này rất thú vị, đáng tiếc đều là phim truyền, phim điện ảnh về đề tài này rất ít. Đòi trước cô chỉ đóng khung mình ở trong một vòng tròn, chỉ nhận đóng phim điện ảnh. thật ra chỉ cần là có kịch bản tốt thì cho dù là chiếu ở màn hình lớn hay màn hình nhỏ thì đều giống như nhau cả thôi.

Sai Nhạc Tiểu Kỳ sang siêu thị bên cạnh mua một túi đồ ăn vặt, chuẩn bị vừa ăn vặt vừa đọc kịch bản. Nhạc Tiểu Kỳ lại lấy việc công làm việc tư mua thêm mấy bịch khoai tây chiên đất tiền rồi ôm ra ngoài chia sẻ với các đồng nghiệp khác.

Lâm Tường lấy một gói bánh quy, vừa ăn vừa xem, đang xem đến nhập thần thì thỉnh thoảng bị ôm lấy, cô cũng không thèm ngẩng đầu lên, bình tĩnh mà nói: “Nhanh như vậy mà Cố tổng đã hợp xong rồi sao?”

Cố Thành dựa sát vào cô ngồi xuống, vòng tay ôm lấy cô hôn hôn, “Hợp xong rồi, có phải em mặc ít áo quá rồi đúng không? Tay rất lạnh.”

“Thế chất của em là vậy, trời lạnh thì tay cũng sẽ lạnh, thành thói quen rồi.”

Xem bộ dáng không thèm để ý đến của cô, Cố Thành cau mày nói: “Hôm nào dẫn em đi khám xem có cách nào điều trị được không?”

Lâm Tường ngẩng mặt lên nhìn liền thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh bỗng nhiên cảm thấy thực đáng yêu, không khỏi cười nói: “Đều nghe theo anh.”

Lúc này Cố Thành mới có cảm giác thoải mái mà kéo cô ôm vào lòng, nhìn thấy quyền kịch bản trong tay cô, hỏi: “đang xem kịch bản bộ phim nào vậy?”

“một bộ phim truyền hình, thể loại cung đấu.”

“Phim truyền hình sao?” Cố Thành nhíu mày, nói với giọng không mấy vui vẻ: “Đóng phim truyền hình quá mệt mỏi, thời gian quay cũng dài.”

Lâm Tường đi chuyển trông mắt, nói: “Muốn nhẹ nhàng không mệt thì chỉ có thể ở nhà để anh nuôi thôi.”

Cố Thành nghiêm túc gật đầu, “Ý kiến này không tồi.”

Lâm Tường bị trêu đến mức bật cười ra tiếng, “Nếu để chị Đỗ nghe được những lời này, khẳng định chị ấy sẽ khóc mất.”

“thật ra anh cũng đã nói qua với cô ấy, một năm chỉ cần sắp xếp cho em đóng hai bộ phim là được rồi.” Cố Thành nói.

“Rồi chị Đỗ nói thế nào?” Lâm Tường rất tò mò.

“cô ấy nói anh có tiền thì sao cũng được.”

Lâm Tường vui vẻ một hồi mới nói: “Đúng là phong cách của chị ấy.”

“thật ra kịch bản này không tồi.” cô giở quyền kịch bản trong tay lên, nói: “Cốt truyện cô trang khá hay, xây dựng hình ảnh nhân vật cũng rất tốt, vai phụ cũng thực sự xuất sắc.”

“Nội dung là gì?”

“Là về cung đấu, hoàng đế cùng một đám nữ nhân. Nữ chính từ một cung nữ trở thành phi tử của hoàng đế, tính cách tương đối hoạt bát. Trời xui đất khiến thế nào lại lọt vào mắt xanh của hoàng đế. Là nữ nhân được hoàng đế yêu thích thì luôn dễ bị người người ghen ghét. Nàng ta liền cùng những phi tử khác đấu đá, cuối cùng ngồi lên được ngôi vị hoàng hậu. Sau khi hoàng đế chết, còn phụ tá con trai trở thành một minh quân.”

“Lợi hại như vậy sao? nói về triều đại nào vậy?”

“Triều Thanh[2], nhưng mà các nhân vật hình như là hư cấu.” Lâm Tường lật mở kịch bản nói.

[2] Triều Thanh (1636 – 1912): Là triều đại phong kiến cuối cùng của Trung Quốc.

“Vậy em diễn vai nào? Nữ chính sao?”

Lâm Tường cười nói: “Nữ chính đã chọn được người rồi, là một diễn viên có thực lực, em muốn diễn một vai trong số các phi tử, tâm tư âm hiểm thủ đoạn ác độc, là một vai ác.”

Cố Thành nhướn mày, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, hỏi: “Em có thể đóng được vai đó sao?”

Trong nháy mắt vẻ mặt của Lâm Tường liền thay đổi, đứng lên cong lưng nhìn anh, trong ánh mắt dần dần có sự tàn nhẫn, vươn ngón tay ta nâng cằm anh lên, hung tợn nói: “Ai nói ta không làm được? Kéo xuống, dựng hình!”

Cố Thành:.....

Người phụ nữ có ánh mắt tàn độc như rắn này thật sự là người phụ nữ mềm mại đáng yêu mọi ngày của anh sao? không phải là người khác đang đóng giả bạn gái anh đây chứ?

Trong lòng Cố Thành vẫn còn sợ hãi mà từ từ nhích lại gần, liếc mắt nhìn thấy bên cạnh có một túi quả mơ, thuận tay lấy hai miếng bỏ vào miệng, muốn áp xuống sự kinh sợ, lập tức bị vị chua xông tới không kịp phòng bị liền cảm thấy như rót mất nửa cái mạng. anh duỗi tay ra, ôm lấy cổ Lâm Tường hôn mạnh lên môi.

Lâm Tường: “!!!!”

Cố Thành mang theo vị chua ở đầu lưỡi chu du một vòng làm lưu lại trong miệng cô mới cảm thấy nỡ mẫn mà rời đi.

Lâm Tường nhú mồm lại vì vị chua, “Sao lại chua như vậy chứ!”

Cố Thành nuốt miếng mơ chua xuống, cười nói: “Cái này không phải là đồ ăn vặt của em sao? Còn hỏi anh.”

Lâm Tường vội vàng cầm lấy ly trà hoa trên bàn lên uống mấy ngụm, lại đưa ly trà qua cho Cố Thành, cũng muốn anh uống để hết vị chua, mới nói: “Cái này là Nhạc Tiểu Kỳ mang tới sao? Mua cái loại chua như vậy!”

Ồn ào một lúc, hai người lại ngồi trở lại ghế sofa, Lâm Tường hỏi anh: “Cảm thấy thế nào, em diễn như vậy thì có thể diễn được nhân vật độc ác không?”

Cố Thành gật đầu nói: “Có thể, vẻ mặt vừa rồi của em làm cho anh cảm thấy rất sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Diễn xuất (2)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Lâm Tường nổi lên ý muốn trêu đùa anh, nheo mắt lại, ho một tiếng cười nói: “Đây mới chính là bộ mặt thật của em, anh có sợ không?”

Cố Thành bị chọc nở nụ cười, “Vừa sợ vừa yêu.”

Đỗ Hân có năng lực không tồi, hơn nữa công ty cũng quyết định đầu tư vào bộ phim truyền hình này, cuối cùng cũng có thể dành được cơ hội để Lâm Tường đi thử vai.

Địa điểm quay phim lần này là ở phim trường lớn nhất đất nước, đi từ thành phố S qua đó cũng phải ngồi máy bay mất hai tiếng. Bởi vì trước đó đoàn làm phim cũng đã sắp xếp ổn thỏa, nên lần này nếu Lâm Tường thử vai được thông qua liền trực tiếp gia nhập đoàn làm phim.

Đỗ Hân đã an bài tất cả, cô đưa Lâm Tường đi thử vai, Nhạc Tiểu Kỳ ở lại thành phố S chờ thông báo. Nếu Lâm Tường gia nhập đoàn làm phim thì cô ấy sẽ sắp xếp hành lý cho Lâm Tường rồi đi qua đó sau với các cô.

Cố Thành nghe cô nói xong những sắp xếp của mình thì đưa ra đề nghị: “Sắp xếp rất hợp lý, nhưng tôi đâu?”

Lâm Tường an ủi: “Anh phụ trách ở lại đây ngoan ngoãn chờ em trở về.”

Lần này đi cũng phải mất ba bốn tháng, Cố Thành tự cảm thấy bản thân mình không thể chờ lâu được như vậy, xem ra mấy tháng tới anh chỉ có thể bay đi bay lại giữa hai thành phố mà thôi.

Trước khi xuất phát tới thành phố kia quay phim, Lâm Tường tranh thủ một mình đi tới Cố gia. Lần này tới mang theo rất nhiều quà mẹ Cố thích, lại còn ở lại trò chuyện với bà cả ngày. Cuối cùng khi chuẩn bị rời đi, mẹ Cố lôi kéo tay cô lưu luyến mãi không rời.

Biết rằng Tần Mân đã dọn ra khỏi Cố gia nên Lâm Tường cũng rất an tâm. Đời này không còn Tần Mân ở giữa gây khó dễ nữa hẳn là cô có thể cùng với mẹ Cố chung sống thật tốt.

Bay qua mấy tỉnh thành để tới được thành phố - nơi có phim trường mà đoàn làm phim đang làm việc. Vừa xuống máy bay Lâm Tường đã bị thời tiết nơi đây làm cho lạnh đến mức run bần bật, may mắn là trước khi ra khỏi cửa Cố Thành đã xem qua thời tiết ở đây, cho nên quần áo mặc trên người cũng đủ để tránh rét.

Đỗ Hân vỗ vai cô nói: “Lạnh quá đi, trước tiên chúng ta tới khách sạn nghỉ một đêm đã, ngày mai sẽ đi tới phim trường.”

Lâm Tường bị lạnh đến không biết nên nói gì nữa, gật gù đầu, đi theo sau Đỗ Hân cùng rời khỏi sân bay, đi xe xuyên qua màn đêm tới khách sạn.

Lên ô tô đi tới khách sạn, sau khi mở máy sưởi, lúc này Lâm Tường mới có cảm giác sống lại, nhìn Đỗ Hân nói: “Ngồi một chuyến bay, liền trực tiếp từ cuối thu bay tới trời đông giá rét.”

“Có lạnh như vậy không? Nhiệt độ bây giờ là 8, 9 độ, mùa đông ở đây nhiệt độ đều dưới 0 độ.”

“Em tương đối sợ lạnh.” Lâm Tường nói.

Về mặt Đỗ Hân lo lắng mà nhìn cô, “Em thực sự muốn ở đây ba tháng sao, đến lúc đó thời tiết chính thức bước vào mùa đông giá rét, em có chịu được không?”

“không thành vấn đề.” Tuy rằng cô sợ lạnh nhưng không sợ đến mức không diễn được. Nhưng mà đòi trước, sau khi nhận giải ‘Ảnh hậu’ thì một năm cô chỉ nhận đóng một bộ phim, cho nên cơ hội để chịu khổ cũng ít đi rất nhiều.

Phòng khách sạn Đỗ Hân đặt chính là phòng cao cấp, một phòng ngủ chính, một phòng ngủ phụ, còn có phòng khách và phòng tắm, diện tích không nhỏ. Lâm Tường đi vào phòng liền ngạc nhiên mà quay sang nhìn Đỗ Hân, cảm giác cái này không giống với phong cách hàng ngày của Đỗ Hân.

“Chị Đỗ, lần này ra tay thật là hào phóng nha.”

Đỗ Hân nhìn lại cô với ánh mắt xem thường, đem đồ của mình đi tới phòng ngủ phụ, nói: “Thôi đi, chị sao có thể đặt loại phòng như thế này chứ, là Cố tổng nhà em dặn dò mấy trăm lần là nhất định phải để em ở nơi thoải mái nhất, được ngủ ngon nhất, cho nên chị mới cần phải đặt loại phòng đắt nhất. anh ấy còn nói tất cả mọi chi phí anh ấy sẽ lo hết.”

Được người ta lúc nào cũng chăm sóc yêu thương khiến cho nụ cười của Lâm Tường cũng ảm áp thêm vài phần. Cầm theo vali hành lý của mình vào phòng ngủ chính, cô muốn gọi điện thoại về nhà cho Cố tổng.

Phòng ngủ chính có một cái ban công lớn, được ngăn cách bằng cửa kính, có thể thấy được những ngọn đèn đường ở bên ngoài. Đòi này đây là lần đầu tiên cô tới thành phố này, đòi trước thì thường xuyên tới, nhưng mỗi lần đều là trực tiếp tới phim trường, ở đó đóng phim vài tháng rồi lại vội vàng rời đi, có rất ít cơ hội để được thưởng thức cảnh đêm.

Có lẽ là đang xa nhà cộng với việc không có Cố Thành ở bên cạnh, Lâm Tường thấy cảm đêm ở thành phố này tuy rằng lộng lẫy nhưng lại làm cô cảm giác vô cùng quạnh quẽ.

Vừa định gọi cho Cố Thành thì chuông của điện thoại ở trong tay vang lên, Lâm Tường cầm lên nhìn một cái, đúng là Cố Thành gọi tới.

“Bảo bối, tới rồi sao?” Giọng nói của Cố Thành trầm thấp, ngữ điệu nhẹ nhàng, vừa nghe thấy là có thể khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

“Vừa mới đến khách sạn.” cô cầm điện thoại, tưởng tượng ra biểu cảm của người đàn ông ở đầu dây bên kia. Có khả năng anh đang cười, nhưng ánh mắt khẳng định là tràn đầy sự ôn nhu sùng nịch.

“Ồ đó có phải đang rất lạnh đúng không, nếu quần áo mang theo không đủ thì nói với anh, để Đỗ Hân dẫn em đi mua thêm, còn phải chuẩn bị cả găng tay [bao tay], tay của em rất lạnh.” Cố Thành tỉnh tã mà dặn dò cô, bá đạo tổng tài trong nháy mắt đã biến thành người mẹ già rồi.

“Biết rồi, anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi, không có em ở bên cạnh nhưng vẫn phải làm việc và nghỉ ngơi đúng quy luật, không thể lúc nào cũng tăng ca được.”

Cố Thành khẽ cười, nói: “Yên tâm, anh đã học được cách lười biếng là như thế nào rồi.”

Lâm Tường mỉm cười, không nói nữa, chỉ an tĩnh mà nghe động tĩnh ở đầu dây bên kia, Cố Thành thở dài một tiếng, thâm tình mà nói: “anh rất nhớ em!”

Tuy rằng chỉ vừa mới xa nhau nhưng cảm xúc nhớ nhung đã lan tràn đến mỗi dây thần kinh trong cơ thể, nhớ bộ dáng của anh, nhớ giọng nói của anh, nhớ cái ôm áp áp của anh, từ khi rời đi chỉ một lúc Lâm Tường đã có cảm giác này.

“Em cũng nhớ anh!”

thật muốn ngay lập tức bay về.

“Đột nhiên phát hiện, anh là một người rất mâu thuẫn, vừa muốn giúp em duy trì sự nghiệp, vừa muốn đem em cột lại bên cạnh không bao giờ lìa xa, bây giờ nên làm gì đây?”

Lâm Tường nói: “Mỗi năm em dùng nửa năm để đóng phim, có nửa năm còn lại dùng để ở bên cạnh anh được không?”

Cố Thành ghét bỏ nói: “Chỉ có nửa năm, vẫn là quá ít.”

“Hay là em giải nghệ, về nhà toàn tâm toàn ý làm Cố phu nhân, anh thấy sao?”

Cố Thành suy nghĩ, cảm thấy đề nghị này cũng thật là tốt, lại nói: “nói như vậy, có khả năng Đỗ Hân sẽ đuổi theo giết anh mất.”

Nhắc tới có người đại diện cường thế này, hai người không hẹn mà cùng cười ra tiếng, trong nháy mắt nỗi nhớ nhung cũng bị tiếng cười xua tan đi vài phần.

Ngày hôm sau, Lâm Tường bị tiếng gõ cửa của Đỗ Hân gọi tỉnh, phát hiện thấy mình vẫn cầm điện thoại di động cả đêm mà ngủ liền ngồi dậy nghiêng đầu suy nghĩ, tối hôm qua Cố Thành gọi điện thoại tới, sau đó cô cảm thấy lạnh liền cời giày lên giường, nằm ở trong chăn tiếp tục nói chuyện với anh,

cúi xuống rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Cầm điện thoại lên xem, quả nhiên là không còn pin.

Xoay người xuống giường đi ra mở cửa cho Đỗ Hân, sau đó đi tìm đồ sạc điện thoại trong túi, “Chị Đỗ, có phải đến lúc đi ra ngoài rồi không? Em phải tắm rửa một cái đã.”

Đỗ Hân thấy vẻ mặt còn chưa tỉnh ngủ của cô, nói: “không vội, chúng ta hẹn với đạo diễn Lý lúc 11 giờ, còn ba tiếng nữa mới tới giờ hẹn, em cứ từ từ chuẩn bị, lát nữa chúng ta xuống lầu ăn sáng trước đã.”

Lâm Tường lấy quần áo đi vào phòng tắm, Đỗ Hân ở ngoài vừa chờ vừa sắp xếp lại hành lý giúp cô. cô có dự cảm, hôm nay đi casting hẳn là có thể được thông qua. Cũng không biết là vì cái gì, cô đối với kỹ thuật diễn xuất của Lâm Tường luôn có một cảm giác rất tự tin. cô tin tưởng rằng Lâm Tường nhất định có thể làm được.

Lâm Tường rửa mặt chải đầu xong đi ra, quả nhiên nét mặt lại tỏa sáng như thiếu nữ, trên người mặc quần jean với một cái áo lông cao cổ, trên đầu lại búi một búi tóc đáng yêu, quanh người tràn đầy sự tươi trẻ thanh xuân, khiến cho Đỗ Hân có chút ghen tỵ, nếu chính mình có thể trẻ lại được mười tuổi thì tốt biết mấy.

một người xinh đẹp như vậy, khó trách sao Cố Thành lại nguyện ý yêu thương bao bọc trong lòng bàn tay.

Ra đến cửa, Đỗ Hân sờ sờ mà khoác lên người cô một cái áo khoác, “Nhiệt độ bên ngoài lại hạ xuống rồi.”

Lâm Tường nhìn cô cười nói: “Cảm ơn chị Đỗ.”

Hai người cùng xuống lầu ăn bữa sáng, Đỗ Hân vừa đi vừa tự hỏi, chính mình vì cái gì mà lại cam tâm tình nguyện chấp nhận dẫn dắt Lâm Tường chứ? rõ ràng cô luôn không nghe lời, lại còn liên kết với Cố Thành cùng nhau khi dễ cô, vì cái gì mà chính mình còn không có chút gì gọi là oán trách hay hối hận cả vậy? Cái này thật sự là một câu hỏi không thể giải, nếu thật sự muốn gượng ép để tìm ra được lời giải thì chỉ có thể là bởi vì Lâm Tường có một thứ ma lực nào đó không muốn người ta biết, và thứ ma lực này đã hấp dẫn được cô.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Diễn xuất (3)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

P/s: Vì chương này có cảnh diễn trong phim cổ trang cho nên khi đến những cảnh diễn này mình sẽ để là “nàng” nhé.

Hai người đứng giờ đi tới phim trường, khi tìm được đoàn làm phim ‘Nhạn tri hoa’ [1] thì đoàn đã bắt đầu quay, có rất nhiều diễn viên đã đứng vào chỗ, bởi vì lúc trước Đỗ Hân đã có đánh tiếng trước cho nên nữ diễn viên từng được chọn nhận vai ác vẫn chưa nhập đoàn, phòng chừng cô ta đang ở nhà nguyên rửa Lâm Tường casting không được qua.

[1] *Nhạn tri hoa: nhạn là chim nhạn, tri là biết, sự hiểu biết.*

Nhưng hiện thực giới giải trí chính là như vậy, không có hậu thuẫn không có thực lực, thỉnh thoảng có thể được người ta chọn đóng một vài vai phụ còn thiếu, có năng lực mà diễn xuất không được thì làm diễn viên làm sao được.

Đời này tuy rằng Lâm Tường vẫn chưa thực sự nổi tiếng, nhưng cô có Cố Thành là lá bùa hộ mệnh, ở trong giới giải trí cũng coi như là thuận buồm xuôi gió, có thể nói là sẽ không còn nhiều rắc rối như đời trước nữa.

Đạo diễn Lý Tú là một nữ đạo diễn có kinh nghiệm phong phú, am hiểu thể loại phim truyền hình cổ trang này, có rất nhiều nhà chế tác nổi tiếng từng làm việc với cô ấy. Phim cổ trang của cô quay rất đẹp, như thơ như họa, rất được những bạn trẻ hiện đại yêu thích.

Lần này Lý Tú quay một bộ phim truyền hình cung đấu lớn như vậy, còn chưa bắt đầu quay mà bên ngoài đã có người nhón chân mong chờ.

Bởi vì chưa bắt đầu quay mà đã nổi tiếng như vậy, các vai diễn trong phim cũng vô cùng được các diễn viên chú ý tới, cho nên công ty phải đầu tư không ít thì Đỗ Hân mới có thể tranh thủ được cho cô một cơ hội được casting. nói cách khác, nếu đạo diễn không hài lòng thì Lâm Tường cũng không có cách nào để gia nhập đoàn làm phim được.

Đời trước Lâm Tường làm diễn viên mười năm, nhưng đều là tiếp xúc với các đạo diễn trong giới điện ảnh, các đạo diễn ở phía phim truyền hình lại rất ít tiếp xúc, vì vậy cho dù có là đạo diễn nổi tiếng thì cô cũng không mấy quen thuộc.

Bởi vì Đỗ Hân đã nói với cô rằng Lý Tú khi tức giận thì cũng rất dọa người, cho nên cô vẫn luôn nghĩ Lý Tú là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi,

dáng người nhỏ gầy lại khôn khéo nghiêm khắc. Vì vậy khi nhìn thấy người thật cảm thấy rất bất ngờ, Lý Tú đúng là hơn bốn mươi tuổi, nhưng không có một chút gì giống một người gầy ốm cả, nhìn qua còn thấy vô cùng khỏe khoắn, cao khoảng 1m75, bả vai tương đối rộng, nhìn từ sau lưng liền thấy giống như một nữ hán tử, khi cười lộ lên còn mang theo chút ngây ngô, nhìn hoài cũng không thấy được nửa điểm hung dữ ở cô ấy.

Đỗ Hân dẫn theo Lâm Tường đi tới chào hỏi cô, Lý Tú hí hóp mắt đánh giá Lâm Tường, cười hắc hắc hai tiếng nói: “Đỗ Hân, đứa nhỏ này nhìn thật ngoan ngoãn, thực sự có thể diễn được vai Tiêu phi sao?”

Tiêu phi chính là tên của vai ác kia.

Đỗ Hân cười nói: “Có thể diễn được hay không, chị để con bé thử qua xem xem.”

Về mặt Lý Tú tràn đầy sự hoài nghi, nhưng vẫn nói: “Được rồi, vậy thử xem, đúng lúc có diễn viên ở đây phối hợp diễn với cô bé, để các cô ấy diễn thử một chút.”

Vì vậy Lâm Tường liền bị đẩy đi trang điểm, mấy chuyên viên trang điểm và người phụ trách phục trang bắt đầu vây quanh cô, nhìn bọn họ thuận thực mà mặc lên phục trang cùng đeo trang sức lên cho cô, Lâm Tường yên lặng suy đoán, hẳn là tạo hình vai ác này đã sớm có, cũng không biết là có thích hợp với cô hay không nữa.

Trang điểm thay đồ cũng mất gần hai tiếng, chỉ làm tóc không cũng mất một lúc lâu, thành quả sau khi làm xong cũng không tệ cho lắm.

Ngũ quan Lâm Tường tương đối tinh xảo, chuyên viên trang điểm cũng chỉ cần trang điểm nhẹ, làm cho cô càng thêm thanh nhã thoát tục.

Trợ lý của chuyên viên trang điểm ở bên cạnh nhỏ giọng nói thầm: “Xinh đẹp như vậy, thật sự là muốn diễn vai ác sao?”

Chuyên viên trang điểm cười nói: “Người ta nói cái gì mà mỹ nhân như họa chứ? Chính là đây.”

Chờ đến khi tất cả đều chuẩn bị xong, Lâm Tường đứng lên xoay một vòng tại chỗ để cho người phụ trách phục trang nhìn xem còn cần sửa thêm chỗ nào hay không. Người phụ trách phục trang cẩn thận kiểm tra một lượt, vỗ tay nói: “Hoàn mỹ!”

Bởi vì phim truyền hình này lấy bối cảnh ở thời nhà Thanh, cho nên những nữ nhân đều phải đi giày đế hoa bòn [2], Lâm Tường sau khi đi vào vừa mới chỉ đi hai bước đã lung lay, dần dần thích ứng một hồi mới có thể đi lại một cách tự nhiên được, nhưng khi đi đến phim trường, vẫn phải cầm tay trợ lý của chuyên viên trang điểm.

[2]Giày hoa bòn: là giày dành cho nữ giới thuộc tầng lớp thượng lưu cao sang thời nhà Thanh.

Đỗ Hân vẫn luôn ngồi chờ trong lều, nhìn thấy đám người từ xa đi tới còn tưởng rằng diễn viên đang tập diễn, vì thế hí hóp mắt đánh giá, thầm nghĩ diễn viên này thật là xinh đẹp, còn rất có khí chất, đi trên đường thực sự có khí chất của một nương nương trong hậu cung. Kết quả khi nhìn kỹ lại không khỏi trợn mắt há mồm, đây chính là Lâm Tường nhà cô mà!

Đạo diễn Lý Tú vốn đang chỉ đạo diễn xuất cho mấy diễn viên, quay đầu lại liền nhìn thấy hình dáng Lâm Tường đi ra không khỏi nheo mắt lại, ngừng mọi chuyện đang làm lại, đi tới gần đánh giá Lâm Tường.

Nhìn một lúc lâu, Lâm Tường đi theo bên cạnh chuyên viên trang điểm lên tiếng nói: “Có phải đã trang điểm hơi đậm rồi hay không?”

Chuyên viên trang điểm cười nói: “Tôi đã tận lực làm phai nhạt bớt rồi đó, còn nói là đậm sao, sau khi chiếu lên sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả.”

Lúc này Lý Tú mới nói: “Thực sự là một cô gái rất xinh đẹp.”

Sau đó phó đạo diễn đi tới gọi mấy người tới phối hợp diễn với Lâm Tường, “Em đã xem kịch bản chưa? Thuộc thoại rồi chứ?”

Lâm Tường trả lời: “Em đã nhớ kỹ lời thoại rồi.”

Lý Tú gật gù đầu, lấy quyển kịch bản ra lật lật, chỉ vào một cảnh trong đó nói: “Diễn thử cảnh này đi.”

Lâm Tường xem qua kịch bản liền gật đầu, đây là một cảnh diễn cảm xúc bùng nổ, nhưng sự bùng nổ này lại không được lộ ra ngoài, thực sự là một cảnh khó. Đây chính là cảnh tạo nên bước ngoặt, từ lúc này Tiêu phi bắt đầu trở nên tàn nhẫn độc ác.

Lâm Tường cảm thấy các nữ nhân trong hậu cung, mặc kệ là thiện lương hay ác độc thì đều là người đáng thương, các nàng cực khổ cả đời chỉ mong có thể được sủng ái, nhưng dù sao nữ nhân thì có nhiều, còn hoàng đế lại chỉ có một mà thôi.

Hầu hết các nữ nhân này nhất định sẽ phải dành cả cuộc đời cô độc ở trong những bức tường son của cung cấm, cũng có một số bộ phận bởi vì dùng những âm mưu quỷ kế mà bị ban chết.

Lâm Tường muốn đóng vai Tiêu phi chính là bởi vì nhân vật này cũng là một nữ nhân sẽ bị ban chết, là một người đáng thương.

Khi Lâm Tường diễn không cần mất quá nhiều thời gian để lấy cảm xúc, cô có thể nhập vai một cách nhanh chóng, giống như chỉ cần ấn một cái là có thể mở ra được, bất cứ lúc nào cũng có thể làm được.

Lý Tú nói với các cô một chút, mặc cho Lâm Tường có thể tự do phát huy, cô muốn nhìn xem Lâm Tường hiểu nhân vật này đến mức nào.

Trong nháy mắt đạo diễn kêu bắt đầu, trong mắt Lâm Tường liền bắt đầu tràn đầy hơi nước, đầu tiên là nàng khiếp sợ với quyết định của hoàng đế, lúc sau chính là không chịu nổi đối mặt với hiện thực tàn nhẫn, thì thảo nói ra lời thoại, nước mắt như trân châu rơi xuống, khi người ngoài nhìn thấy tình cảnh lúc này của nàng liền cảm thấy thật sự cường điệu trong tính cách nhân vật. Rốt cuộc nàng sụp đổ, không nói gì chỉ khóc lớn, cả người bị cảm xúc tuyệt vọng bao phủ.

Cuối cùng hai mắt nàng vô hồn ngồi bệt xuống dưới đất.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng cô đã diễn xong thì nhìn thấy ánh mắt cô dần dần lấy lại thần thái. Nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rơi xuống, nàng chậm rãi khích lệ chính mình, kiên định đứng lên, một giây sau trên môi nàng nở một nụ cười nhạt, sự nhu nhược đáng thương lúc trước được thay thế bởi vẻ mặt tàn nhẫn, ngoan độc.....

Bình thường khi quay phim, phải sau một thời gian nghiên cứu nhân vật thì diễn viên mới có khả năng diễn được cảnh bùng nổ cảm xúc như vậy. Nhưng Lâm Tường lại đem toàn bộ cảm xúc ra diễn trong thời gian thử vai ngắn ngủi này, phô bày ra rất rõ ràng sáng tỏ, làm cho người khác dễ dàng lý giải được.

“Tốt!” Lý Tú là người cá tính, xem đến đây, cô là người đầu tiên đứng lên trầm trồ khen ngợi.

Bên cạnh cũng không biết ai là người đi đầu nhưng cũng thừa thốt xuất hiện những tiếng vỗ tay.

“Lâm Tường, Tiểu phi là của em, ngày mai gia nhập đoàn, được chứ?” Lý Tú đi tới vỗ vai cô, cười hỏi cô.

“Đạo diễn Lý, em lúc nào cũng có thể gia nhập vào đoàn được.”

“Được được được.” Lý Tú sang sảng mà cười to, nói: “Buổi tối tới khách sạn ở gần phim trường, chị mời các em ăn bữa cơm.”

Lúc này Đỗ Hân mới tiến tới, nói: “Đạo diễn Lý khách khí quá rồi, phải để bọn em mời chị mới đúng.”

Hai bên nói lời khách sáo một hồi Đỗ Hân mới dẫn Lâm Tường rời khỏi đoàn làm phim, đi tìm chỗ ăn cơm trưa. Lúc này đã là hai giờ chiều rồi cho nên Lâm Tường cảm thấy vô cùng đói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Kinh hỉ (1)

Editor: Nguyễn Hy | Beta: Cường Soái Ca

Lâm Tường chính thức gia nhập đoàn làm phim "Nhạn tri hoa", vì vậy Đỗ Hân liền gọi điện thoại thông báo cho Nhạc Tiểu Kỳ giúp Lâm Tường sửa soạn hành lý.

Đêm đó Nhạc Tiểu Kỳ liền mang theo hai cái vali lớn, đáp chuyến bay tới chỗ các cô.

Gần phim trường có mấy các khách sạn lớn, đoàn làm phim "Nhạn tri hoa" có nguồn tài nguyên lớn cho nên bao trọn ba tầng của một khách sạn 5 sao. Sau khi Lâm Tường gia nhập cũng được cấp cho một phòng đơn, tuy hướng phòng không có ánh nắng mặt trời chiếu tới cho nên tương đối lạnh, nhưng trong phòng có máy sưởi, vì vậy cũng không cảm thấy lạnh.

Cố Thành ở xa ngàn dặm sau khi biết được điều kiện nơi cô ở liền sai sử Đỗ Hân giúp cô thuê một phòng khách sạn cao cấp hơn. Người phụ nữ của anh sao có thể tùy tiện ở một chỗ như vậy được. Nhưng kết quả lại bị Đỗ Hân cự tuyệt, cô cảm thấy điều kiện ở chỗ này cũng không tồi, ít nhất còn có thể được ở một mình một phòng, không cần phải ở chung với người khác, Đoàn làm phim "Nhạn tri hoa" là một đoàn lớn, khó có thể giữ được bí mật gì đó mà không muốn ai biết. Lâm Tường là một người mới và cũng chỉ vừa mới gia nhập vào đoàn làm phim mà đã có được sự đặc cách, thì chắc chắn khiến cho người khác ghen tỵ, sẽ ảnh hưởng không tốt tới cô.

Nghe cô giải thích xong Cố Thành vẫn không phục cho lắm, anh cảm thấy vì sao lại phải để ý tới người khác nghĩ gì mà làm ủy khuất Lâm Tường, điều đó không đáng.

May mắn là Lâm Tường hiểu được sự khổ tâm của Đỗ Hân, nói Đỗ Hân không cần phải để ý tới Cố Thành, để cô tự mình đi khuyên giải anh.

Ở bên ngoài thì Cố Thành bày ra khuôn mặt lạnh lùng, duy chỉ có lúc ở bên cạnh Lâm Tường liền không có cách nào để tiếp tục lạnh lùng nữa. Chỉ cần cô nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô một chút, gọi một tiếng "Thành ca", anh liền có thể vì cô mà có thể hái sao lấy trăng trên trời xuống cho cô được.

Lần này cũng không phải ngoại lệ, Lâm Tường gọi điện thoại là nũng, Cố Thành liền không còn chút phòng ngự nào hết.

Ngày đầu tiên Lâm Tường gia nhập vào đoàn làm phim liền có cảnh quay chung với nữ chính.

Người đóng vai nữ chính chính là minh tinh hạng nhất Giả Vân Vân. Giả Vân Vân là diễn viên nổi tiếng ở mảng phim truyền hình, tuy rằng không có quá nhiều tác phẩm nhưng mỗi lần cô tham gia một bộ phim nào, thì nhất định bộ phim đó sẽ nổi tiếng. Dần dà, cái tên Giả Vân Vân này liền trở thành một cái tên đảm bảo rating cho phim truyền hình.

Lâm Tường cảm thấy kỹ thuật diễn xuất của Giả Vân Vân rất tốt, khí thế mạnh mẽ, để cô ấy đảm nhận nhân vật nữ chính vô cùng thích hợp.

Tuy rằng cô ấy so với Lâm Tường thì lớn tuổi hơn, nhưng diện mạo không tồi, lại cộng thêm cả kỹ năng diễn xuất thì đóng vai một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi cũng không hề có chút áp lực.

Hôm nay Giả Vân Vân mới tới đoàn làm phim cho nên cũng mới biết được là có người mới vừa gia nhập. Trong nháy mắt liền đi tới phòng trang điểm nhìn Lâm Tường, cô rất ngạc nhiên nhướn mày, "Ai da, diễn cùng với một tiểu cô nương ngoan hiền, chị cảm thấy mình mới giống một vai ác nhiều hơn."

Mọi người đều bị cô ấy chọc cười, chỉ có Lâm Tường lễ phép tới chào hỏi cô ấy, sau đó nói: "Cho nên em cần phải để chị Vân chỉ giáo thêm nhiều rồi."

Giả Vân Vân nhấp miệng cười, ngồi vào trước gương để chuyên viên trang điểm cho cô ấy, ngoài miệng nói: "Đạo diễn Lý chính là có hỏa nhãn kim tinh, có thể dễ cho chị ấy coi trọng, khẳng định là cũng có chút bản lĩnh. Nghe nói hôm qua em thử vai đều làm cho mọi người kinh ngạc, đáng tiếc là lúc đó chị lại không có mặt."

Lâm Tường nói: "Hôm nay liền phải bêu xấu ở trước mặt chị Vân rồi."

Đời trước, Lâm Tường cùng Giả Vân Vân tuy đều là minh tinh hạng nhất, nhưng bởi vì hai người làm ở hai mảng khác nhau, rất ít dịp gặp mặt, chỉ có thể xem như là xã giao. Lúc này vừa mới tiếp xúc liền phát hiện đối phương là người rất hiền hòa.

Lúc sau hai người vào cảnh quay, người tới ta đi, không hẹn mà cùng nhập vai vô cùng tốt.

Quay xong cảnh đó, Giả Vân Vân hưng phấn mà lôi kéo cô thảo luận lại cảnh vừa quay. Lâm Tường cũng không khiêm tốn, nghiêm túc mà cùng cô diễn tập, luận về kinh nghiệm diễn xuất thì cô cũng không thua kém gì Giả Vân Vân.

"Động tác nhỏ mà em thêm vào vô cùng đúng chỗ, không biết còn tưởng là trước đó đã từng luyện tập qua trước." Giả Vân Vân bắt chước động tác nhỏ vừa rồi Lâm Tường làm lúc quay, cười nói.

"Cái kia cũng chỉ là ngoài ý muốn, có thể là em làm theo quán tính thôi, may là đạo diễn không bắt quay lại."

Sau một hồi thảo luận, Lâm Tường không ngờ Giả Vân Vân lại là một diễn viên yêu nghề như vậy. Nhưng mà như vậy cũng tốt, xem như hai người có một bước tiến tới kết giao trở thành bạn bè.

Tuy rằng Lâm Tường không có cố ý nịnh bợ Giả Vân Vân, nhưng có thêm một người bạn sẽ tốt hơn là có thêm một kẻ thù.

Giả Vân Vân tới đoàn làm phim không được bao lâu thì bệnh đau vai gáy[1] tái phát, phải uống thuốc, sau đó còn phải để bác sĩ mát xa, nhưng không có hiệu quả mấy. Đời trước Lâm Tường cũng mắc phải bệnh này. Lúc ấy Cố Thành mới thầy tới dạy võ phòng thân cho cô, thuận tiện cũng dạy cho cô cách thư giãn cổ vai, còn dùng thủ pháp đặc biệt mát xa cho cô. Lâm Tường liền tỉ mỉ học theo.

[1] Bệnh đau vai gáy: mọi người có thể google giúp mình nhé vì bệnh này khá phức tạp mình không thể giải thích ngắn gọn ở đây được.

Nhìn thấy Giả Vân Vân khó chịu đứng ngồi không yên Lâm Tường có chút đồng cảm như bản thân mình cũng bị vậy, bởi vì đời trước cô cũng đã từng bị khó chịu như vậy.

Sau một ngày quay chụp, khi trở lại khách sạn, Lâm Tường liền lấy lọ tinh dầu thơm đi qua phòng bên cạnh tìm Giả Vân Vân. Người mở cửa có cô chính là Hoắc Vũ người đại diện của Giả Vân Vân. Nhìn thấy Lâm Tường đứng ở trước cửa, Hoắc Vũ có chút ngạc nhiên, "Lâm Tường, có việc gì sao?"

"Vâng, muốn tìm chị Vân nói chuyện."

"Bác sĩ đang giúp cô ấy mát xa." Hoắc Vũ nói như vậy cũng không có ý định để cô đi vào.

Lâm Tường nhạy bén nhận thấy được đối phương có sự phòng bị, mí mắt híp lại, dự định cáo từ trở về. Tuy rằng cô có ý muốn giúp đỡ, nhưng người ta không cảm kích, vậy thì nên trở về thôi.

đang định cáo từ thì liền nghe thấy giọng nói của Giả Vân Vân từ bên trong truyền ra, "Ai vậy?"

Hoắc Vũ quay vào trả lời: "Là Lâm Tường."

Giả Vân Vân nói: "Vào đi, hai người định cứ đứng ở trước cửa nói chuyện như vậy sao?"

Nếu Giả Vân Vân đã lên tiếng thì Hoắc Vũ cũng không dám ngăn cản nữa, nghiêng người để Lâm Tường đi vào.

Trong phòng, Giả Vân Vân mặc áo tắm dài, đang nằm bò trên giường, nữ bác sĩ đang cúi người mát xa cho cô ấy, mỗi một cái ấn đều dùng sức, Giả Vân Vân nhận không được hừ hừ, biểu tình vừa thống khổ vừa hưởng thụ.

Thấy Lâm Tường đi vào, Giả Vân Vân híp mắt, chỉ về phía sofa, "Tiểu Tường, ngồi đi, chờ chị mát xa xong sẽ tới chơi với em."

Lâm Tường cười cười, "Ta tới là có chuyện muốn nói."

Giả Vân Vân ngẩng đầu, tò mò hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lâm Tường đi đến bên cạnh cô ấy, cúi đầu nói nhỏ vào tai Giả Vân Vân mấy câu, sau đó liền đứng thẳng người dậy, mỉm cười nhìn cô ấy.

"thật sao?" Mắt Giả Vân Vân sáng ngời, muốn ngẩng đầu nhìn cô, nhưng động tác quá mạnh khiến cho cả người cô ấy đau nhức, lập tức ngũ quan của cô ấy nhăn nhó thành một đoàn.

Tuy rằng nửa tin nửa ngờ, nhưng Giả Vân Vân vẫn để nữ bác sĩ rời đi, chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại cô ấy, Lâm Tường và còn cả Hoắc Vũ, cô ấy mới nói: "Em làm được chứ?"

Lâm Tường cảm lấy lộ tinh dầu đi đến bên cạnh cô ấy, bình tĩnh mà nói: "Được hay không thử thì sẽ biết thôi."

Hoắc Vũ ở bên cạnh nói: "Vẫn là không cần đi, đừng đem bệnh trở nên trầm trọng hơn."

Lâm Tường nâng mí mắt lên liếc nhìn cô ta một cái, lại quay đầu nhìn Giả Vân Vân, nói: "Chị Vân, chị nói đi?"

"Đến đây đi, bác sĩ mát xa nhiều như vậy cũng không hiệu quả gì cả, nếu như vẫn tiếp tục thế như vậy, đến lúc đó sẽ phải xin nghỉ rời khỏi đoàn, sẽ làm chậm trễ tiến độ." Giả Vân Vân nói.

Loại tinh thần chuyên nghiệp này thực sự khiến Lâm Tường bội phục, cô không nói gì nữa, đem áo tắm của cô ấy kéo xuống một chút, để lộ ra một nửa phần lưng, đổ một ít tinh dầu ra lòng bàn tay xoa cho nóng lên, sau đó cúi người đem hai bàn tay đặt lên phần lưng, rồi làm theo trí nhớ tìm mấy huyệt vị, rồi hơi dùng sức ấn xuống.

Sau khi làm mấy động tác, Giả Vân Vân chỉ cảm thấy phần cổ càng thêm đau nhức, cô ấy ai da mấy tiếng rồi hỏi Lâm Tường: "Sao càng ngày lại càng đau như vậy?"

Lâm Tường ra sức lấy lực, chuyên tâm mát xa giúp cô ấy, cái trán dần dần cũng xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng, nghe được câu hỏi của Giả Vân Vân, cô liền nói: "Đây là chuyện bình thường thôi, chờ em đến lúc em làm xong, đau nhức sẽ đỡ hơn một chút."

Giả Vân Vân không lên tiếng nữa, lúc trước nữ bác sĩ chủ yếu là mát xa phần cổ cho cô, nhưng Lâm Tường lại tìm huyệt vị để ấn, động tác so với nữ bác sĩ còn mạnh hơn, khả năng sẽ thật sự hữu dụng.

Nửa tiếng sau Lâm Tường kết thúc mát xa, cô đem Giả Vân Vân nâng dậy, để cô ấy hoạt động xương cổ, Giả Vân Vân làm theo động tác cô hướng dẫn, bất ngờ phát hiện xương cổ thực sự nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Giả Vân Vân liền kinh ngạc mà kêu lên: "Oa, thật sự không cảm thấy đau nữa! Còn không cảm thấy nhức mỏi!"

Lâm Tường cười khẽ, "Bây giờ cũng chỉ là giảm đau một chút thôi, chờ hai ngày nữa sẽ dần trở nên tốt hơn. Em dạy lại chị mấy động tác thư giãn, mỗi ngày kiên trì làm, sẽ hỗ trợ rất nhiều đối với việc trị liệu xương cổ. Nhưng mà sau khi rời đoàn làm phim chị vẫn nên tới bệnh viện khám một chút. Kiểm tra xem nguyên nhân vì sao lại bị."

Giả Vân Vân không chút nào che dấu sự yêu thích đối với Lâm Tường, khen nói: "Lâm Tường, em thật tuyệt, không chỉ có kỹ năng diễn xuất tốt, mà còn biết chữa bệnh nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Kinh hỉ (2)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

"không có gì, chỉ là thuận tiện em cũng đã từng học qua một chút, thật sự cảm thấy rất vui vì có thể giúp đỡ được chị."

"Em chính là đại ân nhân của chị đây!"

Lâm Tường không muốn tiếp tục khách sáo ở lại nữa, liền nói: "đã có hiệu quả như vậy thì đêm mai em lại qua giúp chị mát xa, liên tục làm trong vòng một tuần hẳn là sẽ không còn đau nữa."

Giả Vân Vân ngồi dậy, vẻ mặt cảm động nói: "thật sự đã làm phiền em rồi."

Lâm Tường xua xua tay, "Vây chị nghỉ ngơi sớm một chút, em quay về phòng đây."

Giả Vân Vân vội vàng xuống giường, đi dép lê tiến cô ra tận cửa, không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ cảm ơn.

Tiền Lâm Tường về phòng mình xong, Giả Vân Vân mới đóng cửa lại về phòng, nhìn thấy Hoắc Vũ đang ngồi trên sofa chơi di động, không vui liếc mắt nhìn cô ta một cái, nói: "Vừa nãy cô có thái độ gì vậy? Đối với Lâm Tường âm dương quái khí[1]!"

[1] âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người có lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Người đại diện lúc trước của Giả Vân Vân xin nghỉ về nhà sinh con, vì vậy công ty mới phái Hoắc Vũ tới cho cô, một người trẻ tuổi không có kinh nghiệm gì, nghe nói là một người họ hàng thân thích với vị giám đốc nào đó, việc thì không làm, lúc nào cũng bày ra dáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng, không có một chút gì khiến người khác có thể tin cậy được.

Giả Vân Vân suy nghĩ lần tới trở về phải tới công ty nói chuyện một lần mới được.

Hoắc Vũ thấy Giả Vân Vân chất vấn mình liền đem ánh mắt rời khỏi di động, nói: "Chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, cô còn sợ sẽ chọc đến cô ta hay sao?"

Giả Vân Vân cười lạnh, nói: "Nếu như cô muốn làm người đại diện thì nên học tập nhiều một chút. Khoảng thời gian trước trên mạng luôn có tin tức về Lâm Tường, chẳng lẽ cô chưa từng thấy qua sao? Tuy rằng tôi không sợ sẽ chọc phải cô ấy, nhưng cũng không muốn sẽ đắc tội với cô ấy, vui vẻ mà kết giao với cô ấy. Nếu như cô đã không thể giúp được gì thì tôi hy vọng cô cũng đừng có kéo chân tôi xuống bùn chung."

Hoắc Vũ đứng lên, trừng mắt nói: "cô có ý gì!?"

"Tôi có ý gì thì cô từ từ mà suy nghĩ, tôi muốn nghỉ ngơi, cô trở về đi." Cổ Giả Vân Vân vẫn còn khó chịu, vậy mà còn muốn cô dạy bảo người ta, thật là khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần mệt mỏi mà, đi tới giường nằm bò ra bất động.

Mấy ngày sau, Lâm Tường đều sau khi quay phim xong trở về đều tới phòng Giả Vân Vân giúp cô ấy mát xa. Mát xa cộng với làm mát động tác thả lỏng, bệnh đau vai gáy của Giả Vân Vân dần dần trở nên tốt hơn. Quan hệ giữa cô ấy và Lâm Tường cũng càng ngày càng thân mật hơn.

Chớp mắt một tháng đã đi qua, thời tiết cũng càng trở nên rét hơn, tuy rằng trang phục quay phim là đồ mùa đông, nhưng vì để tạo hiệu ứng đẹp mắt nên cũng không mặc quá dày, trước khi diễn viên mặc vào trang phục diễn thì mặc thêm hai lớp giữ nhiệt, còn cận thận dán thêm miếng dán giữ nhiệt. Mặc dù đã mặc như vậy rồi nhưng mỗi khi cởi áo khoác dày ra để quay thì vẫn cảm thấy lạnh run người.

Sau khi tới thành phố này quay phim, Lâm Tường cùng Cố Thành vẫn luôn không gặp mặt, lâu lâu cảm thấy nhớ nhưng thì chỉ có thể gọi video call để nhìn mặt nhau an ủi cho bớt nhớ.

Công việc cuối năm ập tới, ở bên kia Cố Thành cũng vô cùng bận rộn, Lâm Tường căn bản cũng không dám tùy tiện mà yêu cầu Cố Thành tới thăm ban. Chỉ có thể mỗi khi gọi video call thì mới tham lam mà nhìn lâu một chút, cách một màn hình, cả hai người đều phát hiện đôi phương gây đi rất nhiều.

"anh phải ăn cơm đúng giờ, đừng ngày nào cũng tăng ca, buổi tối đừng thức quá muộn." Lâm Tường nằm trong ổ chăn, ôm cứng nhắc bản thân gọi video call cho Cố Thành. Bên kia ánh đèn chỗ Cố Thành có chút tối tăm, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ bộ dáng của anh, "Râu cũng mọc dài, mấy ngày rồi không cạo? không đẹp trai chút nào!"

Cố Thành đưa tay lên sờ cằm mình, cười nói: "anh nhớ rõ là có người nào đó đã từng thừa dịp lúc anh ngủ mà sờ trộm râu của anh mà, hiện tại lại còn tỏ ra ghét bỏ sao?"

Lâm Tường trở mình nằm úp xuống giường, hai chân chui ra khỏi ổ chăn, lác qua lác lại giữa không trung, giả ngu nói: "Là ai a? Là ai mà dám thừa dịp lúc em không có ở đó lại dám tới sờ trộm anh vậy?!"

Cố Thành nhìn cô, "không có ai cả, chính là em đó!"

Lâm Tường nghiêm túc suy nghĩ một lúc, hào phóng gật đầu nói: "Hình như đúng là em thật."

Cố Thành bị cô trêu đến mức bật cười, "Bảo bối thật đáng yêu, tới đây hôn anh một cái."

"Hôn anh ở chỗ nào chứ, rõ ràng là đang hôn lên màn hình mà." Lâm Tường vỗ vỗ màn hình, vẻ mặt tỏ rõ sự ghét bỏ.

Cố Thành nghe hiểu nên nói: "Vây mời em tới sát màn hình một chút."

Lâm Tường cúi đầu làm bộ hôn hôn, chỉ có thể tưởng tượng ở trong đầu, rồi lại cách xa ra, nghịch nghịch mái tóc dài của mình nói: "Chỉ hôn một chút như vậy đã đủ chưa?"

"anh không ngại việc em ở chỗ khác, cảm thấy rất kích thích." Cố Thành ngay lập tức hiểu rõ, hai người tách ra đã lâu, bị sự nhung nhớt tra tấn, số lần thông qua video call để giải quyết nhu cầu cá nhân cho nhau cũng rất thường xuyên, chuyện này Lâm Tường vẫn luôn luôn đều rất phối hợp, mỗi lần đều quyền rũ Cố Thành đến cả người bùng cháy, hận không thể trực tiếp chui qua bên kia màn hình.

Lúc này chỉ vì một câu nói của Lâm Tường mà đã khiến Cố Thành cảm thấy bức hòa, kết quả người vừa đốt lửa ở bên kia lại còn giả ngu, "Kích thích cái gì? không hiểu anh đang nói cái gì nữa!"

Cố Thành lau mặt, nhìn cô nói: "Em chờ một chút, anh đi tới toilet." nói xong cũng không chờ Lâm Tường đáp lại đã trực tiếp đứng dậy đi ra khỏi màn hình.

Lâm Tường im lặng một hồi, trong lòng tự mình kiểm điểm, có phải cô đã đùa hơi quá đáng rồi không? Chẳng lẽ anh giận rồi? Hẳn là không thể nào, đời này Cố Thành chưa từng tức giận với cô, suy nghĩ như vậy liền cảm thấy mình thực sự có chút quá đáng. Cố Thành đối với cô tốt như vậy, mà cô lại có chút vô pháp vô thiên.

Kiểm điểm xong, Lâm Tường bò ra khỏi chăn, ngồi dậy bắt đầu cởi quần áo, thầm nghĩ đợi lát nữa Cố Thành trở lại trước màn hình là có thể nhìn thấy bộ dáng lửa thể của cô, cho dù có tức giận đến đâu cũng sẽ trong nháy mắt không còn nữa.

Trong phòng tuy có mở máy sưởi nhưng làn da vừa mới tiếp xúc với không khí vẫn không nhịn được mà nổi đầy da gà. Đợi mãi vẫn không thấy người quay lại, Lâm Tường không thể không kéo chăn đắp lên, trong lòng suy đoán rốt cuộc anh đang làm gì vậy? Chẳng lẽ là đi đại tiện sao? Hay là đi tắm? Hay là thực sự giận cô rồi? Nhưng nếu như vậy thì hẳn là anh sẽ trực tiếp tắt video call đi mới đúng chứ.

Lâm Tường suy nghĩ một lúc lâu cũng không đoán ra được nguyên nhân là gì, cuối cùng nhin không được cảm điện thoại di động lên chuẩn bị gọi cho Cố Thành. Kết quả điện thoại còn chưa bật lên thì khóa cửa đã "tạch" một tiếng bị mở ra.

Lâm Tường hoảng sợ vội vàng đem chính mình bọc kín lại, quay đầu lại nhìn về phía cửa. Phòng này ngoài cô ra thì chỉ có Tiểu Kỳ mới có chìa khóa, lúc này có thể tự mở cửa đi vào khẳng định chỉ có thể là Nhạc Tiểu Kỳ, chỉ là đã trễ như này rồi cô ấy còn tới là gì chứ?

"Tiểu Kỳ?" cô gọi một tiếng, bởi vì giường đối diện với một bức tường, vừa vặn che khuất tầm mắt, cô không làm sao có thể nhìn thấy được ai vừa đi vào, chỉ nghe được tiếng bước chân có người đi vào, rồi lại nghe tiếng cửa phòng bị khóa trái.

không khí đột nhiên trở nên kỳ lạ, Lâm Tường cũng tỏ phòng bị.

Thẳng đến khi cô nhìn thấy người đàn ông cao lớn chậm rãi đi tới gần cô, thì sự phòng bị trong lòng cô mới buông lỏng xuống ngay sau đó lại cảm giận mà nói: "anh làm em sợ muốn chết!"

Người không nói tiếng nào đi vào chính là người vừa mới nói chuyện với cô qua video call – Cố Thành.

Cái này thực sự là một sự kinh hi to lớn mà, làm cho Lâm Tường trong lúc nhất thời cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể ngây ngốc mà bị anh ôm cả chân cả người vào trong lòng ngực.

"Bối bối, anh nhớ em muốn chết." Cố Thành đem đầu vùi vào hõm vai cô, mặc sức mà hít ngửi mùi thơm trên cơ thể cô, giống như là anh đang lấy lại hơi thở sinh tồn quan trọng vậy.

Lâm Tường sững sốt một lúc lâu mới cất tiếng hỏi anh: "anh tới đây lúc nào vậy?"

"Đến khách sạn khoảng mười mấy phút trước khi gọi video call cho em. anh bảo Nhạc Tiểu Kỳ đặt trước cho anh một phòng." Cố Thành giải thích, "Có phải rất kinh hi có đúng không?"

"thì ra Nhạc Tiểu Kỳ biết rằng anh sẽ tới, vậy mà con bé cũng không nói cho em." Lâm Tường có chút không vui mà nói.

Cố Thành ôm cô lắc qua lắc lại, nói: "nói cho em biết thì sẽ không còn kinh hi nữa."

cô thức sự rất là "KINH" hi!

"Vừa nãy gọi Tiểu Kỳ mà không thấy ai trả lời hù cho em sợ gần chết" Lâm Tường nói.

Cố Thành cười nhẹ cọ vào vai cô, đột nhiên phát hiện cô đang lơ đãng ở dưới chân! anh duỗi tay xốc chân lên nhìn một chút. Sau khi thấy cảnh xuân trong chăn nhin không được nhướng mày, cười nói: "Bảo bối, em định đợi đến khi anh xuất hiện sẽ tiếp đón anh bằng một màn hương diễm như vậy sao?"

Lâm Tường xoay thân mình quấn chặt chắn lại, nói: "Em cũng không biết trước mà."

Cố Thành vô cùng thông minh, lập tức phản ứng lại ngay: "Đây là em chuẩn bị muốn cùng anh "vận động" sao?"

Lâm Tường rất là ngao kiêu mà "Hừ" một tiếng, đem máy tính tắt nguồn rồi ném sang một bên, sau đó đem đầu chui vào trong chăn.

Chương 49: Sáng sớm

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cường Soái Ca

Lâm Tường nghe Cổ Thành lộ liễu nói thẳng như vậy làm cho đồ bưng cả mặt, cúi đầu chui sâu vào ổ chăn, nhưng chăn bông mềm mại căn bản không thể che đậy được. Chỉ cần Cổ Thành lấy tay lật lên một cái Lâm Tường liền biến thành quả trứng gà bị lột hết vỏ, trắng nõn bóng loáng mà xuất hiện trước mắt Cổ Thành, thoát nhìn giống như một món ăn ngon miệng.

Ánh mắt nóng bỏng của Cổ Thành nhìn cô đến mức u mê, kết hẩu ở cổ chuyển lên xuống, dùng sức kéo cô ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn lên vành tai ngọc ngà của cô.

Làn da bị mất đi sự bảo vệ của chăn bông liền tiếp xúc trực tiếp với không khí. Lâm Tường nhịn không được run lên một cái, nhưng giây tiếp theo đã bị cơ thể ấm áp của Cổ Thành bao bọc lấy. Nhìn cách ăn mặc của anh cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ phía trong tỏa ra.

Lâm Tường có chút thẹn quá hóa giận, ngay sau đó liền vén vạt áo của anh lên cho hai bàn tay lạnh lẽo vào, dính sát lên bụng anh, gương mặt lên hỏi anh: “Cảm thấy thế nào?”

anh cố ý xuyên tạc ý của cô, trêu chọc nói: “Muốn chủ động sao? Có phải em cũng rất muốn có phải không?”

Làn da ấm áp gặp phải bàn tay lạnh lẽo của cô trong nháy mắt nổi đầy da gà, nhưng Cổ Thành cũng không cự tuyệt, hào phóng mà tiếp tục ủ ấm tay cô, một bàn tay không khách khí mà để lên ngực cô.....

Sắc mặt Lâm Tường ửng đỏ nhưng cũng không cự tuyệt, vô cùng mong nhớ, thực ra cơ thể cô cũng có khát vọng muốn anh đến an ủi.

Đây là buổi tối Lâm Tường cảm thấy ấm áp nhất trong vòng một tháng nay, Cổ Thành không chỉ làm ấm tay của cô, mà mang một luồng nhiệt tới làm ấm cả người cô.

Buổi sáng ngày hôm sau, Lâm Tường bị tiếng điện thoại di động làm tỉnh giấc, là Nhạc Tiểu Kỳ gọi tới thúc giục cô rời giường, hôm nay Lâm Tường có khá nhiều cảnh quay nên sáng sớm đã phải đi trang điểm.

Lâm Tường để điện thoại lên tai, Nhạc Tiểu Kỳ ở đầu dây bên kia đã riu rít nói chuyện. Mí mắt cô vẫn còn chưa nâng lên được, thay đổi một tư thế thoải mái hơn, theo thói quen định gối đầu lên cánh tay Cổ Thành, đôi chân càng không khách khí mà nhét vào giữa hai chân anh, da thịt hai người tiếp xúc, thoải mái thân mật.

Cổ Thành đối với động tác của cô cũng đã tập mãi thành quen, tuy rằng cũng chỉnh lại tư thế kẹp lấy chân cô nhưng lại không có chút ý muốn tỉnh dậy, nhìn đáng vẻ hẳn là tối hôm qua thực sự là mệt muốn chết.

Lâm Tường tiến lại gần nhìn mặt anh, phát hiện râu của anh đã mọc ra khá dài, cái mũi vẫn thẳng tắp như cũ, nhưng quảng thâm mắt có chút trầm trọng.

Bắt đầu bước vào giai đoạn cuối năm nên hẳn là công việc của anh vô cùng bận rộn, kết quả còn chạy tới đây thăm ban, khẳng định mấy ngày trước đã tăng ca rất nhiều đã đẩy nhanh tốc độ công việc, căn bản có rất ít thời gian để nghỉ ngơi.

Ngày hôm qua phải bay một quãng đường dài để tới đây cũng không để thân thể nghỉ ngơi một chút liền ôm cô lăn lộn đến nửa đêm, cho nên buổi sáng hôm nay cũng không bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh giấc.

Lâm Tường ngơ ngác nhìn Cổ Thành ngủ say, Nhạc Tiểu Kỳ ở đầu dây bên kia nói một lúc lâu, nửa câu cũng không lọt được vào tai cô.

“Chị?” Nhạc Tiểu Kỳ nghi hoặc mà gọi một tiếng.

“Hà? Em nói cái gì?” Lâm Tường kéo về được một chút tinh táo mới phát hiện bản thân mình khi đối diện với lão công nhà mình lại trở nên si mê như vậy, có chút ngượng ngùng mà xoay người đưa lưng về phía Cổ Thành.

Nhạc Tiểu Kỳ:.....

“Phó đại diện thông báo, buổi sáng có cảnh quay của chị nên bảo chị tới sớm một chút để hóa trang.” Nhạc Tiểu Kỳ thở dài một cái rồi thông báo.

cô nàng có chút dự cảm không tốt, Cổ tổng tới, khẳng định là Lâm Tường sẽ có chút tinh thần không tập trung!

“Ừ....” Lâm Tường nhẹ nhàng lên tiếng.

“....” Nhạc Tiểu Kỳ không biết rốt cuộc là cô có nghe rõ hay không nên chỉ có thể ngây ngốc mà ôm điện thoại chờ đợi.

Lâm Tường vừa mới xoay người rời khỏi vòng tay của anh, Cố Thành đã cảm nhận được hơi ấm trong lòng mất đi không khỏi cau mày mở hé mắt, nhìn người phụ nữ của mình đang quay lưng lại với mình liền có chút khó chịu, vươn cánh tay ôm lấy eo cô kéo sát lại tiếp tục ôm cô vào trong lồng ngực.

Người vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo nhưng vật ở dưới thân đã thức tỉnh cao ngạo mà chọc vào mộng cô.

Lâm Tường quay đầu lại liếc nhìn anh một cái rồi lại nói với Nhạc Tiểu Kỳ trong điện thoại: “Chị lập tức đi xuống đây.... Đừng....” Lời còn chưa nói xong đã bị Cố Thành hôn.

Nhạc Tiểu Kỳ không nghe rõ khúc sau cô nói cái gì cho nên liền để điện thoại vào sát bên tai, kết quả cô hình như nghe được âm thanh kỳ quái gì đó, sau đó thì điện thoại liền bị ngắt máy.

Trong lòng Nhạc Tiểu Kỳ có một vạn ý nghĩ đen tối chạy ra như điên trong đầu, cô còn nhỏ a, vì cái gì mà mới sáng sớm đã cho cô nghe cái loại âm thanh tà ác này chứ, thực là muốn lỗ tai mình điếc đi cho rồi!!!

Chị Lâm Tường không phải là muốn nghỉ việc đó chứ!?

Cuối cùng Lâm Tường vẫn đứng giờ xuống lầu, Cố Thành chỉ ôm cô hôn một lúc lâu cũng không làm gì quá mức. Sau khi nghe được lời hứa hẹn đầy hấp dẫn của cô cũng để cô thức dậy xuống lầu, còn anh lại tiếp tục ngủ nướng.

trên đường cùng Nhạc Tiểu Kỳ đi tới phim trường, Lâm Tường đe dọa cô nàng. “Lần sau còn dám lừa gạt chị thì chị sẽ trừ tiền lương của em!”

Tuy rằng tiền lương của Nhạc Tiểu Kỳ là do công ty phát nhưng cô nàng vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Hôm qua lúc Cố tổng gọi điện thoại cho em, em cũng bị làm cho hoảng sợ.”

Lâm Tường quét mắt liếc nhìn cô nàng một cái, không nói gì nữa.

Nhạc Tiểu Kỳ lại che miệng cười trộm, “Chị, hôm nay nhìn nét mặt của chị rất tốt.”

“Tiểu hài tử cũng dám trêu chọc chị ha? đã từng trải qua chuyện yêu đương chưa hả?” Lâm Tường duỗi tay nắm lấy đuôi tóc của cô nàng hỏi.

“Đau đau đau đau... Chị, buông tóc em ra đã!” Nhạc Tiểu Kỳ vội vàng xin tha.

Tới phòng hóa trang liền thấy Giả Vân Vân đang trang điểm, nhìn qua gương thấy cô đi vào, cười hỏi cô: “Em đã ăn sáng chưa? Chị mua rất nhiều đồ ăn, lát nữa ăn cùng nhau đi.”

Lâm Tường ngồi xuống bên cạnh cô, lúc đầu nói: “Cảm ơn chị, em vừa ăn rồi.”

một chuyên viên trang điểm khác vội vàng đi tới trang điểm làm tóc cho cô. Sau khi làm xong liền đi tới phim trường nghe đạo diễn chỉ đạo diễn xuất, luyện tập đi chuyển.... một ngày bận rộn tại phim trường chính thức bắt đầu.

Bởi vì trong lòng nhớ thương Cố Thành cho nên hôm nay Lâm Tường có chút mất tập trung, vừa mới bắt đầu quay hơn một tiếng mà đã bị đạo diễn hô vài lần NG. Giả Vân Vân phối hợp diễn với cô cũng phát hiện cô có chút kỳ lạ, thừa dịp nghỉ ngơi giữ giờ kéo cô qua một góc, “Em làm sao thế? Hôn vĩa để lên mây hết rồi.”

Lâm Tường lắc đầu, “không có việc gì đâu, có thể là do tối qua em ngủ không được ngon thôi.”

Giả Vân Vân diễn cùng cô hơn một tháng qua ít nhiều cũng đã hiểu rõ cô, Lâm Tường luôn luôn công tư phân minh, rất ít khi để chuyện sinh hoạt nhỏ nhặt này làm ảnh hưởng đến công việc, mỗi lần quay phim đều vô cùng nghiêm túc, chuyện liên tiếp mất tập trung giống như hôm nay thực sự là lần đầu tiên cô nhìn thấy.

“Có phải thân thể cảm thấy không thoải mái đúng không? Nếu thấy không thoải mái thì cũng đừng có chống đỡ, để bác sĩ khác qua cho em.”

“Cảm ơn chị Vân, em thật sự không có việc gì hết.” Cố Thành tới thăm ban, cô thật sự cảm thấy chỗ nào cũng không tốt, nhưng vẫn tiếp tục lắc đầu phủ nhận.

Thấy dáng vẻ này của cô, Giả Vân Vân cũng không éo hỏi nữa, chỉ có thể dẫn dò cô: “ lát nữa nếu như cảm thấy thực sự không thoải mái thì phải nói ra đây.”

Lâm Tường gật đầu đáp ứng, quay đầu lại kêu Nhạc Tiểu Kỳ đi mua cho cô một ly cà phê đen, chờ đến khi uống cà phê vào bụng rồi thì lúc này tinh thần của cô mới tỉnh táo lại một chút.

Bởi vì 2 máy quay xảy ra vấn đề cho nên thợ quay phim đang phải chỉnh sửa, vì vậy thời gian nghỉ ngơi lần này tương đối dài.

“Em đã nghe nói gì chưa? Hôm nay sẽ có đại nhân vật tiến vào đoàn làm phim đây.” Giả Vân Vân cầm một nắm hạt dưa đưa cho Lâm Tường một ít, rồi ngồi xuống bên cạnh vừa cắn hạt dưa vừa tán gẫu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Chân tướng (1)

Editor: Nguyễn Hy | Beta: Cường Soái Ca

Lâm Tường dựa lưng vào ghế, nắm lấy chỗ hạt dưa mà Giả Vân Vân đưa cho nhưng không ăn, chỉ mở miệng hỏi: “Nhân vật lớn nào vậy ạ?”

“Lư Bảo Chấn lão gia tử, thầy ấy diễn viên hoàng đế.” Giả Vân Vân vừa cắn hạt dưa vừa nói chuyện, nhìn dáng vẻ là biết cô là người lão luyện trong việc cắn hạt dưa.

Trong giới giải trí Lư Bảo Chấn là nghệ sĩ vô cùng nổi tiếng, đã tham gia vào vô số những bộ phim điện ảnh và truyền hình. Trước lúc Lâm Tường trở nên nổi tiếng thì Lư lão sư đã không còn đi đóng phim nữa rồi, không ngờ đời này lại có thể được hợp tác với nhân vật như vậy.

“Có thể được hợp tác đóng chung với lão sư thật sự là một vinh hạnh lớn mà.” Lâm Tường nói.

Giả Vân Vân cũng có chung quan điểm nói: “Lão sư là người có sức ảnh hưởng lớn ở trong giới giải trí, nếu có thể được thầy ấy chỉ bảo thì sẽ nhanh chóng được nổi tiếng thôi.”

Lâm Tường kỳ quái mà liếc nhìn cô một cái, nói: “Chị Vân, chị cũng là người đã nổi tiếng rồi mà.”

Giả Vân Vân liên tục ăn mấy hạt dưa rồi mới nói: “Em bị ngốc à, chị là đang nói em đó, đến lúc đó em tìm nhiều cơ hội xuất hiện trước mặt lão sư một chút, tranh thủ để lại ấn tượng cho thầy ấy.”

Hoán ra là muốn chỉ điểm cho cô, Lâm Tường cười nói: “Chị Vân có tâm, nhưng mà một hậu bối nhỏ nhoi như em muốn tiến tới nói mấy câu để tạo ấn tượng, sợ rằng sẽ bị người khác nói là không có quy củ.”

Giả Vân Vân tròn mắt, “Sợ cái gì chứ, đến lúc đó chị dẫn em đi.” nói xong nhìn xuống nắm hạt dưa Lâm Tường vẫn cầm trong tay, nói: “Em không ăn sao?”

Lâm Tường khó xử nói: “Em không quen bóc cái này.”

“Vậy lúc trước em làm thế nào để ăn được?” không ngờ lại có người không biết cắn hạt dưa, về mặt Giả Vân Vân đầy sự nghi hoặc hỏi: “Lúc trước làm sao em có thể ăn được?”

Lâm Tường ngay sau đó nhớ lại lần ăn hạt dưa lúc trước, lúc ấy là do Cố Thành bóc từng hạt cho cô ăn, vì thế thành thật mà nói: “Là người khác bóc cho em ăn.”

“....” Cắn hạt dưa mà còn muốn người khác bóc cho sao? thật là.... thật là một chuyện đang kinh ngạc mà! Giả Vân Vân cười nói: “Người này hẳn là vô cùng thương em ha, thì mới có kiên nhẫn ngồi giúp em bóc vỏ hạt dưa như vậy.”

Lâm Tường cười ngượng, không nói tiếp nữa.

Tới lúc gần trưa, Lư Bảo Chấn lão sư mặc trắng phục diễn được một đám người vây quanh đi vào phim trường, đạo diễn cùng các diễn viên khác đều tiến tới cùng nhau chào hỏi thầy ấy, tất cả đều trung ra vẻ mặt tôn kính đối với lão tiền bối.

Lâm Tường vốn chỉ đứng ở trong đám người, cũng không tính toán là sẽ gây ấn tượng gì ở trước mặt lão sư, nhưng Giả Vân Vân thật sự quá nhiệt tình, ý vào chính mình diễn vai nữ chính mà lôi kéo Lâm Tường đi tới đứng trước.

“Lư lão sư, em là Giả Vân Vân, thầy còn nhớ em không?”

Lư Bảo Chấn cười cười chỉ vào cô ấy nói: “Cái nha đầu này, sinh nhật lần trước của tôi, em còn ôm chai rượu quý của tôi không chịu buông tay, làm sao tôi lại có thể không nhớ rõ được chứ!”

Giả Vân Vân cũng cười hắc hắc hai tiếng rồi đẩy Lâm Tường tiến lên, hướng lão sư nói: “Lão sư, em giới thiệu người bạn tốt của em với người, Lâm Tường.”

Lão sư nheo đôi mắt lại đánh giá Lâm Tường một hồi, gật gật đầu cười nói: “Lâm Tường, tôi nhớ rồi, là người đoạt được giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc nhất của lễ trao giải Kim Hoa.”

Lâm Tường cùng Già Văn Văn đều có chút giật mình, không ngờ tới lão sư lại có trí nhớ tốt như vậy, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra cô là người đoạt được giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc.

không đợi Lâm Tường mở miệng nói chuyện, lão sư đã vui vẻ hớn hờ mà nói: “Có cái gì mà phải giật mình, tôi chính là trưởng ban giám khảo của lễ trao giải đó mà.”

thì ra lão sư chính là trưởng ban giám khảo của lễ trao giải đó, như vậy hẳn là thầy ấy cũng sẽ biết rõ ràng mọi chuyện xảy ra đằng sau những giải thưởng đó!

Lâm Tường đối với chuyện đời này có thể đoạt được giải thưởng Diễn viên mới xuất sắc của Kim Hoa vẫn luôn có chút nghi vấn. Đời trước cái giải thưởng này thuộc về Lý Hân Ý, hơn nữa là bởi vì đối phương có hậu thuẫn, đi xã giao quan hệ với người trong nội bộ. Đời này Lý Hân Ý vẫn có quan hệ yêu đương với Thái tử gia của công ty giải trí, nhưng vì sao lại không đi quan hệ xã giao?

Lâm Tường có hoài nghi là do Cố Thành giúp đỡ cô, nhưng sau đó lại ngẫm lại, giải thưởng Kim Hoa từ lúc bắt đầu đăng ký tham gia cho đến khi bắt đầu tung ra danh sách được đề cử, rồi đến lúc bình chọn, thời gian tương đối lâu, nhưng khi đó Cố Thành vẫn còn chưa có xác định hợp tác với cha cô Lâm Kiến Quân. Cố Thành cũng chưa có quen biết cô, cho nên không có khả năng là anh giúp cô dành được giải thưởng này.

Sau đó cô rằng nguyên nhân là do cô trọng sinh nên nảy sinh hiệu ứng burom burom. Nhưng cô trọng sinh vào ngay trước ngày diễn ra lễ trao giải, khi đó đã có kết quả các giải thưởng rồi, hẳn là sẽ không phải vì cô trọng sinh mà bị làm cho ảnh hưởng mới đúng.

Rất nhiều chuyện cần thận suy xét, đều thực sự có chút đáng ngờ.

Lần này có thể gặp được trưởng ban giám khảo lúc đó là Lưu Bảo Chấn có phải sẽ có thể biết được một số chuyện từ thầy ấy đúng không?

Lâm Tường suy nghĩ một chút nên tìm một thời gian thích hợp để hỏi chuyện mới được.

Thời gian nghỉ ăn cơm trưa chỉ có một tiếng nên Lâm Tường không kịp chạy về khách sạn, vì vậy chỉ có thể trở về xe bảo mẫu của mình nghỉ ngơi. Lúc ấy sau khi cô xác nhận sẽ gia nhập đoàn làm phim, Cố Thành đã bảo tài xế lặn lội đường xa đem xe tới đây, cũng may là có xe này nên khi đoàn làm phim có đầy nhanh tiến độ quay không thể quay về khách sạn được thì cô có thể ở trong xe nghỉ ngơi một chút.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, khi Nhạc Tiểu Kỳ đi lấy cơm hộp, Lâm Tường định về xe trước để gọi điện thoại cho Cố Thành, cũng không biết ngủ suốt cả buổi sáng có thể giúp cho anh lấy lại được tinh thần được hay không.

Kết quả vừa mới mở cửa xe liền nhìn thấy Cố Thành đang vắt chéo chân ngồi trong xe ôm laptop làm việc khiến cô đứng hình.

Hắn là anh đã chăm sóc lại cho bản thân mình một chút, râu cũng không còn, tóc cũng đã được chải chuốt gọn gàng, tinh thần thoải mái nhìn rất soái khí. Khi chất trang nhả đi kèm cùng với dáng người hoàn hảo của anh thực sự nhìn anh trông như một chàng trai trẻ mới chỉ hơn hai mươi tuổi.

Lâm Tường vừa kinh ngạc vừa vui vẻ mà đi lên xe, hỏi: “anh đến đây từ bao giờ vậy? Sao không nghỉ ngơi thêm nhiều một chút?”

Cố Thành đem laptop đặt qua một bên, vươn tay ý bảo cô ngồi lên đùi anh. Lâm Tường đối với động tác này không còn xa lạ nữa, cũng rất tự nhiên mà đi đến ngồi lên, vô cùng tự nhiên mà cúi đầu hôn lên môi anh một cái.

một cái hôn nhẹ xong, Cố Thành nói: “không có em ở bên cạnh ngủ không yên.”

Giọng nói bình tĩnh nhưng cô có thể nghe ra được có chút ủy khuất.

Sớm đã hình thành thói quen ôm nhau ngủ, vì vậy sau khi đối phương đi mất hơi ấm cũng không còn khiến giấc ngủ cũng không còn được thoải mái. Lâm Tường lúc vừa mới đi qua đây được một tuần cũng vẫn luôn không ngủ ngon được, nhưng mà sau đó vì cường độ đóng phim quá lớn, mỗi ngày đều mệt đến muốn chết đi sống lại, vừa trở về khách sạn đã muốn ngã xuống giường đi ngủ.

“Buổi chiều trở về ngủ thêm một lúc.”

“không cần, buổi chiều đi xem em đóng phim.” Cố Thành nói.

Lâm Tường chớp chớp mắt, khẽ cười nói: “Hắn là đoàn làm phim không có ai biết mặt anh chứ?”

Cố Thành lắc đầu, “Trong giới giải trí anh cũng không thân với ai, những người biết mặt thì cũng đều là do được những đối tác làm ăn giới thiệu cho.”

Lâm Tường cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, nếu không phải Đỗ Hân đã dặn dò riêng cô thì thực sự cô cũng không ngại gì mà không công khai mối quan hệ với Cố Thành.

Cố Thành chỉ vào hộp cơm của khách sạn ở bên cạnh, nói: “anh đã bảo nhà hàng của khách sạn chuẩn bị mấy món em thích ăn.”

Cái hộp trong suốt, tuy rằng đã được đậy nắp kỹ càng nhưng vẫn có thể ngửi được một chút mùi đồ ăn, xuyên qua lớp nhựa có thể nhìn thấy những món ăn được bày trí rất ngon mắt.

Lâm Tường dựa vào ngực anh, tâm tình tốt mà nhìn sườn mặt của anh, có bạn trai ở bên cạnh chính là chuyện tốt như vậy đấy, cả thể xác lẫn tinh thần đều được chăm sóc một cách chu đáo!

Nhạc Tiểu Kỳ cầm theo com hộp hự hự chạy tới thì phát hiện cửa xe mở không ra, liền gõ lên cửa sổ xe, “Chú Lý, mở cửa.”

Tài xế lắc đầu, mở cửa sổ xe nhỏ giọng nói: “Cháu tới phía trước ngồi đi, Cố tổng đang ở phía sau.”

Nhạc Tiểu Kỳ nhìn com hộp ở trong tay, “Vậy thì đưa com hộp cho anh chị ấy đi ạ.”

“không cần, chú thấy Cố tổng có mang theo đồ ăn tới.” Tài xế giải thích.

Nhạc Tiểu Kỳ ngồi vào vị trí ghế phó lái rồi quay đầu lại nhìn vách ngăn đằng sau, trong lòng suy nghĩ lung tung rối loạn: Com hộp của đoàn làm phim khó ăn như vậy, Cố tổng cũng không nỡ mang thêm cho bọn họ một phần, hôm qua cô còn thông đồng với Cố tổng bày mưu tính kế nữa chứ!

cô nằng nhìn chú Lý nói: “Nếu vậy chúng ta chia chỗ com hộp này ra đi, mỗi người có thể được thêm một phần đùi gà!”

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chân tướng (2)

Editor: Nguyên Hy | Beta: Cuồng Soái Ca

một giờ sau, Lâm Tường vẫn mang theo búi tóc tạo hình xuống xe, ngoại trừ môi còn chút sưng đỏ còn những mặt khác thoát nhìn cũng không có thay đổi gì. cô vừa mới xuống xe, thì Cố Thành cũng thoải mái mà đi theo xuống.

Trước tiên Lâm Tường đi thay đổi phục trang quay phim, Cố Thành nói anh đi dạo xung quanh một chút.

Nhạc Tiểu Kỳ ăn cả hai hộp com nên có chút quá no, đi theo bên cạnh Lâm Tường vừa xoa bụng vừa hỏi cô: “Chị Lâm, nếu như Cố tổng bị chụp được thì phải làm sao bây giờ? Ở xung quanh đây thường xuyên có paparazzi đó.”

Về mặt Lâm Tường bình tĩnh mà nói: “không sao đâu, cứ để thuận theo tự nhiên đi.”

Cố Thành là một người đàn ông tốt như vậy, tất nhiên phải đối xử thật tốt với anh ấy rồi, không thể che che dấu dấu được. cô hi vọng chờ đến khi mình nổi tiếng đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp thì mọi người đều sẽ biết đến sự tồn tại của anh.

Buổi chiều Lâm Tường không có nhiều cảnh quay lắm, cơ bản đều là phối hợp diễn với Giả Vân Vân. Trong phim Giả Vân Vân dẫn dắt cô rất tốt, bên ngoài lại càng chỉ bảo cô nhiều hơn. Bản thân cô ấy muốn chạy tới chỗ Lưu lão sư nói chuyện thì thôi đi, thế nào lại phải lôi kéo cả Lâm Tường đi cùng mà còn làm như thực sự chỉ dẫn cho Lâm Tường: “Ồ trong cái vòng giải trí hỗn loạn này, da mặt phải dày một chút, ai cũng phải tranh thủ làm quen tạo quan hệ một chút, tất cả đều dựa vào da mặt dày để làm việc. Em đừng nhìn thấy sự nổi tiếng của chị ở hiện tại, trước đây chị cũng là từng phải trải qua thời kỳ thấp hèn đó.”

“Nhưng chúng ta cứ đi qua như vậy có phải sẽ quấy rầy tới lão sư không, như vậy thực sự không tốt lắm đâu.” Lâm Tường khó xử.

Giả Vân Vân giờ cuốn kịch bản trong tay lên, “Chúng ta đi tới thỉnh giáo một số vấn đề diễn xuất, thầy ấy sẽ không tức giận đâu.”

Kỳ thật Lâm Tường không muốn đi, lúc trước Cố Thành nói muốn đi dạo xung quanh phim trường một chút, cũng không biết đi đến chỗ nào rồi, cô rất muốn gọi điện thoại hỏi một chút.

Bên kia Lưu lão sư vừa mới nói chuyện xong với vài người đang định về phòng nghỉ thì đã thấy Giả Vân Vân đi tới, nhìn bọn cô cười ha hả tiến lại, “Lão sư, em tới quấy rầy người.”

Lão sư trung ra vẻ mặt ghét bỏ, nói: “Biết là tới làm phiền ta mà vẫn còn tới.”

Về mặt Giả Vân Vân tràn đầy thương tâm khổ sở, nói: “Ài, không ngờ lại không được hoan nghênh như vậy, em đi đây miễn làm cho người ghét bỏ!” nói xong làm bộ muốn kéo Lâm Tường đi.

“Quay về đây, tiểu nha đầu.” Lão sư chỉ vào bên trong phòng nghỉ, “đi pha cho ta ấm trà, ta biết em có kỹ thuật pha trà rất tốt.”

Tức khắc Giả Vân Vân mặt mày hớn hớn, nói: “Vậy là thầy phải đáp ứng chỉ dẫn kỹ năng diễn xuất cho bọn em thì em mới pha trà cho người.”

Lão sư chấp hai tay để sau lưng, liếc mắt nhìn các cô, cười nói: “Ta thấy cả hai đều có kỹ năng diễn xuất không tồi, còn cần ta chỉ dạy cái gì nữa chứ?”

Giả Vân Vân nói: “Học thêm cũng không thừa mà.”

Lão sư không nói gì nữa dẫn hai người các cô vào phòng nghỉ. Phòng nghỉ không lớn lắm, vật dụng được bố trí cũng tương đối đơn giản, một bộ sô pha, một bàn làm việc, còn có một cái giường đơn thoát nhìn thực sự khá thoải mái, không có các vật dụng trang trí dư thừa nào khác, lại rất thoải mái, là chuẩn bị riêng cho lão sư.

trên bàn trà trước bộ sô pha bày một bộ trà cụ, là loại thủ công mỹ nghệ vô cùng tinh xảo, nghe nói là do chính lão sư tự mình mang đến. Ông ấy đã đến tuổi này rồi, cũng không có sở thích gì khác, chỉ thích uống trà, nên đi đâu cũng phải mang theo bộ trà cụ bảo bối này.

Giả Vân Vân thực sự là tinh thông trà đạo, nghe nói gia đình cô ấy kinh doanh các loại trà, cho nên cô ấy cũng tương đối hiểu biết về trà.

nói tới đề thỉnh giáo kỹ thuật diễn xuất thực sự chỉ là cái cớ, sau khi ba người ngồi xuống, Giả Vân Vân liền cùng lão sư nói chuyện về trà đạo, tuy rằng Lâm Tường cũng hiểu về trà nhưng lại không muốn xen mồm vào, chỉ chuyên tâm nghe hai người nói chuyện, cũng biết thêm được không ít kiến thức.

Sau khi uống xong một tuần trà, Giả Vân Vân giống như lơ đãng mà nói với lão sư: “Lâm Tường là chị em tốt của em, lão sư phải chỉ bảo thêm cho em ấy nha.”

Lưu Bảo Chấn nhìn thấy Lâm Tường trước sau vẫn im lặng, liền nhìn Giả Vân Vân nói: “Tiểu cô nương không mang thế sự như thế này, trong giới giải trí thực sự là hiếm thấy.”

Giả Vân Vân trưng ra vẻ mặt bất lực nói: “Chính là vậy, em cảm thấy da mặt của em ấy quá mỏng, loại tính cách này sẽ rất khó để tồn tại được ở trong giới giải trí hỗn loạn, thật là sầu chết người mà.”

Thấy bộ dáng khoa trương của cô ấy, Lâm Tường nhịn lại không để mình phụt cười ra, “Chị Vân, chị khoa trương quá rồi đấy.”

Về mặt lão sư rất điềm nhiên mà nói: “Sao em biết là em ấy không tồn tại được, vừa rồi đã có người tới nhờ ta chiếu cố thêm cho em ấy rồi.”

Ông ấy vừa nói xong, Lâm Tường cùng Giả Vân Vân đều giật mình. Vừa rồi Giả Vân Vân vẫn luôn làm nhảm đột nhiên liền câm miệng, tò mò mà nhìn sang Lâm Tường.

Lâm Tường lại không hiểu ra sao, “không biết người lão sư đang nói tới là ai ạ?”

Ông ấy ha hả cười nói: “Vừa rồi ta đụng phải Cố Thành, liền hàn huyên với cậu ấy một lúc. Cậu ấy nói là tới thăm ban em.”

Lâm Tường sững sốt, cũng bấp chấp là Giả Vân Vân cũng đang có mặt ở đây, vội vàng hỏi: “Lão sư biết Cố Thành ạ?”

Lão sư thật sự thấy bất ngờ, “Sao thế, cậu ấy không với chuyện này với em sao?”

Lâm Tường lắc đầu, “không biết làm cách nào mà lão sư lại quen biết được với Cố Thành vậy ạ?”

Ông ấy thấy phản ứng của cô, liền biết rằng thực sự cô không biết chuyện này, nên mập mờ nói với cô: “Chỉ có thể nói thế này với em, ta cùng với cậu ấy quen biết lúc trước khi lễ trao giải Kim Hoa diễn ra.”

Tuy rằng lão sư chỉ nói hai câu này thôi nhưng Lâm Tường cũng đã hiểu được mọi chuyện rồi.

Bọn họ quen biết nhau trước khi lễ trao giải Kim Hoa diễn ra!

Dù mang theo rất nhiều suy nghĩ nghi hoặc nhưng trong nháy mắt hai người đã đánh vỡ mọi rào cản, sau đó thì nhanh chóng lại một lần nữa chính thức ở bên nhau.

Lâm Tường có một loại cảm giác mơ hồ không rõ ràng.

Thực sự là Cố Thành sao? Là do anh ở đằng sau động tay động chân cho nên đời này giải thưởng ‘Diễn viên mới xuất sắc’ của Kim Hoa mới thuộc về cô.

Có phải anh đã biết trước chuyện này rồi hay không, như vậy thì mới có thể đi tìm hiểu làm quen với trường ban giám khảo Lưu Bảo Chấn chứ. Lúc ấy Cố Thành vẫn chưa quen biết cô, trừ phi... Chính là anh cũng đã trọng sinh giống như cô!

Trong chớp nhoáng ký ức ở đời trước chợt lóe lên trong đầu cô, âm thanh kinh thiên động địa của vụ va chạm xe, Cố Thành cố gắng quên bản thân mình để lao về phía cô, còn có ánh mắt thâm trầm cuối cùng mà anh trao cho cô khiến cô khó có thể quên được.

Ngay lúc đó Cố Thành chính là chết trước mặt cô.

Sau khi cô chết rồi thì trời xui đất khiến thế nào mà lại trọng sinh, vậy vì cái gì mà Cố Thành không thể trọng sinh chứ?

Đúng rồi đúng rồi, khẳng định là anh cũng trọng sinh, như vậy thì có thể giải thích rõ ràng được cho rất nhiều chuyện. Vì sao anh lại bắt mẫn với chuyện liên hôn với Lâm Kiến Quân, vì sao anh lại muốn mở công ty giải trí, rồi vì cái gì mà anh lại đi tìm Đỗ Hân để hợp tác, vì cái gì anh lại một hai muốn cô duy trì sự nghiệp diễn xuất, vì cái gì mà anh lại dọn ra ngoài ở, và cuối cùng là vì sao anh lại không thích Tần Mân như vậy...

Tất cả đều là vì anh mang theo ký ức từ đời trước trọng sinh trở về!

anh vô cùng hiểu rõ tính cách cũng như sở thích của cô, cho nên anh vì cô mà làm lại mọi thứ giống như ở đời trước, thậm chí còn tốt hơn so với đời trước!

Nhưng mà vì sao đột nhiên anh phải đối xử tốt hơn với cô như vậy chứ? Là muốn bồi thường cho cô sao? Nhưng ở đời trước anh cũng đâu có để cô phải bị thua thiệt cái gì.

Chẳng lẽ đời trước Cố Thành thực sự thích cô sao?!

Giả Vân Vân ở bên cạnh thấy vẻ mặt của cô dần dần đại ra không khỏi lo lắng mà đẩy đẩy cô, “Lâm Tường? Làm sao vậy?”

Lâm Tường xoay người lại, thở sâu, lắc đầu nói: “không có gì.”

Giả Vân Vân thuận miệng hỏi: “Cố Thành là ai vậy ạ?”

Lão sư bưng chén trà lên uống một ngụm, cười như không cười mà nhìn Lâm Tường.

Lâm Tường nghe được câu hỏi của cô ấy cũng không do dự nhiều mà trả lời: “Là bạn trai của em.”

Giả Vân Vân suýt chút nữa là làm đổ ấm trà, “Bạn trai!!! Sao chị chưa bao giờ thấy em nhắc tới vậy?”

Trong lòng Lâm Tường có chút vội vàng, căn bản là không còn tâm tình để giải thích cho cô ấy, đứng lên nói: “Chị Vân, phiền chị xin phép đạo diễn cho em nghỉ một buổi, em có chút việc phải đi giải quyết.”

“Hả? Chuyện gì vậy?” Giả Vân Vân mơ mơ hồ hồ hỏi lại.

Nhưng Lâm Tường lại không còn tâm trí đâu để mà chú ý tới cô ấy, sau khi chào hỏi lão sư xong liền xoay người rời khỏi phòng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Chi Hoan Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.